

JULIA QUINN

*Tiểu thư
tĩnh ranh*

Dịch giả: Hà Tử Minh

NHÀ XUẤT BẢN
LÀO ĐỘNG

TIỂU THƯ TÌNH RANH

Nguyên tác: Minx

Tác giả: Julia Quinn

Người dịch: Hà Tử Minh

Bachvietbook phát hành

NXB Lao Động 9/2015

---

ebook©vctvegroup

27-04-2018

Giới Thiệu

Hai con người, hai tính cách, hai hoàn cảnh hoàn toàn khác biệt, những ham muốn thể xác cùng sự trong sáng của tình yêu.

Henrietta Barrett quản lý điền trang Stannage thay người đỡ đầu từ khi mười bốn tuổi. Cô gái xinh đẹp thích được ngụy trang cho mình dưới cái tên “Henry” rất đàn ông và bộ trang phục chẳng thể nào nam tính hơn với chiếc quần ống túm thay cho những bộ váy dài thướt tha.

William Dunford, một thanh niên London đào hoa và điển trai, đã rất bất ngờ khi được thừa kế tước hiệu Nam tước và điền trang Stannage. Chuyển thăm của anh đến vùng đất mới này là khởi đầu câu chuyện của họ.

Trải qua muôn vàn rắc rối, Henry đã thay đổi, từ một cô nàng nam tính lột xác trở thành một quý cô thực thụ, đồng thời, cả hai người cũng nhận ra tình yêu mãnh liệt dành cho đối phương và quyết định tiến tới hôn nhân. Nhưng sự ghen tuông, hiểu lầm và tự ti đã khiến khoảng thời gian trước và ngay sau đám cưới trở thành bi kịch. Một lần nữa, tình yêu chân thành đã giúp họ hàn gắn và tìm lại hạnh phúc.

Julia Quinn (tên thật là Julie Pottinger) là tác giả thuộc trường phái lãng mạn cổ điển nổi tiếng trên thế giới. Các tác phẩm của bà thường xuyên lọt vào danh sách những tiểu thuyết bán chạy nhất của New York Times. Năm 2010, bà trở thành thành viên trẻ tuổi nhất được vinh danh tại Bảo tàng danh vọng dành cho các nhà văn lãng mạn Mỹ.

Những tác phẩm của Julia Quinn đã được BachvietBooks giới thiệu tới độc giả:

Rạng rỡ hơn ánh mặt trời (2013)

Hẹn ước dưới vầng trăng (2014)

Khiêu vũ lúc nửa đêm (2014)

Săn lùng quý cô thừa kế (Quý I/2015)

Sự cám dỗ của bá tước (Quý II/2015)

Mở Đầu

London, 1816.

William Dunford khịt mũi oán thán khi thấy bạn bè trao cho nhau ánh mắt khát khao. Quý cô Arabella Blydon, một người bạn thân thiết của anh trong hai năm trở lại đây, vừa mới kết hôn với Huân tước John Blackwood, và giờ họ đang nhìn nhau đăm đũa. Bù đến chết mất.

Dunford nhịp chân và đảo mắt liên tục, hy vọng có thể tách đôi duyên ương này ra. Ba người bạn họ, cùng với bạn thân của Dunford là Alex, Công tước xứ Ashbourne, và vợ anh ta, Emma, cũng là chị họ của Belle, đang trên đường tới một buổi khiêu vũ. Cỗ xe của họ gặp sự cố và giờ họ đang đợi chuyển xe khác.

Dunford quay lại khi nghe thấy tiếng bánh xe lăn trên con đường trải sỏi. Cỗ xe mới đỗ xích trước mặt nhưng dường như Belle và John không để ý đến điều đó. Trông họ như đang sẵn sàng lao vào yêu nhau ngay lập tức vậy. Đến mức này thì Dunford không thể chịu đựng hơn được nữa. Anh kêu bằng một giọng ngọt ngào khiếp lên được: “Nào nào! Những kẻ cuồng yêu này!”

Cuối cùng thì John và Belle cũng rời mắt khỏi nhau và quay lại nhìn Dunford đang tiến về phía họ.

“Nếu hai người có thể ngừng việc hôn hít lại thì chúng ta đã lên đường được rồi đấy. Hai người có nhận thấy xe đã đến rồi không?”

John hít một hơi thật sâu trước khi quay sang Dunford nói: “Tôi thấy người ta có dạy cậu phép lịch sự cũng bằng không.”

Dunford cười thích thú. “Có hề hấn gì đâu. Giờ thì đi được chưa?”

John quay lại phía Belle và chìa tay ra. “Đi nào em yêu!”

Belle đáp lại cử chỉ thân mật đó bằng nụ cười thật tươi, nhưng khi họ đi ngang qua Dunford, cô quay lại và khẽ rít lên: “Cậu chết với tôi.”

“Biết là cậu sẽ cố mà.”

Năm người nhanh chóng ổn định chỗ ngồi trên xe. Nhưng chỉ được vài phút, John và Belle lại nhìn nhau đăm đũa John đặt tay lên tay vợ và nhẹ nhàng gõ nhịp ngón tay khiến Belle khẽ thốt lên hài lòng.

“Ôi lạ Chúa!” Dunford quay sang Alex và Emma kêu lên, “Xem họ kìa! Hai người không thấy buồn nôn à?”

“Một ngày nào đó,” Belle hạ thấp giọng, “cậu sẽ gặp người phụ nữ trong mơ của mình, lúc đấy tôi sẽ khiến đời cậu khổ khổ cho xem.”

“E là không có ngày đó đâu Arabella thân mến. Người phụ nữ trong mơ của tôi hoàn mỹ đến mức không tồn tại đâu.”

“Thôi xin cậu.” Belle khịt mũi. “Tôi cá là trong vòng một năm tới cậu sẽ bị trói tay xích chân mà vẫn sung sướng ấy chứ.” Cô ngồi lại với nụ cười thỏa mãn. Ngay bên cạnh, John cũng hài lòng không kém.

Dunford ngả người về phía trước, chống khuỷu tay lên đầu gối. “Cậu cá rồi đấy nhé. Nếu thua thì cậu mất gì nào?”

“Thế cậu thì sao?”

Emma quay lại nói với John, “Hình như anh cười nhằm một con bạc rồi.”

“Nếu biết trước thế này, chắc chắn tôi sẽ quyết định thận trọng hơn.”

Belle vừa huých đùa người chồng mới cưới vừa hất ngang ánh mắt nhìn Dunford. Cô gắng hỏi: “Thế nào?”

“Một nghìn bảng.”

“Xong.”

“Em điên à?” John kêu lên.

“Thế mà em tưởng chỉ đàn ông mới biết đánh bạc đấy.”

“Chẳng ai lại đi cá cược ngốc nghếch thế cả, Belle,” John nói, “Em vừa cược với người có thể điều khiển được kết quả. Em sẽ thua chắc thôi.”

“Đừng đánh giá thấp sức mạnh của tình yêu như thế, anh yêu. Mặc dù với Dunford chắc hẳn chỉ có dự vọng mà thôi.”

“Cậu làm tôi tổn thương rồi đấy,” Dunford đặt tay lên tim như muốn nhấn mạnh và nói, “Chả nhẽ tôi lại vô cảm đến thế sao?”

“Chả nhẽ lại không ư?”

Dunford mím chặt môi. Không lẽ cô ấy nói đúng? Anh cũng không biết nữa.

Nhưng dù sao có thêm một nghìn bảng trong một năm cũng không tệ. Kiếm tiền cũng dễ đấy chứ.

Chương 1

Vài tháng sau, Dunford đang ngồi trên salon uống trà với Belle. Cô vừa ghé qua tán gẫu khiến anh rất vui vì chuyến viếng thăm không hẹn trước này, đã khá lâu họ không gặp nhau kể từ khi cô lấy chồng.

“Cậu có chắc là John sẽ không xông vào đây với một khẩu súng rồi gọi mình ra ngoài chứ?” Dunford hỏi đùa.

“Anh ấy không thừa thời gian cho việc vớ vẩn đấy đâu,” cô vừa cười vừa nói.

“Không có thời gian để thể hiện tính sở hữu à? Lạ làm sao!”

Belle nhún vai. “Anh ấy tin tưởng cậu, mà quan trọng hơn, anh ấy tin tớ.”

“Đúng là một người đàn ông mẫu mực,” Dunford lạnh lùng nói, tự nhủ mình không ghen chút nào với hạnh phúc của bạn.

“Và...”

Chợt có tiếng gõ cửa. Họ nhìn lên và thấy Whatmough, người quản gia lạnh lùng của Dunford, đứng ở ngưỡng cửa.

“Luật sư đã đến thưa ngài.”

Dunford nhướng mày. “Ông bảo là luật sư sao? Tôi không đoán được là tại sao đấy.”

“Ông ta cứ khăng khăng đòi gặp, thưa ngài.”

“Để ông ta vào xem sao.” Dunford quay lại phía Belle và nhún vai tỏ ý không hiểu.

Cô mỉm cười tinh nghịch: “Hấp dẫn thật.”

“Xem nào!”

Whatmough dẫn ông luật sư vào. Một người đàn ông tầm vóc trung bình mặc áo xám. Ông ta ra khá kích động khi gặp Dunford. “Ngài là ngài Dunford?” Dunford gật đầu.

“Tôi không biết nói thế nào để ngài hiểu tôi thật vui mừng khi cuối cùng cũng gặp được ngài.” Viên luật sư phấn khởi nói, rồi nhìn Belle vẻ nghi ngờ. “Và đây là Dunford phu nhân? Thế mà tôi cứ đinh ninh ngài chưa cưới vợ cơ đấy. Ôi nó thật kỳ quặc. Quá là kỳ quặc.”

“Tôi chưa cưới vợ. Đây là Phu nhân Blackwood. Một người bạn. Thế ông là...?”

“Ôi tôi xin lỗi, rất rất xin lỗi.” Viên luật sư rút khăn tay và khẽ lau trán. “Tôi là Percival Leverett, đến từ văn phòng luật Cragmont, Hopkins, Topkins, và Leverett.” Viên luật sư nghiêng người về phía trước, nhấn giọng khi nói tên riêng của mình. “Tôi có chuyện quan trọng cần nói với ngài. Một tin quan trọng nhất.”

Dunford vẫy tay. “Ồ! Vậy thì nghe tin đó nào.”

Leverett liếc nhìn Belle rồi quay lại phía Dunford. “Tôi có thể nói riêng với ngài được không? Cô ấy không liên quan đến tin này.”

“Tất nhiên rồi.” Dunford quay lại phía Belle, “Cậu không phiền chứ?”

“Ô không sao,” Belle mỉm cười, trả lời với cả ngàn câu hỏi trong đầu, “Tôi sẽ đợi ở đây.”

Dunford tiến về phía cửa dẫn tới phòng làm việc. “Mời ngài theo lối này, ngài Leverett.”

Họ rời khỏi phòng, và Belle vui sướng nhận ra cửa chỉ khép hờ. Cô lập tức đứng dậy và chuyển đến chiếc ghế gần cánh cửa, rồi vờ người căng tai hết cỡ.

Tiếng rì rầm vang lên.

Nhiều tiếng xì xào hơn nữa.

Rồi tiếng Dunford, “Chú tôi. Ai cơ?”

Xì xầm, xì xầm.

“Ở đâu?”

Xì xầm, xì xầm, tiếng gì đó như là Cornwall.

“Qua mấy đời rồi?”

Không, không thể là “tám” như cô nghe thấy.

“Và ông ấy để lại cho tôi... cái gì?”

Belle vỗ tay. Thú vị thật! Dunford vừa có một khoản thừa kế bất ngờ. Cô hy vọng nó cũng khá. Một người bạn của cô vừa mới được thừa kế tới ba mươi bảy con mèo.

Phần còn lại của đoạn hội thoại không thể đoán được. Sau vài phút, hai người đàn ông xuất hiện và bắt tay nhau. Leverett nhét vài thứ giấy tờ vào cặp và nói, “Tôi sẽ gửi số giấy tờ còn lại sớm nhất có thể. Chúng tôi cũng cần chữ ký của ngài nữa.”

“Tất nhiên rồi.”

Leverett gật đầu và rời khỏi phòng.

“Thế nào?” Belle gặng hỏi.

Dunford lờ đi vài phút, dường như vẫn chưa thực sự tin vào những gì mình vừa được nghe. “Có vẻ như tôi vừa được thừa kế tước vị nam tước.”

“Nam tước! Lạy chúa, tôi không phải gọi cậu là Ngài Dunford bây giờ đây chứ?”

Anh nhướn mày. “Lần cuối tôi gọi cậu là Phu nhân Blackwood là bao giờ ấy nhỉ?”

“Mười phút trước,” cô nói giễu, “Khi cậu giới thiệu mình với ông Leverett.”

“Hay lắm, Belle.” Anh đã an vị trên sofa, còn không cần đợi cô ngồi xuống trước. “Tôi nghĩ cậu có thể gọi tôi là Nam tước Stannage.”

“Thưa Nam tước Stannage,” cô lẩm bẩm, “Nghe mới cao quý làm sao. William Dunford, Nam tước Stannage.” Cô cười ranh mãnh. “Là William đúng không nhỉ?”

Dunford khịt mũi. Hiếm khi anh được gọi bằng tên, lâu đến mức họ đã từng đùa rằng Belle không thể nhớ nổi nó nữa.

“Tôi đã hỏi mẹ rồi,” anh trả lời. “Bà nói bà nghĩ rằng nó là William.”

“Thế ai đã chết vậy?” Belle hỏi thẳng.

“Thật hết sức khéo léo và tinh tế, cô Arabella yêu quý ạ.”

“Ồ, rõ là cậu không quá đau buồn vì sự mất mát người họ hàng xa này, bởi vì cậu còn không biết đến sự tồn tại của ông ấy cho đến vừa rồi.”

“Một người anh họ. Chính xác là anh họ đời thứ tám.”

“Thế họ không tìm được ai có họ gần hơn à?” cô hỏi một cách nghi ngờ. “Tất nhiên không phải tôi ghen tỵ với may mắn của cậu nhưng họ hàng xa quá.”

“Chúng tôi là một gia đình gắn bó mà.”

“Hay thật đấy!” Belle lẩm bẫm một cách mỉa mai.

“Thôi bỏ đi,” anh nói, lờ đi sự chế giễu của cô, “giờ tôi sở hữu tước hiệu và một mảnh đất nhỏ ở Cornwall.”

Vậy là cô đã nghe đúng. “Cậu đã bao giờ đến Cornwall chưa?”

“Chưa. Thế còn cậu?”

Cô lắc đầu. “Tôi nghe nói nó khá đẹp. Những vách đá âm âm sóng vỗ và mọi thứ. Rất hoang sơ.”

“Nó có thể hoang sơ thế nào hả Belle? Dù sao thì đây cũng là nước Anh.”

Cô nhún vai, “Vậy cậu có dự định đến thăm nơi đó không?”

“Tôi nghĩ là mình phải đi.” Anh gõ nhịp ngón tay vào đùi. “Cậu nói hoang sơ phải không? Có khi tôi sẽ thích điều đó đấy.”

• • •

“Tôi hy vọng ngài ấy ghét nó,” Henrietta Barrett nói, cắn miếng táo một cách bực bội. “Tôi hy vọng ngài ấy thực sự ghét nó.”

“Nào, nào, Henry,” bà Simpson, quản gia ở Stannage Park, nói. “Cô có phải người như thế đâu.”

“Tôi chẳng muốn tỏ ra rộng lượng vào lúc này đâu. Tôi đã làm bao nhiêu việc ở điền trang Stannage.” Mặt Henry ánh lên buồn bã. Cô đã sống ở Cornwall từ khi lên tám, sau khi bố mẹ qua đời trong một tai nạn giao thông tại quê nhà ở Manchester, bỏ lại cô mồ côi không một xu dính túi. Viola, bà vợ cuối cùng của ngài nam tước, là em họ của bà ngoại Henry đã đồng ý thu nhận cô.

Henry đã yêu Stannage ngay lập tức, yêu từ những viên đá nhạ của tòa nhà tới những cánh cửa sổ và cả những người thuê nhà tới sống ở đó. Những người phục vụ thậm chí còn thấy cô đánh bóng đồ bạc mỗi ngày. “Tôi muốn mọi thứ đều sáng bóng lấp lánh,” cô nói. “Mọi thứ đều phải hoàn hảo, cho một chỗ hoàn hảo thế này.”

Và Cornwall đã trở thành nhà của cô, còn thân thuộc hơn cả Manchester. Viola rất cưng chiều cô, và Carlyle, chồng của bà, gần như là cha của cô vậy. Ông không dành nhiều thời gian cho cô, nhưng luôn xoa nhẹ đầu cô mỗi khi cô đi ngang qua. Khi cô mười bốn, Viola qua đời, và Carlyle đã rất cô đơn. Ông đã thu mình và bỏ mặc điền trang. Và Henry đã giúp mọi thứ hoạt động trở lại. Cô yêu điền trang Stannage hơn bất cứ ai và biết rõ phải làm gì cho nó. Trong sáu năm gần đây, cô không chỉ là một quý cô của điền ấp mà còn là chủ nhân của nó, được mọi người coi như người phụ trách. Và cô thấy cuộc sống rất tốt.

Nhưng rồi Carlyle qua đời, toàn bộ đất đai và tước hiệu được giao lại cho một người họ hàng xa ở London, có thể là một chàng công tử bột bánh chọe nào đó. Người này chưa từng tới Cornwall trước đây, cô nghe nói vậy, và cô quên mất chính mình cũng chưa từng ở đây cho tới mười hai năm trước.

“Tên ngài ấy là gì ấy nhỉ?” bà Simpson hỏi lại lần nữa, tay vẫn đang nhào bột bánh mì.

“Dunford, gì đó Dunford,” Henry chán nản trả lời. “Họ thấy không cần phải nói cho tôi biết tên thật của ngài ấy mặc dù tôi thấy nó cũng chẳng quan trọng gì. Giờ ngài ấy là ‘Chủ nhân của Stannage’ rồi. Ngài ấy có thể muốn chúng ta gọi cả tước hiệu của ngài ấy nữa. Những quý tộc mới hay làm vậy lắm.”

“Cô nói cứ như mình là một trong số họ vậy, Henry. Đừng nhúng mũi vào chuyện của các quý ông nữa.”

Henry thở dài và cắn miếng táo nữa. “Có khi ngài ấy sẽ gọi tôi là Henrietta.”

“Cũng có thể đấy. Cô đã quá lớn với cái tên Henry rồi.”

“Bác vẫn gọi tôi là Henry đấy thôi.”

“Vì tôi đã quá già để thay đổi thói quen rồi. Nhưng cô thì chưa. Cũng đến lúc cô bỏ cái tính lạnh chanh và tìm lấy một ông chồng rồi đấy.”

“Và làm gì nữa ạ? Rồi đến nước Anh chẳng? Tôi không muốn đi khỏi Cornwall.”

Bà Simpson mỉm cười và chỉ ra rằng Cornwall thực ra là một phần của nước Anh. Henry đã quá tận tâm với vùng đất này đến mức cô không nghĩ rằng nó thuộc về một thứ lớn hơn. “Có nhiều quý ông ở Cornwall, cô biết mà,” bà nói, “Một số ở ngay mấy làng bên. Cô có thể cưới một trong số họ.”

Henry giễu cợt, “Bác biết là chẳng có ai trong số họ xứng đáng cả mà bác Simpy. Hơn nữa, chẳng có ai hợp với tôi. Giờ tôi chẳng có một xu dính túi, còn điền trang Stannage thì sắp giao cho một kẻ lạ mặt, và họ đều nghĩ tôi giống như một quái vật.”

“Tất nhiên họ không xứng rồi,” bà Simpy trả lời vội, “Mọi người đều trông vào cô.”

“Tôi biết điều đó,” Henry đáp lời, ngược đôi mắt xám bạc lên, “Họ tìm đến tôi như tìm một người đàn ông, và nếu là đàn ông thì tôi đúng là tuyệt. Nhưng đàn ông họ chẳng cưới một người đàn ông làm gì, bác biết mà.”

“Nếu cô mặc váy thì...”

Henry nhìn xuống cái quần mình đang mặc, “Tôi sẽ mặc váy. Khi nào thích hợp.”

“Tôi không tưởng tượng nổi cô mặc váy sẽ thế nào đấy,” bà Simpy khịt mũi, “Tôi chưa thấy cô mặc bao giờ, kể cả ở nhà thờ. May cho tôi, mục sư là người đàn ông rất cởi mở. May cho cô là ông ấy quá yêu thích những chai rượu pháp cô gửi cho ông ấy hàng tháng.”

Henry vờ như không nghe thấy. “Tôi đã mặc váy trong đám tang của Carlyle, nếu bà vẫn nhớ. Tới cả văn phòng quận năm ngoái. Và tôi vẫn mặc mỗi khi chúng ta có khách. Tôi có phải đến năm cái trong tủ, cảm ơn nhiều. Ồ, và tôi cũng mặc váy xuống thị trấn nữa.”

“Làm gì có chuyện đó.”

“Ờ thì có thể tôi không mặc váy khi vào làng, nhưng khi đến những thị trấn khác thì tôi vẫn mặc đấy chứ. Nhưng ai mà chả thấy thật là bất tiện khi mặc váy để ra ngoài giám sát đất đai.” Henry nhăn nhó nghĩ thầm rằng cô mặc váy trông xấu tệ.

“Thôi tốt nhất là cô nên mặc váy khi ngài Dunford tới.”

“Tôi có ngờ ngẩn đâu bác Simpy.” Henry ném lõi quả táo vào thùng rác ở phía bên kia bếp. Nó rơi đúng giữa thùng khiến cô thốt lên sung sướng, “Không trượt lần nào, mấy tháng rồi.” Bà Simpson lắc đầu. “Giá có ai dạy cô cách làm một quý cô thì tốt biết mấy.”

“Viola đã cố thử đấy,” Henry đốp lại ngay, “và biết đâu bà ấy sẽ thành công nếu sống lâu hơn. Nhưng nói thật, tôi thích thế này hơn.” Ít nhất là gần như lúc nào cũng thích thế, cô nghĩ tiếp. Thịnh thoảng cô bắt gặp vài quý bà trong những bộ váy lộng lẫy. Những người này cứ như không có chân, Henry nghĩ thế. Họ lướt đi và ở bất cứ nơi nào họ qua cũng có cả tá đàn ông bám theo sau. Henry buồn bã nhìn đoàn tùy tùng ấy và tưởng tượng họ đang theo mình. Rồi cô cười lớn. Giấc mơ đó chẳng thể thành hiện thực, và hơn nữa, chẳng phải cô thích cuộc sống hiện tại sao?

“Henry?” bà Simpson giật giọng. “Henry, tôi đang nói chuyện với cô đấy.”

“Gì vậy ạ?” Henry bưng tỉnh. “Ôi! Tôi xin lỗi, tại tôi đang nghĩ đến lũ bò cái,” cô nói dối, “Tôi sợ không đủ chuồng cho chúng.”

“Cô nên nghĩ xem nên làm gì khi ngài Dunford tới mới phải. Ngài ấy hẳn là chiều nay sẽ tới phải không?”

“Vâng. Ngài ấy đúng là đồ trời đánh.”

“Henry!” bà Simpson quở trách.

Henry lắc đầu và kết luận, “Nếu muốn chửi rửa gì thì phải nói ngay lúc này, bà Simpy ạ. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu ngài ấy thích điền trang Stannage? Hoặc tệ hơn, ngài ấy muốn điều hành nó?”

“Nếu ngài Dunford thích thì đó là quyền của ngài ấy. Cô biết thừa là ngài ấy sở hữu nơi này mà.”

“Tôi biết, tôi biết. Tiếc là thế.”

Bà Simpson nặn bột thành hình bánh và đặt sang một bên. Vừa lau tay bà vừa nói, “Có khi ngài ấy sẽ bán nó. Nếu ngài ấy bán cho một người địa phương thì cô chẳng có gì phải lo nữa. Ở đây ai chả biết cô là người quản lý Stannage tốt nhất.”

Henry nháy khỏi quây, tay chống hông và bước nhanh qua bếp. “Ngài ấy không thể bán được. Nó là tài sản thừa kế. Nếu không thì tôi dám chắc Carlyle đã để lại cho tôi.”

“Ồ vâng. Giờ thì cô chỉ còn việc cố gắng hết sức để làm việc với ngài Dunford.”

“Giờ là Nam tước Stannage chứ,” Henry rên rỉ, “Nam tước Stannage, chủ nhân ngôi nhà của tôi và là người quyết định tương lai của tôi.”

“Thế là có ý gì?”

“Tức là ngài ấy là người giám hộ của tôi.”

“Gì cơ?” bà Simpson ngừng lăn bột.

“Tôi là người được ngài ấy giám hộ.”

“Nhưng... điều đó... không thể được. Cô còn không biết người đàn ông đó.” Henry nhún vai. “Đời là thế đấy bác Simpy. Phụ nữ không có não mà. Nên họ cần người giám hộ để hướng dẫn mọi việc.”

“Không thể tin được là cô đã không nói với tôi việc này.”

“Bác biết là tôi không nói mọi thứ mà.”

“Chỉ là...,” bà Simpson khịt mũi.

Henry cười ngại ngùng. Đúng là cô và bà quản gia rất thân thiết với nhau. Cô lơ đãng cuốn một lọn tóc nâu dài vào ngón tay. Mái tóc là một trong những thứ ít ỏi được cô quan tâm chăm sóc. Sẽ tiện hơn nếu cô cắt ngắn nó đi, nhưng nó quá dày và mềm mại, Henry không thể chịu nổi nếu phải từ bỏ nó. Hơn nữa, cô có thói quen cuộn tóc vào ngón tay khi đang tập trung suy nghĩ, giống như cô đang làm lúc này.

“Đợi chút !” cô kêu lên.

“Gì thế?”

“Ngài Dunford không thể bán chỗ này, nhưng thế không có nghĩa là ngài ấy phải sống ở đây.”

Bà Simpson nheo mắt. “Tôi không chắc mình hiểu ý cô đâu Henry.”

“Chúng ta chỉ cần khiến ngài ấy hoàn toàn, tuyệt đối không muốn sống ở đây. Có lẽ cũng không khó lắm đâu. Có khi ngài ấy lại là một người London yếu đuối. Chắc cũng không sao nếu làm ngài ấy thấy, ờ, không thoải mái một chút.”

“Cô đang nghĩ cái quái gì thế, Henrietta Barrett? Cho đá vào đệm của người đàn ông tội nghiệp đó à?”

“Không có gì quá đáng đâu, tôi hứa đấy,” Henry chế giễu. “Chúng ta sẽ bày tỏ lòng mến khách. Chúng ta sẽ hết sức lịch sự nhưng sẽ cố gắng để ngài ấy thấy mình không hợp với cuộc sống nông thôn. Ngài ấy cần học cách yêu thích vai trò của người chủ nhà thường xuyên vắng mặt. Nhất là khi tôi gửi tiền lợi tức cho ngài ấy mỗi quý.”

“Tôi nghĩ cô đầu tư trở lại cho điền trang cơ.”

“Tôi sẽ làm thế, nhưng tôi chỉ phải chia đôi thôi. Tôi sẽ gửi một nửa cho tân Nam tước Stannage, còn một nửa để tái đầu tư ở đây. Tôi chả thích điều này đâu, nhưng như thế còn hơn ngài ấy ở lại đây.”

Bà Simpson lắc đầu. “Thế chính xác là cô định làm gì ngài ấy?”

Henry xoắn lọn tóc vào ngón tay rồi trả lời, “Tôi cũng không chắc: Tôi cần suy nghĩ thêm đã.”

Bà Simpson nhìn đồng hồ. “Cô nên nghĩ nhanh lên, vì chỉ một giờ nữa là ngài ấy có mặt ở đây rồi.”

Henry đi ra phía cửa. “Tôi đi tắm đã.” “Nếu cô không muốn gặp ngài ấy mà người toàn mùi trang trại,” Bà Simpson nói với theo. “Mà không phải hương hoa hay mật ong đâu, cô hiểu ý tôi chứ?”

Henry lườm bà quản gia. “Thế có ai chuẩn bị bồn tắm cho tôi không?” Thấy bà quản gia gật đầu, cô quay trở lại phía cầu thang. Bà Simpson nói đúng: Cô không được thơm tho cho lắm. Nhưng sau một buổi sáng giám sát việc xây chuồng lợn thì còn có thể hy vọng gì hơn chứ. Đó là một công việc bẩn thỉu nhưng Henry thích làm, hay đúng hơn, cô giám sát nó. Lợi sâu trong bùn không phải việc của cô.

Henry đột ngột dừng lại trên cầu thang, hai mắt sáng lên. Đó không phải việc của cô, nhưng có là điều dành cho ngài tân Nam tước Stannage. Thậm chí cô còn có thể tạo ra nhiều hoạt động cho âm mưu này hơn, nếu nó có thể thuyết phục ngài Dunford rằng đó là công việc của các chủ điền trang.

Cảm thấy đầy phấn khích, cô nhảy lên những bậc thang cuối dẫn tới phòng ngủ. Cũng phải mất vài phút bồn tắm mới đầy, thế nên cô cầm lược và đi về phía cửa sổ, nhìn ra ngoài. Tóc cô buộc túm đuôi ngựa, nhưng gió đã làm nó rối tung. Cô tháo dây buộc, như thế sẽ dễ gỡ rối hơn.

Henry vừa chải tóc vừa mãi miết nhìn những cánh đồng xanh bao quanh ngôi nhà. Mặt trời mới bắt đầu lặn, nhuộm hồng cả bầu trời. Tình yêu của cô. Không sức mạnh nào có thể chia cắt cô với mảnh đất này.

Đúng lúc ấy, có cái gì đó lóe lên ở đường chân trời đã phá hỏng khoảnh khắc đẹp này. Ôi lạy Chúa, có lẽ nào...! Đó là kính, kính từ cửa sổ xe. Chết

tiệt! Ngài ấy đến sớm. “Đồ ngốc,” cô lầm bầm. “Đúng là hành động thiếu suy nghĩ.” Cô liếc nhìn qua vai. Bồn tắm vẫn chưa xong.

Đến gần cửa sổ hơn, cô nhìn xuống chiếc xe ngựa đang lăn bánh trên đường. Chiếc xe khá đẹp. Ngài, Dunford chắc hẳn cũng giàu có, từ trước khi được thừa kế điền trang Stannage.

Cũng có thể ngài ấy mượn được xe của một người bạn giàu có nào đó. Henry nhìn chăm chăm cảnh đó mà không hề nao núng, cô chải nhanh mái tóc. Hai người hầu chạy ra giúp đỡ bỏ hành lý. Cô mỉm cười tự hào. Cô đã giúp ngôi nhà này hoạt động chính xác như một chiếc đồng hồ vậy.

Cửa xe ngựa bật mở. Như vô thức, cô tiến lại phía cửa sổ gần hơn nữa. Một cái chân xuất hiện. Một chiếc giày đẹp nam tính, Henry quan sát kỹ, và cô biết về những đôi giày của mình. Sau đôi giày là đôi chân đang đi nó, đôi chân cũng nam tính không kém đôi giày. “Ôi trời ơi!” cô lầm bầm. Ngài ấy không phải là một kẻ yếu đuối. Rồi cô nhìn thấy toàn thân người chủ mới.

Cô đánh rơi chiếc lược trong tay.

“Ôi lạy Chúa!” cô thở gấp. Ngài ấy mới đẹp làm sao. Ồ không, không phải là đẹp, đẹp nghe ẻo lả quá, mà người đàn ông này thì chả có vẻ gì như vậy cả. Ngài ấy cao, cơ thể rắn chắc với bờ vai rộng. Tóc dày, màu nâu, hơi dài. Còn khuôn mặt... Henry nhìn Dunford từ độ cao hơn bốn mét so với mặt đất nhưng cô vẫn có thể thấy một khuôn mặt hoàn hảo. Gò má cao, mũi thẳng và mạnh mẽ, cái miệng như được đúc với nét châm biếm nhẹ. Cô không nhìn rõ màu mắt, nhưng cô đoán trông nó hẳn rất thông minh, sắc sảo.

Và ngài ấy trẻ hơn rất rất nhiều so với suy nghĩ của cô. Cô cứ nghĩ ông chủ mới phải tầm năm mươi rồi. Còn người đàn ông dưới kia chắc chưa tới ba mươi.

Henry rên lên. Thế này sẽ khó khăn hơn cô tưởng rất nhiều. Cô sẽ phải rất xảo quyệt mới đánh lừa được người này. Cô thở dài cúi xuống nhặt chiếc lược quay vào phòng tắm.

• • •

Khi Dunford dạo một lượt phía trước ngôi nhà mới của mình, có cái gì đó chuyển động ở cửa sổ trên gác đập vào mắt anh. Mặt trời chiếu vào kính làm chói mắt, nhưng hình như đó là một cô gái với mái tóc nâu dài. Khi anh nhìn lại kỹ hơn thì cô gái đó đã biến mất. Kỳ lạ thật. Làm gì có người hầu nào lại đứng yên bên cửa sổ như vậy vào giờ này, nhất là tóc lại thả ra như thế. Anh tự hỏi không biết cô gái đó là ai, nhưng ý nghĩ này chỉ thoáng qua. Anh không có nhiều thời gian để tìm hiểu về cô ta, giờ anh có nhiều thứ quan trọng hơn phải xem xét.

Toàn bộ người làm của điền trang Stannage đã tập trung ở trước nhà. Có khoảng hai chục người tất cả, con số khá khiêm tốn, nhưng điền trang Stannage cũng khá nhỏ so với các điền trang khác trong vương quốc. Quản gia, một người đàn ông gầy gò tên Yates, đã cố gắng hết sức để việc tiếp đón diễn ra đúng chuẩn mực. Dunford cố gắng làm vừa lòng ông ta bằng việc tỏ ra khá nghiêm túc, có vẻ như đó là thứ mà những người làm công mong chờ ở người chủ mới. Tuy nhiên, thật khó để nhịn cười khi thấy từng người giúp việc lần lượt cúi chào anh. Anh chưa từng mong chờ tước hiệu, cũng như mảnh đất này và những người sống trên đó. Cha anh là con thứ của con thứ; Chúa mới biết có bao nhiêu người nhà Dunford phải chết thì mới đến lượt anh thừa kế.

Khi người hầu cuối cùng cúi chào xong, Dunford quay lại nói với người quản gia. “Ông đã quản lý rất tốt ông Yates, màn giới thiệu này là một minh chứng.”

Yates, người không có khuôn mặt lạnh lùng giống những quản gia ở London, đỏ mặt trả lời, “Cám ơn ông chủ. Chúng tôi chỉ làm những gì có thể thôi, và chúng tôi phải cám ơn Henry.”

Dunford khẽ nhướng mày. “Henry?”

Yates nuốt nước bọt. Lẽ ra ông phải nói là Cô Barrett. Ông chủ mới của Stannage hẳn sẽ muốn ông nói thế, ngài ấy đến từ London cơ mà. Và ngài ấy lại còn là người giám hộ của Henry nữa. Bà Simpson đã kéo ông ra một góc và thì thầm điều bí mật đấy mười phút trước.

“À! À! Henry là...,” giọng ông nhỏ dần. Thật khó để diễn đạt cho ngài ấy hiểu vị trí của Henry. “Ý tôi là...”

Nhưng Dunford đang hướng sự chú ý tới bà Simpson, người vừa đảm bảo rằng đã ở điền trang Stannage hơn hai mươi năm và biết mọi thứ ở đây, ờ, ít nhất là biết mọi thứ về ngôi nhà, nếu anh cần hỏi.

Dunford chớp mắt khi cố tập trung lắng nghe bà quản gia. Anh cảm thấy hình như bà ấy đang lo lắng chuyện gì. Nếu không bà ấy đã không làm ồn như... như một cái gì đó. Chính xác là cái gì thì anh không biết, và bà ấy đã nói gì nhỉ? Một cái bóng lướt qua chuồng ngựa, đập vào mắt Dunford khiến anh phải hướng ánh nhìn về phía đó. Anh đợi một lúc.

Ồ, phải tự tưởng tượng thôi. Anh quay lại phía bà quản gia. Bà ấy đang nói điều gì đó về Henry. Ai là Henry nhỉ? Câu hỏi đã sắp bật ra khỏi miệng anh, nếu không có một con lợn to tướng đột ngột hất tung cửa chuồng lao ra. “Thánh thần ma quỷ ơi...,” Dunford nhenh giọng không nói được thành lời. Anh như bị thôi miên bởi tình huống nực cười này. Con vật lao vút qua bãi cỏ và chạy nhanh hơn bất kỳ con lợn nào. Nó đúng là một con quái vật khổng lồ chứ không phải một con lợn bình thường, đó là điều duy nhất có thể mô tả nó. Dunford không nghi ngờ việc nó phải nặng đến nửa tấn nếu mang ra cửa hàng thịt.

Con lợn hướng về phía những người làm công khiến họ la hét ầm ĩ và bỏ chạy tán loạn. Giật mình bởi những chuyển động đột ngột, con lợn dừng lại, ghéech mõm lên và phát ra những tiếng kêu như từ địa ngục, liên tục, liên tục...

“Mày có câm đi không!” Dunford quát lên.

Con lợn, như cảm thấy uy lực từ giọng nói, không chỉ ngừng kêu mà còn nằm xuống. Henry vô cùng ngạc nhiên và ấn tượng. Cô đang lao xuống cầu

thang đúng lúc con lợn sổng chuồng và đi đến trước cỗ xe khi ngài tân Nam tước Stannage đang cố gắng thể hiện quyền lực đối với con vật. Cô chạy ra phía trước mà quên mất mình cần phải tắm và vẫn đang mặc trang phục đàn ông. Trang phục còn rất bẩn nữa.

“Rất xin lỗi thưa ngài,” cô nói khẽ, mím môi cười trước khi cúi xuống tóm lấy cổ con lợn. Lẽ ra cô không nên can thiệp vào việc này, đáng lẽ cứ mặc kệ con lợn ngồi dưới đất, đáng lẽ phải cười khi nó lao về phía trước và đáng lẽ phải làm những điều tồi tệ với đôi ủng của ngài tân nam tước. Nhưng cô đã quá tự hào về điền trang Stannage nên không thể đứng nhìn thảm họa xảy ra.

Không gì trên thế gian này có ý nghĩa với Henry hơn sự vận hành trơn tru của mảnh đất này, và cô không thể chịu được khi có ai đó nghĩ rằng lợn chạy lung tung là điều thường thấy kể cả người đó là ông chủ đáng ghét đến từ London.

Một người chăn lợn chạy đến, tóm lấy con vật từ tay cô và dắt nó trở về chuồng. Henry đứng thẳng lên, bất chợt, cô nhận ra mọi người đang nhìn mình trân trối, rồi lau tay vào ống quần. Cô liếc nhanh người đàn ông mặc đồ đen đang đứng kế bên. “Xin chào ngài, Nam tước Stannage!” cô nói, khẽ nhếch môi lên thành nụ cười chào đón. Suy cho cùng, không cần để ngài ấy biết cô đang muốn đuổi ngài ấy đi.

“Xin chào cô, ờ...” Henry nhìn xuống. Ngài ấy không biết cô là ai? Cũng dễ hiểu nếu ngài ấy nghĩ người mình phải giám hộ là một đứa trẻ, một cô gái trẻ được nuông chiều và ương bướng, chưa từng ra khỏi cửa chứ đừng nói là điều hành cả trang trại.

“Cô Henrietta Barrett,” cô nhấn mạnh vào tên mình. “Nhưng ngài cứ gọi tôi là Henry. Mọi người đều gọi như thế.”

Chương 2

Dunford nhướng mày. Đây là Henry sao? “Cô là con gái,” anh buột miệng, sau đó mới nhận ra câu nói của mình thật ngu ngốc.

“Gần đây vẫn là con gái,” Henry đùa. Có ai đó đang rên lên ở phía sau. Chẳng phải đoán cô cũng biết là bà Simpson.

Dunford chớp mắt nhìn sinh vật kỳ lạ đang đứng trước mặt mình. Cô ấy mặc quần ống chèn của đàn ông phối kèm áo sơ mi cotton trắng với vô số vết bùn trên người. Mái tóc nâu không được cột lại, lòa xòa trên lưng. Thật ra thì mái tóc đó khá đẹp rất nữ tính và đối lập hẳn với phần còn lại của con người cô. Thật khó mà biết được cô ấy hấp dẫn hay chỉ thú vị, hoặc cô ấy có đẹp hay không nếu chỉ dựa vào trang phục như thế này. Nhưng chẳng có cách nào mà kiểm tra gần được, vì cô gái này bốc lên mùi... không phải của phụ nữ.

Thành thật mà nói, Dunford không muốn đứng gần cô gái này trong phạm vi ít nhất là ba feet¹.

Henry đã dùng “nước hoa” lợn từ sáng và giờ thì nó bốc mùi khá rõ. Cô thấy ngài tân nam tước nhăn mặt và chỉ ra ngài ấy hành động như vậy vì trang phục khá là dị thường của cô. Ồ, giờ thì chẳng thay đổi được gì nữa rồi, cảm ơn ngài vì đã đến sớm và cảm ơn cả sự xuất hiện không đúng lúc của con lợn nữa, vậy nên cô quyết định làm điều tốt nhất lúc này là mỉm cười một lần nữa, để khiến anh cảm thấy cô rất vui mừng khi được gặp anh.

Dunford hăng giọng. “Xin thứ lỗi vì sự kinh ngạc của tôi cô Barrett, nhưng...”

“Henry. Xin cứ gọi tôi là Henry. Mọi người đều gọi tôi như thế.”

“Henry. Xin lỗi vì sự kinh ngạc vừa rồi, nhưng tôi nghe nói người đứng đầu ở đây tên Henry, và tôi nghĩ...”

“Không sao,” cô phẩy tay. “Chuyện đấy vẫn thường xảy ra ấy mà. Nó cũng tốt cho công việc của tôi.”

“Chắc là như thế,” anh lẩm bẫm, kín đáo lùi xa khỏi cô thêm một bước. Henry chống tay lên hông và nhìn vào chuồng ngựa phía bên kia bãi cỏ để chắc chắn rằng con lợn đã được nhốt đúng cách. Dunford lén nhìn cô, nghĩ rằng hẳn phải có một Henry khác chứ cô gái này làm sao mà đứng đầu quản lý trang trại được. Vì Chúa, trông cô ấy chỉ như mới mười lăm.

Bất chợt cô quay lại phía anh. “Chuyện này không thường xuyên xảy ra đâu. Chúng tôi đang xây chuồng lợn mới nên phải nhốt tạm bọn lợn trong chuồng ngựa.”

“Tôi hiểu.” Cách cô ấy nói thì đúng là người đứng đầu, Dunford nghĩ.

“Vâng. Chúng tôi đã làm được một nửa rồi.” Henry cười toe toét. “May mà ngài đã đến, thưa ông chủ, thế là chúng ta có thêm người làm rồi.”

Ai đó ở phía sau hắng giọng, và lần này cô cũng đoán chắc đó là bà Simpson.

Đến lúc Simpson phải can thiệp rồi, Henry nghĩ, khẽ liếc mắt. Cô lại cười với Dunford và nói, “Tôi rất mong chuồng lợn được làm xong càng sớm càng tốt. Chúng ta đều không muốn tai nạn như chiều nay lặp lại nữa, phải không ạ?”

Lúc này Dunford không có lựa chọn nào khác ngoài việc thừa nhận sinh vật này đúng là người điều hành trang trại. “Tôi hiểu cô là người đứng đầu ở đây,” cuối cùng anh nói.

Henry nhún vai, “Cũng đúng.”

“Hình như cô, ừm... hơi trẻ thì phải?”

“Có lẽ vậy” Henry trả lời mà không suy nghĩ. Chết tiệt, nói sai rồi. Nói vậy chỉ tạo cơ cho anh ta thoát khỏi cô thôi.

“Nhưng tôi là người đàn ông giỏi nhất cho công việc này,” cô vội thêm vào, “Tôi đã điều hành điền trang Stannage hàng năm nay rồi.”

“Phụ nữ,” Dunford thì thầm.

“Xin lỗi?”

“Phụ nữ. Người phụ nữ giỏi nhất cho công việc này.”

Mắt anh lấp lánh ánh hài hước. “Cô là phụ nữ, hay không phải nhỉ?”

Henry, hoàn toàn quên mất là đang bị trêu chọc, mặt cô đỏ bừng. “Ở Cornwall chẳng có người đàn ông nào làm việc này tốt hơn tôi đâu,” cô cắn nhần.

“Tôi tin điều đó,” Dunford nói, “Ngoại trừ những con lợn. Nhưng chuyện ấy cho qua. Điền trang Stannage trông khá là ổn. Tôi chắc rằng cô đã làm rất tốt. Thực ra, có lẽ cô nên giới thiệu cho tôi về mảnh đất này.” Anh nói xong, không quên kèm theo vũ khí lợi hại nhất của mình: Nụ cười.

Henry phải gắng hết sức để không tan chảy trước nụ cười ấy. Cô chưa bao giờ có cơ hội gặp một người đàn ông có nụ cười quyến rũ nhường ấy, và cô cũng không thích ruột gan mình cứ cồn cào như vậy. Anh ta có vẻ không quan tâm đến sự có mặt của cô một tí tẹo nào, cô nhận ra điều đó, trừ việc anh ta thấy cô khá kỳ lạ. Ồ, anh ta sẽ không nhận thấy mình thích anh ta đâu. “tất nhiên rồi,” cô nhẹ nhàng đáp lời. “Tôi rất vui được làm điều đó. Chúng ta có thể bắt đầu ngay bây giờ không?”

“Henry!” bà Simpson kêu lên, chạy đến bên cô. “Ông chủ vừa đi một chặng đường dài từ London. Tôi chắc ngài ấy muốn nghỉ ngơi một chút. Hẳn là ngài ấy cũng đói rồi.”

Dunford lại nở nụ cười chết người. “Tôi đói muốn chết luôn ấy chứ.”

“Nếu được thừa kế mảnh đất này, tôi sẽ muốn đi xem nó ngay,” Henry nói giọng trịnh thượng. “Tôi muốn biết mọi điều về nó.”

Dunford nheo mắt nghi ngờ. “Tất nhiên, tôi muốn biết mọi điều về điền trang Stannage, nhưng tôi chẳng thấy có lý do gì mà không bắt đầu tìm hiểu

vào sáng mai, sau khi tôi đã ăn uống và nghỉ ngơi.” Anh quay lại phía Henry, hơi nghiêng đầu. “Và tắm nữa.”

Mặt Henry đỏ bừng lên khi cô nhận ra tên Nam tước Stannage đang nhắc khéo mình. “Tất nhiên, thưa ông chủ,” cô lạnh lùng trả lời, “Mong ước của ngài là mệnh lệnh đối với tôi. Ngài là chủ nhân mới ở đây mà, tất nhiên rồi.”

Dunford nghĩ mình đã đùa hơi quá khi cô nói “tất nhiên” đến hai lần liền. Do tính cô vậy? Và tại sao cô đột nhiên bực bội với anh như thế? Cô đã luôn mỉm cười chào đón mới vài phút trước mà. “Tôi rất vui mừng về sự sắp đặt của cô, cô Barrett. Xin lỗi, ờ, Henry. Và từ giọng nói dễ thương của cô, tôi chỉ có thể hiểu cô hoàn toàn nghe theo sự sắp đặt của tôi. Rất hay.” Anh cười với cô và đi theo bà Simpson vào nhà.

Chết tiệt, chết tiệt, chết tiệt, Henry bực bội nghĩ, cố để không giậm chân. Sao cô lại không kiểm soát được tâm trạng như vậy chứ? Giờ thì anh ta đã biết cô không muốn anh ta ở đây và sẽ nghi ngờ mọi hành động lẫn lời nói của cô. Anh ta có gốc đâu cơ chứ.

Đó là vấn đề đầu tiên của cô. Cô đã nghĩ anh ta rất ngốc. Những người như anh ta vẫn vậy mà, hoặc cô nghe nói thế.

Vấn đề thứ hai: Anh ta quá trẻ. Chẳng có vấn đề gì khiến anh ta không theo kịp cô vào ngày mai. Sẽ rất mất công để khiến anh ta kiệt sức và không thích ở điền trang Stannage nữa.

Vấn đề thứ ba, tất nhiên, anh ta là người đàn ông đẹp trai nhất mà cô từng gặp. Cô không gặp gỡ nhiều đàn ông, sự thật là thế, nhưng điều đó không làm giảm đi thực tế là anh ta khiến cô cảm thấy... Henry lo lắng. Anh ta khiến cô cảm thấy thế nào nhỉ? Cô thở dài lắc đầu. Cô không muốn biết.

Vấn đề thứ tư đã quá rõ ràng. Dù cho cô không muốn thừa nhận, ông chủ mới của Stannage có thể làm tốt mọi việc, sự thật là vậy.

Cô có mùi hôi.

Không buồn che giấu tiếng thở dài, Henry quay lại nhà và bước lên cầu thang trở về phòng.

• • •

Dunford theo sau bà Simpson đến phòng ngủ chính. “Tôi hy vọng ngài cảm thấy thoải mái,” bà nói, “Henry đã cố hết sức để làm cho ngôi nhà tiện nghi hơn.”

“À, Henry,” anh nói một cách khó hiểu.

“Cô ấy là Henry của chúng tôi, đúng thế.”

Dunford cười với bà, một nụ cười có thể đốn ngã trái tim phụ nữ suốt bao năm qua. “Rốt cuộc Henry là người ra sao?”

“Ngài không biết sao?”

Anh nhún vai và nhướng mày.

“Henry đã ở đây nhiều năm, từ khi bố mẹ cô ấy mất. Và cô ấy đã điều hành nơi này trong... để tôi xem nào, cũng phải sáu năm nay, từ khi Phu nhân Stannage qua đời, Chúa phù hộ bà ấy.”

“Thế Nam tước Stannage đâu?” Dunford tò mò hỏi. Tốt nhất là biết càng sớm và càng nhiều càng tốt. Anh luôn tin rằng đàn ông cần phải tìm hiểu để trang bị cho mình.

“Ngài ấy tiếc thương Phu nhân Stannage.”

“Trong sáu năm ư?”

Bà Simpson thở dài, “Họ sinh ra là dành cho nhau.”

“Tôi chỉ muốn hiểu rõ hơn thôi. Henry, ờ, cô Barrett đã điều hành Stannage sáu năm?” Không thể nào. Chẳng lẽ cô ấy kiểm soát mọi việc khi mới lên mười? “Cô ấy bao nhiêu tuổi?”

“Hai mươi, thưa ngài.”

Hai mươi. Trông cô ấy trẻ hơn tuổi nhiều. “Tôi hiểu. Và cô ấy có quan hệ thế nào với Nam tước Stannage?”

“Sao ngài hỏi thế? Giờ ngài là Nam tước Stannage mà.”

“Ý tôi là ngài nam tước trước đây,” Dunford nói, cố giấu sự mất kiên nhẫn.

“Một người họ hàng xa của vợ ông ấy. Cô ấy chẳng có chỗ nào khác để đi cả, tội nghiệp.”

“À, họ thật tốt bụng. Cám ơn đã chỉ phòng cho tôi, bà Simpson. Tôi muốn nghỉ một lát rồi dùng bữa tối. Ở đây vẫn theo giờ của cả nước chứ?”

“Tất nhiên thưa ngài,” bà gật đầu rồi vén váy lên và rời khỏi phòng.

Một người họ hàng khốn khổ, Dunford nghĩ. Thú vị thật. Một người họ hàng nghèo khổ, mặc đồ đàn ông, bốc mùi lên tận trời xanh, và điều hành điền trang Stannage trơn tru như những gia đình giàu có nhất London. Thời gian của anh ở Cornwall chắc sẽ không vô vị đâu.

Nào, giờ thì anh chỉ cần tìm hiểu xem, khi cô ấy mặc váy trông sẽ thế nào.

• • •

Hai giờ sau, Dunford ước gì mình đã không tò mò như thế. Ngôn từ không thể diễn tả hết vẻ ngoài của cô Henrietta Barrett khi mặc váy. Anh chưa từng nhìn thấy một người phụ nữ như thế bao giờ, dù anh đã gặp rất nhiều phụ nữ, trông cô khá là... ổn, sai rồi.

Chiếc váy cô mặc có màu hoa oải hương với quá nhiều nơ và vật trang trí. Thêm vào sự xấu xí đó, rõ là nó khá bất tiện, bởi cô ấy phải kéo một cách vụng về. Hoặc đơn giản là trang phục đó không vừa với cô ấy, và khi Dunford nhìn gần hơn thì quả đúng như vậy. Chân váy quá ngắn, thân trên lại quá chật, và nếu kém hiểu biết, anh sẽ là có một vết rách nhỏ ở tay áo phải. Chết tiệt, anh lại biết khá rõ, và anh tin chắc cái váy đã bị xé.

Rõ là cô Henrietta Barrett trông có vẻ sợ hãi. Nhưng mặt tích cực là mùi của cô ấy khá dễ chịu. Giống như là, anh kín đáo hít sâu, mùi chanh.

“Chào buổi tối, ông chủ,” cô nói khi gặp anh trước bữa tối ở phòng khách. “Tôi tin là ngài đã ổn định mọi thứ.”

Anh cúi đầu về phía cô. “Hoàn hảo, cô Barrett. Một lần nữa phải khen ngợi cô đã điều hành mọi thứ thật trơn tru.”

“Gọi tôi là Henry,” cô buột miệng.

“Mọi người đều gọi thế,” anh tiếp lời.

Henry cảm thấy tiếng cười đang trào lên trong cổ họng. Lạy Chúa, cô chưa bao giờ nghĩ mình có thể hành động như đàn ông. Đúng là thảm họa.

“Tôi có thể đưa cô vào phòng ăn chứ?” Dunford lịch sự đưa tay ra.

Henry đặt tay lên khuỷu tay anh và để anh đưa vào phòng ăn. Cô nghĩ chẳng hại gì khi tận hưởng buổi tối thú vị cùng người đàn ông đang là kẻ thù này, cô nhắc nhở bản thân.

Sau cùng, cô muốn anh nghĩ cô là bạn, phải không nào? Ngài Dunford này sẽ không tấn công cô như một kẻ ngốc, và cô cũng chắc rằng nếu anh ta chỉ nghi ngờ việc cô đang cố thoát khỏi mình, thì chắc phải cần đến một nửa đội quân của Hoàng gia mới lôi anh ta khỏi Cornwall được mất. Không, tốt nhất là cứ để anh ta tự nhận ra cuộc sống ở điền trang không êm ả như tách trà anh ta đang dùng.

Thêm vào đó, chưa từng có người đàn ông nào đưa tay ra cho cô như thế. Dù có mặc quần ống túm hay gì đi nữa thì phần phụ nữ trong Henry vẫn không thể cưỡng lại được cử chỉ lịch thiệp này.

“Ngài thấy hài lòng chứ, thưa ông chủ?” cô hỏi khi họ ngồi vào bàn.

“Rất hài lòng, cho dù tôi mới ở đây vài giờ.” Dunford nhúng thìa vào nước dùng bò và nếm thử. “Ngon tuyệt.”

“Vâng, bà Simpsom đúng là một kho báu. Tôi không biết chúng tôi sẽ thế nào nếu không có bà ấy.”

“Tôi tưởng bà Simpson là quản gia.”

Henry, cảm thấy cơ hội đang đến, khoác lên mặt vẻ ngây thơ nhất “Ồ, đúng thế, nhưng bà ấy nấu ăn cũng rất ngon. Ngài có thể nhận thấy là

chúng ta không có nhiều người làm ở đây.” Cô cười tin chắc anh đã nhận thấy điều này rồi.

“Hơn một nửa số người mà ngài gặp lúc chiều chỉ làm việc bên ngoài, trong chuồng ngựa, trong vườn và những chỗ tương tự.”

“Thật vậy sao?”

“Tôi nghĩ chúng ta nên thuê thêm người làm, nhưng họ có thể trở nên đáng yêu khủng khiếp, ngài biết đấy.”

“Không,” anh khẽ nói, “Tôi không biết điều đó.”

“Ngài không biết sao?” Henry nhắc lại, đầu óc cô đang hoạt động nhanh hết sức. “Chắc do ngài chưa điều hành việc nhà bao giờ.”

“Điều hành một chỗ rộng như thế này thì chưa.”

“Rồi sẽ như thế thôi,” cô nói một cách nhiệt tình. “Nếu chúng ta thuê thêm người thì phải cắt giảm các thứ khác.”

“Phải vậy sao?” Khóe miệng Dunford nhếch lên khi nhấp một ngụm vang.

“Đúng thế. Nếu thuê thêm thì sẽ không đủ tiền lương thực nữa.”

“Thật chứ? Tôi thấy bữa ăn rất tuyệt mà.”

“Ồ tất nhiên thưa ngài,” Henry nói to. Cô hăng giọng và cố nói bằng giọng nhẹ nhàng. “Chúng tôi muốn buổi tối đầu tiên của ngài ở đây phải thật đặc biệt.”

“Mọi người chu đáo quá.”

Henry nuốt xuống. Ăn tượng thật, như thế mọi bí mật của vũ trụ đều ở trong đầu anh vậy. “Từ mai,” cô nói, ngạc nhiên khi thấy giọng nói của mình hoàn toàn bình thường, “chúng ta sẽ ăn uống như cũ.”

“Đó là...?” anh hỏi, giọng tò mò.

“Là thế này,” cô vừa nói vừa phẩy tay để có thêm thời gian. “Một chút thịt cừ. Chúng tôi ăn thịt cừ khi lông của chúng không tốt nữa.”

“Tôi không biết là lông sẽ xấu đi đấy.”

“Ồ có chứ.” Henry khẽ cười, tự hỏi không biết anh có biết mình nói dối không. “Khi bọn cừu già, lông của chúng sẽ... bị xơ. Khi đó bán không được giá nữa nên chúng tôi dùng chúng làm thực phẩm.”

“Thịt cừu.”

“Đúng thế. Thịt luộc.”

“Đó là lý do cô không gầy hơn được.”

Theo phản xạ, Henry nhìn xuống cơ thể mình. Ngài ấy nghĩ cô gầy gò ư? Cô cảm thấy một cảm giác rất kỳ lạ, gần giống như nỗi buồn, và gạt nó sang một bên. “Chúng tôi không quá tiết kiệm cho bữa sáng,” cô buột miệng vì không muốn tự bỏ món xúc xích và trứng yêu thích. “Rốt cuộc, ai cũng cần đủ dinh dưỡng khi ăn sáng. Và điền trang Stannage cần sức khỏe để làm việc.”

“Tất nhiên rồi.”

“Thế nên sau bữa sáng ngon miệng,” Henry nghiêng đầu nói, “là bữa cháo trưa.”

“Cháo á?” Dunford ghen lời.

“Vâng. Có nhiều loại cháo khác nhau. Không phải ngại đâu. Và cuối cùng là bữa tối thường có xúp, bánh mì và thịt cừu, nếu chúng ta có.”

“Nếu có á?”

“Ồ, không phải ngày nào cũng làm thịt cừu. Phải đợi đến khi chúng già. Len có giá mà.”

“Tôi tin là những công dân tốt ở Cornwall rất biết ơn cô vì quần áo họ mặc.”

Henry làm mặt ngây thơ hoàn hảo. “Tôi chắc là phần lớn họ không biết len dùng để may đồ cho mình đến từ đâu đâu.”

Anh nhìn chăm chăm vào cô, như thể đang cố đoán xem cô có ngốc thật không.

Henry thấy không thoải mái với sự im lặng bất ngờ đấy, “Đúng vậy. Thế nên thỉnh thoảng chúng ta mới ăn cừu.”

“Tôi hiểu rồi.”

Henry cố đoán qua giọng nói nhưng rốt cuộc cô chẳng thể hiểu nổi anh đang nghĩ gì. Cô đang đến rất gần với anh và cô biết điều đó. Một mặt, cô muốn chỉ cho Dunford thấy anh không thích hợp với cuộc sống thôn quê. Mặt khác, nếu cô khiến điền trang Stannage trở thành nơi thiếu nhân lực, thiếu quản lý trầm trọng thì biết đâu anh sẽ sa thải phần lớn người làm và bắt đầu lại từ đầu. Đó sẽ là một thảm họa.

Cô cau mày. Anh không thể sa thải cô được, đúng không nào? Ai mà dám tự bỏ quyền giám hộ chứ.

“Sao lại dài mặt ra thế, Henry?”

“Ồ không có gì,” cô vội đáp. “Tôi chỉ đang tính toán một chút thôi. Lúc nào làm toán xong tôi cũng thế.”

Cô ấy nói dối, Dunford nghĩ. “Thế cô đang tính cái gì vậy?”

“Ồ, giá cho thuê và các loại cây trồng, đại loại thế. Điền trang Stannage đang hoạt động mà. Và tất cả chúng tôi đều làm việc rất chăm chỉ.”

Đột nhiên cuộc đối thoại về thức ăn chuyển sang một hướng khác. Cô ấy đang cố dọa mình ư? “Không, tôi không biết điều đó.”

“Ồ vâng. Chúng ta có một số tá điền thuê đất, nhưng cũng có một số người làm việc trực tiếp cho chúng ta, những việc như thu hoạch hoa màu hay chăn nuôi gia súc. Cũng nhiều việc lắm.”

Dunford cười. Đúng là cô ấy đang cố dọa anh. Nhưng tại sao? Sẽ phải tìm hiểu thêm về người phụ nữ kỳ quặc này mới được. Nếu cô ấy muốn có chiến tranh, anh sẵn sàng đối phó, bất kể về ngọt ngào và ngây thơ mà cô ấy đang giả bộ.

Ngả người về phía trước, anh quyết chinh phục cô Henrietta Barrett này theo cách mà anh đã chinh phục phụ nữ khắp nơi trên nước Anh.

Đơn giản chỉ cần chính anh là quá đủ.

Anh lại nở nụ cười chết người.

Henry không có cơ hội nào cả.

Cô cho rằng mình là người cứng rắn. Thậm chí cô còn tự nói với bản thân, “Mình phải cứng rắn,” khi mà sự quyến rũ của anh bao trùm lên cô. Nhưng cô chẳng thể cứng rắn nổi, bởi ruột gan cô đang cồn cào, và thật kinh khủng, cô nghe thấy mình thở dài.

“Nói cho tôi biết về cô đi, Henry,” Dunford nói.

Cô chớp mắt, như thể vừa chợt tỉnh giấc mơ dài. “Tôi ư? Tôi e là chẳng có gì nhiều đâu.”

“Tôi nghi ngờ điều đó đấy, Henry. Cô là một phụ nữ rất kỳ lạ.”

“Kỳ lạ ư? Tôi á?” Henry thốt lên.

“Nào, để xem nhé. Rõ là cô hay mặc quần ống túm hơn là mặc váy, bởi vì tôi chưa thấy bất kỳ người phụ nữ nào lại không thoải mái trong chiếc váy như cô tối nay...”

Henry biết đó là sự thật, nhưng thật khó mà biết được, điều anh nói khiến cô đau lòng biết chừng nào.

“Tất nhiên, là do chiếc váy không hợp với cô, hoặc chất liệu váy không tốt...”

Mắt cô sáng lên một chút. Cái váy này đã được bốn năm rồi, và cô đã lớn lên nhiều trong bốn năm qua.

Dunford đưa bàn tay phải ra như thể đang đếm các điểm khác biệt của cô. Anh đưa ngón giữa ra và bắt đầu đếm, “Cô mới chạy có một chút thôi, nhưng theo cách chạy của cô thì tôi đoán, cô đã chạy thể ít ra cũng sáu năm nay rồi.”

Henry nuốt nước bọt và lặng lẽ ăn súp khi một ngón tay nữa được giơ ra.

“Cô không sợ hãi một tí tẹo nào trước con lợn khổng lồ trước giờ tôi chưa từng thấy, con vật mà tôi tin sẽ khiến tất cả những người phụ nữ tôi quen biết ngất xỉu, và tôi chắc cô phải biết rất rõ cách nói chuyện với động vật.”

Henry chau mày, không biết phải giải thích thế nào.

“Cô có những đặc điểm thường chỉ thấy ở đàn ông, nhưng lại đủ nữ tính để không cắt tóc. Và thật sự là tóc cô khá đẹp.” Một ngón tay nữa giơ ra.

“Và cuối cùng...,” anh đưa thêm một ngón tay nữa ra, “... cách cô trả lời về cái tên không hay lắm của mình là Henry.”

Cô mỉm cười yếu ớt.

Anh nhìn xuống bàn tay giờ đã xòe ra như một con sao biển. “Nếu từng này chưa đủ để khiến cô thành một cô gái kỳ lạ thì tôi không biết thế nào mới là đủ đây.”

“Ồ!” cô ngập ngừng, “có lẽ tôi hơi kỳ quặc.”

“Ồ, đừng tự gọi mình là kỳ quặc, Henry. Để người khác nói thế nếu họ thích. Cô cứ là bản thân mình. Như thế thú vị hơn nhiều.”

Cứ là chính mình. Henry khá thích điều đó. “Tên nó là Porkus.”

“Gì cơ?”

“Con lợn. Tôi là bạn tốt của nó mà.” Cô cười bẽn lễn. “Tên nó là Porkus.”

Dunford ngả đầu ra sau cười lớn. “Ồi, Henry,” anh thở mạnh. “Cô đúng là một kho báu.”

“Tôi sẽ xem đó là một lời khen.”

“Đúng thế.”

Henry nhấp một ngụm rượu và quên mất mình đã uống nhiều hơn bình thường. Người hầu bàn đã rót đầy ly sau mỗi ngụm rượu. “Có lẽ tôi đã được giáo dục không bình thường,” cô nói một cách thiếu thận trọng, “Đó là lý do tại sao tôi lại khác biệt thế.”

“Ồ?”

“Tôi không có nhiều bạn bè đồng trang lứa, nên tôi chẳng có nhiều cơ hội để biết các cô gái khác trông như thế nào. Phần lớn thời gian tôi chơi với con trai của người trông ngựa.”

“Anh ta vẫn ở Stannage chứ?” Dunford tự hỏi có lẽ cô ấy có một người tình bí mật chẳng. Biết đâu đấy. Cô ấy là một cô gái khác người mà. Liệu

cô ấy có thể coi thường các chuẩn mực đến vậy không, những người đang yêu thường khác biệt đến thế nào?

“Ồ không. Billy đã cưới một cô gái đến từ Devon và chuyển đi rồi. Tôi nói rồi mà, ngài không hỏi tôi những câu như thế chỉ vì lịch sự, đúng không?”

“Hoàn toàn không.” Anh cười nham hiểm. “Tất nhiên, tôi cũng hy vọng đó chỉ là phép lịch sự, nhưng tôi thực sự rất quan tâm tới cô đấy.” Và đúng là như thế. Dunford lúc nào cũng thích quan tâm tới mọi người, lúc nào cũng tự hỏi cái gì khiến sắc mặt một người thay đổi.

Ở London, anh thường ngồi trước cửa sổ hàng giờ chỉ để ngắm mọi người qua lại. Và lại các buổi tiệc, anh là một người đối thoại thông minh, không phải do anh cố tỏ ra thế mà bởi anh luôn để tâm tới những điều mọi người nói. Đó là một phần lý do tại sao có nhiều phụ nữ yêu mến anh đến thế.

Sau cùng thì, việc một người đàn ông luôn lắng nghe phụ nữ đúng là chuyện lạ.

Và Henry cũng không thoát được sự quyến rũ của anh. Đúng là đám đàn ông lắng nghe cô hằng ngày, nhưng đó là những người làm cho Stannage, đúng hơn là làm việc cho cô.

Chẳng ai ngoài bà Simpson dành thời gian để hỏi han cô. Hơi bối rối bởi sự quan tâm của Dunford, cô che giấu nó bằng thái độ bạo dạn thường thấy. “Thế còn ngài thì sao, thưa ông chủ? Ngài có được giáo dục theo cách bình thường không vậy?”

“Tôi e là hoàn toàn bình thường. Mỗi tội bố mẹ tôi hơi yêu nhau quá, với nhiều người thì điều đó không bình thường, ngoài ra thì tôi là một đứa bé Anh điển hình.”

“Tôi nghi ngờ điều đó đấy.”

“Vậy sao?” Anh nghiêng người về phía trước. “Sao lại vậy, cô Henrietta?”

Cô lại uống một ngụm rượu nữa. “Đừng gọi tôi là Henrietta. Tôi ghét cay ghét đắng cái tên đó.”

“Nhưng tôi e rằng mỗi khi gọi cô là Henry thì tôi lại nhớ đến một người bạn chung phòng khó chịu ở trường học tại Eton.”

Cô mỉm cười vui vẻ. “Tôi e là ngài phải thay đổi thói quen thôi.”

“Cô đã quen ra lệnh rồi thì phải.”

“Có lẽ thế, nhưng ngài thì rõ là vẫn chưa chấp nhận điều đó.”

“Hay lắm, Henry. Và đừng nghĩ là tôi không nhận ra cô đang tránh né việc giải thích tại sao cô nghi ngờ việc tôi được giáo dục bình thường như mọi người.”

Henry bĩu môi và nhìn xuống ly rượu của mình, thật lạ, nó hầu như vẫn còn đầy. Cô thề rằng mình phải uống ít nhất là hai ly rồi.

Cô lại nhấp một ngụm nữa. “À, ngài cũng không phải mẫu đàn ông điển hình.”

“Vậy sao?”

“Thật vậy.” Cô vẩy cái nĩa vào không khí để nhấn mạnh trước khi uống thêm chút rượu nữa.

“Vậy tôi không điển hình ở chỗ nào?”

Henry khẽ cắn môi dưới, dấu hiệu khi cô đang tập trung. “Ồ, ngài rất thân thiện.”

“Vậy phần lớn đàn ông Anh không như thế?”

“Không thế với tôi.”

Môi anh cong lên gượng gạo. “Họ không biết là đã bỏ lỡ điều gì rồi.”

Henry nheo mắt. “Ngài đang châm biếm tôi phải không?”

“Tin tôi đi, Henry, tôi không đùa đâu. Cô là người thú vị nhất tôi đã gặp từ mấy tháng nay đây.”

Cô nhìn kỹ mặt anh mà không phát hiện sự dối trá nào. “Tôi tin ngài.”

Anh mỉm cười, lặng lẽ quan sát người phụ nữ đang ngồi đối diện mình. Ở cô có sự kết hợp thú vị giữa sự kiêu ngạo và quan tâm, hơi bị men say chệnh choáng che mờ. Cô ấy đã vậy nữa trong khi nói mà không để ý đến miếng thịt gà đang dính vào nữa. “Tại sao đàn ông không thân thiện với cô?” anh nhẹ nhàng hỏi.

Henry tự hỏi, sao nói chuyện với người đàn ông này lại dễ dàng đến thế, do rượu hay do bản thân anh ta. Nhưng dù do cái gì thì rượu vẫn ngon. Cô uống ngum nữa. “Có lẽ họ nghĩ tôi là kẻ kỳ dị,” cô nói.

Dunford hơi khựng lại trước sự thành thật của cô. “Cô không phải thế. Chỉ là cô cần ai đó dạy mình cách làm một quý cô thôi.”

“Ồ tôi biết cách làm phụ nữ chứ. Tôi chỉ không phải mẫu phụ nữ mà đàn ông cần thôi.”

Giọng cô đủ khiêu gợi khiến Dunford suýt sặc. Điều đó nhắc anh rằng cô ấy không biết mình đang nói gì. Anh nuốt nước bọt và thì thầm, “Cô lại nói quá rồi.”

“Tôi cá là ngài đang nói dối. Chắc ngài đang nghĩ tôi kỳ lạ lắm phải không.”

“Tôi nói cô không giống mọi người. Không có nghĩa là không ai thấy cô thú vị.” Khi đó, thật khủng khiếp, anh nhận ra mình thích cô gái này. Yên nào, trừ khi anh để cho bản thân nghĩ về điều này quá nhiều. Với sự dứt khoát, Dunford đẩy suy nghĩ đó đi. Anh không có thời gian dành cho một cô gái quê. Ngoại trừ hành vi kỳ lạ thì Henry là mẫu phụ nữ chỉ để kết hôn, mà rõ ràng là anh không muốn cưới cô.

Dù vậy, ở cô vẫn có điều gì đó thật hấp dẫn...

“Thôi đi, Dunford,” anh lầm bầm.

“Ngài nói gì vậy thưa ông chủ?”

“Không có gì, Henry, và làm ơn đừng gọi tôi là ‘ông chủ’ nữa. Tôi không thích thế, và nó cũng không hợp nếu tôi gọi cô là Henry.”

“Thế là tôi phải xưng hô thế nào đây?”

“Mọi người vẫn gọi tôi là Dunford.” Anh vô tình lặp lại cách nói của cô.

“Ngài không có tên à?” cô hỏi, ngạc nhiên với giọng nói lá lơi của mình.

“Không hẳn thế.”

“Vậy nghĩa là gì?”

“Ý tôi là tôi có tên chứ nhưng không ai gọi cả.”

“Thế tên ngài là gì?”

Anh nghiêng người về phía trước và lại nở nụ cười chết người. “Có vấn đề gì sao?”

“Vâng,” cô đáp.

“Tôi thấy chả sao cả.”

“Ngài có vẻ khó chịu, ngài Dunford.”

“Chỉ gọi là Dunford thôi, được không?”

“Tốt thôi. Ngài có vẻ khó chịu, Dunford.”

“Vì tôi phải nói điều này không biết bao nhiêu lần rồi.”

“Tôi không nghi ngờ điều đó.”

“Tôi nghĩ là mọi người thường bình luận về khả năng của cô để chọc tức cô, Henry ạ.”

Henry cười ngượng. Ngài ấy nói đúng. “Tôi nghĩ đó là lý do chúng ta nổi tiếng.”

“Tôi cũng nghĩ vậy.” Dunford tự hỏi sao anh lại ngạc nhiên đến thế khi nhận ra điều này và quyết định thôi không tự hỏi nữa.

“Nâng ly,” anh nói và nâng ly lên. “Vì hai kẻ kỳ lạ nhất vùng Cornwall.”

“Nhất nước Anh!”

“Ồ phải, nhất nước Anh.”

Tối hôm đó, khi đang chải tóc chuẩn bị đi ngủ, Henry bắt đầu tự hỏi. Nếu Dunford thú vị như thế, sao phải tìm cách đuổi anh đi chứ?

Chương 3

Henry tỉnh giấc vào sáng hôm sau với cái đầu nặng trĩu. Cô ra khỏi giường và vuốt nước lên mặt, tự hỏi sao lưỡi mình lại lạ thế. Rất lạ ấy. Chắc là do rượu, cô nghĩ, rồi đưa lưỡi lên vom miệng. Cô thường không làm thế vào bữa tối nhưng Dunford đã ép cô ăn bánh mì với anh ta. Cô cố đẩy lưỡi vào răng. Vẫn không hết cảm giác đó.

Cô kéo áo sơ mi và cái quần ống túm của mình, cột chặt tóc bằng dải nơ xanh lá cây, rồi chạy lên cầu thang đúng lúc người hầu phòng đang đi đến phòng của Dunford.

“Ồ chào Polly,” Henry nói, đứng chặn đường người hầu phòng. “Sáng nay thế nào?”

“Chuông ở phòng ông chủ đang reo, thưa cô Henry. Tôi phải lên xem ông ấy cần gì.”

“Để đấy cho tôi,” Henry cười nói.

Polly chớp mắt. “Được thôi,” cô hầu gái ấp úng, “nếu cô nghĩ...”

“Ồ tôi thực sự nghĩ thế đấy,” Henry ngắt lời, đặt tay lên vai Polly rồi xoay người cô lại. “Thực ra là lúc nào tôi cũng nghĩ cả. Giờ thì sao cô không đi tìm bà Simpson đi. Thế nào bà ấy cũng có việc cần làm đấy.”

Cô khẽ đẩy Polly và đợi đến khi cô hầu gái đi khuất xuống cầu thang. Cô hít sâu và cố nghĩ ra những việc phải làm tiếp theo. Cô nửa muốn lờ đi chuông gọi của Dunford, nhưng nếu anh ta lại rung chuông và hỏi sao không ai trả lời thì Polly sẽ khai ra Henry đã chặn lại.

Henry đi thật chậm đến phòng Dunford để có thời gian nghĩ ra một kế hoạch nào đó. Cô đưa tay gõ cửa phòng và dừng lại. Những người phục vụ chẳng bao giờ gõ cửa phòng trước khi vào. Hay cô cứ đẩy cửa vào? Rất

cuộc thì cô đang làm việc của người phục vụ cơ mà. Nhưng cô không phải người phục vụ. Và biết đâu, anh ta lại đang khóa thân như trẻ sơ sinh thì sao.

Cô gõ cửa.

Sau một lát, cô nghe thấy tiếng nói, “Mời vào!”

Henry mở hé cửa và thò đầu vào. “Xin chào ngài Dunford.”

“Gọi là Dunford thôi,” anh đáp lời ngay lập tức. Anh vừa thắt chặt áo choàng vừa nói, “Cô cần gặp tôi có việc gì vậy?”

Lấy hết can đảm, Henry mở rộng cửa và bước vào phòng, mắt cô nhìn về phía người hầu của anh đang chuẩn bị đồ cacao ở góc phòng. Cô quay lại phía Dunford và nhận ra anh rất hợp với cái áo choàng. Mắt cá chân anh rất đẹp, cô đã thấy trước đó, cô còn thấy cả chân rời cơ. Dù sao thì đây cũng là một nông trang, còn áo của anh lại rất rất đẹp.

“Henry,” anh gọi giật giọng.

“À vâng.” Cô đứng thẳng người lại. “Ngài gọi chuông ạ.”

Anh nhướn mày. “Từ khi nào cô trở thành người hầu vậy? Tôi cứ nghĩ cô là người gõ chuông mới phải.”

“À vâng, tất nhiên là thế. Tôi chỉ muốn biết chắc là ngài cảm thấy thoải mái thôi. Lâu lắm rồi không có khách đến điền trang Stannage.”

“Đặc biệt là khi người đó lại sở hữu nơi này,” anh nói một cách khô khan.

“À vâng, tất nhiên rồi. Tôi không muốn ngài nghĩ chúng tôi có thiếu sót gì.

Thế nên tôi nghĩ mình phải đích thân đến xem ngài cần gì.”

Anh mỉm cười. “Hay quá. Lâu rồi tôi không được phụ nữ tắm cho đấy.”

Henry giật mình lùi lại. “Xin lỗi, ngài vừa nói gì cơ?”

Anh làm mặt ngây thơ. “Tôi gọi chuông để kêu người hầu tắm cho tôi.”

“Nhưng ngài mới tắm hôm qua mà,” cô nói, cố nín cười. Dunford không thông minh như ngài ấy nghĩ. Đây đúng là cơ hội tốt.

“Lần này thì tôi phải mong ngài thứ lỗi. Nước rất quý, ngài biết đấy,” cô nói một cách nghiêm trọng, “Chúng ta cần nước cho vật nuôi. Chúng cần uống, mà giờ thời tiết đang ấm dần, chúng ta phải tiết kiệm nước để làm mát nữa.”

Anh không nói gì.

“Chúng ta không đủ nước để tắm mỗi ngày,” Henry tiếp tục Dunford mím môi, “Điều đó đã được chứng minh bằng hương thơm của cô hôm qua.”

Henry cố nuốt giận để không đấm cho anh một cú. “Chính xác.” Cô liếc nhìn người hầu của Dunford, người đang run lên với ý nghĩ ông chủ của mình sẽ đầu bù tóc rối.

“Tôi có thể đảm bảo với cô,” Dunford nói, không có chút đùa cợt nào, “tôi không cho phép cơ thể bốc mùi như lợn trong thời gian ở Cornwall.”

“Tôi tin là không đến mức như vậy,” Henry đáp lời.

“Hôm qua là một ngoại lệ. Dù sao thì tôi đã xây chuồng lợn. Tôi hứa là sau khi làm việc ở chuồng lợn thì sẽ được tắm thêm.”

“Cô sạch sẽ quá đấy.”

Henry không thể không nhận ra sự mỉa mai trong giọng nói của anh. Người đàn ông nhất còn có thể nhận ra. “Đúng thế. Nên ngày mai ngài sẽ được tắm.”

“Ngày mai á?”

“Khi chúng ta quay lại làm việc trong chuồng lợn. Hôm nay là Chủ nhật. Thậm chí chúng ta cũng không cần ăn mặc như vậy để làm việc này vào ngày Chủ nhật đâu.”

Dunford phải cố gắng lắm để không nói ra những câu bình luận cay nghiệt. Có vẻ con bé này đang thích thú lắm. Chính xác là đang thích thú

trên sự đau khổ của anh. Anh nheo mắt và nhìn cô kỹ hơn. Henry đang chớp mắt và nhìn anh hết sức nghiêm túc.

Có lẽ cô ấy không thích thú trên sự đau khổ của anh. Có lẽ họ không đủ nước tắm mỗi ngày thật. Anh chưa từng nghe đến những chuyện như thế trước đây, nhưng có lẽ ở Cornwall ít mưa hơn những nơi khác trên nước Anh.

Từ từ đã nào, đầu óc anh bắt đầu hoạt động. Đây là nước Anh. Lúc nào chả có mưa, ở mọi nơi. Dunford nhìn cô ngờ vực.

Cô ấy đang cười.

Anh nói chậm rãi, “Thế bao lâu tôi được tắm một lần trong thời gian ở đây, Henry?”

“Chắc là mỗi tuần một lần.”

“Tuần một lần thì không đủ,” anh đáp, cố tình nói bằng giọng nghiêm trọng. Anh thấy cô có vẻ ngậ ngừng. Tốt.

“Để tôi xem,” cô khẽ cắn môi dưới. “Đây là nhà của ngài, nên tôi nghĩ nếu ngài muốn tắm nhiều hơn thì đó là quyền của ngài.”

Anh phải cố lắm để không thốt ra câu chửi thề, “Mẹ kiếp!”

Cô thở dài. Một tiếng thở dài nào nuốt. Cái cô gái không biết phép tắc, phiền phức này làm như bị sức nặng của ba thế giới đè lên vai vậy. “Tôi không muốn lấy nước của gia súc,” cô nói, “Thời tiết đang nóng dần, ngài biết đấy, và...”

“Biết, tôi biết. Bọn gia súc cần sự mát mẻ.”

“Đúng thế. Năm ngoái một con lợn nái đã chết vì nóng. Tôi không muốn điều này lặp lại. Thế nên tôi mới nói nếu ngài muốn tắm thường xuyên hơn thì...”

Cô dừng lại, cũng khá lâu, và Dunford không chắc là mình muốn biết cô sẽ nói gì tiếp.

“... ờ, tôi nghĩ mình sẽ bớt tắm đi vậy.”

Dunford nhớ lại cái mùi của cô khi mới gặp. “Không, Henry,” anh vội nói, “Tôi không muốn cô làm vậy. Một quý cô cần ý... tôi là...”

“Tôi biết, tôi biết. Ngài là một quý ông từ đầu tới chân. Ngài không muốn tranh phần của phụ nữ. Nhưng tôi đảm bảo, tôi không phải một cô gái bình thường.”

“Tôi không nghi ngờ điều đó. Nhưng dù sao thì...”

“Không, không,” cô xua tay. “Chẳng có vấn đề gì cả. Tôi không thể lấy nước của gia súc. Vị trí của tôi ở Stannage rất quan trọng, nên tôi không thể cầu thả trong công việc được. Tôi nghĩ là ngài có thể tắm hai lần một tuần, và tôi...” Dunford nghe thấy tiếng rên của chính mình. “... tôi sẽ tắm vào các tuần khác. Ông vấn đề gì cả.”

“Với cô thôi,” anh lẩm bẩm.

“May mà hôm qua tôi tắm rồi.”

“Henry,” anh bắt đầu, tự hỏi không biết làm thế nào để không trở nên thô lỗ.

“Tôi không muốn lấy nước trong bồn tắm của cô.”

“Ồ, nhưng đây là nhà ngài. Nếu ngài muốn tắm hai lần một tuần thì...”

“Tôi muốn tắm hằng ngày,” anh nói chắc nịch, “nhưng tôi sẽ giảm xuống hai lần mỗi tuần, miễn là cô cũng làm như thế.” Anh đã cố gắng lịch sự hết mức. Đây là cuộc nói chuyện với phụ nữ kỳ quặc nhất mà anh từng có, không kể việc Henry hình như chẳng có vẻ gì là phụ nữ theo bất kỳ nghĩa nào của từ này. Ngoại trừ việc cô có một mái tóc rất đẹp và đôi mắt xám bạc khó có thể bỏ qua...

Nhưng chẳng có người phụ nữ nào đi tranh luận về chuyện tắm. Đặc biệt là tranh luận về điều này trong phòng đàn ông. Càng đặc biệt khi người đàn ông đó đang không mặc gì ngoài cái áo choàng. Dunford là người có đầu óc khá cởi mở, nhưng thế này thì hơi quá.

Henry thờ dãi, “Tôi sẽ cân nhắc điều này. Nếu nó khiến ngài hài lòng, tôi sẽ chiều theo ý ngài.”

“Tôi đánh giá cao điều đó. Rất cao đấy.”

“Vâng.” Cô đặt tay lên nắm cửa. “Giờ chúng ta đã thống nhất rồi, tôi sẽ để ngài trở lại việc vệ sinh buổi sáng của mình.”

“Hoặc không có luôn,” anh nói, không buồn nhếch mép lên nữa.

“Không tệ đến thế đâu. Một chậu nước nhỏ mỗi sáng cho ngài chắc không vấn đề gì. Ngài sẽ còn ngạc nhiên nhiều đấy.”

“Tôi chẳng muốn ngạc nhiên nữa đâu.”

“Ồ, một người có thể sạch sẽ chỉ với một chút nước. Tôi sẽ rất vui lòng nếu được chỉ dẫn cho ngài.”

Dunford bắt đầu cảm thấy hài hước. Anh nghiêng người về phía trước, mắt ánh lên nét ngang tàng. “Điều này thú vị đây.”

Henry đỏ bừng mặt. “Tôi có thể viết ra. Tôi, tôi...”

“Không cần đâu,” Dunford nói với một chút thương hại. Có lẽ cô ấy nữ tính hơn anh tưởng.

“Tốt,” cô nói với vẻ biết ơn. “Tôi đánh giá cao điều đó. Không hiểu sao tôi lại định làm vậy chứ. Tôi, giờ tôi sẽ xuống ăn sáng. Ngài nên nhanh lên. Đây là bữa ăn đầy đủ nhất trong ngày, và ngài cần nhiều sức khỏe đấy...”

“Tôi biết rồi. Cô đã giải thích điều này tối qua. Tốt hơn là tôi nên ăn no vào buổi sáng vì chiều chỉ có cháo thôi.”

“Vâng. Hình như còn một ít thịt gà lôi nên chắc sẽ không khó ăn như mọi khi đâu, nhưng...”

Anh xua tay, không muốn nghe thêm về kế hoạch đói kém nữa. “Thôi đừng nói nữa, Henry. Sao cô không xuống ăn sáng đi. Tôi sẽ xuống nhanh thôi. Việc vệ sinh của tôi, như cách cô nói, sẽ không lâu đâu.”

“Vâng, tất nhiên rồi.” Cô nhanh chóng rời khỏi phòng.

Henry đi được nửa đường mới dừng lại và dựa vào tường. Toàn thân cô run lên vì sự vui sướng tuyệt vời. Nét mặt anh khi cô nói chỉ được tắm mỗi tuần một lần, khó mà tả được. Nhất là thái độ của anh khi cô nói cô sẽ tắm hai tuần một lần.

Henry đoán sẽ không mất nhiều thời gian để thoát khỏi Dunford như dự tính ban đầu. Ra ngoài mà không tắm chẳng dễ chịu chút nào. Nhưng hy sinh một chút như vậy cho Stannage cũng chẳng sao, bên cạnh đó, cô cảm thấy việc mình thiếu sạch sẽ sẽ gây khó chịu cho Dunford còn nhiều hơn cả cô.

Cô đi về phía phòng ăn nhỏ. Bữa sáng vẫn chưa sẵn sàng nên cô lại vào bếp. Bà Simpson đang đứng trước bếp lò, lắc xúc xích trong một cái chảo nhỏ để không làm chúng bị cháy.

“Xin chào Simpy.”

Bà quản gia quay người lại. “Henry, Cô làm gì ở đây? Tôi nghĩ cô đang bận tiếp vị khách mới của chúng ta cơ.”

Henry trợn mắt. “Ngài ấy không phải khách, Simpy. Chúng ta mới là khách ấy, nhất là tôi. Bác còn có việc làm ở đây.”

“Thật là khó cho cô.”

Henry chỉ cười, sẽ là thiếu thận trọng nếu để cho bà Simpson biết sáng nay cô đã vui thế nào. Ngừng một lúc, cô nói, “Bữa sáng thơm quá, Simpy ạ.”

Bà quản gia ngạc nhiên nhìn cô. “Nó vẫn như mọi khi mà.”

“Chắc tại hôm nay tôi thấy đói hơn. Và tôi sẽ ăn thật no, bởi ông chủ, thế nào nhỉ, ăn uống đơn giản lắm.” Bà Simpson chậm rãi xoay người lại. “Henry, cô đang định nói cái quái gì với tôi thế?”

Henry nhún vai. “Ngài ấy muốn ăn cháo vào buổi trưa.”

“Cháo á! Henry, nếu đây là một âm mưu điên rồ của cô thì...”

“Gì cơ Simpy. Bác nghĩ tôi dám làm vậy sao? Bác biết tôi ghét cháo thế nào mà.”

“Được thôi. Tôi sẽ nấu cháo. Nhưng tôi sẽ nấu món gì đó thật đặc biệt cho bữa tối.”

“Thật cừu nhé.”

“Thật cừu?” bà Simpson trợn mắt ngạc nhiên.

Henry lại nhún vai lần nữa. “Ngài ấy thích thịt cừ.”

“Tôi không tin cô đâu, cô Henrietta Barrett ạ.”

“Ồ đúng. Thịt cừ là ý của tôi. Không cần để ngài ấy biết ngài ấy có thể ăn ngon ở đây.”

“Cô sẽ chết dở với kế hoạch của mình đấy.”

Henry sán lại phía bà quản gia. “Bác có muốn nghe không?”

“Tôi không biết...”

“Ngài ấy có thể làm thế, bác biết mà. Ngài ấy có thể đuổi hết chúng ta đi. Tốt nhất là đuổi ngài ấy đi trước khi ngài ấy đuổi chúng ta đi.”

Bà Simpson ngừng một lúc lâu. “Ừ thì thịt cừ.”

Henry dừng lại trước khi mở cửa. “Và đừng nấu ngon quá nhé. Có lẽ nên nấu hơi khô một chút. Hoặc là cho nhiều muối vào súp ấy.”

“Tôi sẽ...”

“Được rồi, được rồi,” Henry vội nói. Bắt bà Simpson nấu thịt cừ già trong khi bà ấy có thịt bò, cừ non và thịt lợn muối là đã đủ có chiến tranh rồi. Lại còn bắt bà ấy nấu dở nữa thì khó quá.

• • •

Dunford đang đợi cô ở phòng ăn. Anh đứng bên cửa sổ nhìn ra cánh đồng.

Anh thậm chí không nghe thấy tiếng Henry bước vào khiến cô phải hắng giọng. Anh quay người lại, mỉm cười, chỉ ra cửa sổ nói, “Mảnh đất này thật đẹp. Cô đã quản lý nó rất tuyệt.”

Henry thấy rất vui trước lời khen ngợi bất ngờ đó. “Cám ơn ngài. Điền trang Stannage có ý nghĩa rất lớn với tôi.” Cô để anh kéo ghế cho mình và ngồi xuống khi người phục vụ mang bữa sáng tới.

Họ ăn trong im lặng. Henry muốn ăn càng nhiều càng tốt bởi bữa trưa chắc khó mà nuốt được. Cô liếc sang Dunford cũng đang ăn ngấu nghiến tương tự. Tốt. Chắc ngài ấy chẳng mong chờ gì vào món cháo.

Henry lấy miếng xúc xích cuối cùng và buộc phải ngừng lại trong tiếc nuối. “Tôi nghĩ sáng nay sẽ dẫn ngài đi thăm một vòng Stannage.”

Dunford không thể trả lời ngay bởi miệng đang đầy thức ăn. Sau một lát, anh nói, “Ý kiến hay đấy!”

“Tôi nghĩ chắc ngài muốn biết về tài sản của mình. Sẽ phải học hỏi nhiều điều nếu ngài muốn quản lý nó đúng cách.”

“VẬY SAO?”

Lần này thì Henry là người phải ngừng lại để nhai nốt miếng xúc xích. “Ồ vâng. Tôi chắc là ngài biết cần phải nắm rõ những người làm thuê, cây trồng và cả những người tá điền nữa, nhưng nếu muốn thành công thì cần làm nhiều hơn nữa.”

“Tôi không chắc mình muốn biết ‘nhiều hơn’ đâu.”

“Ồ, chúng ta đi được chưa?” Henry cười và nhìn vào cái đĩa trống trước mặt Dunford.

“Đi thôi.” Anh đứng dậy và để cô dẫn đường ra khỏi nhà.

“Tôi nghĩ nên bắt đầu với đám gia súc,” Henry nói.

“Cô biết hết tên chúng nhỉ?” anh nói nửa đùa nửa thật.

Cô quay người lại, khuôn mặt sáng lên với nụ cười rạng rỡ. “Tất nhiên rồi.”

Người đàn ông này thực sự khiến mọi việc thật dễ dàng, luôn tạo cho cô những cơ hội có giá nhất. “Một vật nuôi hạnh phúc là một vật nuôi có giá.”

“Tôi không biết những điều này,” Dunford lẩm bẩm.

Henry đẩy cánh cửa gỗ dẫn ra một khu đất rộng đã được rào lại. “Ngài đã ở London lâu quá đấy. Đây là nơi thể hiện cảm xúc của mình.”

“Cô đang nói về con người à?”

Henry quay lại, nhìn vào mặt anh, “Gì cơ ạ?”

Anh cười ngây thơ. “Không có gì.” Anh bước đi và cố tìm ra điều kỳ lạ ở cô gái này. Không biết cô ấy có đặt tên cho mọi con vật không nhỉ? Ít nhất phải có đến ba chục con cừu trên cánh đồng. Anh lại mỉm cười và chỉ vào một con phía bên trái.

“Con này tên gì?”

Henry hơi giật mình trước câu hỏi bất ngờ. “Con này á? À, Margaret.”

“Margaret?” Anh nhướn mày. “Một cái tên Anh thú vị đấy.”

“Nó là một con cừu Anh mà,” Henry đáp.

“Thế còn con này?” Anh chỉ sang bên phải.

“Thomasina.”

“Con này? Con này? Con này nữa?”

“Sally, uh, Esther, uh, uh...”

Dunford nghiêng đầu sang bên, thường thức chuyển đi qua lời nói của cô.

“Isosceles!” cô kết thúc.

Anh chớp mắt. “Tôi tưởng con đằng kia tên Equilateral.”

“Không,” cô kiêu hãnh trả lời, “Là con kia cơ.” Cô khoanh tay lại. “Tôi thích môn hình học lắm.”

Dunford im lặng một lát khiến Henry vô cùng biết ơn. Nhớ tên những con cừu đâu có dễ dàng gì. Ngài ấy muốn làm khó cô đây, hỏi tên hết chỗ cừu này.

“Ngài không tin tôi nhớ hết tên chúng,” cô nói, hy vọng hỏi thẳng như vậy sẽ khiến anh ngừng lại.

“Không phải thế,” anh thừa nhận.

Cô cười một cách trịch thượng. “Ngài có nghe không vậy?”

“Cô bảo sao cơ?”

“Thế con nào là Margaret?”

Anh há hốc miệng.

“Nếu ngài điều hành điền trang Stannage, ngài phải biết cái gì vào với cái gì chứ.” Cô cố sức để giấu sự ác ý trong lời nói. Và cô nghĩ mình đã thành công. Henry thấy mình giống như người chỉ đang quan tâm tới sự thịnh vượng của trang trại mà thôi.

Sau một thoáng tập trung, Dunford chỉ vào một con cừu và nói, “Con này.”

Chết tiệt. Ngài ấy đúng. “Thế Thomasina đâu?”

Rõ là ngài ấy đang rất hào hứng với bài kiểm tra của cô khi chỉ ngón tay và nói, “Là con này.”

Thật ra Henry chỉ việc nói “Sai,” bởi cô nhận ra mình cũng chẳng biết ngài ấy sai hay đúng nữa. Cô vừa gọi con nào là Thomasina nhỉ? Cô nghĩ là nó đứng cạnh cái cây, nhưng bọn cừu di chuyển liên tục, và...

“Tôi trả lời đúng không?”

“Xin lỗi?”

“Có đúng con cừu đó là Thomasina không?”

“Không phải.” Henry trả lời dứt khoát. Nếu cô không thể gọi lại đúng con nào tên Thomasina thì cô ngờ rằng anh càng không thể.

“Tôi cứ nghĩ đó chính là Thomasina đấy.” Anh dựa lưng vào cửa, trông thật tự tin và nam tính.

“Con này mới là Thomasina,” cô cắn cẩu và chỉ bừa một con.

Anh cười lớn. “Không, con đấy là Isosceles. Tôi chắc đấy.”

Henry nuốt mạnh. “Không, không. Nó là Thomasina. Tôi thề đấy,” cô nói. “Nhưng đừng lo. Tôi chắc ngài sẽ sớm biết hết tên chúng thôi. Chỉ cần để tâm một chút. Giờ, sao chúng ta không đi tiếp nhỉ?”

Dunford đẩy cánh cổng. “Tôi không đợi được nữa rồi.”

Anh vừa huýt sáo vừa đi theo cô ra cánh đồng. Đây đúng là buổi sáng thú vị nhất.

• • •

Thú vị có lẽ chưa chính xác. Đến khi anh và Henry trở về với bát cháo nóng đầy ú cho bữa trưa, anh đã kịp bị làm bẩn ở chuồng bò, vắt sữa bò, bị ba con gà mái mổ, làm cỏ vườn rau và rơi vào máng ăn.

Và nếu việc bị rơi vào máng ăn là do Henry vấp vào cây rồi ngã vào anh, hừm, chẳng có cách nào chứng minh được phải không? Giờ thì anh chỉ muốn đi tắm ngay lập tức, và không muốn bực mình vì điều đó nữa.

Henry đang âm mưu gì đó, và thật thú vị khi quan sát cô, thậm chí nếu anh biết cô đang cố làm điều gì.

Khi họ ngồi vào bàn ăn, bà Simpson mang ra hai bát cháo nóng hổi. Bà đặt bát lớn hơn trước mặt Dunford rồi nói: “Tôi đã múc đầy bát đây, món mà ngài thích.” Dunford nghiêng đầu nhìn Henry, lông mày nhướng lên đầy thắc mắc.

Henry nhìn bà quản gia, đợi bà lui ra mới thì thầm: “Bác ấy cảm thấy có lỗi khủng khiếp khi phục vụ được ngài mỗi món cháo nên tôi đã phải nói dối là ngài thích món này. Chỉ để bác ấy đỡ áy náy thôi. Nói dối một chút chắc cũng không sao nếu nó có ích.”

“Anh nhúng thìa vào bát cháo chán ngắt. “Henry, tôi thấy cô là người rất nhân hậu.”

• • •

Cho tới khi Henry xõa tóc chuẩn bị đi ngủ thì đó đúng là một ngày thành công rực rỡ. Gần như thế. Cô không nghĩ anh nhận ra cô cố tình vấp vào gốc cây và đẩy anh vào máng rồi màn ăn cháo nữa chứ, quá xuất sắc.

Nhưng Dunford thật thông minh. Nếu đã dành cả một ngày với anh thì không thể không nhận ra điều đó. Và nói thế vẫn chưa đủ bởi anh hành xử

quá tuyệt với cô. Vào bữa tối, anh đúng là người bạn tâm tình đáng yêu khi hỏi han về thời thơ ấu của cô và cười với những giai thoại của cô bé lớn lên ở trang trại.

Nếu anh không có quá nhiều ưu điểm như vậy thì việc đẩy anh rời trang trại sẽ dễ hơn rất nhiều. Nhưng dù cho anh có dễ thương cỡ nào thì cũng không thể làm thay đổi thực tế là anh có quyền bắt cô rời đi đến trang Stannage, Henry nghiêm khắc nhắc nhở bản thân. Cô rùng mình. Cô biết làm gì nếu phải rời xa ngôi nhà yêu quý này? Cô chẳng biết gì cả, chẳng biết gì về thế giới rộng lớn ngoài kia.

Không, cô phải tìm cách khiến anh ta rời khỏi Cornwall. Cô phải làm thế.

Quyết tâm của Henry lại được củng cố, cô đặt lược xuống và đứng lên. Cô chuẩn bị lên giường thì phải ngừng lại vì cái dạ dày đang sôi lên sùng sục. Chúa ơi, cô thấy đói. Kế hoạch buộc anh phải rời đi vì đói thật hoàn hảo ngoại trừ việc chính cô cũng chết vì đói mất.

Quên nó đi nào Henry, cô tự nhủ.

Bụng cô lại sôi lên.

Cô liếc nhìn đồng hồ. Nửa đêm rồi. Cả ngôi nhà hoàn toàn yên tĩnh. Cô có thể đi xuống bếp, lấy ít đồ ăn rồi đem về phòng. Cô có thể làm việc đó trong vài phút thôi. Không buồn mặc áo khoác, cô rón rén rời khỏi phòng và đi xuống cầu thang.

• • •

Khốn kiếp thật, anh cũng thấy đói. Dunford nằm trên giường mà không sao ngủ được. Bụng anh đang sôi réo. Henry đã lôi anh đi khắp cái vùng quê này cả ngày khiến anh kiệt sức, rồi cô ta tươi cười mời anh ăn cháo và thịt cừu già lạnh ngắt.

Thịt cừu nguội ư? Khi thật. Mùi của nó đã tệt lăm rồi, lại còn nguội nữa.

Chắc trong nhà phải có gì đó ăn được mà không ảnh hưởng tới những con vật quý hóa của cô ta chứ. Bánh quy. Củ cải. Hay chí ít là một thìa đường.

Dunford nhảy khỏi giường, mặc áo khoác và khẽ rời khỏi phòng. Anh rón rén khi đi qua trước cửa phòng Henry, nhất là không đánh thức tên bạo chúa bé nhỏ đó. Một bạo chúa khá xinh xắn đáng yêu, nhưng tốt nhất là không nên để cho cô biết anh đang lén xuống bếp.

Khi đi đến chỗ quặt cầu thang dẫn tới phòng ăn nhỏ, gì thế này. Có ánh sáng ở trong bếp.

Henry.

Cô gái trời đánh đó đang ăn.

Cô ấy mặc một cái áo ngủ cotton dài màu trắng, trông như một thiên thần.

Henry mà là thiên thần ư?

Ha!

Anh nép vào tường và quan sát xung quanh, cẩn thận ẩn mình vào chỗ tối.

“Lạy chúa, mình ghét cháo,” cô ấy đang lẩm bẩm. Cô ta ăn một miếng bánh quy, cùng với một cốc sữa, rồi cầm một miếng... có phải giăm bông kia không?

Dunford nheo mắt. Nó chắc chắn không phải thịt cừu. Henry còn ngồi một lúc lâu nữa trước khi đứng lên chuẩn bị dọn dẹp.

Lúc đầu Dunford định nhảy ngay vào bếp yêu cầu giải thích, nhưng bụng anh lại réo lên. Anh thở dài rồi trốn ra sau tủ khi Henry rón rén rời phòng ăn. Anh đợi tới khi nghe thấy tiếng chân cô ở cầu thang rồi phóng ngay vào bếp và ăn nốt chỗ giăm bông.

Chương 4

“Dậy thôi, Henry,” Maryanne, người hầu phòng khẽ lay vai cô. “Henry, nào.”

Henry lăn đi và lằm bằm cái gì đó, hình như là: “Biến đi!”

“Nhưng Henry, cô bảo tôi gọi dậy lúc năm rưỡi mà.”

“Mmmph, grmmph... kệ nó.”

“Cô bảo nếu cô nói thế thì đừng quan tâm,” Maryanne lại lay Henry. “Dậy thôi!”

Henry đang ngái ngủ bỗng choàng tỉnh rồi bật dậy, lắc đầu liên tục.

“Cái gì? Ai? Chuyện gì thế?”

“Là tôi mà, Henry. Maryanne đây.”

Henry chớp mắt. “Cô làm cái quái gì ở đây thế? Vẫn tối mà. Máy giờ rồi?”

“Năm rưỡi rồi,” Maryanne kiên nhẫn đáp. “Cô dặn tôi gọi dậy sớm mà.”

“Thế à?”Ồ phải, Dunford. “Ừ đúng rồi. Cám ơn cô, Maryanne. Giờ tôi dậy rồi.”

“Cô bắt tôi thề là phải ở lại trong phòng đến chừng nào cô rời khỏi giường mới thôi.”

Henry hiểu bản thân mình quá mà. Cô lại định cuộn tròn vào chăn đây. “Đúng rồi. Tôi biết rồi. Tôi dậy thật đây.”

Cô thả chân qua thành giường. “Nhiều người phải dậy sớm rồi đây...,” cô vươn vai.

“Cô đến bàn trang điểm, nơi đã để sẵn áo sơ mi và quần ống túm.”

“Có khi cô cần thêm áo khoác đấy,” Maryanne nói. “Ngoài trời lạnh lắm.”

“Sẽ cần đấy,” Henry lẩm bẩm trong khi mặc quần áo. Bình thường cô chẳng bao giờ dậy trước bảy giờ. Nhưng nếu cô định chứng minh cho Dunford hiểu là anh không thích hợp với cuộc sống ở điền trang Stannage thì cô sẽ phải phóng đại sự thật một chút. Cô bất chợt khựng lại. Liệu cô có còn muốn anh rời đi nữa không?

Tất nhiên cô vẫn muốn. Henry sai bước đến chậu rửa và vốc nước lạnh lên mặt, hy vọng nó sẽ khiến cô tỉnh táo hơn. Người đàn ông này hẳn đã cố tình quyến rũ cô. Nếu anh thành công cũng chẳng sao. Vấn đề chỉ là nếu anh ta cố tình thì vì sao? Ừ mà anh có thể muốn gì ở cô được chứ? Cô đâu có gì mà anh cần đâu.

Trừ trường hợp Dunford biết cô đang cố đuổi anh đi nên tìm mọi cách để cản trở việc này. Henry vừa nghĩ vừa kéo tóc ra sau và buộc túm đuôi ngựa. Anh ta có vẻ chân thành khi nói là rất thích tuổi thơ của cô. Dầu sao anh ta cũng là người giám hộ của cô, dù chỉ trong vài tháng. Chắc đó là điều những người giám hộ quan tâm. Nhưng anh ta có quan tâm thật sự đến quyền giám hộ này không? Hay làm thế nào để anh ta có thể thu lợi được từ tài sản mới được thừa kế này?

Henry rên rỉ. Thật buồn cười khi ánh nắng có thể khiến cả thế giới trở nên tươi đẹp như thế. Trong ánh sáng mờ ảo của buổi sáng, cô lại có thể nhìn thấy mọi thứ thật rõ ràng.

Cô khẽ hắng giọng. Ngoài trời vẫn còn tối. Nhưng cô vẫn nhận ra anh ta đã làm điều gì đó, ngay cả khi cô không chắc đó là gì. Anh ta có điều gì bí mật vậy? Henry rùng mình suy nghĩ đến điều này. Quyết tâm trở lại, cô đi ủng, cầm nển và bước ra hành lang.

Dunford ở trong phòng ngủ chính, chỉ cách phòng cô vài cánh cửa phía dưới. Henry hít sâu để lấy can đảm và gõ cửa phòng ầm ỉ.

Không có ai trả lời.

Cô lại gõ.

Vẫn không có động tĩnh gì.

Cô có dám không?

Có chứ

Cô vận tay nắm cửa và bước vào phòng. Dunford đang ngủ. Rất say. Henry gần như thấy có lỗi trước việc mình sắp làm. “Chào buổi sáng!” cô cố nói với giọng vui vẻ.

Anh vẫn nằm im.

“Dunford?”

Anh lăm bằm cái gì đó, nhưng chẳng có vẻ gì là sẽ thức dậy cả.

Cô tiến đến gần hơn và thử lại. “Chào buổi sáng!”

Anh lại nói gì đó và lăn người, quay về phía cô.

Henry nín thở. Chúa ơi, Dunford thật đẹp trai. Giống mẫu đàn ông chẳng bao giờ để ý đến cô ở các buổi khiêu vũ vậy. Một cách vô thức, cô đưa tay chạm vào đôi môi mịn màng của anh, rồi chạm vào môi mình và lùi lại. Cô giật mình như thể bị bỏng, một cảm giác kỳ lạ ngay cả khi cô không chạm vào anh.

Henry, can đảm lên. Cô nuốt nước bọt và lại đưa tay ra, thận trọng lay vai anh. “Dunford? Dunford?”

“Ừm!” anh nói, giọng ngái ngủ. “Tóc đẹp đấy.”

Henry vội đưa tay lên tóc. Anh ta đang nói về mình à? Hay anh ta nói với mình? Không thể nào. Anh ta vẫn ngủ mà.

“Dunford?” cô gọi lại.

“Ngon đấy,” anh lăm bằm.

Giờ thì cô biết anh đang nói về mình.

“Dunford, đến lúc dậy rồi.”

“Yên nào, cưng, và trở lại giường đi.”

Cưng? Ai là cưng ở đây?

“Dunford...”

Trước khi Henry kịp nhận ra chuyện gì, tay anh đã đặt vào sau cổ cô và kéo vào giường. “Dunford!”

“Khẽ nào, cưng, hôn anh đi.”

Hôn á? Henry quay cuồng. Dunford bị điên à? Hay cô đang điên vì chỉ vài giây trước cô đã bị anh cám dỗ?

“Ừm, thật ngọt ngào.” Anh rúc vào cổ và trượt môi lên cằm cô.

“Dunford,” cô run bắn người, “Ngài vẫn ngủ à?”

“Ừm, ừm, cưng nói gì cũng được.” Tay anh vòng ra sau lưng cô, kéo cô gần hơn nữa.

Henry thở hỗn hển. Họ chỉ cách nhau qua một lớp quần áo và cái chăn nữa, nhưng cô vẫn cảm thấy vật nam tính của anh đang cứng lên như muốn thiêu đốt mình.

Cô lớn lên ở trang trại, cô biết thế nghĩa là gì. “Dunford, ngài nhằm tôi với ai rồi...”

Anh dường như không nghe thấy. Môi anh dịch chuyển lên phía dái tai cô và cắn nhẹ, cảm giác ngọt ngào đến độ Henry thấy mình như đang tan chảy. Ôi Chúa ơi, cô đang tan ra ở ngay đây trong vòng tay một người đàn ông, và người ấy, lại đang nhằm cô với ai đó.

Bỏ qua thực tế anh đang là kẻ thù của mình. Cảm giác râm ran chạy dọc theo cột sống mạnh hơn bất kỳ cảm giác nào mà cô từng biết. Không biết khi được hôn có như vậy không?

Một nụ hôn sâu, một nụ hôn thực sự bằng miệng ấy? Chưa một người đàn ông nào từng hôn cô, và cũng chưa từng có ai khiến cô cảm thấy như vậy. Và nếu cô thử mạo hiểm trong khi Dunford đang mơ ngủ thì sao. Thử nào. Cô khẽ quay cổ, hướng mặt về phía anh, đưa môi ra mời gọi.

Anh lập tức hôn cô đầy thèm khát, môi và lưỡi anh di chuyển thành thực trong miệng cô. Henry cảm thấy như ngừng thở, toàn thân căng ra chờ đợi nhiều hơn nữa. Ngập ngừng, cô chạm tay vào vai anh. Cơ bắp anh đang căng ra, và anh rên rỉ, kéo cô vào gần hơn.

Vậy ra đây là sự đam mê. Chắc chắn nó không phải là tội lỗi. Chắc chắn cô có thể để cho bản thân tận hưởng nói ít ra là cho đến khi anh tỉnh dậy. Đến lúc anh tỉnh dậy. Henry như hóa đá. Làm sao cô có thể giải thích chuyện này chứ? Cô điên cuồng giãy giụa để thoát khỏi vòng tay anh.

“Dunford! Dunford! Ngừng lại!” Đứng tất cả sức lực, cô đẩy anh ra và ngã mạnh xuống sàn.

“Chuyện quái gì thế này?”

Henry lo lắng nuốt nước bọt. Anh ta có vẻ đã tỉnh hẳn.

Anh ló mặt khỏi giường. “Phụ nữ đúng là khốn kiếp! Cô đang làm cái quái gì ở đây thế?”

“Gọi ngài dậy?” Cô nói giống như đang hỏi hơn.

“Cô...,” anh thốt ra một từ mà Henry chưa từng nghe, rồi nói như muốn nổ tung, “Vì Chúa, vẫn đang đêm mà!”

“Nhưng ở đây chúng tôi dậy vào giờ này,” cô nói đầy kiêu ngạo.

“Ồ, tốt thôi. Giờ thì ra ngoài!”

“Tôi nghĩ ngài muốn tôi chỉ thêm cho ngài về việc trong trang trại.”

“Đợi đến sáng đã,” anh kêu lên.

“Giờ là sáng rồi.”

“Vẫn tối. Cô đúng là đứa trẻ rắc rối, đáng thương.” Dunford nghiêng rặng, cố gắng ngồi dậy, đi ngang qua phòng và kéo rèm cửa để chứng minh cho cô thấy trời chưa sáng. Điều duy nhất khiến anh dừng lại là vì anh đang... không mặc gì.

Trần tròng và đang... bị kích thích.

Quý thần ơi.

Anh quay lại nhìn Henry. Cô ấy vẫn đang ngồi trên sàn, mắt mở to nửa như hoảng sợ nửa như thèm muốn.

Thèm muốn ư?

Anh nhìn cô kỹ hơn. Tóc cô xõa tung; anh không hình dung nổi một người như Henry lại để tóc như vậy nếu cô định ra ngoài. Mũi cô hồng lên và hơi sưng, như thể vừa hôn vậy.

“Cô làm gì dưới sàn nhà thế?” anh hạ giọng.

“À, tôi vừa nói rồi đấy, tôi đến gọi ngài dậy...”

“Đừng đánh trống lảng, Henry. Cô đang làm gì dưới sàn?” Ít ra thì cô có quyền được đỏ mặt. “Ồ, đó là một câu chuyện dài.”

“Hiển nhiên rồi,” anh kéo dài giọng, “Tôi có cả một ngày cơ mà.”

“Ừm, vâng, đúng thế.” Đầu óc cô quay cuồng, cho đến khi cô nhận ra mình chẳng thể giải thích thế nào cho hợp lý được kể cả nói thật đi nữa. Đời nào Dunford chịu tin mình đã hôn cô.

“Henry...” Giọng nói của anh không có vẻ gì đe dọa.

“Ồ!” cô ngập ngừng, dù sợ hãi nhưng vẫn quyết định nói sự thật và đối diện với phản ứng đáng sợ của anh. “Tôi, ừm, tôi vào phòng để gọi ngài dậy, và ngài, ừm, hình như đang ngủ mê.” Cô ngược nhìn anh, cầu trời cho anh thấy giải thích thế là đủ.

Anh khoanh tay, rõ là đang muốn nghe tiếp.

“Ngài... tôi nghĩ ngài nhầm tôi với ai đó,” cô tiếp, cảm thấy mặt mình đang nóng dần lên.

“Vì Chúa, nhầm với ai?”

“Ai đó mà ngài gọi là ‘cứng’.”

Cứng? Anh vẫn gọi Christine, người tình của mình đang ở London, như thế. Một cảm giác khó chịu xuất hiện trong bụng anh. “Và chuyện gì đã xảy ra?”

“À, ngài ghì cổ tôi và tôi ngã lên giường.”

“Và?”

“Chỉ thế thôi,” Henry nói vội, chợt nhận ra mình có thể tránh nói phần sự thật còn lại. “Tôi đẩy ngài ra và làm ngài thức giấc, còn tôi thì ngã ra sàn.”

Dunford nheo mắt. Cô ấy đã bỏ qua điều gì nhỉ? Anh thường hay mê ngủ. Anh không biết đã bao lần thức dậy giữa đêm và thấy mình đang làm tình với Christine.

Anh không muốn nghĩ tiếp đến việc mình đã có thể làm với Henry. “Tôi hiểu rồi,” anh hạ giọng. “Tôi xin lỗi vì sự khiếm nhã của mình trong khi ngủ.”

“Ồ, không sao, tôi nói thật đấy,” Henry an ủi.

Anh nhìn cô chờ đợi.

Cô nhìn lại và cười rất ngây thơ.

“Henry,” cuối cùng anh nói, “Mấy giờ rồi?”

“Mấy giờ à?” cô lặp lại, “Sao lại hỏi vậy chứ, tôi nghĩ gần sáu giờ rồi.”

“Chính xác là mấy giờ?”

“Gì cơ ạ?”

“Ra khỏi phòng tôi.”

“Ồ!” Cô bò dậy. “Chắc ngài muốn mặc quần áo.”

“Tôi muốn ngủ tiếp.”

“Ừm, vâng, tất nhiên ngài có thể làm thế, nhưng nếu ngài không phiền thì tôi phải nói rằng, ngài khó mà ngủ lại được. Tốt nhất là ngài nên mặc đồ vào.”

“Henry?”

“Vâng?”

“Ra ngoài.”

Cô biến nhanh khỏi phòng.

• • •

Hai mươi phút sau, Dunford đã có mặt để cùng ăn sáng với Henry. Anh ăn mặc như bình thường, nhưng Henry có thể thấy là nó vẫn quá đẹp để mặc đi xây chuồng lợn. Cô đã định nói điều đó với anh nhưng lại thôi. Nếu anh ta bị hỏng quần áo thì càng có thêm lý do anh ta muốn rời đi. Hơn nữa, cô chắc anh cũng chẳng có đồ gì phù hợp với việc xây chuồng lợn cả.

Anh ngồi đối diện cô và ăn bánh mì với thái độ hân học.

“Không thể ngủ lại phải không?” cô thì thào.

Anh trừng mắt nhìn cô.

Henry giả vờ như không thấy. “Ngài có muốn đọc báo không? Tôi đọc sắp xong rồi.” Không đợi anh trả lời, cô đẩy tờ báo trước mặt anh.

Dunford nhìn xuống và nhăn nhó. “Tôi đọc nó cách đây hai hôm rồi.”

“Ồ, xin lỗi.” Cô đáp lời, không thể giấu được vẻ tinh nghịch trong giọng nói. “Phải mất vài ngày báo mới đến được. Chúng ta đang ở nơi tận cùng của thế giới mà.”

“Tôi sắp nhận ra rồi.”

Cô mỉm cười, hài lòng với kế hoạch đã vạch ra. Sau sự việc sáng nay, quyết tâm đẩy anh về lại London của cô tăng gấp bốn lần. Cô sợ cảm giác mà nụ cười của anh mang đến cho mình, cô thực sự không muốn biết nụ hôn của anh sẽ dẫn tới đâu.

Thực ra cũng không hoàn toàn đúng như thế. Cô muốn biết nụ hôn của Dunford tiếp theo sẽ như thế nào chết đi được, cô chỉ thấy đau lòng vì chắc chắn anh chẳng bao giờ để mình biết điều đó.

Chỉ có một cách để Dunford hôn cô lần nữa là để anh nhầm cô với người phụ nữ khác, và cơ hội cho việc đó xảy ra gần như bằng không. Hơn nữa, Henry cũng có sự tự ái riêng của mình, ngay cả khi cô đã trót quên nó vào sáng nay. Cô đặc biệt không muốn biết người mà anh thực sự muốn là ai, cũng nhiều như việc cô thích anh hôn.

Đàn ông như Dunford không thích phụ nữ như cô, sớm muộn gì anh ta cũng rời khỏi đây, nên càng bình thường trở lại nhanh thì càng tốt cho cô.

“Ồ nhìn kìa!” cô kêu lên, khuôn mặt rạng rỡ niềm vui.

“Mặt trời mọc rồi.”

“Tôi khó mà thấy thích được.”

Henry nghẹn họng. Ít nhất thì thoát khỏi anh ta cũng thú vị. Cô quyết định không trêu Dunford nữa, để anh ăn xong bữa sáng. Đàn ông không thể chịu được cái dạ dày trống rỗng. Ít ra thì Viola đã dậy cô điều đó. Làm rơi cả miếng trứng, cô chuyển sự chú ý sang ánh mặt trời rực rỡ đang tràn qua cửa sổ. Thoạt tiên bầu trời nhuộm màu hoa oải hương, rồi chuyển sang màu da cam và hồng. Henry chắc rằng chẳng có nơi nào trên trái đất đẹp như điền trang Stannage lúc này. Cô bất giác thở dài.

Dunford nghe thấy và tò mò nhìn cô. Cô ấy đang nhìn chăm chăm, đắm đuối qua cửa sổ. Sự say mê trên khuôn mặt khiến cô đờ đẫn. Anh là người thích các hoạt động ngoài trời, nhưng chưa từng thấy ai lại say sưa với thiên nhiên đến vậy. Ôi Henry của anh, cô đúng là một phụ nữ phức tạp.

Henry của anh? Từ khi nào anh nghĩ cô là của anh vậy? Từ khi cô ấy nhảy vào giường anh sáng nay ư, anh nhăn nhó nhớ lại. Và đừng giả bộ là mình không nhớ anh đã hôn cô ấy.

Anh nhớ lại mọi việc khi đang mặc quần áo. Anh không cố tình hôn cô, thậm chí còn chẳng biết Henry đang ở trong tay anh lúc đó. Nhưng không có nghĩa anh chẳng nhớ một chút nào: làn môi cong cong, mái tóc mượt mà xoa trên ngực, mùi hương quen thuộc của cô. Mùi chanh. Chẳng hiểu sao cô lại có mùi chanh. Anh không thể ngăn được môi mình run lên khi mong hương chanh sẽ thay cho mùi lợn trong ấn tượng lần đầu anh gặp cô.

“Cái gì thú vị thế?”

Dunford nhìn lên. Henry đang tò mò nhìn anh. Anh lập tức nhăn nhó. “Trông tôi như có gì vui lắm à?”

“Có mà,” cô lẩm bẩm rồi quay lại với bữa sáng.

Anh ngấm cô ăn. Cô ăn một miếng rồi lại nhìn ra cửa sổ, ít nơi mặt trời đã nhuộm hồng cả bầu trời. Cô lại thở dài. Rõ là cô ấy rất yêu Stannage, anh nghĩ. Yêu mảnh đất này hơn bất kỳ ai.

Vậy là rõ. Anh không thể tin được là mình lại ngốc đến vậy khi không nhận ra điều này sớm hơn. Tất nhiên Henry muốn thoát khỏi anh. Cô ấy đã điều hành điền trang Stannage sáu năm. Cô ấy đã dốc một phần cuộc sống hiện tại và phần tốt đẹp nhất của tuổi thơ cho mảnh đất này. Làm sao cô ấy có thể chào đón một người hoàn toàn xa lạ, và chết tiệt, người đó lại có thể đá cô khỏi nơi này nếu thích. Cô ấy chẳng có họ hàng gì với anh cả.

Anh phải có một bản sao di chúc của Carlyle để biết chính xác các điều khoản liên quan tới cô Henrietta Barrett này nếu có.

Người luật sư đã đến báo cho anh về khoản thừa kế này... tên là gì nhỉ...? Leverett... đúng rồi, Leverett nói rằng đang đợi bản sao của di chúc, nhưng anh vẫn chưa nhận được trước khi đến Cornwall.

Cô gái đáng thương hẳn đã rất sợ hãi. Và tức giận nữa. Anh ngược lên nhìn khuôn mặt không thể vui được của cô. Anh cựa rặng cô ấy giận dữ nhiều hơn là sợ hãi. “Cô rất thích ở đây đúng không?”

Anh cắt ngang dòng suy nghĩ của cô. Giật mình bởi câu hỏi, Henry hăng giọng trước khi trả lời, “Vâng, đúng thế. Sao ngài hỏi vậy?”

“Không có gì. Chỉ tò mò thôi. Nhìn mặt cô là thấy mà.”

“Thấy gì cơ?” cô ngập ngừng.

“Thấy cô yêu Stannage. Tôi vừa nhìn cô ngăm bình minh.”

“Ý ngài là...?”

“Ừm.” Và đó là mọi điều anh muốn nói. Anh quay lại bữa sáng và lờ cô đi.

Henry lo lắng căn môi dưới. Một tín hiệu xấu. Sao Dunford lại phải quan tâm cô cảm thấy thế nào, trừ khi anh đang có kế hoạch dùng nó để chống lại cô. Nếu anh muốn trả thù thì chẳng gì đau đớn hơn là đuổi cô khỏi ngôi nhà thân yêu này.

Nhưng tại sao lại muốn trả thù cô chứ? Dunford có vẻ không thích cô, anh có thể thấy cô khó chịu, nhưng chẳng có lý do nào để ghét cô cả. Hoàn toàn không. Cô đang thả nổi trí tưởng tượng của mình.

Dunford lén nhìn qua đĩa trứng. Cô ấy đang lo lắng. Tốt. Cô ta đáng bị như vậy sau khi kéo anh ra khỏi giường sáng nay. Chưa kể đến kế hoạch bỏ đói anh nữa. Rồi điều kiện để tắm nữa chứ, anh đã khá ngưỡng mộ khả năng điều hành của cô nhưng đừng có hướng nó vào anh.

Nếu Henry nghĩ có thể đẩy anh ra khỏi tài sản của anh thì cô ta đúng là điên.

Anh cười. Cornwall sắp vui đây. Anh tiếp tục ăn sáng chậm rãi, từng miếng một, để tận hưởng sự đau khổ của cô. Cô ta đã ba lần định nói gì đó rồi lại thôi. Hai lần cắn môi dưới. Và một lần anh còn nghe thấy cô lầm bầm, hình như là “thằng ngốc chết tiệt” hay gì đó.

Cuối cùng, sau khi thấy đã để cô đợi đủ lâu, anh đặt khăn xuống và đứng lên.

“Xong chưa?”

“Rồi, thưa ông chủ.” Cô không thể giấu được sự mỉa mai trong giọng nói. Cô đã ăn xong hơn mười phút rồi.

Dunford không để ý tới phản ứng của cô. “Nói cho tôi biết việc đầu tiên nào Henry.”

“Ngài không nhớ à? Chúng ta đang xây chuồng lợn mới.”

Một cảm giác khó chịu cuộn lên. “Tôi đoán là việc cô đang làm khi tôi đến đây.” Anh không cần phải thêm vào. “Khi đó cô có mùi thật kinh khủng.”

Cô mỉm cười ranh mãnh và đi ra cửa trước. Dunford không biết chắc mình nên tức giận hay thích thú. Cô ta đang lên kế hoạch để kéo anh vào một cuộc rượt đuổi thú vị, anh chắc chắn thế. Như vậy hoặc bắt anh làm việc cật lực. Dù thế nào thì anh nghĩ mình vẫn khôn ngoan hơn cô. Anh biết cô định làm gì, còn cô thì không biết anh đã đoán ra.

Hoặc cô ấy đã biết?

Nếu cô ấy đã biết, tức là giờ cô có lợi thế?

Giờ đã gần bảy giờ sáng, đầu óc anh không thể tính toán thêm được nữa.

Anh theo Henry đi qua chuồng ngựa đến một nơi mà anh đoán là chuồng gia súc. Kinh nghiệm về cuộc sống ở nông thôn của anh chỉ giới hạn ở cái ghế của tầng lớp quý tộc, mà cái đó thì làm gì có ở một nông trang. Việc nhà nông là của tá điền, và ông chủ thường chẳng bao giờ muốn gặp tá điền trừ khi họ đến hạn nộp tiền. Đó chính là sự nhầm lẫn của anh.

“Cái chuồng đây à?” anh hỏi.

Cô có vẻ hơi choáng với câu hỏi của anh. “Tất nhiên rồi. Thế ngài nghĩ nó là cái gì?”

“Cái chuồng,” anh quát.

“Thế sao ngài còn hỏi?”

“Tôi chỉ không hiểu sao anh bạn thân Porkus của cô lại ở chuồng ngựa chứ không phải ở đây.”

“Ở đây chật quá,” cô đáp. “Ngài nhìn xem. Có quá nhiều bò.”

Dunford quyết định sẽ dùng ngôn ngữ của cô.

“Có rất nhiều ngăn trong chuồng ngựa,” cô nói tiếp. “Chúng ta không có nhiều ngựa. Ngựa cưỡi tốt rất đắt, ngài biết đấy.” Cô cười ngây thơ, hy vọng anh ước được thừa kế một chuồng đầy ngựa quý.

Anh nhìn cô khó chịu. “Tôi biết giá ngựa thế nào.”

“Tất nhiên rồi. Những con ngựa kéo xe của ngài thật đẹp. Chúng là ngựa của ngài nhỉ?”

Anh lờ đi và đi thẳng cho đến khi chân anh bị dính vào thứ bùn nhão xung quanh. “Chết tiệt!” anh lẩm bẩm.

“Chính xác.”

Anh trừng mắt, ước có gì để chặn họng cô lại. Cô cố kìm để không cười và quay đi. “Chuồng lợn sẽ ở đây.”

“Tôi cũng nghĩ thế.”

“Ừm, vâng.” Cô cười nhìn đôi chân chẳng còn vẻ gì là thanh lịch của anh. “Chỗ đó sẽ dành cho bò.”

“Cám ơn đã nhắc tôi. Tôi chắc sự khác biệt sẽ nói lên tất cả.”

“Các mối nguy hiểm khi sống ở trang trại,” cô hớn hờ nói. “Tôi ngạc nhiên là nó lại bẩn thế đấy. Chúng tôi đã cố giữ sạch chỗ này.”

Dunford muốn nhắc Henry nhớ tới cách mà cô xuất hiện cùng với cái mùi khó chịu hai hôm trước, nhưng dù có kích động đến đâu thì bản chất quý ông trong anh cũng không cho phép anh làm vậy. Anh nghi ngờ nói, “Ở trong chuồng lợn á?”

“Lợn không bẩn như mọi người vẫn nghĩ đâu. Chúng thích bùn và chỉ thế thôi, chứ không thích...,” cô nhìn xuống chân anh, “... ngài biết đấy.”

Anh nhếch mép, “Tốt quá?”

Cô đặt tay lên hông và nhìn xung quanh.

Họ đang xây một bức tường đá để nhốt lợn, nhưng nó hơi thấp. Nó đã được xây lâu rồi bởi cô cho làm móng khá vững. Móng yếu sẽ đổ ngay.

“Mọi người đâu cả rồi nhỉ?” cô lẩm bẩm.

“Đang ngủ, nếu họ biết điều gì tốt cho bản thân,” Dunford đáp ngay lập tức.

“Tôi nghĩ hay chúng ta cứ bắt đầu,” cô ngập ngừng.

Lần đầu tiên từ sáng tới giờ, anh cười thoải mái. “Tôi chẳng biết tí tẹo gì về xây tường cả, nên tôi ủng hộ việc chờ.”

Anh ngồi xuống bức tường xây dở, trông có vẻ khá hài lòng. Henry, không muốn để anh biết mình nghĩ anh đúng, cô đi ngang chỗ đang xây dở đến đồng đá. Cô cúi xuống và nhặt một viên lên.

Dunford nhướng mày, biết là mình nên giúp cô một tay nhưng anh thực sự không muốn làm vậy. Cô ấy khỏe một cách đáng ngạc nhiên.

Anh đảo mắt. Sao điều gì về cô ấy cũng khiến anh ngạc nhiên nhỉ? Tất nhiên là cô ấy có thể nâng một tảng đá lớn. Cô ấy là Henry mà. Khéo cô còn nâng được cả anh ấy chứ. Anh quan sát cô nâng tảng đá lên bức tường và đặt nó xuống. Cô thở ra và lau trán, rồi nhìn anh trừng trừng.

Anh cười nụ cười dễ thương nhất. “Cô nên co chân khi nâng đá. Thế sẽ tốt cho lưng của cô,” anh gọi với theo.

“Tốt cho lưng của cô,” cô nhại giọng, “đồ lười biếng, chả tốt cho cái gì sất, ngu ngốc....”

“Cô nói gì?”

“Cám ơn lời khuyên của ngài,” cô nói giọng ngọt ngào.

Dunford lại cười, lần này là với bản thân. Anh đã bắt thóp được cô. Cô phải lặp lại việc vừa rồi đến hai mươi lần trước khi những người làm công xuất hiện. “Các anh đã ở đâu thế?” cô rít lên. “Chúng tôi ở đây mười phút rồi.”

“Nhưng chúng tôi đến sớm, cô Henry,” một người đáp.

Miệng cô mím chặt lại. “Chúng tôi đã bắt đầu từ lúc bảy giờ kém mười lăm.”

“Trước bảy giờ thì chúng tôi chưa ở đây đâu,” Dunford nói thêm vào.

Cô quay lại và tặng cho anh ánh nhìn chết chóc. Anh mím cười nhún vai.

“Thứ Bảy thì bắt đầu lúc bảy rưỡi mà,” một người làm nói.

“Tôi chắc là anh nhầm đấy,” Henry nói dối, “Chúng ta bắt đầu sớm hơn nhiều.”

Một người làm công khác gãi đầu. “Tôi không nghĩ thế, cô Henry. Tôi nghĩ giờ làm là bảy rưỡi.”

Dunford cười. “Tôi đoán là cuộc sống ở nông thôn không bắt đầu sớm lắm.”

Anh quên nhắc đến việc anh luôn cố không dậy quá sớm khi ở London.

Henry lại trừng mắt nhìn anh.

“Sao lại nóng tính thế?” anh hỏi, giả vờ như không biết gì. “Tôi nghĩ cô thích tôi đấy.”

“Có chứ,” cô gằm gừ.

“Thế bây giờ thì sao?”

“Lần sau ngài nên nghĩ đến việc giúp tôi, thay vì ngồi xem tôi bê đá.”

Anh nhún vai. “Tôi đã nói mình không biết xây tường đá mà. Tôi không muốn phá hỏng mọi thứ.”

“Tôi nghĩ ngài đúng,” Henry nói.

Cô hạ giọng. Dunford bắt đầu lo lắng. Anh nhướn mày chờ đợi.

“Sau cùng thì...,” cô nói tiếp, “nếu trước kia chuồng lợn được xây đúng cách thì giờ chúng ta đã chẳng phải xây một cái mới.”

Dunford chợt thấy khó chịu. Trông cô ấy có vẻ rất hài lòng với bản thân.

“Thế nên, sẽ là khôn ngoan khi để người thiếu kinh nghiệm như ngài tránh xa công việc này.”

“Tránh xa công việc xây dựng?” anh hỏi một cách khó nhọc.

Cô cười rạng rỡ. “Chính xác.”

“Thế nghĩa là gì?”

“Nghĩa là...” Cô đi ngang qua chỗ quây và nhặt lên một cái xẻng. “Chúc mừng, ông chủ Stannage, giờ ngài là chỉ huy của cái xẻng này, ông chủ của vũng bùn.”

Anh không nghĩ cô có thể cười ngoác miệng ra như thế. Và cô chẳng buồn che giấu cảm xúc nữa. Henry hất hàm về phía một đồng hồ thối gì đó mà Dunford chưa từng biết, rồi quay lại với những người làm khác.

Anh phải dùng tất cả sự kiềm chế để không chạy theo và tát cả cái xẻng vào lưng cô.

Chương 5

Hai giờ sau đó, anh thực sự chỉ muốn giết cô. Tuy nhiên, ngay cả khi bị xúc phạm nặng nề, anh vẫn nhận ra điều đó là không thể, thế nên anh hài lòng với việc xây dựng kế hoạch khiến cô đau khổ. Tra tấn thì quá thường, anh quyết định như vậy, mà anh cũng chẳng có bụng dạ nào làm thế với phụ nữ. Cho dù... Anh liếc nhìn con người trong cái quần ông tùm kia. Cô ta đang cười khi bê đá. Cô ấy cũng không hẳn là phụ nữ.

Anh lắc đầu. Phải có cách khác khiến cô ta đau khổ chứ. Như một con rắn trên giường chẳng hạn? Người phụ nữ kỳ quặc này có khi lại thích rắn cũng nên. Hay một con nhện? Chẳng phải ai cũng ghét nhện sao? Dunford dựa vào xéng, biết là mình hành động thật trẻ con nhưng anh chẳng quan tâm.

Anh đang cố hết sức để thoát khỏi công việc kinh tởm này, không phải vì nó nặng nề gì hay do mùi của nó... nói thế nào nhỉ, thật ghê tởm, không thể chịu nổi. Chủ yếu là anh không muốn cô cảm thấy đã đánh bại anh.

Và cô đã đánh bại anh, con quỷ nhỏ đó. Cô đã khiến anh, ông chủ của cả vùng này (kể cả là chủ mới đi nữa), phải đi xúc phân, nước tiểu và... chỉ có Chúa mới biết là cái gì nữa. Anh gần như bị dồn vào chân tường, bởi nếu không làm thì khác nào anh tự thừa nhận mình chỉ là một công tử London bảnh bao, ẻo lả.

Anh đã rây phân ra khắp đường đi. Henry chỉ cho anh cách vun vào giữa. “Ngài có thể làm mịn sau,” cô nói.

“Nhưng nó sẽ dây vào giày của cô.”

Cô cười lớn. “Ôi tôi toàn làm thế.” Nghe trong giọng nói hàm ý cô đã trải qua nhiều khó khăn hơn anh.

Anh cúi xuống và vun phân thành đống. Mùi hôi thối không thể chịu nổi. “Thế mà cô nói lợn sạch sẽ đấy.”

“Sạch hơn mọi người tưởng chứ đâu có sạch như chúng ta.”

Cô nhìn đôi ủng lấm bẩn của anh, niềm vui nhảy múa trong đôi mắt xám.

Anh lấm bầm chửi thề trước khi quay lại công việc. “Tôi nghĩ chúng không giống như... cô biết rồi đấy.”

“Chúng không vậy đâu.”

“Thế nào?” anh hỏi, cầm xẻng xuống đất và chống tay vào hông.

Henry đi vòng quanh và hít cái đống anh vừa vun vào. “Ồ, tuyệt. Mà tôi nghĩ nó bị lẫn cái gì đó vào rồi. Hay thế lắm. Xin lỗi nhé.” Cô cười anh và quay lại làm việc.

Anh khẽ găm lên, chủ yếu để bản thân cảm thấy đỡ bức hơn rồi bước qua đống phân. Dunford nghĩ mình có thể kiểm soát được bản thân. Anh vẫn nghĩ mình là người dễ tính. Nhưng khi anh nghe một người làm nói: “Công việc sẽ nhanh hơn nhiều khi có cô giúp, Henry,” thì anh chỉ muốn siết cổ cô thôi.

Anh vẫn không hiểu sao hôm trước cô lại bốc mùi như vậy, rõ là không phải do cô đã lội trong bùn để giúp xây chuồng lợn.

Cơn giận trào lên trong khi anh tự hỏi còn việc kinh tởm nào nữa mà cô đang sắp xếp để cho anh thấy đó là việc hàng ngày của ông chủ.

Anh nghiêng răng xúc một xẻng cái thứ bùn bốc mùi đó mang đến giữa chuồng lợn. Trên đường về, cái xẻng trượt ngang và làm rơi một ít bùn vào giày Henry. Thật đáng tiếc.

Cô quay lại. Anh đã đợi cô phản ứng, “Ngài cố tình làm vậy!” nhưng cô chỉ im lặng, chẳng làm gì ngoại trừ nheo mắt. Sau đó cô hẩy mắt cá chân và vệt phân bùn bắn trở lại vào quần anh.

Cô mỉm cười, chờ đợi anh nói: “Cô cố tình làm vậy!” nhưng anh cũng chỉ im lặng. Khi anh cười với cô, Henry biết là mình gặp rắc rối rồi. Trước

khi cô kịp phản ứng, anh nhấc chân và đặt ủng lên quần cô, để lại một vết bùn bẩn phía trước đùi.

Anh nghiêng đầu, chờ đợi màn trả đũa của cô.

Cô đã định bốc bùn ném vào mặt anh nhưng nhận ra Dunford có nhiều thời giờ để phản ứng lại, hơn nữa cô lại chẳng đeo găng. Cô liếc sang trái để đánh lạc hướng rồi giảm nhanh cả bàn chân mình vào chân anh. Dunford rú lên vì đau, “Đủ rồi đấy cô bắt đầu trước mà.”

“Có ngài ấy.”

“Cô bắt đầu từ trước khi tôi đến đây ấy, đồ mưu mô, ngang bướng...”

Cô tưởng anh sẽ gọi cô là chó cái, nhưng anh không làm vậy. Thay vào đó, anh nhấc bổng cô lên, vác qua vai và bỏ đi.

Ngài không được làm thế, cô rít lên, đâm thùm thụp vào lưng anh. “Tommy! Harry! Có ai không? Ngăn ngài ấy lại!”

Nhưng những người làm công đang xây tường vẫn bất động. Miệng há hốc, nhìn chăm chăm vào cảnh tượng không thể tin nổi đang xảy ra với cô Henrietta Barrett, người mà hàng năm nay không ai lôi ra khỏi chuồng lợn được.

“Hay chúng ta giúp cô ấy một tay,” Harry nói.

Tommy nhún vai, nhìn theo bóng họ khuất dần về phía bên kia đồi. “Tôi không biết. Ngài ấy là ông chủ mới. Nếu ngài ấy muốn Henry đi thì tôi nghĩ ngài ấy có quyền làm điều đó.”

Henry thì rõ là không đồng ý, bởi cô vẫn không ngừng gào thét. “Ngài không có quyền làm thế!” Cuối cùng Dunford cũng thả cô xuống cạnh một nhà kho nhỏ chứa nông cụ. May mà không ai nhìn thấy.

“Ồ!” giọng anh đầy vẻ hách dịch.

“Ngài có biết phải mất bao lâu mới có được sự tôn trọng của những người ở đây không? Ngài biết không? Lâu lắm đấy, tôi đã nói rồi chứ. Một thời gian dài với máu và mồ hôi. Giờ thì ngài phá hỏng hết rồi. Hỏng hết rồi!”

“Tôi không nghĩ dân Stannage sẽ thôi tôn trọng cô chỉ vì hành động của tôi,” anh rít lên, “Cho dù chính hành động của cô đã khiến cô gặp rắc rối.”

“Ngài nói hành động của tôi là ý gì? Chính ngài đã đổ bùn vào giày tôi, ngài nhớ không.”

“Còn cô thì bắt tôi xúc phân!” Lần đầu tiên Dunford nói năng thô lỗ vạ với phụ nữ. Việc cô làm anh tức giận nhường đấy thật đáng ngạc nhiên.

“Nếu ngài không muốn điều hành trang trại, ngài có thể lập tức trở về London. Chúng tôi vẫn sống tốt khi không có ngài.”

“Vấn đề là ở đây, phải không? Henry bé nhỏ sợ tôi lấy mất đồ chơi của cô ấy nên tìm cách tống cổ tôi đi. Tốt, để tôi nói với cô điều này, một cô gái hai mươi tuổi chưa đủ để dọa tôi đi đâu.”

“Đừng ra vẻ với tôi,” cô cảnh cáo.

“Gì nào? Cô sẽ làm gì tôi nào? Cô có thể làm gì để hại tôi nào?”

Tức giận tột cùng, môi dưới của cô bắt đầu run lên. “Tôi sẽ... Tôi sẽ...” Cô phải nghĩ đã. Không thể để anh thắng được. Anh có thể đá cô khỏi đây, và việc chẳng có chỗ nào để đi còn không tồi tệ bằng việc sẽ không bao giờ được nhìn thấy Stannage nữa. Cuối cùng, cô tuyệt vọng buột miệng, “Tôi có thể làm mọi thứ! Tôi hiểu nơi này hơn ngài! Hơn bất kỳ ai! Ngài sẽ không thể...”

Nhanh như chớp, anh lại vác cô lên, đi vào nhà kho và bấu chặt ngón tay vào vai cô. Henry không sao thở nổi, cô không hiểu chuyện gì xảy ra, và ánh nhìn chết chóc của anh khiến chân cô nhũn ra.

“Đừng sai lầm mà chọc giận tôi,” anh quát.

“Giờ ngài có giận đâu,” cô khàn giọng nói.

Dunford cười và thả cô ra, nghiêng mày nhìn cô trượt xuống. “Giờ thì không,” anh nhẹ nhàng nói. “Tôi chỉ muốn thiết lập một số nguyên tắc cơ bản.” Henry há hốc miệng. Người đàn ông này điên rồi.

“Trước hết, sẽ không có những trò ranh ma, vật vĩnh để thoát khỏi tôi nữa.”

Cổ họng cô run lên. “Và không nói dối.”

Cô thở hỗn hển.

“Và...” Anh ngừng lại nhìn cô. “Ôi Chúa tôi! Không được khóc.”

Cô khóc tu tu.

“Thôi nào đừng khóc nữa.” Anh lấy khăn mùi xoa ra nhưng thấy nó cũng dính đầy phân nên lại cho lại vào túi.

“Đừng khóc, Henry.”

“Tôi chưa bao giờ khóc cả,” cô nức nở, nói không thành lời.

“Tôi biết,” anh nói khẽ, cúi xuống nhìn cô. “Tôi biết.”

“Hàng năm nay tôi có khóc đâu.”

Anh tin điều đó. Thật khó mà hình dung cảnh đó, ngay cả khi cô đang khóc òa trước mặt anh. Henry rất mạnh mẽ, tự tin, không dễ dàng rơi nước mắt. Và sự thật, chính anh là người khiến cô như vậy khiến anh thấy đau lòng. “Bình tĩnh nào,” anh thì thầm, lúng túng vỗ vai cô. “Nào, nào. Ổn rồi.”

Cô hít vào, cố nén tiếng nức nở nhưng không được.

Dunford quay cuồng nhìn quanh, giá có ai nói cho anh biết làm sao để cô gái này ngừng khóc.

“Thôi đừng thế nữa.” Thật khủng khiếp.

“Tôi chẳng có chỗ nào để đi,” cô nức nở. “Không đâu cả. Và không có ai. Tôi không có gia đình.”

“Suyt. Ổn rồi.”

“Tôi chỉ muốn được ở lại đây,” cô sụt sịt. “Tôi chỉ muốn ở lại thôi. Thế có xấu không?”

“Tất nhiên là không, cô gái thân mến.”

“Nơi này là nhà của tôi.” Cô ngược nhìn anh, đôi mắt xám bạc đầy nước mắt. “Hoặc đã là nhà của tôi. Giờ thì nó là của ngài, và ngài có thể làm gì

mình muốn với nó. Với cả tôi nữa. Và... Chúa ơi, tôi đúng là ngốc. Chắc ngài ghét tôi lắm.”

“Tôi không ghét cô,” anh trả lời lập tức. Đó là sự thật, tất nhiên thế. Cô ấy bị kích động và tức giận tìm cách thoát khỏi anh, nhưng anh không ghét cô. Thật ra, bằng cách nào đó Henry đã khiến anh rất quý trọng cô, một tình cảm anh không bao giờ có nếu nó không thực sự xứng đáng. Cách làm của cô ấy có thể sai, nhưng cô chỉ chiến đấu cho điều duy nhất mà cô yêu quý trên trái đất này. Chẳng mấy người đàn ông có được mục đích trong sáng như cô ấy.

Anh vỗ nhẹ tay cô lần nữa, cố để cô bình tĩnh lại. Henry nói anh có thể làm bất cứ điều gì với cô là sao? Điều đó chẳng có nghĩa gì cả. Anh nghĩ mình có thể buộc cô rời khỏi điền trang Stannage nếu thích, nhưng đâu cần làm thế. Mặc dù anh nghĩ đó là điều tồi tệ nhất Henry có thể hình dung, có thể cô đã cường điệu quá về nó. Vẫn có cái gì đó không đúng. Anh sẽ phải nói chuyện với cô ấy sau, khi cô ấy bình tĩnh hơn.

“Nào, Henry,” anh nói, cho rằng đã đến lúc cô thôi sợ hãi. “Tôi sẽ không đưa cô đi đâu cả. Sao tôi phải làm thế chứ? Hơn nữa, tôi có bất kỳ biểu hiện nào là muốn làm thế không?”

Cô nuốt nước bọt. Cô thừa nhận mình là người khiêu chiến. Cô ngược nhìn anh. Đôi mắt nâu của anh lộ vẻ quan tâm.

Có lẽ chẳng cần có cuộc chiến nào cả. Lẽ ra cô nên đợi để xem ông chủ mới là người thế nào trước khi tìm cách đuổi ngài ấy về London.

“Tôi có không?” anh nhẹ nhàng hỏi.

Cô lắc đầu.

“Nghĩ đi Henry. Tôi có ngốc đâu mà đuổi cô đi. Chính tôi cũng thừa nhận mình chẳng biết gì về nghề nông. Kể cả tôi có điều hành trang trại hay thuê người trông nom nó. Sao tôi lại phải mang đến đây một người lạ khi đã có người rất am hiểu nơi này ở ngay đây?”

Henry nhìn xuống, không dám đối diện với anh. Sao ngài ấy có thể nói hợp lý và đơn giản đến vậy? Cô cảm thấy có lỗi bởi tất cả những việc đã

gây ra cho anh. “Tôi xin lỗi, Dunford. Tôi thực sự xin lỗi.”

Anh bỏ qua, không muốn làm cô cảm thấy tồi tệ vì những việc đã làm.

“Chưa có thiệt hại gì cả,” anh nhăn nhó nhìn xuống. “À, trừ quần áo của tôi.”

“Ôi, Tôi xin lỗi.” Cô lại bật khóc, lần này còn khóc to hơn. Quần áo của anh chắc phải đắt lắm. Đời cô đã bao giờ nhìn thấy thứ gì đẹp thế đâu. Cô không nghĩ là các hiệu may ở Cornwall làm được.

“Làm ơn, đừng đổ lỗi cho mình, Henry,” anh nói, ngạc nhiên khi thấy mình như đang cầu xin cô ấy đừng buồn. Từ khi nào cảm xúc của cô ấy lại quan trọng với anh như thế? “Nếu sáng nay không có gì thú vị, ít nhất chúng ta cũng có thể nói nó... tốt, và nếu chúng ta đã hiểu nhau hơn thì quần áo của tôi hy sinh cũng đáng. Tôi không muốn tuần tới bị đánh thức vào sáng sớm chỉ để được thông báo rằng tôi phải tự tay giết một con bò.”

Cô mở to mắt. Làm sao anh lại biết nhỉ?

Dunford nhận ra sự thay đổi của cô gái, nhăn mặt giải thích. “Cô đó, cô gái thân mến ạ, có thể dạy cả Napoleon ấy chứ.”

Môi Henry run lên. Nước mắt vẫn chảy, nhưng cô đang cười. Anh đứng dậy nói tiếp, “Nào, về nhà được chưa? Tôi đói lắm rồi.”

“Ôi!” Cô vừa nuốt xuống vừa nói. “Tôi xin lỗi.”

Anh tròn mắt. “Giờ thì cô xin lỗi về cái gì?”

“Vì đã bắt ngài ăn món cừu già kinh khủng đó. Cả cháo nữa. Tôi ghét cháo lắm.”

Anh cười hiền. “Đây là một minh chứng cho tình yêu của cô với Stannage nhỉ. Hôm qua cô đã ăn hết cả bát to đầy thứ lổn nhổn đó.”

“Tôi có ăn đâu,” cô thú nhận, “Tôi chỉ ăn có vài thìa thôi. Còn lại tôi đổ vào bình lúc ngài không để ý. Giờ tôi phải về đổ nó đi đây.”

Anh bật cười. “Henry, cô chẳng giống ai mà tôi đã biết cả.”

“Tôi không biết thế có tốt không.”

“Vớ vẩn. Tất nhiên là tốt. Nào, giờ thì đi được chưa?”

Cô đưa tay ra nắm lấy tay anh rồi từ từ đứng dậy. “Simpy làm bánh quy ngon lắm,” cô nói bằng giọng làm lành. “Bằng bơ với gừng và đường. Ngon tuyệt.”

“Tuyệt. Nếu bà ấy không có sẵn thì chúng ta phải bắt bà ấy làm ngay một mẻ. Tôi nói này, chúng ta không cần phải làm xong chuồng lợn nhỉ?”

Cô lắc đầu. “Tôi làm việc vào thứ Bảy, nhưng chủ yếu là giám sát. Tôi nghĩ đám người làm cũng ngạc nhiên vì sáng nay tôi làm cùng họ.”

“Tôi thấy họ ngạc nhiên rồi. Hàm của Tommy há hốc tưởng như sắp rơi xuống đầu gối ấy chứ. Và làm ơn nói với tôi là cô không thường xuyên dậy sớm đấy chứ.”

“Không. Tôi chuyên ngủ nướng. Tôi chẳng làm được gì trước chín giờ đâu, trừ khi bắt buộc phải dậy.”

Dunford gượng cười khi nhận ra trước đây cô đã quyết tâm thoát khỏi anh đến mức nào. Henry phải muốn anh đi lắm mới chịu dậy lúc năm rưỡi sáng. “Nếu cô cũng giống tôi, đều ghét cay ghét đắng những người quen dậy sớm, thì chúng ta sẽ hợp nhau lắm đấy.”

“Tôi cũng hy vọng thế.” Cô cười run run khi họ bước vào nhà. Một người bạn. Đó là những gì anh làm với cô. Thật kỳ diệu. Từ khi lớn lên cô chẳng có người bạn nào cả. Cô có quan hệ rất tốt với những người giúp việc, nhưng luôn có khoảng cách giữa người làm và chủ. Nhưng với Dunford, cô có thể là bạn, cho dù họ có khởi đầu không tốt đẹp lắm. Vẫn có điều khiến cô lẩn tránh. Cô gọi khẽ tên anh.

“Gì thế?”

“Khi ngài nói là ngài không giận...”

“Ừ?”

“Thật không?”

“Tôi có bực chứ,” anh thừa nhận.

“Nhưng không giận?” Cô kêu lên tỏ vẻ không tin.

“Tin tôi đi Henry, khi nào tôi giận cô sẽ biết.”

“Lúc đấy ngài làm gì?”

Mắt anh tối sầm lại trước khi trả lời, “Cô không muốn biết đâu.”

Lần này thì cô tin.

• • •

Hơn một giờ sau, khi cả hai đã tắm táp sạch sẽ, Henry và Dunford gặp nhau ở bếp cùng đĩa bánh quy gừng của bà Simpson. Trong khi họ đang bận ăn thì Yates tới.

“Sáng nay có thư cho ngài, thưa ông chủ,” ông nói, “Từ luật sư của ngài. Tôi để nó trong phòng làm việc.”

“Tuyệt!” Dunford đáp, đẩy ghế và đứng dậy. “Chắc là các giấy tờ còn lại liên quan đến điền trang Stannage. Tôi nghĩ là bản sao di chúc của Carlyle. Cô có muốn xem không, Henry?” Anh không biết liệu cô có cảm thấy bị xem thường không khi tất cả tài sản được trao cho anh.

Thật ra thì Henry không có quyền thừa kế, nhưng thế không có nghĩa là cô chẳng hề thấy buồn vì điều đó. Với việc đề nghị cô cùng đọc di chúc, Dunford muốn cô biết cô vẫn là một phần quan trọng của điền trang Stannage.

Henry nhún vai theo anh vào phòng. “Nếu ngài muốn thế. Tôi nghĩ chẳng có gì đâu. Mọi thứ là của ngài.”

“Chẳng nhẽ Carlyle không để lại gì cho cô ư?” Dunford nhướn mày ngạc nhiên. Thật vô lương tâm nếu không để lại gì cho cô gái trẻ bơ vơ không xu dính túi này.

“Có thể là ngài ấy nghĩ ngài sẽ chăm lo cho tôi.”

“Tôi hứa sẽ để cô sống thoải mái nhất, và đây sẽ luôn là nhà của cô, nhưng Carlyle cũng phải để lại cho cô cái gì chứ. Tôi chưa gặp ngài ấy bao giờ. Sao ngài ấy có thể tin tưởng tôi được chứ.”

“Tôi tưởng tượng rằng ngài ấy nghĩ ngài không thể là người xấu, nếu ngài có họ hàng với ngài ấy.”

“Tuy nhiên...,” Dunford đẩy cửa bước vào phòng làm việc. Nhưng khi nhìn thấy trên bàn thì không phải giấy tờ mà anh chờ đợi, thay vào đó là một đồng giấy vụn: “Cái quái gì thế này?”

Mặt Henry tái đi. “Ôi không!”

“Ai dám làm việc này?” Anh đặt tay lên hông và quay lại đối diện với cô.

“Henry, cô biết tất cả người hầu phải không? Cô nghĩ ai dám...”

“Không phải những người hầu đâu.” Cô thở dài. “Rufus? Rufus đâu?”

“Rufus là đứa chết tiệt nào?”

“Con thỏ của tôi,” cô thì thầm, bò rạp trên nền đất bằng cả tay lẫn đầu gối.

“Cái gì của cô?”

“Con thỏ của tôi. Rufus? Rufus? Mà ừ đâu rồi?”

“Ý cô là cô có thú nuôi là một con thỏ?” Lạy Chúa, liệu cô gái này có làm được điều gì bình thường không?

“Bình thường nó dễ thương lắm,” cô nói yếu ớt. “Rufus!”

Một túm lông nhỏ màu đen và trắng lao qua phòng.

“Rufus! Quay lại đây! Thỏ hư! Thỏ hư!”

Dunford lắc đầu vui vẻ. Henry đang lom khom đuổi theo con thỏ quanh phòng với cánh tay giơ ra. Mỗi khi cô cố bắt nó, nó lại lách ra được.

“Rufus!” cô nghiêm giọng.

“Tôi không cho rằng cô có thể hành động như phần còn lại của loài người và có một con chó hay mèo.”

Henry nhận ra một câu trả lời đều vô ích nên im lặng. Cô đứng thẳng dậy, chống tay vào hông và thở dài. Không biết nó trốn đâu rồi?

“Tôi nghĩ nó lao ra sau tủ sách,” Dunford nói.

Henry nhón chân nhìn ra sau tấm gỗ lớn. “Suyt. Tới chặn bên kia đi.”

Anh làm theo cô bảo.

“Dọa nó đi.”

Anh nhìn cô ngờ vực. Cuối cùng anh cũng bò xuống và hét to, “Chào thỏ. Món thỏ hầm cho bữa tối nào.”

Rufus bật dậy và lao thẳng vào tay Henry. Khi nhận ra mình đã bị bắt, nó bắt đầu giãy giụa, nhưng Henry đã giữ chặt làm nó bình tĩnh và khẽ kêu, “Suyt.”

“Cô định làm gì với nó?”

“Mang nó trở lại chỗ của nó ở bếp.”

“Tôi nghĩ chỗ của nó là ở ngoài kia. Hoặc trong nôi hầm.”

“Dunford, nó là thú nuôi của tôi!” cô kêu lên.

“Yêu lợn và thỏ,” anh lầm bầm, “Đúng là một cô gái tốt bụng.”

Họ im lặng quay lại bếp, âm thanh duy nhất là tiếng gầm gừ của Rufus khi Dunford vuốt ve nó.

“Thỏ cũng biết gầm gừ à?” anh hỏi, không tin vào tai mình.

“Tất nhiên là nó biết chứ.”

Khi họ vào bếp, Henry đặt túm lông của mình lên sàn. “Simpy ném giúp tôi củ cà rốt cho Rufus nào.”

“Con quỷ con đó lại trốn đi à? Chắc nó chạy ra lúc cửa mở.” Bà quản gia lấy một củ cà rốt từ rổ rau quả rồi cầm phía trước con thỏ. Nó ngoạm ngay lấy và kéo củ cà rốt khỏi tay bà. Dunford thích thú nhìn Rufus ăn hết sạch củ cà rốt.

“Tôi rất tiếc về giấy tờ của ngài,” Henry nói, nhận ra hôm nay cô đã nói xin lỗi nhiều bằng cả năm trước đó.

“Tôi cũng tiếc,” anh lơ đãng nói, “nhưng tôi có thể yêu cầu Leverett gửi cho tôi một bản sao khác. Thêm vài tuần nữa cũng chẳng sao.”

“Ngài chắc chứ? Tôi không muốn phá hỏng các kế hoạch của ngài.”

Anh thở dài, tự hỏi sao cuộc sống của mình có thể đảo lộn hoàn toàn như vậy bởi người phụ nữ này, mà chỉ trong vòng chưa đầy bốn mươi tám giờ đồng hồ. Chính xác là bởi: người phụ nữ này, một con lợn và một con thỏ.

Anh đảm bảo với Henry rằng các giấy tờ bị hỏng không gây ảnh hưởng gì, rồi trở về phòng riêng để đọc một số tài liệu mà anh mang theo và cũng để trốn đi nghỉ. Mặc dù anh và Henry đã hiểu nhau, nhưng anh cũng muốn cô biết cô đã làm anh kiệt sức. Điều này khiến anh cảm thấy mình kém nam tính hẳn đi.

Anh hẳn sẽ cảm thấy khá hơn khi biết Henry cũng về phòng riêng vì lý do tương tự.

Đêm hôm đó, khi Dunford đang đọc sách trên giường, anh chợt nhớ ra như vậy phải mất thêm một tuần nữa mới biết chính xác Carlyle đã để lại gì cho Henry trong di chúc. Có lẽ đó là lý do duy nhất khiến anh muốn đọc tài liệu đó.

Mặc dù Henry nói rằng Carlyle không để lại gì cho cô nhưng Dunford thấy khó mà tin được. Ít nhất thì Carlyle cũng phải chỉ định người bảo trợ cho cô chứ? Dù sao Henry cũng chỉ mới hai mươi.

Cô ấy đúng là người phụ nữ tuyệt vời, Henry của anh. Quyết tâm của cô thật đáng ngưỡng mộ. Dù cô có nhiều khả năng nhưng anh vẫn cảm thấy phải có trách nhiệm với cô. Có lẽ là do giọng nói run run của cô khi xin lỗi anh. Hoặc do vẻ tuyệt vọng trong ánh mắt khi cô thừa nhận mình chẳng còn nơi nào để đi. Dù là lý do gì, anh cũng muốn cô có một nơi an toàn để trú ngụ.

Nhưng trước khi làm được điều đó, anh cần phải biết Carlyle đã để lại gì cho cô. Một tuần có thể thay đổi nhiều thứ. Anh nhún vai và tập trung trở lại cuốn sách. Anh đọc được vài trang thì bị ngắt quãng bởi tiếng động trên thảm. Anh nhìn lên nhưng chẳng thấy gì. Cho rằng đó là tiếng cọt két của ngôi nhà cũ, anh lại tiếp tục đọc.

Lộp cộp, lộp cộp, lộp cộp. Nó lại bắt đầu.

Lần này, khi nhìn lên, anh thấy một đôi tai đen dài ló lên phía cuối giường.

“Ôi chúa ơi!” anh rên rỉ, “Rufus!”

Chỉ đợi thế, con thỏ nhảy vọt lên giường, hạ ngay xuống quyển sách. Nó nhìn Dunford, cái mũi hồng đưa lên đưa xuống.

“Mày muốn gì hả thỏ?”

Rufus cong tai và vươn phía trước như muốn nói: “Vuốt ve tôi đi.”

Dunford đặt tay vào giữa hai tai nó và gãi nhẹ. Anh thở dài, “Rõ ràng đây không phải London.”

Sau đó, lúc con thỏ gục đầu vào ngực anh, Dunford ngạc nhiên khi nhận ra mình không muốn quay lại London.

Thực ra, anh chẳng muốn đi đâu ngoài nơi này.

Chương 6

Henry dùng mấy ngày tiếp theo để giới thiệu điền trang Stannage cho Dunford. Anh muốn biết mọi chi tiết về tài sản mới của mình, và cô thì thích nhất là được giới thiệu những điều thú vị về mảnh đất này. Trong khi đi vòng quanh ngôi nhà và mảnh đất, họ nói hết chuyện này đến chuyện kia, lúc thì buôn chuyện tầm phào, lúc thì lại bàn về những bí mật lớn của cuộc sống.

Với Henry, Dunford là người đầu tiên muốn dành thời gian với cô. Anh tỏ ra thích thú với mọi điều cô nói, không phải chỉ những điều liên quan đến đất đai mà cả những thứ như triết học, tôn giáo hay chỉ là cuộc sống nói chung. Nói hơi quá thì anh dường như quan tâm tới việc cô nghĩ gì về anh hơn. Dunford tỏ vẻ giận dữ khi cô không cười trước những câu chuyện tếu của anh, đảo mắt khi anh không cười với cô, và huých cô khi cả hai không cười với nhau.

Nói đơn giản thì anh đã là bạn của cô. Và nếu cô cảm thấy xốn xang mỗi khi anh cười... tốt thôi, cô cần phải quen với điều đó. Cô đoán anh có ảnh hưởng tới mọi phụ nữ.

Henry chưa nhận ra, đó có thể là những ngày hạnh phúc nhất đời mình từ trước tới giờ, cho dù nếu có thời gian để nghĩ về nó, cô sẽ nhận ra đó chính xác là những gì họ muốn.

Dunford đã đồng cảm với người bạn mới của mình. Tình yêu của Henry với Stannage có tính truyền nhiễm, và anh nhận ra mình không chỉ thích thú mà còn thực sự quan tâm tới vùng đất này cùng những người ở đó. Khi một người tá điền sinh con đầu lòng, chính anh đã nghĩ ra việc mang một giỏ đồ ăn tới, để cô ấy không phải nấu nướng trong một tuần. Và anh cũng ngạc nhiên với bản thân khi thấy mình dừng lại ở chuồng lợn mới và hái

một chùm mâm xôi cho Porkus. Anh thấy con lợn có vẻ thích đồ ngọt, và với kích thước đó thì nó cũng khá dễ thương.

Kể cả nếu Stannage không thuộc về mình thì anh vẫn thích cuộc sống ở đây. Henry là một người bạn thú vị. Cô có sự tươi trẻ và thật thà mà lâu rồi anh chưa được gặp. Dunford may mắn khi có được những người bạn tuyệt vời, nhưng sau nhiều năm sống ở London, anh bắt đầu nghĩ rằng chẳng ai có tâm hồn hoàn toàn trong sáng. Nhưng với Henry thì ngược lại, cô cởi mở và thẳng thắn vô cùng. Chưa lần nào anh nhìn thấy cái mặt nạ quen thuộc của thế giới mệt mỏi và nhàm chán ở cô. Henry dường như quan tâm rất nhiều về mọi thứ và những người xung quanh.

Không phải cô ấy có một đôi mắt mở to, ngây thơ, sẵn sàng tin vào những điều tốt đẹp của mọi người. Henry cũng tinh quái lắm, nhưng cô ấy không lạm dụng điều đó để đánh giá những người dân quê trong làng. Dunford có thể chấp nhận điểm yếu này của cô, anh thường đồng ý với đánh giá của cô về những người ngốc.

Và nếu lúc nào Dunford cũng thấy mình đang nhìn cô một cách kỳ lạ, tự hỏi làm sao mái tóc nâu của cô có thể chuyển vàng trong ánh mặt trời, hay tại sao cô luôn có mùi chanh như vậy... ồ, thì đó cũng là điều hoàn toàn bình thường. Cũng lâu rồi anh không ở cùng với phụ nữ. Người tình của anh đã đi Birmingham thăm mẹ trước khi anh rời London hai tuần. Và Henry có sự quyến rũ của riêng cô.

Không phải mọi thứ anh cảm thấy về cô đều điều khiển từ xa được. Cô là phụ nữ và anh là đàn ông, việc anh để ý đến cô là hoàn toàn tự nhiên. Tất nhiên anh đã hôn cô một lần, dù đó chỉ là tai nạn. Anh lúc nào cũng nhớ đến nụ hôn đó mỗi khi cô ở gần.

Tuy nhiên, anh đã không còn suy nghĩ ấy khi tự rót cho mình một ly rượu trong phòng khách, vào buổi tối sau khi anh đến đây được một tuần. Lúc đó đã gần đến bữa tối và Henry có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

Dunford nhăn mặt. Anh sắp phải chứng kiến một cảnh khủng khiếp đây. Độc đáo như chính con người Henry, cô vẫn mặc váy vào bữa tối, và điều

đó có nghĩa là cô sẽ khoác lên người một bộ đồ gồm ghiếc nào đó, anh thấy khó mà gọi đó là váy được. Đưa tiền cho cô, dường như cô nhận ra chúng rất xấu. Tuy nhiên, đưa nhiều tiền cho cô hơn nữa thì cô lại hành động như thể chẳng có gì xảy ra vậy. Nếu không phải dần hiểu cô hơn qua mấy ngày vừa rồi, anh đã chẳng dám nghĩ Henry chẳng để tâm đến trang phục của cô, đành rằng nếu không phải đỉnh cao của thời trang, thì chí ít cũng phải đủ hấp dẫn chứ.

Nhưng anh nhận thấy cách Henry tránh tự nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trong những tấm gương trang trí phòng khách. Và khi chẳng may nhìn thấy, cô không giấu nổi cái nhăn mặt khó chịu.

Dunford nhận ra mình muốn giúp cô. Anh muốn mua trang phục cho cô, dạy cô nhảy và cô hẳn sẽ rất đẹp. Anh muốn giúp cô rất nhiều.

“Lại ăn cắp rượu rồi?” giọng nói tinh nghịch của cô cắt ngang suy nghĩ của anh.

“Nếu cô không nhớ thì đây là rượu của tôi, cô nàng tinh ranh ạ.” Anh quay lại nhìn cô. Cô lại mặc tác phẩm hoa oải hương xấu xí một lần nữa. Anh cũng không biết đây là cái váy dở nhất hay đẹp nhất mà cô có nữa.

“Cũng đúng,” cô nhún vai, “Vậy tôi có thể dùng một ít không?”

Anh im lặng rót mời cô một ly.

Henry nhấm nháp chút rượu. Cô đã có thói quen uống một ly với anh trước bữa tối, nhưng chỉ một ly mà thôi. Cô đã biết tửu lượng của mình không cao sau bữa tối hôm anh đến. Cô cho rằng mình sẽ nhìn anh suốt bữa tối với đôi mắt nai nếu cô uống nhiều hơn một ly.

“Buổi chiều thú vị chứ?” Dunford chợt hỏi. Anh vừa có mấy tiếng nghiên ngẫm tài liệu về đất đai một mình. Henry sẵn sàng để anh một mình với đồng giấy tờ đó, cô đã xem rồi và anh thì rõ là không cần nhờ cô đọc hộ.

“Vâng, khá yên tĩnh. Tôi qua thăm mấy nhà tá điền. Bà Dalrymple gửi lời cảm ơn ngài về giỏ thức ăn.”

“Mừng là bà ấy thích nó.”

“Ồ vâng. Chẳng hiểu sao trước đây chúng tôi không nghĩ đến chuyện này. Chúng tôi vẫn gửi quà chúc mừng, nhưng thức ăn cho một tuần tốt hơn nhiều.”

Họ nói chuyện như một cặp vợ chồng vậy, Dunford ngạc nhiên nghĩ. Thật kỳ lạ.

Henry nhẹ nhàng ngồi xuống chiếc ghế sofa cũ, lúng túng với chiếc váy đang mặc. “Ngài đã đọc xong tài liệu chưa?”

“Gần xong rồi,” anh trả lời. “Cô biết đấy, Henry, tôi đang nghĩ.”

“Ngài ư?” Cô cười ranh mãnh. “Thuế cao quá chăng?”

“Cô nàng tinh quái. Yên nghe tôi nói nào.” Cô nghiêng đầu như muốn nói, “Vâng?”

“Sao hai chúng ta không vào thị trấn nhỉ?”

Cô lúng túng trả lời, “Chúng ta mới vào làng hai hôm trước mà. Ngài không nhớ à? Ngài muốn gặp các thương gia địa phương.”

“Tất nhiên tôi nhớ. Tôi có bị đăng trí đâu Henry. Tôi chưa già.”

“Ồ, tôi không biết đấy,” cô giả bộ ngây thơ. “Trông ngài cũng phải đến ba mươi rồi ấy nhỉ.”

“Chín cộng hai mươi,” anh trả lời rồi mới nhận ra cô đang đùa.

Cô cười, “Đôi khi trêu đùa ngài thật dễ.”

“Thôi, bỏ sự cả tin của tôi đấy đã, Henry, tôi muốn xuống thị trấn. Không phải làng. Tôi nghĩ chúng ta có thể đến Truro.”

“Truro ư?” Nó là một thị trấn lớn hơn ở Cornwall, và Henry tránh nó như tránh tà.

“Cô có vẻ không hào hứng lắm nhỉ?”

“Tôi, à, tôi chỉ... À, nói thật là tôi mới đi xong.”

Đó không hoàn toàn là một lời nói dối. Cô đã đến đó, hai tháng trước, nhưng nó giống như mới chỉ hôm qua. Henry luôn thấy lúng túng giữa những người lạ. Ít ra những người dân ở đây đã quen với sự lập dị của cô

và chấp nhận nó. Phần lớn họ còn tỏ ra rất tôn trọng cô. Nhưng những người lạ không nghĩ thế.

Và Truro là nơi tệ nhất. Mặc dù nó không phổ biến như ở thế kỷ trước, nhưng những tín đồ thời trang vẫn ở đó. Cô có thể nghe thấy tiếng họ thì thào sau lưng mình. Những quý bà thời trang sẽ cười vào bộ váy của cô. Đàn ông thì cười thầm với cách cư xử thiếu nữ tính của cô. Rồi sau đó, một người nào đấy sẽ kín đáo nói với họ rằng cô là Henrietta Barrett, nhưng lại thích cái tên con trai Henry và lúc nào cũng diện quần ống túm.

Không, cô hoàn toàn không muốn đến Truro.

Dunford không biết điều này. Anh nói, “Nhưng tôi chưa đến đó bao giờ. Cô hãy đưa tôi đi một vòng nhé.”

“Tôi, tôi không đi đâu, Dunford.”

Anh nheo mắt nhận ra cô có vẻ không thoải mái. Thành thực mà nói lúc nào cô cũng không thoải mái trong những bộ váy xấu xí đó, nhưng lần này thì đặc biệt hơn. “Thật chứ, Henry, nó sẽ không tệ thế chứ. Tôi rất thích có cô đi cùng,” anh cười với cô.

Cô chịu thua. “Thôi được.”

“Vậy mai nhé?”

“Ngài muốn sao cũng được.”

Ngày hôm sau, Henry cảm thấy bụng mình cuộn lên khi xe của họ gần đến Truro. Chúa ơi, sẽ khủng khiếp lắm đây. Vẫn luôn ghét phải xuống thị trấn, nhưng đây là lần đầu cô thấy muốn ồm như thế này. Cô thậm chí không thèm cố lừa dối bản thân rằng chẳng có gì phải sợ khi đi cùng người đàn ông vui vẻ đang ngồi cạnh mình.

Dunford đã là bạn cô, khốn thật, và cô không muốn mất anh. Anh ấy sẽ nghĩ gì khi nghe mọi người bàn tán về cô? Khi nghe thấy một quý cô thì thầm bình luận về chiếc váy cô mặc, những điều cô biết chắc chẳng hay ho gì? Liệu anh có xấu hổ về cô? Liệu anh có thấy khó chịu đi cùng cô? Henry thực sự không muốn biết thêm.

Dunford nhận ra vẻ căng thẳng của Henry nhưng giả bộ như không thấy. Cô ấy có thể sẽ xấu hổ nếu anh nói ra, mà anh thì không muốn làm cô đau lòng tẹo nào. Thay vào đó, anh làm bộ vui vẻ, chuyện trò về cảnh vật ngoài cửa sổ và góp ý về các công việc của điền trang.

Cuối cùng họ cũng tới Truro. Henry chưa từng thấy muốn ốm như lúc đó, nhưng cô sớm nhận ra mình đã lầm.

“Đi nào Henry,” Dunford nói nhanh, “Cô có rề rà thế bao giờ đâu.”

Cô căn môi dưới khi để anh giúp xuống xe. Henry hy vọng anh không có cơ hội nhận ra điều mà mọi người nghĩ về cô. Biết đâu hôm nay tất cả các bà, các cô sẽ giấu đi nanh vuốt của họ và anh sẽ không nghe thấy họ xì xầm. Henry ngẩng cao đầu. Nếu cơn ác mộng của cô thành sự thật thì cô phải hành động như thể mình không thêm quan tâm.

“Xin lỗi Dunford.” Cô cười táo bạo. Nụ cười của cô, như anh thường bình luận, anh chưa từng thấy điều gì như thế. Cô muốn Dunford biết mình sẽ không mất tập trung nữa. “Tôi rất tiếc vì đã mất tập trung.”

“Thế tâm trí cô đang lang thang ở đâu vậy?” Mắt anh lóe lên tinh nghịch.

Lạy Chúa, sao lúc nào ngài ấy cũng dễ thương vậy? Điều này chỉ càng khiến cô đau lòng hơn khi anh bỏ cô thôi.

Không nghĩ về điều đó nữa, cô tự nhủ. Có khi nó chẳng xảy ra đâu. Cô nuốt nước mắt và nhún vai. “Điền trang Stannage, còn chỗ nào nữa sao?”

“Và trông cô hơi lo lắng đấy, quý con. Sợ Porkus không sinh nở an toàn à?”

“Porkus là lợn đực, gốc ạ.”

Anh vờ đưa tay lên ngực, “Vậy là có lý do khác. Nó chắc khó hơn một ca sinh nở.”

Henry bật cười. “Ngài thật hết thuốc chữa.”

“Có cô hết thuốc chữa ấy, đấy là một lời khen nhé.”

“Tôi hy vọng ngài sẽ thấy đó là lời khen, bất kể tôi nói gì,” cô giả bộ cầu nhàu, nhưng môi lại nở nụ cười.

Anh nắm tay cô và bước đi. “Cô biết cách giết chết đàn ông đấy, Henry.”

Cô nhìn anh ngờ vực. Cô chưa bao giờ nghĩ mình có khả năng hấp dẫn người khác giới. Trước Dunford, chưa từng có người đàn ông nào nghĩ cô là một người phụ nữ bình thường.

Nếu Dunford chú ý đến biểu hiện của cô thì anh cũng không bình luận về điều đó. Họ tiếp tục đi, Dunford hỏi về mọi cửa hàng họ đi qua. Anh dừng lại trước một quán ăn nhỏ. “Cô đói không Henry? Trà ở đây ngon không?”

“Tôi chưa thử bao giờ.”

“Chưa ư?” anh ngạc nhiên. Trong mười hai năm sống ở Cornwall, cô ấy chưa từng dừng lại uống trà và ăn bánh sao?

“Khi Viola còn sống thì sao?”

“Viola không thích Truro. Bà ấy thường nói nơi này hào nhoáng quá mức.”

“Bà ấy nói cũng đúng,” anh đồng ý, bất chợt quay lại nhìn cửa sổ một cửa hàng để tránh bị người quen trên đường nhận ra. Chẳng gì bất tiện hơn là dừng lại để trò chuyện cho lịch sự vào lúc đó. Anh không muốn sao nhãng mục tiêu của mình. Sau cùng, anh kéo Henry đến đây chỉ bởi một lý do duy nhất.

Henry nhìn theo anh và ngạc nhiên. “Tôi không biết ngài quan tâm tới ren đấy.”

Dunford giật mình nhận ra anh đang say sưa ngắm đồ của một cửa hàng bán ren. “À, ừ, có nhiều điều về tôi mà cô chưa biết lắm,” anh lẩm bẫm, hy vọng kết thúc việc này ở đây.

Henry không hào hứng lắm với thực tế rằng anh là tín đồ của ren. Anh có thể phủ nó lên tất cả người tình của mình. Và cô không nghi ngờ việc anh có đến vài ba người tình. Ai là “em yêu” nào? Cô có thể hiểu điều đó. Người đàn ông hai mươi chín tuổi làm sao sống như một nhà sư được. Và anh ấy lại đẹp trai nữa chứ. Anh ấy chắc hẳn đã có người phụ nữ của mình.

Cô thở dài, đột nhiên muốn ra khỏi cửa hàng ren. Họ đi qua một cửa hàng mũ, một hiệu sách, một cửa hàng rau, sau đó Dunford bất ngờ kêu lên, “A, nhìn này, Henry. Một hàng quần áo. Đúng thứ tôi cần.”

Cô nhăn trán bối rối, “Tôi nghĩ cửa hàng đó chỉ bán đồ phụ nữ thôi, Dunford.”

“Tuyệt!” Anh kéo mạnh tay cô và lôi cô qua cửa. “Tôi cần mua đồ cho em gái.”

“Tôi không biết ngài có em gái đấy.”

Anh nhún vai. “Tôi nhớ mình đã nói còn nhiều điều cô chưa biết mà.”

Cô nhìn anh hăn học. “Tôi sẽ đợi ở ngoài. Tôi ghét các cửa hàng quần áo.”

Anh không nghi ngờ điều đó, “Nhưng tôi cần cô giúp, Henry. Cô cùng cỡ người với em tôi.”

“Nếu tôi không cùng cỡ chính xác thì chẳng thể vừa đâu.” Cô lùi lại một bước.

Dunford nắm tay Henry, mở cửa và đẩy cô vào. “Tôi chấp nhận điều đó,” anh vui vẻ nói.

“Xin chào!” anh cất giọng gọi người bán hàng. “Chúng tôi cần một hoặc hai bộ váy cho em gái tôi đây,” anh chỉ vào Henry.

“Nhưng tôi không...”

“Im nào, quý con. Nói vậy sẽ dễ hơn.”

Henry cũng thấy vậy. “Thôi được,” cô nhún vai. “Tôi nghĩ đây là việc cần làm giúp bạn bè.”

“Đúng thế,” Dunford đồng ý, nhìn cô từ trên xuống với vẻ kỳ lạ. “Tôi nghĩ thế.”

Bà thợ may nhanh chóng đánh giá chất lượng và đẳng cấp trang phục của Dunford, vội chạy tới phục vụ. “Tôi có thể giúp gì ngài,” bà nói.

“Tôi muốn mua vài bộ váy cho em tôi.”

“Tất nhiên rồi.” Bà nhìn Henry một lượt khiến cô chưa bao giờ thấy xấu hổ như vậy. Cái váy màu hoa cà cô đang mặc đúng là kinh khủng, cô còn không nhớ sao mình có nó nữa. Cô cố nhớ lại là Carlyle nhặt nó về cho cô. Cô đã nhớ ra dịp đó ông ấy tới Truro có việc, và Henry khi đó nhận ra mình đã lớn quá nhanh so với quần áo nên đã nhờ ông mua váy cho mình. Có lẽ Carlyle đã nhặt thứ đầu tiên mà ông ấy thấy.

Nhưng nó không hợp với cô và Henry có thể nhận thấy điều đó qua thái độ của người thợ may. Cô biết trông nó không như lúc đầu, nhưng cô cần mặc nó để đến thị trấn. Cô cực ghét Truro, nhất là trong tình huống xấu hổ này. Nó khiến cô buộc phải tin váy là váy, và tác dụng của nó là che cơ thể.

“Sao cô không ra đây xem vài súc vải?” Dunford nói và nới lỏng tay cô.

“Nhưng...”

“Suyt!” Anh biết Henry định nói cô không biết em gái anh thích gì.

“Chỉ cần tôi thích và cứ xem đi.”

“Tùy ngài.” Cô thông thả nhìn ngắm và kiểm tra các súc lụa và vải muslin. Ôi, chúng thật mềm mại. Cô vội đặt xuống. Thật ngớ ngẩn khi chạm vào loại vải đẹp thế này, trong khi mọi thứ cô cần chỉ là sơ mi và quần ống bó.

Dunford ngắm những ngón tay đáng yêu của cô lướt trên các súc vải và biết anh đã làm đúng. Gọi người thợ may đến, anh thì thầm, “Tôi e là tủ quần áo của em tôi cần thay hết. Nó sống với với cô của tôi mà bà ấy không có khiếu thời trang lắm.”

Bà thợ may gật đầu đồng tình.

“Bà có gì có thể mặc luôn được không? Tôi muốn nó thay đồ ngay bây giờ. Bà có thể lấy số đo để may thêm vài bộ nữa.”

“Tôi có một hai bộ có thể sửa theo số đo của cô ấy ngay. Một bộ ở kia kia,” bà chỉ tay vào cái váy mặc hàng ngày màu vàng nhạt đang treo trên giá. Dunford chỉ có thể nói đồng ý khi ánh nhìn thấy khuôn mặt Henry.

Cô nhìn chăm chăm vào chiếc váy. “Cái váy đó được đấy,” anh thì thầm dứt khoát. Sau đó anh nói lớn: “Henrietta thân mến, sao em không thử cái váy vàng này? Chúng ta sẽ nhờ bà...” Anh dừng lại đợi bà thợ may nói tiếp.

“Trimble,” bà nói thêm.

“... bà Trimble sửa những chỗ cần thiết.”

“Anh chắc chứ,” Henry hỏi.

“Rất chắc.”

Không cần thúc giục hơn nữa. Bà Trimble nhanh chóng lấy cái váy ra khỏi khung mẫu và mang đến cho Henry rồi đưa cô vào phòng trong. Trong khi họ đi, Dunford kiểm tra các loại vải trên giá. Màu vàng nhạt có thể hợp với Henry, anh quyết định.

Anh cầm một súc vải ba-tit màu xanh ngọc. Cái này cũng đẹp. Anh không chắc lắm. Anh chưa từng làm việc tương tự thế này trước đây và chẳng biết phải làm thế nào. Anh vẫn nghĩ phụ nữ tự biết phải mặc gì. Chúa chứng giám, những người bạn tốt của anh là Belle và Emma trông lúc nào cũng hoàn hảo.

Nhưng giờ anh nhận ra họ trông hợp thời trang như vậy bởi họ được mẹ của Belle, một phụ nữ thanh lịch, chỉ bảo. Chẳng có ai dạy Henry đáng thương những điều như thế. Không ai dạy cô điều đơn giản nhất để làm một cô gái, chứ chưa nói đến việc làm một người phụ nữ.

Anh ngồi xuống đợi cô. Thời gian trôi thật chậm. Cuối cùng, hết kiên nhẫn, anh gọi với vào, “Henry?”

“Một chút nữa!” bà Trimble đáp. “Tôi cần sửa phần eo một chút. Em gái anh mảnh mai quá.”

Dunford nhún vai. Anh không biết điều đó. Lúc nào cô cũng mặc trang phục đàn ông rộng thùng thình, còn váy của cô thì chẳng vừa tẹo nào, nên anh không thể nhận ra thân hình cô trông ra sao. Anh cau mày, mơ màng nhớ lại cảm giác lúc anh hôn cô. Anh không nhớ nhiều, nhưng hình như cô có thân hình khá chuẩn, mềm mại và nữ tính.

Đúng lúc đó bà Trimble quay lại phòng. “Cô ấy đây thưa ngài.”

“Dunford?” Henry thò đầu vào.

“Thôi đừng xấu hổ nữa.”

“Hứa không cười nhé?”

“Sao lại phải cười chứ? Nào ra đây.”

Cô bước tới, ánh mắt tràn đầy hy vọng, sợ hãi và cả chế nhạo.

Dunford nín thở. Cô ấy hoàn toàn thay đổi. Màu vàng của bộ váy rất hợp với cô, khiến tóc cô ánh vàng. Và những đường cắt của chiếc váy tôn lên dáng vẻ ngây thơ của phái nữ. Bà Trimble đã thay đổi kiểu tóc của cô, tháo bím tóc và búi lại trên đỉnh đầu. Henry lo lắng cắn chặt môi dưới khi anh kiểm tra, ở cô toát lên vẻ đẹp của sự nhút nhát, hấp dẫn đến khó tin.

“Henry,” anh khẽ nói, “trông cô... trông cô...” Anh cố tìm từ nhưng không thể diễn đạt nổi. Cuối cùng anh buột miệng: “Cô trông rất đẹp.”

Đó là điều tuyệt nhất mà mọi người từng nói về cô. “Ngài nghĩ vậy sao?” Cô thở ra, thận trọng sờ vào chiếc váy. “Ngài thật sự nghĩ vậy sao?”

“Tôi biết mình nói gì chứ,” anh nói chắc nịch. Anh nhìn bà Trimble, “Chúng tôi sẽ lấy nó.”

“Tuyệt. Tôi có thể mang cho hai vị xem một số mẫu thời trang nếu ngài thích.”

“Đồng ý.”

“Nhưng Dunford,” Henry vội thì thầm, “đây là cho em gái ngài mà.”

“Làm sao tôi có thể mang chiếc váy này cho em gái khi mà nó hợp với cô đến thế này.” Anh hỏi bằng giọng mà anh nghĩ là nghiêm túc. “Bên cạnh đó, giờ tôi nghĩ, cô cũng cần có vài bộ váy mới.”

“Tôi đã lớn nhanh hơn những cái váy mà tôi có,” cô nói giọng tiếc nuối.

“Thế nên cô sẽ lấy nó.”

“Nhưng tôi không có tiền.”

“Đó là quà của tôi.”

“Ôi nhưng tôi không thể để ngài làm thế được,” cô vội đáp.

“Tại sao không? Đó là tiền của tôi mà.”

Cô rơm rớm, “Tôi không nghĩ thế là thích hợp.”

Anh biết thế không đúng quy tắc nhưng sẽ không nói với cô như vậy. “Hãy nghĩ theo cách này, Henry. Nếu không có cô tôi sẽ phải thuê ai đó điều hành điền trang Stannage.”

“Giờ ngài có thể tự làm được mà,” cô nói rõ ràng, chạm nhẹ tay khích lệ anh.

Anh gần như rên lên. Henry thật lòng tin tưởng anh. “Tôi không đủ thời gian để làm việc đó. Cô biết tôi còn công việc ở London mà. Thế nên theo như tôi biết thì cô đã tiết kiệm cho tôi tiền lương phải trả cho công việc của một người đàn ông. Có lẽ là tiền lương của ba người mất. Một vài cái váy là điều tối thiểu mà tôi có thể làm, hãy coi là thế đi.”

Hiểu theo cách này nghe có vẻ ổn hơn, Henry quyết định vậy. Và cô cũng thích cái váy quá rồi. Cô chưa từng thấy mình nữ tính như vậy trước đây.

Mặc chiếc váy này cô thậm chí có thể học cách lướt đi khi đi lại, giống những phụ nữ thời trang mà cô vẫn luôn ghen tị.

“Được thôi,” cô nói chậm. “Nếu ngài nghĩ làm vậy là đúng.”

“Tôi biết đó là điều đúng đắn.Ồ, và Henry?”

“Gì vậy?”

“Cô không phiền nếu để bà Trimble xử lý cái váy cũ của cô ở đây chứ?”

Cô lắc đầu với vẻ biết ơn.

“Tốt. Giờ làm ơn tới đây và xem những mẫu thiết kế này. Phụ nữ cần nhiều hơn một cái váy, cô nghĩ vậy không?”

“Có lẽ vậy... nhưng có lẽ không nhiều hơn ba cái,” cô ngập ngừng.

Anh hiểu. Ba là con số mà niềm kiêu hãnh của cô cho phép. “Có lẽ cô đúng.”

Họ dùng một tiếng tiếp theo để chọn thêm hai chiếc váy nữa cho Henry, một chiếc bằng vải ba-tit màu ngọc bích sẫm mà Dunford đã xem trước đó, và một chiếc màu xanh lục mà bà Trimble khẳng định sẽ khiến đôi mắt xám của Henry tỏa sáng. Chúng sẽ được mang đến điền trang Stannage sau một tuần.

Suýt chút nữa Henry đã thốt lên rằng cô sẽ thấy hạnh phúc xiết bao khi được trở lại làm một quý cô chính hiệu nếu thấy cần. Cô chẳng thể nào tưởng tượng nổi sẽ có lúc mình muốn nói vậy, nhưng cô không còn bận tâm về suy nghĩ phải đến Truro lần nữa. Cô không thích suy nghĩ rằng mình thật nông cạn, đến mức một cái váy cũng có thể khiến cô hạnh phúc, nhưng cô phải thừa nhận nó mang đến cho cô sự tự tin mới.

Với Dunford, giờ anh nhận ra một điều: Không cần biết ai đã chọn những bộ trang phục thảm họa mà cô có, chắc chắn người đó không phải Henry. Anh cũng biết một hai điều về thời trang cho phụ nữ, anh có thể khẳng định sau khi xem xét sự lựa chọn của cô, gu thẩm mỹ của Henry khá sang trọng, trang nhã, gần như khó có thể bới lỗi hay phàn nàn gì về nó.

Và anh nhận ra một điều: Nhìn thấy Henry hạnh phúc cũng khiến anh hạnh phúc khó tin. Điều này thật kỳ diệu, thật sự kỳ diệu.

Lúc họ đi ra xe, cô không nói thêm điều gì cho tới khi họ đã ở trên đường về nhà. Cuối cùng cô nhìn anh với đôi mắt thấu hiểu và nói, “Ngài không có em gái, phải không?”

“Không,” anh nói khẽ, thật khó nói dối cô.

Cô im lặng một lát. Rồi cô đặt tay lên tay anh và nói, “Cảm ơn!”

Chương 7

Dunford thấy thất vọng lạ thường khi thấy Henry xuống dùng bữa sáng vào ngày hôm sau trong trang phục thường ngày là áo sơ mi và quần ống túm đàn ông. Cô nhận ra thái độ của anh, cười đùa và nói “Này, ngài không mong tôi làm bản cái váy đẹp duy nhất của mình đấy chứ? Không phải chúng ta có kế hoạch đi thăm toàn bộ diện tích đất đai hôm nay sao?”

“Tất nhiên, cô nói đúng. Tôi đã chờ đợi dịp này suốt cả tuần.”

Cô ngồi xuống và tự lấy món trứng trong đĩa ở giữa bàn. “Giống như một người đàn ông muốn biết chính xác mình sở hữu những gì,” cô nói với giọng kiêu căng.

Anh nghiêng người về phía trước, đôi mắt lấp lánh. “Tôi là vua trên vùng đất của mình, và cô không nên quên điều đó đâu, cô nàng tinh ranh ạ.”

Cô bật cười. “Tôi nói, Dunford, ngài có thể trở thành một lãnh chúa tuyệt vời ở thời Trung Cổ. Tôi nghĩ có một kẻ độc tài trốn ở đâu đó trong con người ngài.”

“Và thật thú vị khi nó lộ diện.”

“Với ngài thì có thể,” cô đáp lại, vẫn cười toe toét. Anh cười cùng cô, hoàn toàn không hiểu vì sao những biểu hiện trên khuôn mặt mình lại bị cô ảnh hưởng. Henry thấy bụng hơi nhộn nhạo bèn nuốt vội một miếng thức ăn nữa, hy vọng nó sẽ khiến cô bình thường trở lại.

“Nhanh lên Hen,” anh sốt ruột nói. “Tôi muốn bắt đầu sớm”

Bà Simpson gây ra một tiếng động lớn, dù sao cũng gần mười rưỡi rồi.

“Tôi vừa mới ngồi xuống mà,” Henry phản đối. “Tôi có thể ngắt dưới chân ngài vào buổi chiều nếu không nạp đủ dinh dưỡng.”

Dunford khịt mũi. “Tôi thấy hình ảnh cô ngất xỉu là cảnh tượng khó chấp nhận,” anh gõ ngón tay trên bàn, giậm chân, huýt sáo vui vẻ, vỗ tay vào đùi rồi lại gõ ngón tay lên bàn lần nữa.

“Ôi thôi đi!” Henry ném khăn ăn của mình về phía anh. “Đôi khi ngài chẳng khác gì đứa trẻ to xác cả.” Cô đứng lên. “Đợi tôi đi lấy áo khoác đã. Ngoài trời khá lạnh đấy.”

Anh đứng dậy. “A! Thật hạnh phúc khi cô ngoan ngoãn nghe lời.”

Cô lườm anh với ánh mắt nổi loạn để thay cho lời nói.

“Cười nào, Henry. Tôi sợ khi cô gặt gồng lắm,” anh nghiêng đầu và cố để trông giống một đứa trẻ đang hối lỗi. “Nói là cô tha thứ cho tôi đi. Làm ơn. Làm ơn. Làm ơn...”

“Vì tất cả những điều tốt đẹp, ngừng lại đi,” cô cười. “Ngài phải biết tôi chưa bao giờ tức giận chứ.”

“Tôi biết.” Anh nắm tay và kéo cô về phía cửa. “Nhưng cô có nhiều điều thú vị khiến tôi kích động. Đến đây nào. Chúng ta sẽ biết thêm rất nhiều về đất đai vào hôm nay.”

“Sao đột nhiên nghe như tôi vừa gia nhập quân đội vậy?”

Dunford hơi nhảy lên khi cố không giẫm vào Rufus. “Tôi từng là lính.”

“Thật sao?” cô ngạc nhiên nhìn lên.

“Ừm, ừm. Ở bán đảo.”

“Có đáng sợ không?”

“Rất sợ.” Anh mở cửa và họ bước ra ngoài trong ánh mặt trời rực rỡ.

“Đừng tin những câu chuyện cô nghe được về hào quang của chiến tranh.

Phần lớn chúng rất kinh khủng.”

Cô rùng mình, “Tôi cũng nghĩ thế.”

“Ở Cornwall tuyệt hơn rất rất nhiều, như cô nói khi ở tận cùng của thế giới, cùng làm việc với cô gái trẻ quyến rũ nhất mà tôi vui mừng được

gặp.”

Henry đỏ mặt quay đi, không thể giấu nổi sự ngỡ ngàng. Có thể Dunford không có ý đó.Ồ, cô không nghĩ anh nói dối, anh không phải loại người làm vậy. Có thể hiểu ý của anh theo cách đơn giản rằng họ là bạn, rằng cô là bạn gái đầu tiên mà anh có thể thấy thân thiết. Và một lần nữa, cô nghe thấy Dunford đề cập đến hai quý bà đã kết hôn là bạn anh nên nó không thể được.

Tuy nhiên, anh có thể không cần khiến cô nuôi hy vọng. Như cô đã nói trước đó, cô không phải mẫu phụ nữ mà đàn ông thích, nhất là khi họ có mọi thứ để chọn lựa ở London.

Với tiếng thở dài, cô gạt những suy nghĩ đó khỏi đầu và làm mọi thứ đơn giản hơn để tận hưởng một ngày mới.

“Lúc nào tôi cũng nghĩ đất đai ở Cornish là phải có những vách đá dập dùi sóng vỗ và những thứ khác tương tự,” Dunford nói.

“Phần lớn là thế. Nhưng chúng ta ở gần trung tâm quận,” Henry đá một viên sỏi trên đường đi, mục đích là đá thẳng để có thể tiếp tục đá nó khi đi tiếp. “Dù vậy ngài cũng không cần phải đi quá xa để ra đến biển.”

“Tôi không hình dung ra được. Chúng ta nên sớm có một cuộc dạo chơi đến đó.”

Henry đã rất hào hứng với viễn cảnh ấy và bắt đầu đỏ mặt. Để che giấu phản ứng của mình, cô dán mắt xuống đường và tập trung vào việc đá viên sỏi.

Họ đi dạo bình thản đến biên giới phía đông của khu đất. “Chúng ta có một hàng rào ở phía này,” Henry giải thích khi họ đến gần bức tường đá. “Thực ra nó không phải của chúng ta mà là của Squire Stinson. Vài năm trở lại đây, ông ấy nghĩ rằng chúng ta đã lấn chiếm đất của mình nên xây bức tường này để ngăn cách.”

“Thế chúng ta có làm vậy không?”

“Lấn chiếm đất của ông ấy ư? Tất nhiên là không. Nó còn kém xa điền trang Stannage. Tuy nhiên bức tường cũng có tác dụng tuyệt vời.”

“Giữ Squire Stinson đáng ghét tránh xa ra?”

Cô gật đầu. “Tất nhiên cũng là một lợi ích, nhưng tôi đã nghĩ đến điều này.” Cô chăt vật leo lên bức tường. “Đi ở trên này rất tuyệt.”

“Tôi có thể thấy điều đó.” Anh nhảy lên sau cô, và họ đi bộ lên phía bắc. “Bức tường kéo dài đến đâu?”

“Ồ, không xa lắm đâu. Khoảng một dặm hoặc hơn. Đến chỗ kết thúc phần đất của Squire Stinson.”

Ngạc nhiên, Dunford nhận ra mình đang nhìn phần lưng của cô một cách chăm chú. Càng ngạc nhiên hơn, anh nhận thấy mình đang thích thú với hình ảnh trước mắt. Quần ống túm của cô rộng thùng thình, nhưng sau mỗi bước chân, nó lại ôm sát vào chân cô, khiến cơ thể quyến rũ của cô lộ rõ.

Anh lắc đầu thất vọng. Cái quái gì đang xảy ra với mình vậy? Henry không phải mẫu người có thể dây dưa được, và điều cuối cùng anh muốn là làm vấy bẩn tình bạn trong sáng của họ bằng những dục vọng.

“Có gì đó không ổn à?” Henry gọi với, “Ngài im lặng quá.”

“Chỉ đang thưởng thức phong cảnh thôi,” anh căn môi.

“Nó rất đẹp phải không? Tôi có thể ngắm nhìn cả ngày.”

“Tôi cũng nghĩ vậy.” Nếu Dunford không phải giữ thăng bằng trên bức tường này thì có lẽ anh đã tự đá vào mình.

Họ tiếp tục đi trên bức tường thêm gần mười phút nữa, tới khi Henry bất ngờ dừng lại và quay người. “Đây là phần thú vị của tôi.”

“Là gì?”

“Cái cây này.” Cô chỉ vào một cái cây mọc lên từ phần đất của họ nhưng cành của nó lại vươn qua bên kia bức tường. “Đứng lại!” cô nói, giọng đầy bí ẩn. Cô bước một bước về phía cái cây, dừng lại, và xoay tròn. “Xa hơn.”

Dunford khá tò mò nhưng vẫn lùi lại một bước.

Henry thận trọng tiến về phía cái cây, từ từ đưa tay ra như thể sợ cái cây có thể cắn mình.

“Henry,” Dunford gọi. “Cô đang...”

Cô giật tay lại. “Im nào.” Một lần nữa khuôn mặt cô tập trung cao độ, rồi cô đưa tay về phía hốc cây.

Đột nhiên Dunford nghe thấy những âm thanh ù ù, giống như... Ong.

Hoàn toàn khiếp sợ, Dunford nhìn cô cho cả tay vào tổ. Thái dương anh giật mạnh, tiếng tim đập thành thạch bên tai. Con quỷ con này sẽ bị đốt hàng nghìn lần, và anh sẽ chẳng thể làm gì được, bởi nếu cố ngăn cô lại sẽ chỉ chọc giận lũ côn trùng đó thôi.

“Henry,” anh thì thầm ra lệnh. “Quay lại đây ngay lập tức.”

Cô dùng tay còn lại xoa anh đi. “Tôi đã từng làm thế này rồi.”

“Henry,” anh lặp lại. Có thể cảm thấy mồ hôi vã ra trên trán. Bất cứ lúc nào những con ong cũng có thể nhận ra tổ của chúng đang bị xâm chiếm. Chúng sẽ đốt, đốt và đốt. Anh có thể cố kéo cô lại, nhưng chuyện gì sẽ xảy ra nếu cô động vào tổ ong. Anh tái mặt, “Henry!”

Cô từ từ rút tay ra, trên tay là một tảng sáp ong lớn. “Tôi tới đây, tôi tới đây.” Cô thong thả đi về phía anh, mỉm cười khi đi dọc theo chiều dài bức tường.

Nỗi sợ hãi đến tê liệt của Dunford cũng biến mất khi anh nhìn cô an toàn đi tới từ phía tổ ong, và nó nhanh chóng thay thế bằng cơn thịnh nộ khủng khiếp. Anh tức giận vì cô đã dám làm cái việc vô ích, ngu ngốc đó, và nhất là cô đã dám làm thế ngay trước mặt anh. Anh nháy khỏi tường, kéo cô xuống cùng mình. Những mảnh sáp ong rơi xuống đất.

“Cô không bao giờ, không bao giờ được làm vậy nữa! Cô có nghe tôi nói không?” Anh lắc cô dữ dội, ngón tay anh ấn mạnh vào da cô.

Tôi nói rồi... trước đây tôi đã làm thế. Tôi chẳng gặp nguy hiểm gì...”

“Henry, tôi đã thấy những người đàn ông trưởng thành chết vì ong đốt.” Anh nhấn mạnh từng từ. Cô nuốt nước bọt. “Tôi cũng có nghe nói. Tôi nghĩ chỉ rất ít người phản ứng với nọc ong theo cách đó, và tất nhiên không phải tôi. Tôi...”

“Nói là cô sẽ không làm thế nữa.” Anh lắc cô mạnh hơn. “Cô thề đi.”

“Ôi! Dunford, làm ơn,” cô nài nỉ. “Ngài đang làm đau tôi.”

Anh nới lỏng tay nhưng giọng nói vẫn rất khẩn thiết. “Cô thề đi.”

Cô đưa mắt tìm kiếm trên khuôn mặt anh, cố để hiểu cảm xúc này. Cô dọc theo cổ họng anh co giật. Dunford đang giận dữ, đáng sợ hơn rất nhiều so với những gì cô thấy khi họ tranh cãi về chuồng lợn. Và bằng linh cảm, Henry nhận thấy anh đang kìm nén cơn thịnh nộ lớn hơn. Cô cố nói, nhưng lời cô phát ra thành tiếng thì thầm. “Ngài đã từng nói với tôi là khi ngài thật sự tức giận, tôi sẽ biết.”

“Cô thề đi.”

“Giờ ngài đang tức giận.”

“Henry, thề đi.”

“Nếu điều đó có nghĩa với ngài đến thế...”

“Cô thề đi.”

“Tôi... tôi thề,” cô nói, đôi mắt xám mở to bối rối. “Tôi thề sẽ không thò tay vào tổ ong lần nào nữa.”

Mất một lúc để hơi thở của anh trở lại bình thường và cảm thấy có thể nới lỏng tay khỏi vai cô.

“Dunford?”

Anh cũng không hiểu sao mình làm thế. Chúa mới biết anh không định làm thế, không hề, dù anh muốn làm thế cho đến khi cô gọi tên anh bằng giọng run run mềm mại, và có cái gì đó trong anh vỡ vụn. Anh ghì chặt lấy cô, vùi mặt vào mái tóc thì thầm, nhắc đi nhắc lại tên cô. “Ôi, Chúa ơi, Henry?” anh nói, giọng khàn khàn, “Đừng bao giờ dọa tôi như thế nữa, cô hiểu không?”

Henry chẳng hiểu điều gì ngoại trừ việc Dunford đang ôm cô rất chặt. Một điều mà cô thậm chí không dám mơ. Cô gục đầu vào ngực anh... bất kỳ điều gì có thể giữ anh ôm cô như thế. Sức mạnh của cánh tay anh làm cô choáng váng, mùi của anh làm cô say, và cảm giác đơn giản là được yêu thương dù chỉ trong giây phút ngắn ngủi cũng đủ để theo cô đến cuối ngày.

Dunford đã cố để hiểu lý do tại sao anh lại phản ứng đầy bạo lực như vậy. Tâm trí anh cố nghĩ rằng cô chưa bao giờ trải qua nguy hiểm thực sự, rằng cô hẳn phải biết mình đang làm gì. Nhưng phần còn lại... trái tim anh, tâm hồn anh, cơ thể anh... đang gào thét điều ngược lại. Anh như bị nỗi sợ hãi nghiền nát, còn tồi tệ hơn nhiều so với những gì anh đã trải qua trong các trận chiến ở bán đảo.

Sau đó, anh chợt nhận ra mình đang ôm cô, ôm chặt hơn những gì được phép nhiều. Và điều tệ hại là anh không muốn buông cô ra chút nào.

Anh muốn cô.

Đó là ý nghĩ đủ lạnh gáy để khiến anh đột ngột buông cô ra. Henry xứng đáng hơn một chút yêu đương lãng nhãng này, và Dunford hy vọng anh đủ đàn ông để có thể kiểm soát ham muốn của mình. Đây không phải lần đầu tiên anh muốn một cô gái trẻ đích thực, và có lẽ cũng không phải lần cuối cùng. Tuy nhiên, sự khác biệt giữa anh và những kẻ đê tiện ngoài xã hội là anh không coi những trinh nữ trẻ như một môn thể thao. Anh sẽ không bắt đầu với Henry. “Đừng làm thế nữa,” anh đột ngột nói, không rõ sự cộc cằn trong giọng nói là hướng vào chính mình hay vào cô nữa.

“Tôi... tôi sẽ không. Tôi đã thề rồi mà.”

Anh gật đầu. “Chúng ta đi tiếp nào.”

Henry nhìn xuống miếng sáp ong bị bỏ quên. “Liệu ngài... Thôi bỏ đi.” Cô chẳng biết anh có muốn nếm nó không. Cô nhìn vào các ngón tay mình, vẫn còn dính dính. Chẳng còn gì để làm nhưng phải liếm sạch chúng chứ, cô nghĩ.

Sự im lặng bao trùm khi họ đi dọc theo đường biên phía đông của điền trang Stannage. Henry nghĩ cả nghìn điều muốn nói, nhìn thấy cả nghìn thứ muốn chỉ cho anh, nhưng chẳng đủ can đảm để mở miệng. Cô không thích sự căng thẳng mới mẻ này. Trong vài ngày gần đây, cô cảm thấy hoàn toàn thoải mái với anh. Cô có thể nói mọi thứ và anh sẽ không cười, tất nhiên, trừ khi cô cố ý chọc anh cười. Cô có thể là chính bản thân mình.

Cô có thể là chính bản thân mình, và anh vẫn thích cô. Nhưng giờ anh dường như biến thành một người lạ, bí ẩn và giận dữ, làm cô cảm thấy vựng vè, ngượng ngịu như những lần phải đi Truro, trừ lần gần đây nhất, khi anh mua cho cô cái váy vàng.

Cô nhìn trộm anh. Anh thật tốt. Anh phải quan tâm đến cô một chút chứ. Anh sẽ không quá tức giận về cái tổ ong nếu anh không thực sự thấy thế.

Họ đi đến điểm cuối phía bắc của biên giới phía đông, và cuối cùng Henry phá vỡ sự im lặng. “Chúng ta quay lại phía tây ở đây,” cô nói, đi đến một cây sồi lớn.

“Tôi hy vọng trong đó cũng có một tổ ong,” anh đáp, hy vọng có chút vui đùa trong giọng mình. Anh xoay người lại. Henry đang liếm ngón tay. Cảm giác khao khát bùng cháy trong ngực anh, nhanh chóng lan ra khắp cơ thể.

“Gì? Ồ không. Không có đâu.” Cô cười ngập ngừng khi nhìn theo hướng anh chỉ, cầu trời tình bạn của họ bình thường trở lại.

Hoặc nếu không, liệu Dunford có ôm cô lần nữa không, bởi cô chưa bao giờ cảm thấy an toàn và ấm áp như khi ở trong vòng tay anh.

Họ quay sang trái và bắt đầu đi theo đường biên phía bắc.

“Sườn núi này đánh dấu ranh giới của điền trang,” Henry giải thích. “Nó chạy dọc theo chiều dài. Đường biên phía bắc khá ngắn, tôi nghĩ chỉ hơn nửa dặm thôi.”

Dunford nhìn ngắm đất đai, đất của anh, anh tự hào nghĩ. Nó thật đẹp, nhấp nhô và toàn màu xanh. “Những người tá điền sống ở đâu?”

“Ở phía bên kia ngôi nhà. Tất cả họ đều ở phía tây nam. Chúng ta sẽ thấy nhà của họ khi kết thúc chuyến đi.”

“Thế kia là cái gì?” Anh chỉ về phía một ngôi nhà tranh nhỏ.

“Ồ, nó bị bỏ hoang rồi. Từ khi tôi sống ở đây cơ.”

“Chúng ta có thể khám phá nó không?” Anh cười với cô, và Henry gần như có thể thuyết phục bản thân rằng chuyện lúc ở chỗ cái cây chưa hề xảy

ra.

“Nó là một trò chơi,” cô nói vui vẻ. “Tôi chưa vào trong đó bao giờ.”

“Tôi thấy khó mà tin được là lại có một inch nào ở điền trang Stannage mà cô lại chưa khám phá, kiểm tra, thăm định và sửa chữa.”

Cô cười ngượng ngịu. “Tôi chưa từng vào trong khi còn bé, tại Simpy bảo rằng ngôi nhà đó bị ma ám.”

“Và cô tin bà ấy?”

“Lúc đó tôi còn nhỏ lắm. Còn sau đó... Tôi không biết. Rất khó để thay đổi những thói quen cũ, tôi nghĩ thế. Chẳng có lý do gì để vào trong đó cả.”

“Ý cô là cô vẫn sợ,” anh nói, hai mắt hấp háy.

“Tất nhiên là không. Chẳng phải tôi đã nói mình sẽ vào trong còn gì?”

“Thế thì vào thôi quý cô của tôi.”

“Tôi sẽ vào.” Cô đi xuyên qua cánh đồng và đứng lại trước cửa ngôi nhà.

“Cô sẽ không vào trong à?”

“Ngài cũng không à?” cô quay lại.

“Tôi nghĩ cô sẽ dẫn đường.”

“Hay ngài sợ,” cô thách thức.

“Thật đáng sợ!” Dunford nói, nụ cười khó hiểu của anh khiến cô chẳng thể biết anh nói thật hay đùa.

Cô quay lại đối diện với anh, tay chống hông. “Tất cả chúng ta đều phải học cách đối diện với nỗi sợ hãi.”

“Chính xác,” anh nói khẽ. “Mở cửa đi, Henry.”

Cô hít thật sâu, tự hỏi sao việc này lại khó vậy. Cô cho rằng nỗi sợ hãi thời thơ ấu vẫn tồn tại trong mỗi người tới khi họ lớn. Cuối cùng, cô đẩy cửa và nhìn vào trong. “Sao lại thế nhỉ, nhìn này!” Cô kêu lên kinh ngạc. “Ai đó chắc phải yêu ngôi nhà này rất nhiều.”

Dunford theo sau cô và nhìn xung quanh. Nội thất bị mốc, một mình chứng cho việc nhiều năm không sử dụng, nhưng ngôi nhà vẫn cho thấy nó

đã từng là nơi rất ấm cúng.

Trên giường là một cái chăn màu sắc rực rỡ, hơi bạc màu vì thời gian, nhưng vẫn cho thấy sự vui vẻ. Những đồ trang trí xinh xắn được đặt trên những cái giá, và gắn vào tường là những hình vẽ mà chỉ trẻ con mới có thể làm ra.

“Tôi tự hỏi chuyện gì đã xảy ra với họ?” Henry thì thào. “Rõ ràng đã có một gia đình ở đây.”

“Có lẽ họ bị ốm,” Dunford gợi ý. “Chuyện một căn bệnh có thể xóa sổ cả một làng thì không phổ biến lắm, nhưng một gia đình thì có thể hơn.”

Cô quỳ xuống trước một cái rương bằng gỗ dưới chân giường. “Tôi tự hỏi không biết có gì trong này?” cô nhấc nắp lên.

“Cô tìm thấy gì?”

“Quần áo trẻ em.” Cô nhấc lên một cái áo khoác tí hon, nước tự nhiên tràn lên khóe mắt. “Toàn là quần áo trẻ em. Chẳng có gì khác cả.”

Dunford cúi xuống bò bằng tay và đầu gối bên cạnh cô và nhìn xuống dưới giường. “Ở đây cũng có một cái nôi.”

Henry cảm thấy như bị nỗi buồn nghiền nát. “Con của họ hẳn đã chết,” cô thì thào. “Thật buồn.”

“Lại đây, Hen,” Dunford nói, rõ ràng đã bị nỗi buồn của cô khiến cho xúc động. “Chuyện đó xảy ra lâu rồi.”

“Tôi biết,” cô cố cười sự ngốc nghếch của mình, nhưng nó thật khó. “Chỉ là vì... Ôi, tôi biết nó giống như khi một ai đó mất đi cha mẹ. Chắc hẳn phải đau đớn gấp trăm lần khi mất một đứa con.”

Anh đứng dậy, cầm lấy tay cô, và kéo cô đến giường. “Ngồi xuống.” Cô ngồi trên mép giường và sau đó, cảm thấy không thoải mái, cô nhảy lên phía đầu giường rồi tựa lưng vào gối dựa ở đầu giường. Cô lau giọt nước nơi khóe mắt. “Chắc ngài nghĩ tôi ngốc nghếch lắm.”

Chương 8

Bữa tối hôm đó diễn ra trong im lặng. Henry mặc bộ váy vàng mới của mình và Dunford khen ngợi cô trong trang phục đó, ngoài ra họ dường như không thể trò chuyện.

Khi anh kết thúc phần tráng miệng, Dunford nghĩ không gì tốt hơn là về phòng nghỉ ngơi với một chai whiskey. Nhưng sau khi quan sát thái độ của Henry trong suốt bữa ăn, anh nhận ra mình phải làm gì đó để hàn gắn rạn nứt giữa hai người.

Đặt khăn ăn xuống, anh hăng giọng và nói, “Tôi nghĩ mình có thể làm một ly rượu porto^[2]. Bởi chẳng có một quý cô nào ở đây để cô trò chuyện, tôi rất vinh dự được mời cô tham gia cùng tôi.”

Đôi mắt Henry lướt qua mặt anh. Chắc hẳn Dunford không cố nói cho cô biết anh nghĩ cô giống đàn ông. “Tôi chưa bao giờ uống rượu porto. Tôi chẳng biết chúng ta có loại rượu đó không.”

Dunford đứng dậy. “Chắc phải có chứ. Mọi gia đình đều có.”

Henry dõi theo khi anh đi vòng quanh bàn để kéo ghế ra cho cô. Anh thật đẹp trai, rất rất đẹp trai, và trong một khoảnh khắc, Henry đã thực sự nghĩ anh muốn cô. Hoặc ít ra anh đã hành động như thể muốn cô. Và bây giờ... Cô chẳng biết phải nghĩ gì. Cô đứng dậy và nhận ra anh đang nhìn cô đầy hy vọng. “Tôi chưa bao giờ thấy loại rượu đó ở đây,” cô nói, nghĩ rằng anh đang đợi câu trả lời về rượu.

“Carlyle chẳng bao giờ giải trí sao?”

“Thật ra thì không thường xuyên, mặc dù tôi không nhìn thấy những gì cần làm với rượu porto... hoặc với các quý ông.”

Anh tò mò nhìn cô. “Theo phong tục thì sau bữa tối các quý bà sẽ nghỉ ngơi trong phòng khách, trong khi các quý ông uống một chút porto.”

“Ồ”

“Chắc hẳn cô không biết tục lệ này.”

Henry đỏ mặt, đau đớn nhận ra sự thiếu hụt các kiến thức xã hội của mình. “Tôi không biết. Chắc ngài phải nghĩ tôi là kẻ vô học lắm trong mấy tuần qua. Tôi sẽ để ngài yên ngay bây giờ.” Cô bước vài bước về phía cửa, nhưng Dunford đã nắm lấy tay cô.

“Henry,” anh nói, “nếu tôi không hứng thú với cách nói chuyện của cô, tin tôi đi, tôi sẽ làm cô nhận ra điều đó. Tôi nói đến rượu porto vì tôi nghĩ chúng ta có thể thích uống với nhau, không phải vì tôi muốn thoát khỏi cô.”

“Thế các quý cô uống gì?”

“Cô bảo sao?” Anh chớp mắt, hoàn toàn thua cuộc.

“Khi họ nghỉ ngơi trong phòng khách,” Henry giải thích. “Các quý cô uống gì?”

Anh nhún vai bất lực. “Tôi không rõ lắm. Tôi không nghĩ họ uống gì đó.”

“Thế thì quá không công bằng.”

Anh cười thầm. Cô ấy có vẻ bắt đầu giống Henry mà anh quan tâm rồi đây.

“Cô có thể thay đổi suy nghĩ khi nếm thử hương vị rượu porto.”

“Nếu nó không ngon sao ngài lại uống?”

“Không phải nó không ngon. Nó chỉ đơn thuần là một hương vị cần có thời gian để làm quen.”

“Ừm.” Henry có vẻ cần suy nghĩ một chút. “Tôi vẫn nghĩ việc này quá không công bằng, ngay cả khi rượu porto có vị như cám lợn chẳng nữa.”

“Henry!” Dunford lộ vẻ kinh hãi trong giọng nói. Giọng anh giờ giống giọng của mẹ anh vậy.

Cô nhún vai. “Xin lỗi vì ngôn từ của tôi, nếu ngài sẵn lòng. Tôi e là mình đã được giáo dục để đặt mọi đức tính tốt đẹp vào công việc và ngài sẽ không phải nói kiểu đó nữa.”

Cuộc đối thoại đã đi xa đến mức Dunford cảm thấy giọt nước mắt vui vẻ chực trào trên khóe mắt.

“Nhưng với rượu porto,” cô tiếp, “Có vẻ như với tôi việc các quý ông có thể có một khoảng thời gian vui vẻ với nó trong phòng khách với các quý bà sẽ không còn nữa, hãy nói chuyện về rượu và phụ nữ và mọi thứ thú vị khác.”

“Thú vị hơn rượu hay phụ nữ?” anh đùa.

“Tôi có thể nghĩ về hàng trăm điều thú vị hơn cả rượu và phụ nữ...”

Dunford ngạc nhiên khi nhận ra anh không thể nghĩ về bất cứ điều gì thú vị hơn người phụ nữ đang đứng trước mặt mình.

“Chính trị chẳng hạn. Tôi đã cố gắng đọc về nó trên tờ Times, nhưng tôi không phải người gốc đến mức chẳng nhận ra có một số chuyện đã xảy ra mà không được đăng trên báo.”

“Henry?”

Cô gật đầu.

“Những thứ ấy thì liên quan gì tới rượu porto?”

“Ồ. Điều tôi đang cố giải thích là một quý ông như ngài sẽ có những khoảng thời gian thú vị, trong khi các quý bà phải ngồi trong căn phòng khách cũ kỹ, ngọt ngào, chuyện trò về chuyện may vá thêu thùa.”

“Tôi không biết các quý bà nói chuyện gì khi họ nghỉ ngơi,” anh lầm bầm với nụ cười cố giấu. “Nhưng tôi nghi ngờ việc họ nói về chuyện thêu thùa, may vá.”

Cô nhìn anh, mắt lộ vẻ không tin một chút nào. Anh thở dài và giả vờ giơ tay đầu hàng. “Như cô thấy đấy, tôi đã cố gắng khắc phục sự bất công này bằng việc mời cô uống rượu porto với tôi tối nay.” Anh nhìn quanh. “Đó là nếu chúng ta có thể tìm thấy rượu.”

“Chẳng có gì ở trong phòng ăn này đâu,” Henry nói, “Tôi chắc chắn điều này đây.”

“Trong phòng khách thì sao? Biết đâu lại có.”

“Cũng đáng để thử đây.”

Anh để Henry dẫn đường vào phòng khách, thực sự hài lòng với bộ váy mới rất vừa vặn với cô. Quá đẹp. Anh cau mày. Thân hình của cô ấy quả thực rất đẹp, và anh không thích ý nghĩ có ai đó khác sẽ phát hiện ra điều này.

Họ đến phòng khách, và Henry cúi xuống để nhìn vào ngăn tủ. “Tôi chẳng thấy gì,” cô nói. “Tuy nhiên bởi chưa bao giờ nhìn thấy chai rượu porto nào nên tôi thực sự không biết mình đang tìm kiếm cái gì.”

“Sao cô không để tôi nhìn xem.”

Cô đứng dậy và đổi chỗ cho anh, ngực cô vô tình chạm vào tay anh. Dunford nén một tiếng rên. Đúng là một trò đùa độc ác. Henry là người phụ nữ quyến rũ đến khó tin, và anh, rất khó khăn, căng thẳng cũng như không mong muốn gì hơn là được vác cô lên vai lần nữa, mà lần này là lỗi cô lên phòng anh.

Khẽ ho để che giấu sự khó chịu của mình, anh cúi xuống nhìn vào tủ. Không có rượu. “Ồ, tôi nghĩ là một ly brandy lúc này cũng tốt.”

“Tôi hy vọng ngài không quá thất vọng.”

Anh ném cho cô cái nhìn sắc lẹm. “Tôi không mê rượu đến độ phát điên vì không có một ly porto.”

“Tất nhiên là không rồi,” cô nói nhanh. “Tôi không bao giờ có ý đó. Tuy nhiên...”

“Tuy nhiên cái gì?” anh quát. Những kích thích liên tục đã rút bớt sự kiên nhẫn của anh.

“A!” cô trầm ngâm nói, “Tôi nên nghĩ rằng ai đó quá say mê rượu mạnh chỉ là loại người không quan tâm mình uống rượu gì.”

Anh thở dài.

Henry tiến đến bên so pha và ngồi xuống, cảm thấy được trở lại là bản thân hơn khi ăn tối nhiều. Sự im lặng lúc đó thật khó chịu. Ngay khi anh bắt đầu nói chuyện với cô, cô nhận thấy thật dễ dàng để đáp lời. Họ đã trở về như trước kia, cười đùa và chọc ghẹo nhau không thương tiếc, cô có thể cảm thấy rõ sự tự tin đã trở lại trong huyết quản.

Anh rót một ly brandy và đưa cho cô. “Henry,” anh nói. Anh hắng giọng trước khi nói tiếp, “Về chuyện lúc chiều....”

Henry nắm chặt cái ly đến mức cô ngạc nhiên vì nó chưa vỡ vụn. Cô mở miệng định nói, nhưng chẳng thốt ra được lời nào. Cô nuốt vào, cổ làm ẩm cổ họng khô khốc. Còn lâu mới cảm thấy là chính mình lần nữa. Cuối cùng cô cũng thốt được ra, “Vâng?”

Anh lại hắng giọng lần nữa. “Tôi không nên cư xử như đã làm. Tôi... à... tôi cư xử thật tệ, và tôi xin lỗi vì điều đó.”

“Không phải nghĩ về điều đó,” cô đáp, cố hết sức tỏ ra vô tư. “Tôi không để ý đâu.”

Dunford cau mày. Rõ ràng ý định của anh là để những nụ hôn lại phía sau, anh đã có tám điều ti tiện khác nhau dù chỉ là trong suy nghĩ về việc lợi dụng cô, nhưng anh cực kỳ thất vọng vì cô đã quên nó hoàn toàn. “Có lẽ đó là điều tốt nhất.” Anh lại hắng giọng lần nữa. “Tôi nghĩ thế.”

“Tôi nói rồi, họng của ngài có vấn đề gì à? Simpy có bài thuốc hay lắm. Tôi chắc bác ấy có thể...”

“Họng tôi chẳng làm sao cả. Chỉ là hơi...,” anh cố tìm từ, “... khó chịu. Thế thôi!”

“Ồ!” cô mỉm cười yếu ớt. Cố tỏ ra thân thiện dễ hơn việc đối diện với thực tế là anh quá thất vọng với nụ hôn của họ. Hoặc có thể anh thất vọng vì cô đã kết thúc giữa chừng. Cô cau mày. Chắc chắn anh không nghĩ cô là loại đàn bà sẵn sàng... Cô thậm chí không thể nghĩ tiếp. Liếc nhìn anh một cách lo lắng, cô mở miệng và những lời cô nói ra được kìm nén khá nhiều. “Tôi tin là ngài đúng. Tôi nghĩ quên tất cả là điều tốt nhất, bởi việc này, tôi không muốn ngài nghĩ tôi... à, rằng tôi là loại đàn bà...”

“Tôi không nghĩ cô như vậy,” anh cắt ngang, giọng cộc lốc khó hiểu.

Cô thở phào nhẹ nhõm. “Ôi, tốt quá! Tôi không hiểu chuyện gì đã xảy ra với mình, tôi rất tiếc.”

Dunford biết chính xác điều gì xảy ra với cô, và anh biết đó hoàn toàn là lỗi của mình. “Henry, đừng lo lắng...”

“Nhưng tôi đã lo lắng! Ngài thấy đấy, tôi không muốn điều này làm hỏng tình bạn của chúng ta, và... chúng ta là bạn, phải không nhỉ?”

“Tất nhiên rồi.” Anh thấy như bị si nhục khi cô thậm chí còn hỏi vậy.

“Tôi biết mình sốt sắng quá, nhưng tôi không muốn mất ngài. Tôi thực sự muốn ngài làm bạn tôi, và thật sự là...” Cô bật cười ghen ngào. “Sự thật, ngài là người duy nhất mà tôi có, trừ Simpy, nhưng nó không thực sự giống nhau, và...”

“Đủ rồi!” Anh không thể chịu được khi nghe giọng nói như muốn vỡ òa của cô, khi nghe thấy sự cô đơn trong mỗi từ cô nói. Henry luôn nghĩ cô có một cuộc sống hoàn hảo ở điền trang Stannage... cô đã nói với anh rất nhiều lần. Cô thậm chí không nhận ra có một thế giới khác phía bên ngoài biên giới Cornwall, một thế giới với tiệc tùng, khiêu vũ và... bạn bè.

Anh đặt ly brandy xuống bàn và đi ngang qua phòng, đơn giản chỉ muốn an ủi cô. “Đừng nói như vậy,” anh nói, ngạc nhiên bởi sự cứng rắn trong giọng mình. Anh kéo cô vào lòng và ôm cô như một người bạn, đặt cằm lên đỉnh đầu cô. “Tôi sẽ luôn là bạn của cô, Henry. Bất kể chuyện gì xảy ra.”

“Thật chứ?”

“Thật. Sao tôi lại không làm thế chứ?”

“Tôi không biết.” Cô đẩy người ra đủ xa để nhìn rõ mặt anh. “Nhiều người thấy lý do lắm.”

“Thôi đi, quý con. Cô là người vui tính, nhưng chắc chắn cô đáng yêu hơn những kẻ khó ưa kia.”

Cô nhăn mặt. “Thật là một cách nói dễ thương.”

Anh cười lớn và để cô đi. “Và này, Henry yêu quý của tôi, đó chính là lý do tôi quý mến cô nhiều như thế đấy.”

• • •

Dunford đang chuẩn bị ngủ lúc tối muộn hôm đó thì Yates đánh động ngoài cửa. Đó là phong tục của những người phục vụ khi vào phòng mà không gõ cửa, nhưng lúc ở đây, Dunford thường thấy không thoải mái khi những người phục vụ định tự ý vào phòng ngủ của ai đó, và anh đã chỉ thị cho tất cả những người phục vụ ở Stannage phải làm như vậy.

Sau câu trả lời của Dunford, Yates mở cửa phòng, mang theo một phong bì khá lớn. “Cái này đến từ London hôm nay, thưa ông chủ. Tôi đặt nó trên bàn trong phòng đọc của ngài, nhưng...”

“Nhưng hôm nay tôi không vào phòng đọc,” Dunford tiếp lời. Anh cầm phong thư từ tay Yates. “Cám ơn ông đã mang nó cho tôi. Tôi nghĩ đó là di chúc của cố chủ nhân Stannage. Tôi đang rất mong được đọc nó.”

Yates gật đầu và rời khỏi phòng.

Quá lười đi tìm cái mở thư, Dunford trượt ngón trỏ của mình vào phía dưới nắp phong bì và kéo si niêm phong ra. Di chúc của Carlyle, đúng như anh mong đợi. Anh đọc lướt để tìm tên Henry, phần còn lại anh có thể đọc vào ngày mai. Giờ mỗi quan tâm chính của anh là làm thế nào Carlyle lại trao cho anh quyền giám hộ.

Anh giở đến trang thứ ba trước khi dòng chữ “Cô Henrietta Barrett” đập vào mắt. Sau đó, với sự ngạc nhiên tột độ anh thấy tên của mình. Dunford há hốc miệng. Anh là người bảo hộ của Henry. Henry là người chịu sự giám hộ của anh. Điều này khiến anh... Lạy Chúa lòng lành, anh trở thành một trong những kẻ kinh khủng, những kẻ đã lợi dụng người được họ giám hộ. Những câu chuyện được đồn thổi về các lão già dâm dăng đã quyến rũ

người được họ giám hộ hoặc bán họ cho người trả giá cao đang lan tràn khắp nơi đây thôi.

Nếu anh đã cảm thấy hổ thẹn về hành vi của mình lúc chiều thì giờ cảm giác đó tăng gấp ba lần. “Ôi lạy Chúa!” anh thì thầm, “Ôi lạy Chúa!”

Sao cô không nói cho anh biết?

“Henry!” anh gầm lên.

Sao cô không nói cho anh biết?

Anh bật dậy túm lấy áo choàng. “Henry!”

Sao cô không nói cho anh biết?

Khi anh chạy vào phòng lớn, Henry đã ở đó, thân hình mảnh mai được cuốn trong chiếc áo khoác màu xanh lá cây. “Dunford?” cô lo lắng hỏi. “Có chuyện gì thế?”

“Đây!” Anh dí tờ giấy vào trước mặt cô. “Nó đây!”

“Cái gì? Cái gì đây? Dunford, tôi không thể nói gì về các giấy tờ này nếu ngài không để nó ra khỏi mặt tôi.”

“Là di chúc của Carlyle, thừa cô Barrett, anh cần cầu. Ngài ấy đã ghi tôi là người bảo hộ của cô.”

Cô chớp mắt. “Và?”

“VẬY cô là người được tôi giám hộ.”

Henry nhìn chăm chăm vào Dunford, như nhìn một người có vấn đề về thần kinh vậy. “Vâng,” cô xoa dịu, “thường sẽ là như thế.”

“Sao cô không nói cho tôi biết?”

“Nói gì cơ?” Henry nhìn từ bên này sang bên kia. “Tôi nói, Dunford, chúng ta có cần nói chuyện này ở giữa phòng lớn không?”

Anh quay gót và hiên ngang đi vào phòng cô. Cô vội đuổi theo sau, không chắc việc hai người ở riêng trong phòng ngủ của mình có phải ý tưởng tốt hay không. Tuy nhiên, nó vẫn đỡ hơn việc anh mắng vào mặt cô trong phòng lớn, mà điều này dứt khoát chẳng hay ho gì.

Anh đóng chặt cửa, sau đó quay lại phía cô. “Tại sao?” anh hỏi, giọng gay gắt “sao cô không nói cho tôi biết mình là người được tôi giám hộ?”

“Tôi tưởng ngài biết điều đó rồi.”

“Cô nghĩ tôi biết?”

“Vâng, sao ngài không biết?”

Lời nói vừa định thốt ra được kìm lại. Quỷ thật, con bé này nói đúng. Sao anh lại không biết chứ? “Cô vẫn nên nói cho tôi biết,” anh lẩm bẩm.

“Tôi sẽ nói nếu tôi nghĩ ngài không biết.”

“Ôi, lạy Chúa, Henry!” anh rên rỉ. “Ôi Chúa ơi! Đúng là một thảm họa.”

“Này!” cô nổi giận. “Tôi không phải thứ khủng khiếp thế đâu.”

Anh nhìn cô, ánh mắt đầy tức tối. “Henry, tôi đã hôn cô lúc chiều. Hôn cô. Cô có hiểu thế nghĩa là gì không?”

Cô nhìn anh ngờ vực. “Có nghĩa là ngài đã hôn tôi?”

Anh nắm vai cô và lắc. “Nó có nghĩa... Chúa ạ, Henry, như thế là loạn luân.”

Henry quấn một lọn tóc vào giữa các ngón tay và bắt đầu xoắn lại. Hành động đó cốt để làm cô bình tĩnh trở lại, nhưng tay cô giật giật và lạnh cứng. “Tôi không biết như thế gọi là loạn luân. Nó chắc không tội lỗi đến thế. Hay ít nhất là tôi không nghĩ thế. Và do cả hai chúng ta đều đồng ý rằng chuyện này sẽ không xảy ra nữa...”

“Khốn kiếp! Henry, cô yên lặng chút được không? Tôi đang cố suy nghĩ.” Anh đưa tay lên vò đầu.

Henry lùi lại, cô cảm thấy bị sỉ nhục, môi mím chặt.

“Cô không thấy sao, Henry? Giờ tôi phải có trách nhiệm với cô.” Những lời anh nói thật khó nghe.

“Ngài tốt thật,” cô lẩm bẩm. “Tôi cũng không tệ lắm, ngài biết đấy, nếu trách nhiệm của ngài cần biết.”

“Không phải điều đó, Hen. Có nghĩa là... Khi thật, nó có nghĩa...” Anh chột cười mỉa mai. Chỉ vài tiếng trước anh đã nghĩ đến việc đưa Henry tới London, giới thiệu cô với bạn bè và chỉ cho cô thấy cuộc sống có nhiều thứ tốt đẹp hơn ở Stannage. Giờ thì có vẻ anh phải làm thế. Anh sẽ phải cho cô thời gian và tìm chồng cho cô. Anh sẽ phải tìm người dạy cô cách làm một quý cô. Anh nhìn Henry. Cô vẫn nhìn anh với vẻ khó chịu. Khốn thật, Dunford hy vọng sự quý phái không làm cô thay đổi quá nhiều. Anh thích cô như hiện giờ hơn.

Và chuyện này cũng khiến anh phải thay đổi ở khía cạnh khác. Từ giờ và mãi mãi về sau, anh phải tránh xa khỏi cô Henry sẽ bị tổn thương danh dự nếu những người trong giới quý tộc phát hiện ra họ đang sống chung mà không có ai giám sát ở đây, tại Cornwall này.

Dunford hít sâu một hơi. “Chúng ta sẽ phải làm thế quái nào đây?”

Câu hỏi rõ là nhằm vào anh, nhưng Henry quyết định trả lời dù thế nào đi nữa. “Tôi không biết ngài định như thế nào,” cô nói, ôm tay trước ngực, “nhưng tôi sẽ chẳng làm gì cả. Bất cứ điều gì khác những gì tôi đang làm. Ngài đã thừa nhận là tôi đủ năng lực để quản lý điền trang Stannage.”

Thái độ của anh cho thấy cô đúng là ngây thơ không thuốc chữa. “Henry, chúng ta không thể cùng sống ở đây.”

“Sao lại không?”

“Nó không thích hợp.” Dunford nhăn mặt khi nói. Từ lúc nào anh trở nên khắt khe với các chuẩn mực như vậy?

“Ôi các phép tắc gớm ghiếc và chán ngắt. Tôi chẳng thèm quan tâm đến nó trong trường hợp ngài cũng không -”

“Tôi quan tâm đấy.”

“... quan tâm. Nó chẳng có nghĩa gì trong trường hợp của chúng ta. Ngài sở hữu nơi này, nên ngài không nên rời khỏi đây, và tôi điều hành nó, nên tôi không thể đi được.”

“Henry, còn danh tiếng của cô...”

Điều này với cô thật nực cười. “Ôi! Dunford,” cô thở hỗn hển, cười chảy cả nước mắt, “Buồn cười quá. Buồn cười quá. Danh tiếng của tôi.”

“Có cái quái gì sai với danh tiếng của cô?”

“Ôi, Dunford, tôi làm gì có danh tiếng. Tốt hay xấu. Tôi rất kỳ quặc, mọi người đã có đủ điều để nói về tôi mà không cần phải lo tôi hành xử với đám đàn ông thế nào.”

“Đúng vậy, Henry, có lẽ từ giờ cô nên bắt đầu nghĩ về danh tiếng của mình đi. Hoặc chí ít cũng xem xét về nó một chút.”

Nếu Henry không quá bối rối bởi những từ ngữ kỳ lạ của anh, cô có thể nhận ra sự đanh thép trong lời anh nói.

“Vâng, dù sao quan điểm đó cũng đang được tranh luận,” cô hớn hờ nói. “Ngài còn ở đây hơn một tuần nữa. Nếu tôi lo lắng về uy tín... giờ nó gọi là danh tiếng của tôi, thì nó đã vượt qua sự phá hủy rồi.”

“Tuy nhiên, tôi sẽ thuê phòng tại nhà trọ vào ngày mai.”

“Ôi, đừng ngốc như vậy! Mấy ngày vừa qua ngài đã chẳng để ý đến sự không đúng đắn trong việc sắp xếp chỗ ở của chúng ta, sao giờ ngài lại quan tâm vậy?”

“Bởi vì,” anh căn cáo, tính khí trở nên tồi tệ, “Giờ tôi phải có trách nhiệm với cô.”

“Đó là lý do ngu ngốc nhất tôi từng biết. Theo ý tôi...”

“Cô nhiều ý kiến quá đấy,” anh quát.

Henry há hốc miệng. “Vậy đấy!” cô tuyên bố.

Dunford bắt đầu đi lại trong phòng. “Chúng ta không thể duy trì tình trạng này. Cô không thể tiếp tục cư xử như một cô nhóc lạnh chanh. Ai đó sẽ phải dạy cô các phép cư xử. Chúng ta sẽ phải...”

“Tôi không thể tin được ngài lại đạo đức giả như vậy!” cô thốt lên. “Khi tôi chỉ là một người quen bình thường, dù cho tôi có là người kỳ quái thế nào thì mọi thứ vẫn đều rất tốt, nhưng giờ, lúc tôi là một phần trách nhiệm của ngài...”

Lời nói của Henry chột câm bật, bởi Dunford đã tóm chặt lấy vai và xoay người cô vào tường. “Nếu cô còn gọi mình là kẻ kỳ quái một lần nữa,” anh nói bằng giọng nghiêm trọng, “lạy Chúa lòng lành, tôi sẽ không chịu trách nhiệm cho hành động của mình.”

Ngay cả trong ánh nển mờ mờ, Henry cũng có thể nhận ra sự giận dữ trong mắt anh, cô nuốt nước bọt trong sợ hãi. Tuy nhiên cô chưa bao giờ thực sự thận trọng, thế nên cô tiếp tục, dù giọng nói có hạ thấp hơn. “Điều này không phản ánh tính cách của ngài, chính là ngài đã không quan tâm đến danh tiếng của tôi cho tới bây giờ. Hay ngài chỉ quan tâm tới người được ngài giám hộ chứ không phải tới một người bạn.”

“Henry,” anh nói, các thớ cơ ở cổ co giật, “Tôi nghĩ đã đến lúc cô ngừng nói được rồi đấy.”

“Đó có phải là mệnh lệnh không, ồ, thưa người giám hộ yêu quý?”

Anh hít một hơi thật sâu trước khi trả lời, “Có sự khác biệt giữa người giám hộ và bạn bè, mặc dù tôi mong mình có thể là cả hai với cô.”

“Tôi nghĩ mình thích ngài với cương vị một người bạn hơn,” cô tức giận lầm bầm.

“Tôi hy vọng sẽ là như vậy.”

“Tôi hy vọng sẽ là như vậy,” cô nhại lại, không che giấu vẻ giận dữ.

Dunford bắt đầu đưa mắt tìm kiếm quanh phòng để lảng tránh. Mắt Dunford dừng lại giường cô, rồi anh chớp mắt, đột nhiên nhận ra mình đang hét lên như một thằng ngốc, rao giảng về những giá trị đúng đắn, trong khi bản thân lại đang đứng tại đây, ngay trong phòng ngủ của cô. Anh nhìn Henry và cuối cùng cũng nhận ra cô đang mặc áo choàng ngủ, là áo choàng ngủ! Nó đã sờn rách nhiều chỗ và để hở quá nhiều chân.

Cố nén tiếng rên, Dunford chuyển ánh nhìn lên khuôn mặt cô. Miệng cô mím chặt thành một đường nổi loạn, và anh chột nghĩ mình thực sự muốn hôn cô lần nữa, lần này sẽ mạnh bạo hơn, nhanh hơn. Trái tim anh đập loạn nhịp vì cô, và lần đầu tiên anh nhận ra cảm xúc ấy là cả sự giận dữ là mong muốn. Anh muốn chiếm hữu cô.

Vô cùng tức giận với bản thân, Dunford quay gót, sải bước ngang phòng và nắm chặt tay nắm cửa. Anh sẽ phải nhanh chóng rời khỏi ngôi nhà này. Kéo mạnh cửa, anh quay lại phía cô và nói, “Chúng ta sẽ bàn bạc kỹ hơn vào buổi sáng.”

“Tôi hy vọng thế.” Sau đó Henry hành động như thế tốt nhất là anh nên rời khỏi phòng trước khi nghe cô vặn vẹo lại. Cô không nghĩ anh muốn nghe nó.

Chương 9

Những bộ trang phục còn lại của Henry được gửi đến vào buổi sáng hôm sau, nhưng cô mặc áo sơ mi trắng và quần ống túm như một sự phản kháng.

“Đồ đàn ông ngốc nghếch,” cô lẩm bẩm khi chỉnh lại trang phục. Anh ta nghĩ có thể thay đổi được cô ư? Biến cô thành một quý cô tinh tế và nữ tính ư? Anh ta nghĩ cô sẽ cười điệu đà, chớp mắt và dùng cả ngày để vẽ vờ ư?

“Ha!” cô thốt lên. Anh ta sẽ không dễ dàng làm được điều đó đâu. Cô sẽ không thể học được tất cả những thứ đó, kể cả cô có muốn đi chăng nữa. Còn khi cô không muốn, điều đó bất khả thi. Bụng lại sôi lên nên Henry kéo ủng và đi xuống phòng ăn sáng. Cô ngạc nhiên thấy Dunford đã đợi ở đó, cô đã cố dậy sớm và anh là người duy nhất cô biết còn dậy muộn hơn cả mình.

Dunford đưa mắt nhìn trang phục của Henry khi cô ngồi xuống, nhưng cô không thể tìm thấy bất cứ cảm xúc nào trong đôi mắt màu chocolate sâu thẳm ấy.

“Bánh mì nướng nhé?” anh ôn tồn nói, tay cầm đĩa.

Cô một mẩu bánh ra khỏi đĩa rồi đặt trước mặt mình.

“Mứt chứ?” Anh lấy ra một cái nồi chứa cái gì đó màu đỏ. Quả mâm xôi, Henry lơ đãng nghĩ, hoặc có thể là nho. Cô không thực sự quan tâm nó là cái gì, chỉ cứ thế phết lên bánh mì. “Trứng không?”

Henry đặt dao và lấy ít trứng vào đĩa.

“Trà nhé?”

“Ngài dừng lại đi!” cô kêu lên.

“Chỉ cố quan tâm thôi mà,” anh nói khẽ, kín đáo dùng khăn ăn chấm nhẹ góc miệng.

“Tôi tự ăn được, thưa ông chủ,” cô cắn một miếng, với ngang qua bàn để lấy đĩa thịt hun khói.

Anh cười và cắn một miếng thức ăn nữa, nhận ra thực tế rằng, chính mình đã kích động cô ăn uống như vậy. Anh đã làm méch lòng cô. Cô không thích thái độ độc đoán của anh. Dunford thấy nghi ngờ bất kỳ ai đã từng nói cô phải làm gì trong phần đời còn lại của mình. Từ những gì mà anh nghe được từ Carlyle, người đàn ông đó đã cho cô quá nhiều tự do. Và mặc dù chắc chắn cô chưa bao giờ thừa nhận điều đó, Dunford cảm thấy Henry có chút buồn về việc tới tận giờ anh mới nghĩ đến danh tiết của cô.

Về điểm này, Dunford thừa nhận mình có lỗi. Anh đã có quá nhiều điều thú vị khi tìm hiểu về tài sản mới của mình, đến mức anh quên không nghĩ đến tình trạng độc thân của người bạn đồng hành. Henry đã đối xử với bản thân khá... nói thế nào nhỉ, kỳ quặc... thực sự chẳng có từ ngữ nào diễn tả nổi, rằng cô đã (hoặc nên) bị ràng buộc bởi các quy tắc và ước muốn giống như những quý cô trẻ tuổi khác anh biết. Khi những suy nghĩ này hiện ra trong đầu, anh liền gõ đĩa vào bàn. Những âm thanh đơn điệu phát ra đều đặn cho đến khi Henry nhìn lên, thái độ của cô đã cho anh biết, cô hoàn toàn tin chắc rằng mục đích sống duy nhất của anh là quấy rầy cô.

“Henry,” anh cố nói bằng giọng niềm nở nhất. “Tôi đã nghĩ kỹ rồi.”

“Ngài nghĩ ư? Thật quá phi thường.”

“Henry...,” anh lên tiếng cảnh báo.

Cô bỏ ngoài tai. “Tôi luôn ngưỡng mộ người đàn ông cố gắng để suy nghĩ một cách cởi mở. Nghĩ là một khởi đầu tốt đấy, mặc dù nó có thể đánh thuế ngài...”

“Henry.”

Lần này cô ngừng nói.

“Tôi đang nghĩ...,” anh ngừng lại như thể sợ cô sẽ tiếp tục bình luận. Khi ấy cô không nói gì, anh tiếp tục. “Tôi nên trở về London sống. Chiều nay,

tôi nghĩ thế.”

Henry cảm thấy một nỗi buồn khó tả dâng lên trong lòng. Ngài ấy sẽ rời đi? Sự thật là cô đã thấy khó chịu với anh, thậm chí giận dữ, nhưng cô không muốn anh đi. Cô đã quen với việc có anh ở bên.

“Cô sẽ đi với tôi.”

Trong suốt phần đời còn lại, Dunford ước có thể diễn tả được vẻ mặt của cô lúc đó. Sốc không đủ để mô tả nó.

Kinh hoàng cũng không phải. Không hẳn là hoảng loạn hay giận dữ cáu gắt. Cuối cùng cô lặp bặp, “Ngài điên à?”

“Cũng có khả năng.”

“Tôi sẽ không tới London.”

“Tôi nói cô sẽ đi.”

“Tôi sẽ làm gì ở London?” Cô vung tay lên. “Và điều này nữa quan trọng hơn, ai sẽ thay thế vị trí của tôi ở đây?”

“Tôi chắc chúng ta có thể tìm một ai đó. Điền trang Stannage đã hết người làm tốt đâu. Hơn nữa, cô có thể đào tạo họ.”

Henry bỏ qua lời khen của anh.

“Tôi sẽ không tới London.”

“Cô không được lựa chọn,” anh nói nhẹ nhàng nhưng dứt khoát.

“Từ khi nào vậy?”

“Từ khi tôi trở thành người giám hộ của cô.”

Cô trừng mắt giận dữ với anh.

Dunford nhấp một ngụm cà phê và đánh giá cô qua miệng ly. “Tôi mong cô mặc một trong những bộ váy mới trước khi chúng ta khởi hành.”

“Tôi nói rồi, tôi sẽ không đi đâu cả.”

“Đừng ép tôi, Henry.”

“Đừng ép tôi!” cô bật lại. “Sao ngài lại kéo tôi ra khỏi đây để đến London? Tôi không muốn đi! Cảm xúc của tôi chẳng có ý nghĩa gì sao?”

“Henry, cô chưa bao giờ đến London.”

“Thưa ông chủ, có cả triệu người trên thế giới này sống hạnh phúc mà không cần phải bước chân đến thủ đô của chúng ta. Tôi thề với ngài, tôi là một trong số họ.”

“Nếu không thích, cô có thể quay về.”

Cô thực sự nghi ngờ điều đó. Cô chắc không thể nói dối anh để anh làm theo ý cô được. Cô quyết định sử dụng chiến thuật khác “Mang tôi tới London sẽ không giải quyết được vấn đề nan giải của tôi,” cô nói, cố điềm đạm hết sức. “Thực ra để tôi ở lại đây là giải pháp tốt hơn nhiều. Mọi thứ sẽ trở lại như trước khi ngài tới đây.”

Dunford thở dài mệt mỏi. “Henry, nói cho tôi biết tại sao cô không muốn tới London.”

“Ở đây tôi rất bận.”

“Lý do thực sự kia, Henry.”

Cô cắn môi dưới. “Tôi chỉ... tôi chỉ không nghĩ mình sẽ thích nó. Tiệc tùng, khiêu vũ và mọi thứ. Chúng không dành cho tôi.”

“Sao cô biết được? Cô đã làm bao giờ đâu.”

“Nhìn tôi đi!” cô kêu lên giận dữ. “Chỉ nhìn tôi xem.”

Cô đứng dậy và chỉ vào trang phục của mình. “Tôi sẽ bị chê cười ở bất kỳ phòng khách nào.”

“Chẳng có gì mà quần áo không thể sửa chữa được. Nhân tiện, chẳng phải hai bộ chúng ta đặt đã được gửi đến sáng nay rồi sao?”

“Đừng chế nhạo tôi! Nó nghiêm trọng hơn thế nhiều. Nó không chỉ là quần áo của tôi, Dunford, mà là chính bản thân tôi!” Henry thất vọng đá vào ghế và đi đến bên cửa sổ. Cô hít vài hơi thật sâu, cố để bình tĩnh trở lại nhưng dường như không có kết quả. Sau cùng, cô nói bằng giọng trầm trầm, “Ngài nghĩ tôi có thể vui vẻ với những người bạn London của ngài không? Có không? Tôi không muốn trở thành thứ đồ giải trí cho họ. Ngài sẽ....”

Dunford di chuyển rất nhanh và lặng lẽ đến mức cô thậm chí không nhận ra anh đã rời khỏi chỗ ngồi, cho tới khi tay anh chạm vào và xoay người cô đối diện với anh. “Tôi tin rằng tối qua mình đã nói với cô, không được gọi bản thân là quái vật.”

“Nhưng tôi đúng là thế!” Henry thấy xấu hổ với giọng nói của mình, những giọt nước mắt lăn dài trên má, cô cố gắng vùng ra khỏi tay anh. Nếu cô hành động một cách yếu đuối ngu ngốc, anh có thể để cô làm điều đó một mình được không?

Nhưng Dunford giữ rất chặt. “Cô không thấy sao, Henry?” anh đau đớn nói. “Đó là lý do tại sao tôi phải đưa cô tới London. Để chứng minh cho cô thấy cô không phải quái vật, cô là một phụ nữ đáng yêu và đáng mơ ước, bất cứ người đàn ông nào có được cô đều phải thấy tự hào.”

Henry nhìn anh chăm chăm không chớp mắt, gần như không hiểu nổi những điều anh nói. “Và mỗi người phụ nữ,” anh nhẹ nhàng nói tiếp, “sẽ thấy tự hào khi gọi cô là bạn.”

“Tôi không thể làm được,” cô thì thầm.

“Tất nhiên cô làm được. Nếu cô thực sự muốn làm.” Anh bật cười. “Đôi khi, tôi nghĩ cô có thể làm được mọi điều, Henry ạ.”

Cô lắc đầu. “Không,” cô nói khẽ.

Dunford buông tay cô ra và bước tới bên cạnh cửa sổ. Anh cũng ngạc nhiên bởi sự quan tâm sâu sắc của mình dành cho cô, ngạc nhiên khi anh muốn thay đổi sự tự tin của cô đến thế.

“Tôi khó mà tin được cô đang nói, Henry. Đây có phải là cô gái đã điều hành vùng đất này rất tốt mà tôi từng thấy không? Có phải cô gái đã khoe với tôi rằng có thể cưỡi được bất kỳ con ngựa nào ở Cornwall? Cô gái đã lấy đi cả chục năm tuổi thọ của tôi khi thò tay vào tổ ong? Và sau cùng, thật khó hình dung rằng London lại là thử thách lớn tới vậy với cô.”

“Nó khác nhau,” cô nói, giọng gần như thì thầm.

Không hẳn vậy.

Cô không trả lời.

“Chẳng phải tôi đã từng nói với cô, Henry, rằng khi gặp cô, tôi đã nghĩ cô là cô gái trẻ bình tĩnh nhất mà mình từng biết sao?”

“Thực ra tôi không phải thế,” cô ghen ngào.

“Nói tôi biết điều này, Hen. Nếu cô có thể quản lý hơn hai mươi người làm, chịu trách nhiệm điều hành một trang trại, xây chuồng lợn, vì Chúa, sao cô nghĩ cô sẽ không làm được nhiệm vụ ở London?”

“Bởi tôi có thể làm tất cả việc đó,” cô thốt lên. “Tôi biết cách cưỡi ngựa, tôi biết cách xây chuồng lợn, và tôi biết cách điều hành trang trại. Nhưng tôi không biết cách làm một cô gái!”

Dunford sốc không nói được lời nào bởi sự dữ dội trong câu trả lời của cô.

“Tôi không thích làm việc gì mà mình không giỏi,” cô chốt lại.

“Tôi cũng vậy,” anh chậm rãi bắt đầu, “Tất cả những gì cô cần là luyện tập một chút.”

Cô nhìn anh gay gắt. “Đừng ra vẻ bề trên với tôi.”

“Tôi không phải thế. Tôi sẽ là người đầu tiên thừa nhận mình từng nghĩ cô không biết cách mặc váy, nhưng hãy nhìn xem cô đã mặc chiếc váy vàng trông đẹp thế nào. Và rõ ràng cô có khiếu thẩm mỹ khi quyết định chọn nó. Tôi cũng biết chút ít về thời trang nữ, cô biết đấy, và những chiếc váy cô chọn đều rất đáng yêu.”

“Tôi không biết khiêu vũ.” Cô khoanh tay thách thức. “Tôi không biết cách đong đưa, tôi không biết ai nên ngồi cạnh ai trong một buổi tiệc tối, và... tôi không biết gì về rượu porto.”

“Nhưng Henry...”

“Và tôi sẽ không tới London để thấy mình ngốc thế nào. Tôi sẽ không đi.”

Anh chỉ có thể đứng nhìn cô chạy khỏi phòng.

• • •

Dunford đặt ngày khởi hành lùi lại một hôm, anh nhận ra là chẳng có cách nào có thể đẩy được Henry đi khi cô đang trong tình trạng như vậy và lương tâm của mình không bị cắn rứt. Anh rón rén đi lại trước cửa phòng cô vài lần, dỏng tai lên nghe xem cô có khóc không nhưng tất cả chỉ có sự im lặng. Anh còn không nghe thấy tiếng cô di chuyển một lần nào.

Cô không xuống nhà ăn trưa, việc này khiến anh ngạc nhiên. Henry không có thói quen ăn uống tinh tế, và anh còn nghĩ cô sẽ chết vì đói. Rõ ràng cô không có cơ hội ăn nhiều vào bữa sáng. Anh lang thang xuống bếp để hỏi xem liệu cô có yêu cầu mang đồ ăn vào phòng không. Khi được thông báo cô không yêu cầu, anh thâm nguyên rửa và lắc đầu. Nếu cô không xuất hiện trong bữa tối, anh sẽ lên phòng và tự mình kéo cô xuống.

Những biện pháp mạnh như thế trở nên không cần thiết khi Henry xuất hiện ở phòng khách vào giờ uống trà, mắt cô hơi đỏ nhưng ráo hoảnh. Dunford lập tức đứng dậy và chỉ vào cái ghế bên cạnh anh. Cô nhìn anh và mỉm cười biết ơn, có lẽ bởi anh đã chống lại được mong muốn thực hiện hành động gây chia rẽ để đáp lại hành vi của cô sáng hôm đó.

“Tôi... tôi xin lỗi vì đã làm mình làm mẩy vào bữa sáng,” cô nói. “Tôi bảo đảm với ngài là mình đã sẵn sàng thảo luận chuyện này như một người trưởng thành hiểu biết. Tôi hy vọng chúng ta có thể làm vậy.”

Dunford nhăn nhó khi nghĩ một trong những lý do anh thích cô đến vậy là do cô chưa bao giờ cư xử như một người trưởng thành hiểu biết nào mà anh quen. Và anh ghét lối nói quá chính xác này của cô. Có khi đưa cô tới London là sai lầm. Biết đâu xã hội ấy sẽ lấy đi sự tươi mới và tự nhiên của cô. Anh thở dài. Không, không, anh sẽ để mắt tới cô. Cô sẽ không mất đi sự lanh lợi của mình, thực tế, anh đảm bảo cô sẽ tỏa sáng rực rỡ hơn nữa. Anh liếc nhìn cô. Trông cô khá căng thẳng. Và chờ đợi.

“Đồng ý?” anh nói, nghiêng đầu một chút. Cô hăng giọng.

“Tôi nghĩ... tôi nghĩ có lẽ ngài có thể nói cho tôi biết tại sao ngài muốn tôi đến London.”

“Như vậy cô có thể đưa ra lý do hợp lý cho việc không đi?” anh đoán.

“Đại ý thế,” cô thừa nhận với nụ cười táo bạo không che giấu.

Sự thành thực và ánh mắt lấp lánh của cô đã hạ gục anh. Dunford nở nụ cười quyến rũ với cô, và hài lòng nhìn thấy chút phản ứng ở môi cô. “Mời ngồi!” anh nói, lại chỉ vào ghế lần nữa. Cô ngồi xuống, và anh ngồi theo. “Nói cho tôi, cô muốn biết điều gì,” anh nói.

“Vâng, bắt đầu với, tôi nghĩ...” Henry ngừng lại, vẻ mặt cô trở nên vô cùng kinh ngạc. “Đừng nhìn tôi kiểu đó.”

“Kiểu nào cơ?”

“Giống như... giống như...” Ông chủ yêu quý chẳng nhẽ cô phải nói giống như ngài sẽ ăn tươi nuốt sống tôi? “Thôi, bỏ qua đi.”

Anh lại cười, lấy tay che miệng ho. “Vậy tiếp đi.”

“Vâng.” Cô nhìn vào khuôn mặt anh, rồi quyết định rằng đúng là sai lầm khi anh quá đẹp trai đến vậy, mắt anh đang lấp lánh và...

“Cô đang nói gì nhỉ?” anh hỏi.

Henry chớp mắt để quay lại thực tế. “Phải. Tôi đang nói, ừm, tôi đang nói tôi muốn biết chính xác thì ngài hy vọng gì khi đưa tôi tới London.”

“Tôi hiểu.”

Dunford không nói thêm gì nữa, một cách để kích thích cô buộc phải đáp lại. “Rồi thế nào?”

Rõ ràng Dunford đang sử dụng sự trì hoãn để ngăn cô phản ứng. “Tôi cho rằng mình hy vọng thực hiện được nhiều điều,” anh đáp. “Trước tiên, tôi muốn mang đến chút niềm vui cho cô.”

“Tôi có thể có...”

“Không, làm ơn,” anh giơ một tay lên. “Để tôi nói nốt đã sau đây đến lượt cô.”

Cô gật đầu cao ngạo và đợi anh tiếp tục.

“Như đã nói, tôi muốn mang cho cô chút niềm vui. Tôi nghĩ cô có thể thích nếu chịu thả lỏng bản thân mình. Cô cũng cần một tủ quần áo mới, và làm ơn đừng tranh cãi với tôi về điểm này, bởi tôi biết chính cô cũng hiểu mình thiếu khoản này,” anh dừng lại.

“Thế thôi sao?”

Anh không thể nín cười. Cô quá háo hức để tranh luận. “Không,” anh nói. “Tôi chỉ ngừng lại để thở thôi.”

Khi thấy cô không cười trước câu nói đùa của mình, anh thêm vào, “Lúc nào cô cũng cần thở, phải không?”

Điều này khiến cô nhăn nhó.

“Ôi thôi được rồi,” anh đầu hàng. “Nói tôi biết lý do phản đối của cô. Tôi sẽ kết thúc khi cô xong.”

“Phải. Vâng, trước hết, ở Cornwall tôi cũng có nhiều niềm vui lắm, và tôi chẳng thấy có lý do gì mà phải đi xuyên đất nước để kiếm thêm niềm vui. Nó dường như quá rắc rối với tôi.”

“Quá rắc rối?” anh hoài nghi, lặp lại lời cô.

“Đừng cười,” cô cảnh báo.

“Tôi không cười,” anh đảm bảo với cô. “Nhưng quá rắc rối? Cái quái gì khiến cô nghĩ ra điều đó?”

“Tôi đang cố chỉ ra rằng mình có trách nhiệm ở đây và không mong muốn có một lối sống phù phiếm. Một số chúng ta có điều quan trọng hơn để làm, thay vì phung phí thời gian, tìm kiếm các hoạt động giải trí cho bản thân mình.”

“Tất nhiên rồi.”

Cô nheo mắt, cố gắng để phát hiện ra bất kỳ dấu hiệu mỉa mai nào trong giọng anh. Có thể anh nghiêm túc hoặc là một bậc thầy trong việc lừa dối, bị nhìn anh hoàn toàn nghiêm túc. “Cô có bất kỳ sự phản đối nào khác không?” anh hỏi một cách lịch sự.

“Có. Tôi sẽ không ngụy biện với ngài về sự thật là tôi cần một tủ quần áo mới, nhưng ngài đã quên một thực tế khác quan trọng hơn. Tôi không có tiền. Nếu không có khả năng may áo mới ngay tại Cornwall, tôi không biết làm thế nào tôi có thể làm được điều đó ở London, nơi mọi thứ chắc chắn đều đắt hơn.”

“Tôi sẽ trả tiền.”

“Ngay cả tôi còn biết điều đó không thích hợp, Dunford.”

“Đó có lẽ là không thích hợp vào tuần trước khi chúng ta đến Truro,” anh bằng lòng với một cái nhún vai. “Nhưng bây giờ tôi là người giám hộ của cô.

Nó hoàn toàn hợp lý.”

“Nhưng tôi không thể cho phép ngài tiêu tiền vì tôi được.”

“Có lẽ tôi muốn làm thế.”

“Nhưng ngài không thể.”

“Tôi tin tôi biết mình nghĩ gì,” anh nói khô khốc. “Có thể là tốt hơn cô một chút, tôi tưởng tượng vậy.”

“Nếu ngài muốn tiêu tiền của mình, tôi thấy thà rằng ngài tiêu nó cho điền trang Stannage. Chúng ta có thể sử dụng một chút cho khu chuồng trại, và có một mảnh đất liền kề biên giới phía nam tôi đã để mắt đến...”

“Đó không phải là những gì tôi nghĩ.”

Henry khoanh tay và ngậm chặt miệng, thể hiện sự phản đối kế hoạch của anh. Dunford quan sát biểu hiện nóng nảy của cô và đoán một cách chính xác rằng cô đã nhường phần nói lại cho anh. “Nếu tôi có thể tiếp tục... Để xem, tôi nói đến đâu rồi nhỉ? À, tủ quần áo, ồ, đúng. Nó có thể khiến cô tốt hơn ở một thị trấn nhỏ đấy. Thậm chí...,” anh nói lớn khi nhìn thấy cô mở miệng ngạc nhiên, “Nếu cô không có ý định quay lại London. Nó luôn luôn là điều cần thiết để giúp ai đó có điều kiện tốt nhất trong vùng, và sự trịnh trọng, tôi đoán thế, và không có cách nào giúp cô có thể

làm điều đó, nếu cô không biết cái gì hợp với cái gì. Rượu porto là một ví dụ điển hình.” Henry nuốt khan một tiếng.

“Còn ý kiến phản đối nào nữa không?”

Cô im lặng lắc đầu. Cô đã không cảm thấy sự cần thiết của các kỹ năng xã hội cho tới tận bây giờ; cô đã bỏ qua và bị bỏ qua bởi hầu hết thành viên xã hội ở Cornwall, thậm chí còn thấy khá hài lòng với sự sắp xếp này, nhưng cô phải thừa nhận rằng anh nói đúng. Kiến thức luôn luôn là một điều tốt, và chắc chắn cô sẽ không thể bị tổn thương khi học cách ứng xử.

“Tốt” anh nói. “Tôi luôn biết rằng cô có những giác quan đặc biệt. Tôi mừng vì cô đã thể hiện điều đó.”

Henry thà nghĩ anh đã phần nào hạ mình còn hơn quyết định không bình luận nữa.

“Ngoài ra,” Dunford tiếp tục, “Tôi nghĩ đây là cơ hội tốt để cô gặp gỡ một số người đồng trang lứa và có thêm bạn bè.”

“Sao ngài nói như đang dạy dỗ một đứa trẻ lang thang vậy?” cô lầm bầm.

“Thứ lỗi cho tôi. Tôi nên nói là cùng tuổi chúng ta. Tôi không lớn tuổi hơn cô quá nhiều, tôi nghĩ thế, và hai người bạn gái thân nhất của tôi có khi không nhiều hơn cô đến một tuổi đâu.”

“Dunford,” Henry nói, cố gắng giấu nỗi xấu hổ đang làm hồng má cô, “lý do tôi phản đối việc đến London là vì tôi không nghĩ mọi người sẽ thích mình. Tôi không thấy phiền khi ở lại Stannage một mình, nơi tôi thực sự chỉ có một mình. Thực tế là tôi rất thích điều đấy. Nhưng tôi không nghĩ rằng mình sẽ thích cô đơn trong một phòng khiêu vũ với hàng trăm người.”

“Vớ vẩn,” anh gắt lên. “Cô sẽ kết bạn. Chỉ là cô chưa ở trong tình huống đó bao giờ thôi. Hoặc chưa có trang phục phù hợp,” anh nói thêm một cách khô khan. “Tất nhiên, không nên đánh giá một người qua tủ quần áo của họ, nhưng tôi có thể nhìn thấy nơi mà mọi người sẽ... ừm... nghi ngờ khi thấy một người phụ nữ lại không có cái váy nào.”

“Và ngài, tất nhiên, sẽ mua cho tôi một phòng đầy trang phục.”

“Chỉ cần vậy,” anh trả lời, thẳng thừng bỏ qua sự mỉa mai của cô. “Và đừng lo lắng về việc kết bạn. Bạn bè của tôi sẽ yêu mến cô. Tôi chắc chắn đấy. Rồi họ sẽ giới thiệu cô với những người tốt khác, và cứ như vậy.”

Henry không có bất cứ lập luận thuyết phục nào khác về điểm này, nên chỉ có thể càu nhàu để bày tỏ sự giận dữ của mình.

“Cuối cùng,” Dunford nói: “Tôi biết cô yêu điền trang Stannage và muốn dành phần đời còn lại của mình ở đây, nhưng có lẽ, chỉ có lẽ thôi nhé, Henry, một ngày nào đó, cô có thể sẽ muốn có một gia đình riêng của mình. Sẽ là cực kỳ ích kỷ nếu tôi giữ cô ở đây, mặc dù thề có Chúa tôi muốn có cô ở đây biết bao, bởi tôi sẽ không bao giờ tìm thấy một người quản lý điền trang nào tốt hơn.”

“Tôi sẽ hạnh phúc hơn nếu ở lại,” cô vội xen vào.

“Cô đã bao giờ nghĩ về việc kết hôn chưa?” anh hỏi nhẹ nhàng. “Hoặc có con? Nếu cô vẫn còn ở đây, tại điền trang Stannage này, việc đó sẽ khó hơn. Như cô đã nói, đàn ông trong làng chẳng ai xứng đáng cả, và tôi nghĩ cô khá sợ phần lớn tầng lớp quý tộc quanh Truro. Nếu đến London, cô có thể gặp một người đàn ông yêu cô. Có lẽ...,” anh vừa nói vừa trêu đùa, “Người đó có khi lại quay về Cornwall ấy chứ.”

Tôi thích ngài! Cô muốn hét lên. Sau đó, cô lại sợ hãi vì đến giờ cô mới nhận ra mình thích anh biết bao. Nhưng ngoài sự say mê này, điều cô đã miễn cưỡng khi gọi nó là một cái gì sâu sắc hơn, anh đã đánh trúng tâm lý. Cô muốn có con, mặc dù cô đã cố chối bỏ suy nghĩ này đến tận bây giờ.

Khả năng cô có thể thực sự tìm kiếm một người nào đó để kết hôn, một người sẵn sàng cưới cô, cô nghĩ một cách khô khan, luôn thật xa vời khiến ý nghĩ về những đứa trẻ chỉ khiến cô đau đớn. Nhưng giờ đây... lạ Chúa, tại sao cô đột nhiên hình dung ra những đứa trẻ trông giống hệt Dunford? Giống từ đôi mắt nâu ấm áp của anh đến nụ cười quyến rũ. Điều này đau đớn hơn bất cứ điều gì cô có thể tưởng tượng, bởi cô biết những đứa bé đáng yêu đó sẽ không bao giờ là của cô.

“Henry? Henry?”

“Cái gì? Ồ, tôi xin lỗi. Tôi chỉ đang nghĩ về những gì ngài nói.”

“Vậy cô vẫn không đồng ý ư? Hãy đến London, dù chỉ trong một thời gian ngắn. Nếu không thích bất kỳ người đàn ông nào ở đó, cô có thể trở lại Cornwall, nhưng ít nhất cô có thể nói rằng mình đã cố gắng hết sức.”

“Tôi luôn có thể kết hôn với ngài,” cô buột miệng. Henry vội đưa tay bịt miệng, cảm giác kinh hoàng. Không biết lời nói đó đã đến từ đâu?

“Tôi ư?” anh cất giọng khàn khàn.

“À, ý tôi là...” Ôi trời ơi, ôi trời ơi, làm thế nào để sửa chữa điều này? “Ý tôi là, nếu tôi kết hôn với ngài, sau đó, ờ, tôi sẽ không phải đi đến London để tìm chồng và như vậy tôi sẽ hạnh phúc, còn ngài sẽ không phải trả tiền cho tôi để giám sát điền trang Stannage, do đó ngài cũng sẽ vui vẻ, và... ờ...”

“Tôi á?”

“Tôi có thể thấy ngài đang ngạc nhiên. Tôi cũng ngạc nhiên. Tôi thậm chí còn không hiểu lý do tại sao mình lại nói như thế.”

“Henry,” anh nói nhẹ nhàng, “Tôi biết chính xác lý do tại sao cô đề nghị thế.”

Anh ấy biết? Cô đột nhiên cảm thấy rất ấm áp.

“Cô không quen biết nhiều đàn ông,” anh tiếp tục. “Cô cảm thấy thoải mái với tôi. Cưới tôi an toàn hơn nhiều so với việc đi ra ngoài và gặp gỡ các quý ông khác ở London.”

Đó không phải là tất cả! Cô muốn hét lên. Nhưng tất nhiên cô không làm vậy. Và tất nhiên cô cũng không nói cho anh biết lý do thực sự của những lời nói đã bật ra từ miệng mình. Tốt hơn là để cho anh ta nghĩ cô đã quá sợ hãi nếu phải rời điền trang Stannage.

“Hôn nhân là một bước tiến rất lớn,” anh nói.

“Không quá lớn đâu,” cô nói, suy nghĩ kỹ về việc cô đã sẵn sàng đào huyệt chôn mình... tại sao không mở rộng thêm cơ hội? “Ý tôi là, một cái giường tân hôn cùng tất cả những cái khác, và tôi phải thừa nhận mình

không có kinh nghiệm nhiều về điều này, ờ, ngài biết đấy. Nhưng tôi đã lớn lên ở trang trại, sau cùng, tôi cũng không hoàn toàn ngu dốt... Ở đây có cừu, chúng tôi nuôi chúng, tôi không thấy sự khác biệt quá lớn và...”

Anh nhượng mảy kiêu ngạo. “Cô nói tôi giống một con cừu?”

“Không! Tất nhiên là không, tôi...” Cô dừng lại, nuốt mạnh, rồi lại nuốt một lần nữa. “Tôi...”

“Cô sao, Henry?”

Cô không thể nói nổi khi giọng anh lạnh như đá, bị sốc vì sự hoài nghi, hoặc chỉ đơn thuần là thực sự thích thú.

“Tôi... ờ...” Ôi, lạy Chúa, điều này sẽ đi vào lịch sử như là một ngày tồi tệ nhất, không, giây phút tồi tệ nhất trong đời cô. Cô đúng là một kẻ ngốc.

Đúng là đầu đất. Ngốc, ngốc, ngốc, ngốc, ngốc! “Tôi... ừm... Tôi đoán có lẽ mình nên đến London.” Nhưng tôi sẽ trở lại Cornwall trong thời gian sớm nhất có thể, cô nhủ thầm. Ngài ấy sẽ không thể tách cô khỏi nơi này.

“Tuyệt!” Anh đứng dậy, có vẻ vô cùng hài lòng với chính mình.

“Tôi sẽ bảo người hầu thu xếp hành lý ngay lập tức. Tôi sẽ nói ông ấy quan tâm tới hành lý của cô. Tôi không thấy bất kỳ lý do gì để phải mang nhiều hơn ba bộ váy chúng ta đã mua tuần trước ở Truro, phải không?”

Cô lắc đầu một cách yếu ớt. “Phải.”

Anh bước ra cửa. “Vây chỉ cần đóng gói một vài vật dụng cá nhân và đồ trang sức lặt vặt mà cô có thể muốn mang theo, và Henry này...”

Cô nhìn anh dò hỏi.

“Chúng ta chỉ cần quên đi cuộc trò chuyện nhỏ này, phải không? Đoạn cuối cùng ấy.”

Henry cố nhếch môi thành một nụ cười, nhưng những gì cô thực sự muốn làm là ném cả chai rượu vào anh.

Chương 10

Mười giờ sáng hôm sau, Henry đã mặc quần áo, sẵn sàng và đứng đợi ở bậc thềm. Cô không đặc biệt hài lòng việc mình đã đồng ý đến London cùng Dunford, nhưng cô sẽ bị nguyên rủa nếu không tự biết giữ lấy một chút thể diện. Nếu Dunford nghĩ rằng anh sẽ phải kéo cô đang giãy giụa, la hét từ nhà ra xe thì anh đã nhầm. Cô đã mặc bộ váy mới màu xanh lá cây, nó hợp với cái mũ cô đang đội, và thậm chí còn hợp với cả đôi găng tay cũ của Viola. Chúng hơi sờn một chút, nhưng họ đã giấu đi được, và Henry phát hiện ra mình thực sự thích cảm giác mềm mại của len tốt trên tay.

Tuy nhiên, cái mũ lại là một câu chuyện khác hoàn toàn. Nó cọ vào tai gây ngứa, chắn tầm nhìn của cô, nói chung là phiền toái. Henry phải lấy hết kiên nhẫn, thứ mà cô phải thừa nhận mình không có nhiều, để không vứt cái thứ khó chịu đó khỏi đầu.

Dunford đến sau đó vài phút và gật đầu chào. “Trong cô rất đáng yêu, Henry.”

Cô mỉm cười cảm ơn, nhưng quyết định không đặt quá nhiều hy vọng vào lời khen của anh. Nó nghe như điều anh vẫn tự động nói với bất kỳ người phụ nữ nào mình gặp.

“Tất cả hành lý của cô đây sao?” anh hỏi.

Henry nhìn xuống chiếc va li nhỏ của mình và gật đầu. Cô thậm chí không có đủ đồ để cho đầy một cái vali. Chỉ có mấy bộ trang phục mới và một số quần áo nam giới cô hay mặc. Không phải không có khả năng cô sẽ cần quần ống túm và áo khoác ở London, ai mà biết chắc được chứ.

“Không vấn đề gì. Chúng ta sẽ sớm khắc phục.”

Họ lên xe và khởi hành. Henry cởi mũ để trên khung cửa khi cô vào trong xe, cái mũ khiến cô làm bầm một cách khó chịu Dunford nghĩ mình nghe thấy cô nói, “cái mũ đáng nguyên rủa này,” nhưng anh không chắc lắm. Dù sao, anh sẽ phải cảnh báo cô kiểm chế lời nói khi họ đến London.

Tuy nhiên, anh không thể cưỡng lại việc trêu chọc cô về điều đó với một bộ mặt căng thẳng đáng kinh ngạc, anh nói, “Có ong trong mũ cô à?”

Henry bật lại anh với ánh mắt cảnh cáo. “Đó là một thứ khủng khiếp” cô nói gay gắt, giật mũ ra khỏi đầu. “Chẳng hiểu nó dùng để làm gì nữa.”

“Tôi nghĩ nó dùng để giữ cho nắng không chiếu vào mặt cô.”

Cô nhìn anh như muốn nói điều đó quá rõ ràng, “Nói cái gì tôi không biết ấy.”

Dunford không nhịn được cười. “Rồi cô sẽ thích chúng thôi,” anh nhẹ nhàng nói. “Hầu hết phụ nữ hình như không thích bị nắng chiếu thẳng vào mặt.”

“Tôi không thuộc về số phần lớn đó,” cô vặn lại. “Và tôi đã sống rất tốt mà không cần mũ trong nhiều năm qua, cảm ơn.”

“Thế cô sẽ bị tàn nhang.”

“Tôi không có!”

“Cô có đấy. Ở đây này.” Anh chạm vào mũi cô và sau đó chuyển đến một điểm dọc theo xương gò má. “Và ở đây.”

“Ngài nhầm rồi.”

“Ôi! Hen, tôi không thể nói cho cô biết tôi vui thế nào khi thấy cô cũng có một chút nữ tính như vậy đấy. Tất nhiên cô không bao giờ cắt tóc, nên điều này cũng phải được tính đến.”

“Tôi không phải một quý cô nào rộng tuếch,” cô phản đối.

“Không, cô không như vậy,” anh long trọng nói. “Đó là một trong những điều đáng yêu nhất ở cô.”

Có gì phải thắc mắc việc cô đã rất say mê anh? Henry nghĩ với một tiếng thở dài.

“Tuy nhiên,” anh tiếp tục, “cũng khá tốt khi thấy cô cũng có một vài thiếu sót mà ai trong chúng ta cũng có, dù chỉ một chút.”

“Đàn ông,” Henry tuyên bố chắc chắn, “cũng rộng tuếch như phụ nữ. Tôi chắc chắn đấy.”

“Có thể cô đúng,” anh đồng tình nói. “Bây giờ, cô có muốn đưa tôi chiếc mũ đó không? Tôi sẽ đặt nó ở đây để nó không bị vò nát.”

Cô đưa cho anh cái mũ. Dunford chuyển nó trong tay trước khi đặt xuống. “Những thứ nhỏ bé, mỏng manh thật rắc rối.”

“Rõ là nó được đàn ông phát minh ra,” Henry tuyên bố. “Chỉ nhằm mục đích khiến phụ nữ phụ thuộc nhiều vào họ. Nó che hết tầm nhìn của tôi. Làm thế nào một người phụ nữ có thể làm được mọi điều nếu cô ấy không thể nhìn thấy gì ngoài những thứ ngay trước mũi?”

Dunford chỉ cười và lắc đầu. Họ ngồi trong sự im lặng dễ chịu khoảng mười phút, cho đến khi anh thở dài và nói, “Thật tốt khi đã lên đường rồi. Tôi đã sợ sẽ phải dùng biện pháp mạnh với Rufus.”

“Ngài có ý gì?”

“Tôi đã nghĩ cô sẽ đề nghị mang nó theo.”

“Đừng có ngốc thế,” cô chế giễu.

Anh mỉm cười vì thái độ hợp tác của cô. “Con thỏ có thể sẽ nhai hết toàn bộ ngôi nhà của tôi.”

“Tôi không quan tâm, kể cả nó có nhai cả quần đùi của Hoàng tử Regent. Tôi không mang Rufus đi bởi tôi nghĩ nó sẽ gặp nguy hiểm. Một số đầu bếp ngu ngốc người Pháp có thể sẽ cho nó vào nồi hầm trong vòng vài ngày.”

Dunford nín cười đến rung cả người. “Henry,” anh vừa nói vừa lau mắt, “Làm ơn đừng đánh mất sự hài hước đặc trưng này khi tới London. Tuy nhiên,” anh nói thêm, “cô nên thận trọng khi nói về trang phục của Hoàng tử.”

Henry không thể giúp gì, nhưng vẫn cười đáp lại. Nó giống như Dunford đang cố gắng giúp cô có một khoảng thời gian tốt đẹp vậy, đúng là tên đàn

ông tồi tệ. Cô đã cố gắng thực hiện kế hoạch của ngài ấy với một chút lòng tự trọng, nhưng nó không có nghĩa là cô thích như vậy. Anh đã khiến cô khá khó khăn để thành công trong nỗ lực xây dựng hình ảnh mình như một người tử vì đạo bị bao vây.

Và quả thực, Dunford khiến việc giữ cho cuộc trò chuyện cứ mãi thân mật suốt cả ngày thật khó khăn. Anh chỉ các cảnh đẹp trên đường, Henry lắng nghe và theo dõi một cách say sưa. Cô đã không ra khỏi vùng tây nam của nước Anh trong nhiều năm, kể từ khi cô trở thành trẻ mồ côi và chuyển đến điền trang Stannage. Trừ một lần Viola đưa cô theo trong một kỳ nghỉ ngắn ở Devon, ngoài ra Henry chưa từng bước chân ra khỏi Cornwall.

Họ dừng lại một lúc để ăn trưa, nhưng đó là lần nghỉ chân duy nhất, theo giải thích của Dunford là anh muốn kịp thời gian. Họ có thể đi được hơn nửa đường đến London ngày hôm đó nếu không lần nữa.

Tuy nhiên, tốc độ vội vã cũng gây thiệt hại, tới lúc họ kéo vào một quán trọ bên đường để nghỉ đêm, Henry đã vô cùng mệt mỏi. Xe ngựa của Dunford rất tốt, nhưng không gì có thể che giấu những vết xe hằn sâu trên đường. Dù đang ở trạng thái mệt mỏi, cô vẫn không khỏi ngạc nhiên khi nghe thông báo của anh.

“Tôi sẽ nói với chủ quán trọ cô là em gái tôi.”

“Tại sao?”

“Chỉ là cẩn thận thôi. Thực sự không thích hợp cho chúng ta nếu đi cùng nhau mà không có người đi kèm, ngay cả khi cô là người được tôi bảo hộ. Tôi không muốn có bất kỳ dị nghị nào về cô.”

Henry gật đầu, chấp nhận ý kiến của anh. Cô không muốn bị những kẻ say rượu thô tục chòng ghẹo, đơn giản chỉ vì họ nghĩ cô là một phụ nữ dễ dãi. “Tôi nghĩ chúng ta có thể che giấu được,” Dunford trầm ngâm, “bởi cả hai ta đều có mái tóc màu nâu.”

“Cũng giống như cả nửa dân số của Anh vậy,” cô nói sỗ sàng.

“Yên nào, nhóc.” Anh cố kìm ý muốn làm rối tóc cô lên. “Trời sẽ tối. Không ai nhận ra đâu. Và đội lại mũ của cô đi.”

“Nhưng thế thì không ai nhìn thấy tóc của tôi nữa,” cô trêu chọc. “Mọi sắp đặt sẽ chả để làm gì nữa.”

Anh cười như trẻ con. “Ờ, mọi sắp đặt à? Chắc cô phải mệt mỏi lắm rồi, dùng hết năng lượng để mọc mái tóc nâu của cô.” Cô phẩy mũ vào anh.

Dunford cúi xuống tránh, miệng huýt sáo như anh vẫn hay làm vậy. Cuộc hành trình sắp kết thúc tốt đẹp rồi. Henry, nếu không quên, ít nhất đã kiểm chế sự giận dữ khi đến London.

Hơn nữa, cô rất biết ơn vì họ đã không đề cập đến nụ hôn của họ ở ngôi nhà bỏ hoang đó. Trong thực tế, mọi dấu hiệu đều cho thấy cô đã hoàn toàn quên nó.

Nhưng điều đó lại khiến anh phiền lòng.

Chết tiệt, nó làm anh bận tâm.

Nhưng nó không khiến anh phiền lòng bằng một nửa thực tế, rằng anh đã rất thất vọng ngay từ đầu.

Chuyện này đã quá rắc rối rồi. Anh từ bỏ suy nghĩ về nó và giúp cô xuống khỏi xe.

Họ bước vào quán trọ, một người hầu theo sau mang hành lý. Henry thấy nhẹ người khi nhìn xung quanh có vẻ sạch sẽ. Cô không thể ngủ được trên những tấm khăn trải giường đã dùng cho bao nhiêu người ở điền trang Stannage trong nhiều năm, cô luôn biết chính xác lần giặt cuối cùng của mỗi tấm trải. Điều đó khiến cô đã phải nỗ lực biết bao nhiêu để có thể, tồn tại đến giờ này. London giống như một cuộc phiêu lưu. Nếu cô có thể vượt qua nỗi sợ hãi đến tê liệt với các nguyên tắc của xã hội văn minh...

Người chủ nhà trọ, nhận ra những người khách sộp, nhanh chóng chạy lại bên họ.

“Chúng tôi cần hai phòng,” Dunford nói nhanh. “Một cho tôi và một cho em gái tôi.”

Khuôn mặt chủ quán tối lại. “Ôi trời ơi! Tôi đã hy vọng ông bà đã làm đám cưới bởi tôi chỉ còn có đúng một phòng trống và...”

“Ông chắc điều đó chứ?” giọng Dunford lạnh băng.

“Ôi thưa ngài, tôi xin thề nếu tôi có thể đuổi một người khách nào đó ra ngoài cho ngài tôi sẽ làm ngay, nhưng hôm này toàn những khách quan trọng. Nữ Công tước vùng Beresford đang ở đây và bà ấy mang theo khá nhiều người. Bà ấy cần tới sáu phòng cùng một lúc cho các cháu của mình.”

Dunford rên lên. Các gia tộc vùng Beresford khá nổi tiếng với khả năng sinh đẻ của mình. Cho đến gần đây thì bà công tước, một bà già khó tính, người chắc chắn sẽ chẳng bao giờ vui vẻ mà từ bỏ một phòng đã thuê, đã có tới hai chục đứa cháu. Chúa mới biết có bao nhiêu đứa trong số đó ở đây tối nay.

Tuy nhiên Henry không biết về dòng họ Beresford và khả năng sinh sản tuyệt vời của họ, và giờ cô đang thấy khó thở bởi sự hoảng hốt chạy dọc cơ thể. “Ôi, nhưng anh phải ở phòng khác,” cô thốt lên. “Phải như thế.”

Ông chủ nhà trọ lắc đầu. “Chỉ còn duy nhất một phòng. Tôi sẽ phải ngủ trong chuồng ngựa. Nhưng chắc hai vị sẽ không phiền khi cùng chia sẻ một phòng đâu nhỉ, bởi dù sao hai người cũng là anh em. Tôi biết nó không được riêng tư cho lắm nhưng...”

“Tôi là người rất thích riêng tư,” Henry tuyệt vọng nói, nắm chặt tay ông chủ. “Thậm chí là cực kỳ ấy.”

“Henrietta thân mến,” Dunford nói, nhẹ nhàng gỡ những ngón tay đang bầu chặt của cô khỏi tay chủ quán, “Nếu ông ấy nói không còn phòng tức là ông ấy không còn thật. Chúng ta sẽ phải tự giải quyết thôi.”

Cô thận trọng nhìn anh và lập tức bình tĩnh lại. Tất nhiên rồi, Dunford phải có kế hoạch chứ, nếu không anh ấy đã chẳng bình tĩnh và tự tin đến thế.

“Tất nhiên rồi, Du... ờ, Daniel,” cô buột miệng, nhận ra một cách muộn màng mình không biết tên anh. “Tất nhiên rồi. Em thật ngốc.”

Ông chủ quán trọ thở phào đưa chìa khóa cho Dunford. “Có phòng ở chuồng ngựa cho người hầu của ngài, thưa ngài. Nó khá chật nhưng tôi

nghĩ sẽ đủ chỗ cho tất cả mọi người.”

Dunford cảm ơn và nhận nhiệm vụ đưa Henry về phòng của họ. Cô gái tội nghiệp, mặt cô trắng bệch như tờ giấy. Đúng thế, cái mũ rộng đã che gần hết khuôn mặt cô, nhưng không khó để đoán cô không hài lòng với việc sắp xếp chỗ ngủ như vậy.

Và, đáng nguyên rủa, anh cũng thấy vậy. Anh không hài lòng với ý nghĩ sẽ ngủ cùng phòng với cô cả đêm. Chỉ ý nghĩ đó thôi cũng khiến cơ thể đáng nguyên rủa của anh bị kích thích. Cả ngày hôm nay, anh đã muốn ôm ghì lấy và hôn cô ngay trên xe không biết bao nhiêu lần. Cô gái bé nhỏ phiền phức này sẽ không bao giờ biết anh đã cố gắng kiểm soát bản thân đến mức nào.

Điều đó không thể hiện khi họ nói chuyện. Nó xảy ra khi họ rơi vào những khoảng trống im lặng, và khi anh ngước lên, thấy Henry nhìn chăm chăm qua cửa sổ với đôi mắt rực sáng. Rồi anh nhìn vào môi cô, đó luôn là một sai lầm, cô đã có hành động như đang liếm môi, và điều tiếp theo mà Dunford nhận biết được là anh đã phải nắm chặt lấy nệm ghế để không lao vào cô.

Đôi môi đỏ hồng hấp dẫn ấy đang mím lại khi Henry chống tay lên hông và nhìn quanh phòng. Dunford theo sau cô nhìn chăm chăm vào cái giường lớn giữa phòng và từ bỏ hy vọng sẽ không phải ngủ cả đêm trên sàn cứng. “Ai là Daniel thế?” anh cố đùa giỡn.

“Tôi e chính là ngài đấy, bởi ngài chưa từng nói cho tôi biết tên của ngài. Không nói bất cứ điều gì về bản thân ấy.”

“Môi tôi bị khóa rồi,” anh nói, cúi đầu lịch sự, tất cả mọi hy vọng đặt vào cô.

“Tên thật của ngài là gì?” Anh cười ranh mãnh. “Bí mật.”

“Làm ơn nói đi mà,” cô chế nhạo.

“Tôi nói thật đấy.” Dunford thực sự đã điều khiển được giọng điệu vô cùng nghiêm túc, đến nỗi trong một thoáng cô đã tin anh. Anh lén di chuyển đến bên Henry và áp tay mình lên che miệng cô. “Bí mật quốc gia,”

anh thì thào, lén lút nhìn về phía cửa sổ. “Sự tồn tại của chế độ quân chủ phụ thuộc vào điều đó. Nếu tiết lộ, quyền lợi của chúng ta ở Ấn Độ có thể bị lật đổ không được đề cập...”

Henry kéo mạnh mũ ra và dùng nó đánh anh. “Ngài thật bất trị,” cô lầu bầu.

“Tôi đã nghe nói là,” anh cười nói không ngại ngừng, “mình thường hành động thiếu nghiêm túc.”

“Tôi nói này.” Cô lại chống tay lên hông và tiếp tục quan sát căn phòng. “Ờ, Dunford, chuyện rắc rối đây. Kế hoạch của ngài là gì?”

“Kế hoạch của tôi á?”

“Ngài có một kế hoạch đấy chứ?”

“Tôi chẳng hiểu cô nói gì cả.”

“Kế hoạch sắp xếp chỗ ngủ ấy,” cô kêu lên.

“Tôi không nghĩ về việc đó,” anh thú nhận.

“Gì cơ?” cô rít lên. Sau đó, khi nhận ra giọng mình thật đanh đá, cô đổi giọng và thêm vào, “Chúng ta không thể cùng ngủ... ở đó được.” Cô chỉ vào cái giường.

“Không,” Dunford thở dài, nghĩ rằng mình đã mệt đến tận xương, và nếu anh không thể làm tình với cô tối nay, điều mà anh biết mình chẳng thể làm dù có cố tình mơ về nó bao nhiêu lần đi chăng nữa trong mấy ngày vừa qua, thì ít nhất anh cũng muốn có một đêm ngon giấc trên một tấm đệm êm. Anh thấy một chiếc ghế bành ở góc phòng. Nó thẳng đứng, đúng là loại ghế giúp bạn có tư thế ngồi tốt. Đến ngồi trên đó còn không thoải mái lắm, nói gì đến nằm. Anh ngao ngán thở dài lần nữa. “Tôi nghĩ mình có thể ngủ trên ghế.”

“Ghế á?” cô lặp lại.

Anh chỉ vào thứ đồ nội thất trong câu hỏi của cô. “Bốn chân, một chỗ để ngồi. Nói chung, một đồ vật hữu ích trong nhà.”

“Nhưng nó... Nó đây á?”

“Đúng.”

“Tôi sẽ ngủ ở đây.”

“Cũng đúng nốt.”

Cô nhìn anh chăm chăm như thể anh đang không nói tiếng Anh vậy. “Cả hai người chúng ta không thể ngủ ở đây.”

“Một cách khác là tôi có thể ngủ ở chuồng ngựa, nơi mà tôi đảm bảo với cô là tôi chẳng muốn tẹo nào. Mặc dù...,” anh liếc nhìn cái ghế, “... ít nhất tôi có thể nằm xuống. Tuy nhiên, ông chủ nhà trọ đã nói chuồng ngựa còn kín chỗ hơn, và nói thật, sau kinh nghiệm với cái chuồng lợn của cô, mùi đặc trưng của động vật đã ám ảnh tôi. Hoặc nói cách khác, ám trong mũi tôi. Ý nghĩ phải nằm cả đêm giữa phân ngựa rõ ràng thật khó chịu.”

“Biết đâu chúng chỉ làm bẩn trong ngăn của chúng thôi,” cô nói, giọng đầy hy vọng.

“Chẳng gì ngăn chúng làm việc của mình vào giữa đêm cả,” anh nhắm mắt và lắc đầu.

Có cho cả triệu năm anh cũng không dám mơ có ngày mình lại tranh luận về phân ngựa với một phụ nữ.

“Thôi, thôi” cô nói, nghi ngờ nhìn vào cái ghế. “Tôi... ờ, tôi cần thay đồ.”

“Tôi sẽ đợi ở ngoài.” Dunford vươn thẳng lưng và đi ra khỏi phòng, quyết định rằng anh là người cao quý, hào hiệp nhất và cũng có thể là thẳng đàn ông ngu ngốc nhất nước Anh.

Khi dựa tường ở phía ngoài cửa, anh có thể nghe thấy tiếng cô đi lại trong phòng. Anh đã cố gắng một cách tuyệt vọng để không đoán xem những âm thanh đó nghĩa là gì nhưng không thể. Giờ cô đang cởi cúc áo dài... Giờ cô đang để nó trượt qua vai... Giờ cô đang...

Anh cắn môi thật mạnh, hy vọng cơn đau sẽ khiến mình suy nghĩ khác đi. Nhưng nó không có tác dụng. Điều quái quỷ nhất là Dunford biết cô cũng muốn anh. Ôi, không phải giống cách anh muốn cô và chắc cũng

không cùng một cường độ như vậy. Nhưng điều đó có tồn tại. Dù miệng cô có mĩa mai thế nào, Henry vẫn hoàn toàn ngây thơ và không biết cách giấu sự mơ màng trong mắt mỗi khi họ vô tình chạm vào nhau.

Và nụ hôn...

Dunford rên lên. Henry thật hoàn hảo, cô đã đáp lại anh cho đến khi anh mất kiểm soát và làm cô sợ. Nghĩ lại, anh cảm ơn Chúa vì cô đã sợ hãi, bởi lúc đó anh không chắc mình có thể dừng lại được.

Nhưng bất chấp sự ham muốn của cơ thể, chắc chắn anh không có ý dụ dỗ Henry. Anh muốn cô có một cơ hội, như cô có quyền được thế. Anh muốn cô gặp gỡ những người phụ nữ cùng trang lứa và có thể kết bạn với mọi người lần đầu tiên trong đời. Anh muốn cô gặp vài người đàn ông và...

Dunford cau mày. Không, anh quyết định việc này giống như một đứa trẻ đang bị ép ăn món cải bruxen vậy, anh muốn cô gặp gỡ một vài người đàn ông. Cô xứng đáng có được sự lựa chọn tốt nhất nước Anh. Và có lẽ chỉ khi đó đời anh mới quay lại bình thường được. Anh muốn ghé thăm người tình của mình, điều anh cần phải làm gấp, anh muốn chơi đùa với bạn bè, tham dự những buổi tiệc không có hồi kết, và tiếp tục niềm vui của cuộc sống độc thân.

Dunford là một trong số ít người mà bản thân anh biết thực sự hài lòng với những gì mình đang có. Tại sao ma quỷ lại muốn anh thay đổi? Cửa bật mở và khuôn mặt Henry lộ ra. “Dunford?” Cô nói khẽ, “Tôi xong rồi. Giờ ngài có thể vào.”

Dunford rên rỉ, không chắc âm thanh này được sinh ra do ham muốn bị bóp chẹt hay do quá mệt, và tự đẩy mình ra khỏi tường. Anh quay vào phòng. Henry đang đứng gần cửa sổ, giữ chặt áo khoác quanh người.

“Tôi đã thấy cô mặc cái áo choàng này trước đây rồi,” anh nói, tình cờ với một nụ cười mà anh nghĩ là thân thiện và vô tư.

“Tôi... tôi biết, nhưng...,” cô nhún vai bất lực. “Ngài muốn tôi ra hành lang để ngài thay đồ không?”

“Với chiếc áo choàng ngủ ư? Tôi nghĩ là không. Tôi có thể nhìn thấy cô ăn mặc như vậy nhưng tôi chắc mình không muốn chia sẻ đặc quyền đó vì tất cả mọi người trong nhà trọ này đâu.”

“Ôi! Tất nhiên rồi.”

“Đặc biệt là với con rỗng già Beresford và lũ cháu của bà ấy. Có lẽ họ đang trên đường đến London cho mùa lễ hội năm nay và họ sẽ không ngần ngại nói với cả thiên hạ rằng đã thấy cô một mình bán khóa thân đi lang thang quanh nhà trọ công cộng.” Anh cào tay mệt mỏi vào tóc. “Chúng ta nên cố tránh gặp họ vào sáng mai.”

Cô gật đầu lo lắng. “Tôi nghĩ mình có thể nhắm mắt. Hoặc quay lưng lại.”

Dunford nghĩ giờ không phải lúc thích hợp để giải thích với cô rằng anh thích khóa thân khi đi ngủ. Tuy vậy, thật quá bất tiện khi mặc nguyên quần áo để ngủ. Có lẽ anh cũng phải mặc áo choàng.

“Hay tôi trốn trong chăn,” Henry nói. “Khi đó ngài có thể giữ được sự riêng tư.”

Dunford chớp mắt không tin, thích thú khi cô trèo lên giường và bò dưới chăn đến khi trông cô như một đụn đất lớn.

“Thế nào rồi?” cô hỏi, giọng nghèn nghẹn đáng kể.

Anh cố để cười đùa và nhận thấy vai mình đang rung lên vì buồn cười. “Hoàn hảo, Henry. Hoàn hảo.”

“Khi nào xong thì bảo tôi nhé,” cô nói.

Dunford nhanh chóng cởi quần áo và mặc áo choàng vào. Trong chớp mắt anh đã hoàn toàn khóa thân, và sự rùng mình hồi hộp chạy qua người khi anh thấy cái khối lớn trên giường. Anh hít sâu và khoác áo choàng ngủ vào.

Không phải bây giờ, anh nghiêm khắc tự nhủ. Không phải bây giờ và không phải với cô gái này. Cô ấy xứng đáng với điều tốt hơn. Cô ấy xứng đáng có quyền được lựa chọn.

Anh buộc chặt dây áo khoác quanh eo. Có lẽ anh nên mặc đồ lót, nhưng chết tiệt, riêng cái ghế đã đủ bất tiện rồi. Anh chỉ cần đảm bảo cái áo choàng không mở ra trong đêm thôi. Cô gái đáng thương sẽ ngất xỉu nếu nhìn thấy một người đàn ông khỏa thân mất. Chúa mới biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu Henry nhìn thấy một người đang trong tình trạng kích thích, điều anh không nghi ngờ sẽ xảy ra, suốt cả đêm.

“Tôi xong rồi, cô gái tinh ranh ạ,” anh nói. “Cô ra được rồi đây.”

Henry thò đầu ra khỏi chăn. Dunford đã chỉnh nhỏ nển, nhưng ánh trăng xuyên qua rèm cửa mỏng, và cô có thể thấy thân hình rất to lớn, rất đàn ông của anh đứng cạnh ghế.

Cô hít thở sâu. Cô sẽ không sao miễn là anh không mỉm cười với cô. Còn nếu anh làm vậy, cô sẽ thua cuộc mất. Henry lờ mờ nhận ra cô có thể không nhìn thấy anh cười trong bóng tối, nhưng nụ cười của anh gây ấn tượng rất mạnh, cô đã bị thuyết phục rằng mình có thể cảm nhận được sức mạnh của một người xuyên qua bức tường gạch.

Cô nằm xuống gối và nhắm mắt, cố hết sức không nghĩ đến anh.

“Chúc ngủ ngon, Hen.”

“Chúc ngủ ngon, Dun.”

Cô nghe thấy anh cười thầm khi cô rút gọn tên anh. Đúng có cười, cô cầu nguyện. Cô không nghĩ anh làm vậy; cô chắc mình sẽ nghe thấy nó trong giọng cười của anh, nếu môi anh mở ra nụ cười ngang tàng thực sự. Tuy nhiên, để chắc chắn, cô hé một mắt và nhìn về phía anh.

Tất nhiên cô chẳng thể nhìn thấy biểu hiện của Dunford, nhưng nó là một cái cơ tuyệt vời để nhìn anh. Anh đang ngồi trên ghế bành, ờ, ít ra là đang cố gắng ngồi trên đó. Cô đã không để ý cái ghế dựng đứng đến thế nào. Anh liên tục trở mình. Anh phải dịch chuyển vị trí đến hai chục lần trước khi nằm yên. Henry cắn môi.

“Ngài thấy thoải mái chứ?” cô gọi.

“Ồ, cũng tạm.”

Đó là giọng nói đặc biệt, bởi không có dấu hiệu của sự mỉa mai nhưng nó cho thấy người nói đang cố gắng để thuyết phục ai đó tin một điều rõ ràng không có thật.

“Ồ!” Henry nói. Cô có thể làm gì được chứ? Buộc anh tội nói dối? Cô nhìn chăm chăm lên trần nhà trong ba mươi giây rồi quyết định... sao không chứ? “Ngài nói dối,” cô nói.

Anh thở dài. “Phải.”

Cô ngồi dậy. “Có lẽ chúng ta có thể... ờ, tôi muốn nói là... Chúng ta có thể làm gì đó chứ.”

“Cô có gợi ý gì chẳng?” giọng anh khô khốc.

“Ờ!” cô ngừng lại, “Tôi không cần tất cả những cái chần này.”

“Ấm áp không phải vấn đề của tôi.”

“Nhưng có lẽ ngài có thể trải một tấm dưới sàn và dùng làm một tấm nệm tạm.”

“Đừng lo về điều đó, Henry. Tôi sẽ ổn thôi.”

Lại một tình huống sai hiển nhiên nữa.

“Tôi chỉ không thể nằm đây và nhìn thấy ngài không thoải mái,” cô lo lắng nói.

“VẬY HÃY NHẢM MẮT LẠI VÀ NGỦ ĐI. CÔ SẼ KHÔNG THẤY GÌ NỮA.”

Henry nằm lại và cố gắng thêm chưa đầy một phút nữa.

“Tôi không làm được,” cô thốt lên, bật dậy lần nữa. “Tôi chỉ là không làm được.”

“Không làm được gì, Henry?” Dunford thở dài, một tiếng thở dài đau khổ.

“Tôi không thể nằm đây khi ngài không được thoải mái.”

“Chỗ duy nhất khiến tôi thoải mái là ở trên giường.”

Có một khoảng im lặng kéo dài. Cuối cùng thì... “Tôi có thể làm được nếu cô muốn.”

Dunford nghĩ hai người họ đã hiểu câu nói đó theo cách khác nhau.

“Tôi sẽ nằm ở rất rất xa phía bên này,” cô bắt đầu trườn đi. “Rất xa.”

Chống lại mọi nguyên tắc, anh bắt đầu nghĩ đó cũng là một ý tưởng. Anh ngẩng đầu lên nhìn cô. Cô đã ở tít góc kia đến mức một chân cô rơi cả ra khỏi giường.

“Ngài có thể ngủ ở phía kia,” cô nói. “Nằm ở sát mép giường nhé.”

“Henry...”

“Nếu ngài định làm gì thì làm ngay đi,” cô kéo dài giọng, “Không tôi sẽ nghĩ lại và rút lại lời mời đấy.”

Dunford nhìn chỗ trống trên giường, rồi nhìn xuống người mình, đang có sự cương cứng đáng kể. Rồi anh lại nhìn Henry. Không, đừng làm thế! Anh nhanh chóng nằm vào chỗ trống trên giường. Nó thật sự thoải mái, quá thoải mái, thực ra, nó có thể giúp anh thư giãn để cơ thể bình thường trở lại.

Anh quay lại nhìn Henry. Anh không có ý làm vậy, không muốn làm vậy, nhưng mắt anh bị thôi thúc bởi tiếng gọi của cơ thể hơn của tâm trí. Cô đang ngồi dậy và nhìn chăm chăm vào anh. Mái tóc nâu dày và dài của cô được tết bím đầy khiêu khích. Mắt cô... ôi, phòng quá tối để có thể thấy chúng, nhưng Dunford có thể thề rằng anh đã thấy chúng lấp lánh dưới ánh trăng.

“Không,” anh nói khàn khàn, “Ghế sẽ tốt hơn cảm ơn cô.”

“Nếu tôi thấy ngài không thoải mái, tôi sẽ không thể ngủ,” cô kêu lên như một thiếu nữ đang gặp nạn.

Dunford rùng mình. Anh chưa bao giờ có thể cưỡng lại trò anh hùng. Từ từ, anh đi về phía giường trống.

Nó có thể tệ đến thế nào nữa?

Chương 11

Quá tệ. Rất rất tệ. Một giờ sau Dunford vẫn không ngủ được, người anh cứng như gỗ vì sợ mình chẳng may chạm vào cô. Hơn nữa, anh không thể đổi tư thế nào khác ngoài nằm ngửa, bởi vừa mới xoay người anh đã ngửi thấy mùi hương của cô trên gối.

Thật đáng nguyên rủa, sao Henry không ở yên một chỗ chứ? Có lý do nào giải thích cho việc cô nằm ở một phía của giường và rồi dịch chuyển tới mé kia để nhường chỗ cho anh không? Giờ thì cái gối nào cũng có mùi của cô, giống như mùi chanh thoang thoảng lúc nào cũng tỏa ra từ khuôn mặt cô vậy. Và cô nhóc khó ưa này cứ quậy liên tục trong khi ngủ đến nỗi nằm ngửa anh cũng chẳng được yên.

Đừng thở bằng mũi, anh gõ nhịp đều đều. Đừng thở bằng mũi.

Cô xoay người, khẽ thở dài.

Bịt tai lại.

Miệng cô phát ra âm thanh tóp tép thật buồn cười, rồi tiếng ngáy.

Không phải cô ấy, một âm thanh vang lên trong đầu anh. Điều này có thể xảy ra với bất kỳ người phụ nữ nào.

Ôi, bỏ đi, phần còn lại trong anh trả lời. Mà muốn Henry, mà muốn cả tật xấu của cô ấy.

Dunford nghiêng răng và lạy trời có thể ngủ được.

Anh cố cầu nguyện.

Và anh chẳng phải người mộ đạo.

• • •

Henry thấy thật ấm áp. Ấm áp, mềm mại và... hài lòng. Cô đang có giấc mơ đẹp nhất. Cô không hoàn toàn chắc điều gì đã xảy ra trong mơ, nhưng dù có là gì đi nữa, nó cũng để lại cho cô cảm giác cực kỳ uể oải và cả thích thú nữa. Cô cựa mình trong khi ngủ, thở dài, như người thấy mùi gỗ ấm áp và rượu mạnh.

Thật đáng yêu. Giống như Dunford vậy. Anh luôn có mùi giống gỗ ấm và rượu mạnh, ngay cả khi anh chẳng uống một giọt nào. Thật buồn cười, sao anh làm thế được? Thật buồn cười, sao mùi của anh lại ở trên giường cô?

Mí mắt Henry khẽ mở.

Thật buồn cười, sao anh lại ở trên giường cô?

Cô thốt ra tiếng thở hỗn hển trước khi nhớ ra mình đang trong nhà trọ trên đường tới London, và đêm qua, cô đã làm một việc mà chẳng người phụ nữ thanh lịch nào làm cả. Cô đã tự động chia giường với một người đàn ông.

Henry cắn môi ngồi dậy. Trông anh có vẻ rất khó chịu. Chắc chắn đó không phải lỗi lớn nếu anh có một đêm trần trọc và kéo theo vài ngày đau lưng. Không phải lỗi lớn nếu anh chạm vào cô. Quý thần ơi, cô nghĩ một cách thô lỗ, anh không cần phải thế. Đàn ông có bản năng rất lớn. Thậm chí cô còn cảm thấy hơi ấm cơ thể anh lan tỏa khắp phòng.

Mặt trời bắt đầu lên, toàn bộ căn phòng được tắm trong thứ ánh sáng màu hồng. Henry nhìn xuống người đàn ông đang nằm bên cạnh mình. Cô thực sự hy vọng toàn bộ trò đùa ác ý này không làm hưởng danh tiếng của mình trước khi cô có được nó, dù chỉ là một chút, nhưng nếu có, cô nghĩ hài hước, nó sẽ là chuyện châm biếm, coi như cô đã không làm việc gì xấu hổ, tất nhiên, trừ việc cô muốn anh.

Giờ cô thú nhận điều đó với bản thân. Những cảm giác lạ lẫm anh gợi ra trong cô là sự khao khát, đơn giản và dễ hiểu vậy thôi. Thậm chí nếu cô biết mình không thể hành động theo cảm giác này, thì cũng chẳng cần phải đánh lừa bản thân về chúng.

Tuy nhiên sự thật này quá đau đớn. Cô biết mình chẳng thể có anh. Anh không yêu cô, và anh cũng không định làm vậy. Anh đưa cô tới London để có thể kiếm cho cô một mối tốt. Anh đã nói thế.

Nếu anh không tốt đẹp một cách đáng nguyên rủa đến vậy. Nếu cô có thể ghét anh, mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn nhiều. Cô có thể muốn, quyết định và thuyết phục anh trả tự do cho mình. Nếu anh xúc phạm cô, nỗi khao khát của cô chắc sẽ phai nhạt dần.

Henry phát hiện ra rằng tình yêu và dục vọng, ít nhất đối với cô, đan xen chặt chẽ với nhau. Và một phần của lý do khiến cô phát điên vì Dunford là bởi anh quá tốt. Nếu bản chất xấu xa hơn, anh sẽ không khoác lên mình cái trách nhiệm bảo hộ cô, sẽ không nhất quyết phải đưa cô tới London và tạo cơ hội cho cô.

Và chắc anh sẽ không làm tất cả những việc đó bởi anh muốn cô hạnh phúc.

Rõ ràng anh không phải mẫu đàn ông dễ ghét.

Do dự, cô đưa tay gạt một lọn tóc nâu sẫm khỏi mắt anh. Dunford lầm bầm ngái ngủ và ngáp dài. Henry vội giật tay lại, sợ hãi nhận ra cô đã đánh thức anh dậy. Anh lại ngáp, lần này to hơn và lười nhác mở mắt.

“Xin lỗi vì đã đánh thức ngài dậy,” cô vội nói.

“Tôi đã ngủ à?”

Cô gật đầu.

“Vậy Chúa là có thật,” anh lẩm bẩm.

“Gì cơ ạ?”

“Chỉ là một lời tạ ơn buổi sáng thôi,” anh nói khô khốc.

“Ồ!” Henry chớp mắt ngạc nhiên. “Tôi không biết ngài theo đạo đấy.”

“Tôi không theo. Đó là...,” anh ngừng lại và thở ra. “Nó nhắc nhở đàn ông khám phá thêm về tôn giáo thôi.”

Chắc thế, cô lẩm bẩm, chẳng hiểu anh nói về chuyện gì.

Dunford xoay lại, nằm đối diện với cô. Henry trông thật tuyệt vào buổi sáng. Các lọn tóc đã được gỡ ra và ôm nhẹ quanh khuôn mặt cô. Ánh sáng dịu dàng của nắng sớm mai nhuộm vàng từng sợi tóc. Anh hít sâu và rùng mình, hài lòng với cơ thể vẫn bình thường của mình.

Tất nhiên nó không tuân lệnh rồi.

Trong khi đó, Henry, đột nhiên nhận ra quần áo của mình để ở trên ghế phía bên kia phòng. “Tôi muốn nói,” cô ngập ngừng, “chắc hẳn thật khó xử.”

“Cô không có ý kiến gì.”

“Tôi... ờ... tôi muốn mặc đồ, và tôi sẽ cần đứng dậy để lấy chúng.”

“Thì sao?”

“À, tôi không nghĩ ngài có thể nhìn thấy tôi trong bộ áo choàng ngủ, kể cả khi ngài đã ngủ cùng tôi đêm qua. Ôi trời!” cô nói bằng giọng nghèn nghẹn, “Ý tôi không phải vậy. Ý tôi là chúng ta ngủ chung một giường, tôi nghĩ cũng tệ như nhau thôi.”

Dunford đáp lại một cách khá khó nhọc rằng câu đó không tính.

“Nói thế nào cũng được,” dẹp chuyện đó qua một bên, sự lúng túng khiến cô không thể diễn đạt thành lời, “Tôi thực sự không thể đứng dậy lấy quần áo, tôi không với tới áo dài. Tôi không biết nói thế nào, nhưng, có lẽ ngài nên dậy trước, như tôi đã thấy ngài...”

“Henry?”

“Vâng.”

“Không nói nữa.”

“Ồ.”

Dunford nhắm mắt tuyệt vọng. Anh chẳng muốn gì hơn ở yên tại chỗ, dưới tấm chăn này, cả ngày. Ờ, điều đó không đúng lắm. Những gì anh thực sự muốn là thưởng thức cô gái trẻ đang ngồi cạnh mình, nhưng điều đó sẽ không xảy ra, nên anh phải che giấu nó. Không may, một phần cơ thể anh

lại không muốn thế, và anh chẳng biết làm cách nào để đứng dậy trước mà không khiến cô hoảng sợ đến mười năm sau.

Henry cố ngồi yên đến khi không thể chịu đựng thêm được nữa. “Dunford?”

“Gì?” Thật tuyệt khi một từ có thể diễn đạt cảm xúc đến thế. Và không phải cảm xúc tốt.

“Chúng ta sẽ làm gì?”

Anh hít một hơi thật sâu. Có thể anh mới hai mươi vào sáng nay. “Cô sẽ trốn trong chăn như tối qua để tôi mặc quần áo.”

Cô vội vàng nghe theo lệnh của anh.

Dunford kêu lên và chạy ngang phòng tới chỗ để quần áo. “Sẽ cần người hầu giúp tôi mặc đồ,” anh lầu bầu.

“Gì cơ?” cô gào lên trong chăn.

“Tôi nói là,” anh đáp lại to hơn, “Sẽ cần người hầu giúp tôi mặc đồ.”

“Ôi, không,” cô rên rỉ, nghe thật thống thiết.

Anh thở dài. “Giờ thế nào, Hen?”

“Ngài thực sự cần người hầu,” cô đáp lại, giọng nghèn nghẹn, “Tôi thấy thật kinh khủng.”

“Đừng thế,” anh ra lệnh.

“Đừng gì cơ?”

“Đừng thấy kinh khủng,” anh lặp lại mệnh lệnh.

“Nhưng tôi không thể giúp ngài được. Chúng ra sẽ tới London hôm nay, ngài sẽ muốn trông thật bảnh bao trước mặt bạn bè và... cả người nào đó nữa, lại còn...”

Sao thế, anh tự hỏi, Henry nói như thế cô ấy sẽ bị tổn thương nếu anh không được người hầu phục vụ.

“Nó không giống như khi tôi có người giúp việc, giờ tôi chắc mình trông sẽ nhàu nhĩ lắm, nhưng cô không cần phải làm gì cả.” Anh thở dài.

“Thế thì ngài phải quay lại phía giường.”

Đó là ý kiến rất tẻ, anh nghĩ.

“Nhanh lên nào,” cô nói một cách quyết đoán.

Anh nói lên suy nghĩ của mình, “Đó là ý kiến tồi, Hen.”

“Tin tôi đi.”

Anh không thể ngăn tiếng cười bật khỏi miệng.

“Chỉ cần ngài quay lại giường và chui trong chăn,” cô bình tĩnh giải thích, “Tôi sẽ dậy và mặc váy. Sau đó, tôi sẽ xuống gác rồi gọi người hầu của ngài đến. Trông ngài sẽ rất đẹp.”

Dunford quay lại phía giọng nói đang phát ra trên giường. “Đẹp?” anh nhắc lại.

“Đẹp, đẹp trai, ngài muốn gọi thế nào thì là như thế.”

Dunford đã được khen đẹp trai nhiều lần, bởi nhiều phụ nữ khác nhau, nhưng anh chưa bao giờ thấy hài lòng như lúc này. “Ồ, được thôi,” anh thờ dãi. “Nếu cô nói vậy.”

Vài giây sau anh đã trở lại giường, còn cô thì chạy vội sang phía bên kia phòng.

“Không được nhìn trộm đâu đấy,” cô gọi với ra khi đang kéo váy qua đầu. Nó chính là cái váy cô đã mặc hôm qua, nhưng Henry đã rất cẩn thận khi đặt nó trên ghế từ tối, cô hy vọng nó ít bị nhàu hơn nếu để trong vali.

“Tôi chẳng dám mơ đâu,” anh nói dối.

Vài phút sau cô nói, “Tôi sẽ đi tìm người hầu của ngài.” Tiếp đó là tiếng mở cửa phòng.

• • •

Sau khi gọi Hastings tới chỗ ông chủ, cô dạo bước đến phòng ăn, hy vọng có thể gọi bữa sáng. Henry cảm thấy mình không cần người hộ tống, nhưng cô chẳng biết phải làm gì. Người chủ quán trọ thăm dò và vội đến bên cô.

Sau khi đặt bữa sáng, Henry liếc thấy một quý bà cao tuổi, nhỏ nhắn, có mái tóc xanh. Trông bà ấy vương giả và kiêu căng đến khó tin. Đó là Nữ Công tước vùng Beresford. Chắc hẳn thế. Dunford đã cảnh báo cô phải tránh xa người này bằng mọi giá.

“Mang lên phòng tôi,” giọng Henry lạc hẳn đi. “Chúng tôi thích dùng bữa trong phòng.” Rồi cô lao đi như tên bắn, cầu mong nữ công tước không nhìn thấy mình.

Henry chạy lên cầu thang và xông vào phòng, không có khái niệm gì về người đang ở trong đó. Nỗi hoảng sợ ập đến khi cô nhận ra Dunford mới mặc xong một nửa quần áo. “Ôi, tôi...” Cô thở mạnh, nhìn chăm chăm vào khuôn ngực trần của anh. “Tôi xin lỗi.”

“Henry, chuyện gì thế?” anh vội hỏi, quên cả lớp bột cacao râu trên mặt mình.

“Ôi trời. Tôi xin lỗi. Tôi... tôi sẽ đứng ở góc và quay lưng lại.”

“Henry, vì Chúa, chuyện gì thế?”

Cô nhìn chăm chăm vào anh với đôi mắt màu bạc. Anh ấy sắp tiến đến chỗ mình rồi, cô nghĩ. Anh sẽ chạm vào cô, và anh chưa mặc sơ mi. Khi cô nhận ra sự có mặt của người hầu trong phòng thì đã quá muộn. “Chắc tôi vào nhầm phòng rồi,” cô nói dối. “Phòng của tôi ở bên cạnh. Vừa mới xong... Tôi thấy bà công tước... và...”

“Henry,” Dunford nói bằng giọng bình tĩnh đến khó tin. “Sao cô không đợi ở ngoài? Chúng tôi sắp xong rồi.”

Cô vội gật đầu và phóng ra ngoài hành lang. Vài phút sau cửa mở, rồi Dunford xuất hiện, trông cực kỳ vui vẻ.

Bụng cô réo lên. “Tôi đã đặt bữa sáng,” cô buột miệng. “Lẽ ra họ phải mang chúng lên rồi.”

“Cảm ơn.” Nhận ra sự lúng túng của cô, anh thêm vào, “Tôi xin lỗi nếu sự có mặt không đúng lúc của chúng tôi ở đây có làm phiền cô.”

“Ồ không,” cô vội đáp, “Tôi không phiền gì đâu. Chỉ là... Tôi chỉ... ờ, ngài đã nói tôi phải nghĩ về danh tiếng và những thứ tương tự.”

“Cô nên như vậy. Tại London, tôi e là nơi đây không có cùng chuẩn mực về sự tự do như cô thích ở Cornwall.”

“Tôi biết. Chỉ là...” May mà cô kịp dừng lại khi nhìn thấy Hastings ra khỏi phòng. Dunford chỉ đóng hờ cửa. Khi tiếp tục, cô nói như thì thầm. “Chỉ là tôi biết mình không nên nhìn thấy ngài khi chưa mặc sơ mi, kể cả trông ngài khá ưa nhìn thì nó cũng khiến tôi thấy hơi kỳ lạ, và tôi không nên khuyến khích ngài sau khi...”

“Đủ rồi,” anh lạc giọng, tay nắm lại như muốn xua đi những lời khiêu khích ngây thơ đang nhảy múa trong miệng cô.

“Nhưng...”

“Tôi nói đủ rồi.”

Henry gật đầu và đứng sang bên để ông chủ trọ mang bữa sáng vào. Cô và Dunford lặng lẽ quan sát khi ông ta dọn món ra bàn rồi rời khỏi phòng. Ngay khi ngồi xuống, cô nhìn anh và nói, “Tôi nói này, Dunford, ngài có nhận ra...”

“Henry?” anh ngắt lời, sợ rằng cô sẽ nói điều gì đó không đúng, khiến anh mất kiểm soát.

“Vâng?”

“Ăn trứng của cô đi.”

...

Nhiều giờ sau họ đã đến ngoại ô London. Henry dán mắt vào cửa kính xe, cô tỏ ra khá phấn khích. Dunford giới thiệu vài điểm, hứa rằng cô sẽ có

nhều thời gian để thăm phần còn lại của thành phố. Anh sẽ đưa cô đi thăm quan ngay khi họ thuê được người hầu hộ tống cô. Tới lúc đó, anh sẽ nhờ một người bạn gái của mình dẫn cô đi.

Henry tỏ ra lo lắng. Bạn của Dunford chắc chắn rất tinh tế và ăn mặc hợp thời trang nhất. Cô thì chẳng khác nào con bé nhà quê, vụng về. Cô thấy ngộp thở khi nghĩ mình sẽ chẳng biết làm thế nào nếu gặp họ. Thề có Chúa, cô chẳng biết nói gì.

Điều này thật buồn đối với một phụ nữ vốn tự hào về bản thân là người luôn có sẵn nhiều lý lẽ.

Khi xe ngựa gần đến Mayfair, những ngôi nhà hiện ra ngày một rõ hơn. Henry chỉ có thể ngậm miệng khi cô chăm chú nhìn. Cuối cùng, cô quay lại bạn đồng hành và nói, “Làm ơn hãy nói là ngài không sống ở một trong những biệt thự này đi.”

“Không,” anh cười.

Henry thở phào nhẹ nhõm.

“Nhưng cô thì có đấy.”

“Gì cơ?”

“Cô không nghĩ mình có thể sống cùng nhà với tôi, phải không?”

“Tôi đã không nghĩ đến điều đó.”

“Tôi chắc cô có thể ở cùng với một vài người bạn của tôi. Tôi sẽ mời cô tạt vào nhà tôi để chờ, trong khi tôi sắp xếp chỗ ở cho cô.”

Henry thấy mình chẳng khác gì đồng hành lý. “Tôi sẽ không bị áp đặt thế chứ?”

“Ở một trong những ngôi nhà này?” Anh nhướn mày và vẫy tay chỉ vào một trong những biệt thự sang trọng kia. “Cô có thể đi hàng tuần mà không ai nhận ra sự vắng mặt của mình đâu.”

“Hay đấy,” cô lẩm bẩm.

Dunford bật cười. “Đừng lo, Hen. Tôi không để cô ở với một kẻ hay gây gổ khốn khổ hay một kẻ ngốc già nua đâu. Tôi hứa cô sẽ hạnh phúc với

cuộc sống mới.”

Giọng Dunford khá chắc chắn rằng Henry không thể làm gì ngoài việc tin tưởng anh.

Chiếc xe rẽ vào đường Half Moon rồi dừng trước một ngôi nhà xinh xắn. Dunford bước xuống, sau đó quay lại đỡ Henry. “Đây là nơi tôi sống,” anh vừa cười vừa nói.

“Ồ, nó thật đáng yêu,” Henry kêu lên, cảm thấy nhẹ nhõm vì ngôi nhà không quá lớn.

“Nó không phải của tôi. Tôi chỉ thuê nó thôi. Thật ngớ ngẩn nếu mua thêm khi đã có sẵn nhà của gia đình ngay ở London.”

“Sao ngài không sống ở đó?”

Anh nhún vai. “Tôi quá lười để chuyển đi, tôi nghĩ thế. Có lẽ tôi nên làm vậy. Ngôi nhà hiếm khi có người ở từ khi cha tôi mất.”

Henry để anh dẫn cô vào một phòng khách sáng sủa và thoáng đãng. “Nhưng nói một cách nghiêm túc, Dunford,” cô nói, “nếu không ai ở căn nhà tại London, việc ngài dùng nó không có ý nghĩa gì à? Đây là một căn nhà đáng yêu.

Tôi chắc phải tốn cả đồng tiền để thuê. Ngài có thể đầu tư số tiền đó...,” cô dừng lại khi nhận ra Dunford đang cười lớn.

“Ôi, Hen,” anh thở hốt hển. “Đừng bao giờ thay đổi.”

“Ngài có thể chắc chắn điều đó,” cô nói một cách sỗ sàng.

Anh hãy nhẹ cầm cô. “Tôi tự hỏi có người phụ nữ nào thực tế như cô không?”

“Phần lớn đàn ông cũng không thực tế đâu,” cô vắn lại, “và suy nghĩ thực tế là điều tốt.”

“Đúng thế. Nhưng với nhà của tôi...” Anh tặng cô nụ cười tinh quái nhất, khiến trái tim và suy nghĩ của cô bị cuốn vào vòng xoáy rối bời. “... khi chín hay mười tuổi gì đó tôi đã không chịu sự quản lý của bố mẹ. Ồ, nhân

tiện tôi nhắc luôn, cô sẽ không muốn nói về những chuyện như vậy với các quý bà đâu. Nó được coi là thô tục đấy.”

“Ồ thế tôi có thể nói về chuyện gì?”

Anh ngừng lại. “Tôi không biết.”

“Giống như ngài không biết phụ nữ nói chuyện gì khi họ nghỉ ngơi sau bữa tối. Nó có vẻ quá đần độn.”

Anh nhún vai. “Vì không phải là một quý bà nên tôi chưa từng được mời nghe những câu chuyện của họ. Nhưng nếu muốn, cô có thể hỏi Belle. Có lẽ cô sẽ gặp cô ấy vào chiều nay.”

“Ai là Belle?”

“Belle à?Ồ, cô ấy là bạn thân của tôi.”

Henry bắt đầu cảm thấy như cô đang ghen.

“Cô ấy mới cưới. Trước cô ấy là Belle Blydon, nhưng giờ là Belle Blackwood. Phu nhân Blackwood, tôi nghĩ mình phải gọi cô ấy như thế.”

Cố lờ đi thực tế là cô cảm thấy nhẹ cả người khi biết Belle đã kết hôn, Henry nói, “Và trước đó cô ấy là quý cô Belle Blydon nhỉ?”

“Đúng thế đấy.”

Cô nuốt khan một tiếng. Tất cả các quý ông và quý bà này đều có một chút đáng ngại.

“Đừng để dòng máu quý tộc của Belle khiến cô lo lắng,” Dunford vừa nói nhanh vừa bước ngang phòng để đóng cửa. Anh đặt tay lên tay nắm cửa rồi đẩy nó ra. “Belle cực kỳ khiêm tốn, bên cạnh đó, tôi chắc nếu được huấn luyện một chút, cô sẽ có thể ngẩng cao đầu khi ở giữa những người ưu tú nhất.”

“Hay những người tệ nhất,” Henry lầm bầm, “Khả năng cũng cao lắm chứ.”

Nếu Dunford nghe thấy những lời cô vừa nói thì anh cũng giả vờ như không biết gì. Henry hướng mắt dõi theo khi anh đi về phía phòng làm việc. Anh cúi xuống bàn và nhanh chóng kéo một số giấy tờ ra. Tò mò, cô

theo anh vào phòng, nhìn ranh mãnh tứ phía bên kia chiếc bàn. “Ngài đang tìm gì vậy?”

“Đồ tọc mạch.” Cô nhún vai.

“Chỉ là một số thư từ tích lại trong thời gian tôi đi vắng thôi. Một số thiệp mời nữa. Tôi muốn cẩn thận với lần ra mắt đầu tiên của cô.”

“Ngài sợ tôi làm ngài xấu hổ?”

Anh nhìn lên giận dữ, và thấy nguôi nguôi khi biết cô chỉ đang nói đùa. “Một vài thứ trong số cả tấn sự kiện này rất ngu ngốc. Tôi không muốn gây ấn tượng xấu với cô trong tuần đầu ra mắt. Đây này, đây là một ví dụ.” Anh giơ một tấm giấy mời màu trắng lên. “Một buổi hòa nhạc.”

“Nhưng tôi nghĩ mình sẽ thích âm nhạc,” Henry nói. Chưa kể đến thực tế là cô sẽ không phải thực hiện các cuộc trò chuyện gần như cả tối.

“Không,” anh nói dứt khoát, “khi những người em họ Smythe Smith của tôi biểu diễn. Tôi tới xem họ năm ngoái, chỉ bởi tình yêu với mẹ tôi. Tôi tin rằng sau khi nghe Philippa, Mary, Charlotte, và Eleanor chơi nhạc Mozart, người ta sẽ biết chính xác âm thanh phát ra nếu nó được một đàn cừu biểu diễn.” Rùng mình nhớ lại, anh vò nát tờ giấy mời và vứt nó trên bàn.

Sau khi phát hiện ra một cái giỏ nhỏ mà cô nghĩ dùng để đựng giấy loại, Henry nhặt tờ giấy mời lên và ném vào đó. Lúc nó bay vào giỏ, cô bật ra tiếng kêu chiến thắng, siết chặt tay vào nhau và giơ cánh tay lên không khí như ăn mừng.

Dunford chỉ nhắm mắt và lắc đầu.

“Ồ, tốt lắm,” cô nói sỗ sàng. “Ngài không thể mong chờ tôi từ bỏ mọi thói quen lạnh chanh của mình, đúng không?”

“Không, tôi mong là không.” Và, anh nghĩ với một chút tự hào, anh thực sự không muốn cô thay đổi.

• • •

Một giờ sau, Dunford đã ngồi tại phòng khách nhà Belle Blackwood, kể cho cô nghe về người bất ngờ được đặt dưới sự giám hộ của anh.

“Và cậu không hề biết mình là người giám hộ của cô ấy, cho đến khi di chúc của Carlyle được chuyển đến một tuần rưỡi sau đó?” Belle hỏi đầy ngờ vực.

“Không có một tí khái niệm nào ấy.”

“Tôi không nhịn được cười, Dunford, khi nghĩ đến cậu, với tư cách người giám hộ cho một cô gái trẻ. Cậu, một người canh gác cho đức hạnh ư? Một kịch bản khó tin.”

“Tôi không phải kẻ phóng đảng đến mức không thể hướng dẫn một cô gái trẻ theo quy chuẩn của xã hội,” anh nói, vươn thẳng lưng. “Và điều đó khiến tôi gặp hai vấn đề. Thứ nhất, khi gắn với cụm từ ‘cô gái trẻ’. Ồ, tôi phải nói rằng Henry một cô gái khác người. Thứ hai, tôi cần sự giúp đỡ của cậu không chỉ dừng ở việc bày tỏ ý định hỗ trợ đâu. Tôi cần tìm nơi ở cho cô ấy. Cô ấy không thể ở trong nhà tôi được.”

“Tốt thôi, tốt thôi,” Belle vừa nói vừa vẫy tay. “Tất nhiên tôi sẽ giúp cô ấy, nhưng tôi muốn biết tại sao cô ấy lại khác người. Và cậu chỉ gọi cô ấy là Henry thôi sao?”

“Đó là tên tắt của Henrietta, nhưng tôi không nghĩ có ai đã từng gọi Henry bằng cái tên này kể từ hồi cô ấy biết nói.”

“Có phong cách đấy,” Belle trầm ngâm. “Nếu cô ấy có thể thay đổi.”

“Tôi không nghi ngờ việc đó, nhưng cô ấy cần hướng dẫn một chút. Cô ấy chưa từng tới London trước đây. Và người giám hộ nữ của cô ấy đã qua đời khi cô ấy mới mười bốn. Không ai dạy Henry cách cư xử của một quý cô. Cô ấy hoàn toàn không biết gì về trang phục của xã hội văn minh.”

“Ồ, nếu cô ấy thông minh, đó sẽ không phải khó khăn quá lớn. Và nếu cậu thích cô ấy đến vậy, tôi chắc mình sẽ không ngại làm việc với cô ấy.”

“Không, tôi chắc cậu sẽ làm tốt. Có khi quá tốt ấy chứ,” anh nói với cảm giác nôn nao. Anh vừa chột tưởng tượng về Belle và Henry, có Chúa mới biết phụ nữ liên minh với nhau thế nào. Chẳng biết được họ sẽ thành công,

hay khiến mọi thứ hỏng bét, nếu làm việc với nhau. Không có đàn ông sẽ an toàn hơn.

“Ồ, đừng có làm tôi bị thương bằng lối diễn đạt đàn ông của cậu,” Belle nói, “Kể cho tôi nghe một chút về cô Henry này xem nào.”

“Cậu muốn biết gì?”

“Tôi không biết. Trông cô ấy thế nào?”

Dunford suy nghĩ, tự hỏi sao tả cô ấy lại khó đến vậy. “Ồ, tóc cô ấy màu nâu,” anh bắt đầu, “Phấn lớn màu nâu, thế đấy. Có một vài vệt màu vàng. Ờ, không hẳn là vệt, nhưng khi mặt trời chiếu vào, nó trông giống như màu vàng. Không giống tóc cậu, nhưng... Tôi chẳng biết, cũng không hẳn màu nâu.”

Belle phải cố để không nhảy lên bàn và múa hát vì vui sướng, nhưng vốn là người giỏi chiến lược, cô điều khiển cảm xúc của mình bằng khuôn mặt lịch sự, nhưng vẫn đủ độ quan tâm và hỏi, “Còn mắt cô ấy?”

“Mắt cô ấy à? Chúng màu xám. Ờ, thực ra giống màu bạc hơn xám. Tôi nghĩ phần lớn mọi người sẽ gọi đó là màu xám, nhưng...,” anh ngừng... “Bạc. Chúng màu bạc.”

“Cậu chắc chứ?”

Dunford mở miệng, định nói rằng chúng phải là màu xám... bạc, nhưng khi nhận ra giọng trêu chọc của Belle thì anh vội ngậm miệng lại.

Môi của Belle giật giật, cố giữ tiếng cười không bật ra. “Tôi rất vui mừng chào đón cô ấy ở lại đây. Hoặc tốt hơn, chúng ta sẽ gửi cô ấy đến nhà bố mẹ tôi.

Sẽ không ai dám làm hại cô ấy nếu có mẹ tôi ở bên.”

Dunford đứng dậy. “Tốt. Khi nào tôi đưa cô ấy đến được?”

“Tôi nghĩ càng sớm càng tốt. Chúng ta không muốn cô ấy ở lại nhà cậu nhiều hơn cần thiết. Tôi sẽ gọi cho mẹ ngay và hẹn gặp cậu ở đó.”

“Tuyệt,” anh nói ngắn gọn và khẽ cúi đầu chào cô.

Belle nhìn theo khi anh sai bước ra khỏi phòng, cuối cùng thì cô cũng được mở miệng cười sau cách anh tả Henry. Một nghìn bảng là của cô. Cô có thể cảm thấy tiền ở trong tay rồi.

Chương 12

Mẹ của Belle, đúng như dự đoán, giữ Henry rất chặt trong vòng kiểm soát của mình. Bà không thể hoàn toàn loại bỏ cách gọi thân mật tên cô, tuy nhiên, bà thích gọi cô bằng tên chính thức “Henritetta” hơn.

Caroline nói, “Không phải tôi không chấp nhận biệt danh của cô. Đơn giản bởi tên chồng tôi cũng là Henry, và nó thật khó với tôi nếu dùng cái tên đó để gọi một cô gái ở tuổi cô.”

Henry chỉ còn cách mỉm cười và nói cách gọi đó cũng tốt. Đã quá lâu rồi cô không được một người mẹ quan tâm đến mức cô có thể gật đầu đồng ý để Caroline gọi cô là Esmerelda nếu bà thích.

Henry không muốn tận hưởng thời gian ở London, nhưng Belle và mẹ cô ấy đã khiến cô rất khó khăn để giữ sự thờ ơ.

Họ dẹp tan nỗi sợ hãi của cô bằng lòng tốt, khiến cô mở lòng bằng những câu chuyện đùa và sự hài hước. Henry nhớ cuộc sống ở điền trang Stannage, nhưng cô phải công nhận bạn bè của Dunford đã mang đến nhiều niềm vui cho cuộc sống của cô, đến mức cô không nhận ra nỗi nhớ đó. Cô đã quên nó có ý nghĩa thế nào khi có một gia đình. Caroline đặt ra các kế hoạch cho nhiệm vụ mới của bà, ngay trong tuần đầu tiên, Henry đã đến thăm những thợ may đồ nữ, thợ làm mũ, người may trang phục, cửa hàng sách, thợ may, cửa hàng găng, và tất nhiên, lại thợ may. Hơn một lần, Caroline lắc đầu và tuyên bố bà chưa bao giờ gặp một quý cô trẻ tuổi nào lại cần nhiều trang phục cùng một lúc đến vậy.

Đó là lý do tại sao, Henry đau đớn nghĩ, họ lại ở cửa hiệu trang phục lần thứ bảy chỉ trong vòng một tuần. Vài lần đầu có vẻ khá thú vị nhưng giờ thì cô hoàn toàn kiệt sức.

“Phần lớn chúng ta,” Caroline nói và vỗ nhẹ vào tay, “cố làm việc này mỗi lúc một ít. Nhưng với cô, không làm thế được.”

Henry mỉm cười như khi bà Lambert cài một cái ghim khác bên áo cô.

“Ôi Henry,” Belle cười. “Đừng trông như bị đau thế.”

Henry lắc đầu. “Tôi nghĩ bà ấy đã đâm tôi chảy máu.”

Bà thợ may cố nén sự phẫn nộ, nhưng Caroline, Nữ Bá tước cao quý vùng Worth, lại lấy tay giấu nụ cười. Khi Henry vào phòng thay đồ, bà quay lại phía con gái và thì thầm, “Mẹ nghĩ mình thích cô gái này.”

“Con biết mình làm gì mà,” Belle trả lời chắc chắn. “Và con nghĩ Dunford cũng thế đấy.”

“Ý con là Dunford thích cô ấy?”

Belle gật đầu. “Con không biết cậu ấy có biết điều đó không. Nếu cậu ấy biết, chắc cậu ấy cũng không muốn thú nhận đâu.”

Caroline mím môi: “Cũng đến lúc chàng trai đó ổn định rồi.”

“Con có một nghìn bằng đến nơi rồi.”

“Không phải thế chứ!”

“Có đấy. Con đã cá với Dunford vài tháng trước là cậu ấy sẽ kết hôn trong vòng một năm.”

“Ồ, chúng ta chắc sẽ phải biến Henrietta thành một nữ thần thực sự.” Đôi mắt xanh của Caroline hấp háy tinh nghịch với vai trò mai mối. “Ta không thể để con gái duy nhất của mình mất một khoản tiền lớn như vậy được.”

• • •

Ngày tiếp theo, khi Henry đang ăn sáng với ông bà bá tước thì Belle ghé qua cùng chồng, Huân tước Blackwood. John là một người đàn ông điển trai với đôi mắt nâu ấm áp và mái tóc dày sẫm màu. Henry ngạc nhiên khi nhận ra anh đi hơi khập khiễng.

“Vậy ra đây chính là quý cô khiến vợ tôi bận rộn suốt tuần qua,” anh ân cần chào hỏi, cúi xuống hôn tay cô.

Henry đỏ mặt với cử chỉ nhã nhặn đó. “Tôi hứa sẽ trả lại vợ cho ngài sớm.

Tôi gần hoàn thành các bài học cơ bản về xã hội rồi.”

John nén tiếng cười lớn. “Ồ, thế cô đã học được gì?”

“Những điều rất quan trọng, thưa ngài. Ví dụ, nếu tôi định đi lên cầu thang, tôi phải đi theo sau một quý ông, nhưng nếu tôi định đi xuống, ngài ấy phải đi theo tôi.”

“Tôi đảm bảo với cô,” anh nói với khuôn mặt ngạc nhiên. “Đó là điều rất hữu ích mà cô nên biết.”

“Tất nhiên. Nhưng điều kinh khủng là, tôi đã làm sai trong bao nhiêu năm mà chẳng biết gì.”

John cố giữ vẻ ngây ngô để có thể tiếp tục. “Và cô đã làm sai khi đi lên hay đi xuống?”

“Ờ chắc là đi lên. Ngài thấy đấy,” cô nói, nghiêng người về phía trước một cách bí mật, “tôi vô cùng thiếu kiên nhẫn, và tôi không thể hình dung được việc phải đợi một quý ông, trong khi mình muốn đi lên cầu thang.”

John phá lên cười. “Belle, Caroline, tôi nghĩ hai người thành công trong tầm tay rồi.”

Henry quay lại và đẩy nhẹ Belle bằng khuỷu tay, “Cô có nhận ra tôi đã dùng từ ‘vô cùng’ không? Chẳng dễ chút nào, cô biết đấy. Mà sao người ta lại có thể dùng từ đó để tán tỉnh được? Rất xin lỗi vì tôi đã thử với chồng của cô, nhưng anh ấy là quý ông duy nhất ở đây.”

Có tiếng “e hèm” từ phía đầu bàn.

Henry cười ngây thơ khi cô liếc thấy khuôn mặt của cha Belle. “Ôi, xin tha lỗi thưa ngài Worth, nhưng tôi không thể tán tỉnh ngài được. Phu nhân Worth sẽ giết tôi mất.”

“Thế tôi không làm thế được à?” Belle hỏi, ánh cười nhảy múa trong đôi mắt xanh nhạt của cô.

“Ồ không, cô quá tốt mà.”

“Thế tôi không tốt à?” Caroline trêu chọc.

Henry hé môi, ngậm lại, rồi lại mới nói tiếp, “Tôi tin tôi đã tự mua dây buộc mình rồi.”

“Điều ràng buộc đó là gì?”

Trái tim Henry chao đảo khi nghe tiếng nói quen thuộc đó. Dunford đã đứng ở cửa, trông thật đẹp trai và hấp dẫn trong chiếc quần ống chèn màu da bò cùng áo khoác màu xanh. “Tôi nghĩ mình nên ghé qua để kiểm tra những tiến bộ của Henry,” anh nói.

“Cô ấy đang làm rất tốt,” Caroline trả lời. “Và chúng tôi rất mừng vì có cô ấy ở đây. Hàng năm nay tôi không được cười nhiều như thế.”

Henry cười thách thức. “Tôi cũng rất thú vị.”

John và ngài bá tước cùng ho, có lẽ để giấu tiếng cười.

Nhưng Dunford không quan tâm đến việc che giấu điều đó. “Tôi tự hỏi, không biết cô có muốn đi dạo chiều nay không?”

Mắt Henry sáng lên. “Ôi, tôi thích điều đó hơn hết thảy” Rồi cô lại huých tay Belle lần nữa và nói, “Cô nghe thấy không? Tôi biết dùng từ ‘hơn hết thảy’ nhé. Cụm từ đó thật ngốc, nhưng tôi nghĩ cuối cùng thì mình cũng bắt đầu nói giống một cô gái mới lớn.”

Lần này thì không ai có thể nhịn cười được nữa.

“Tuyệt,” Dunford đáp. “Tôi sẽ đến đón cô lúc hai giờ.” Anh gật đầu với ông bà bá tước, nói rằng mình sẽ tự ra ngoài.

“Tôi cũng phải đi bây giờ,” John nói. “Sáng nay tôi còn nhiều việc lắm.” Anh hôn lên trán vợ và theo Dunford ra cửa.

Belle và Henry xin phép dùng bữa rồi vào phòng vẽ để lên kế hoạch về các việc cần làm cho đến bữa trưa.

Henry không chỉ vui mừng về kế hoạch này.

“Sao cô lại thích chồng tôi?” Belle hỏi khi họ đã ngồi xuống.

“Ngài ấy rất đáng yêu, Belle. Ngài ấy rõ ràng là một người đàn ông vô cùng tốt bụng và hoàn hảo. Tôi có thể thấy điều đó trong mắt ngài ấy. Cô thật may mắn khi có ngài ấy.”

Belle mỉm cười và thậm chí hơi đỏ mặt. “Tôi biết.”

Henry cười. “Và ngài ấy cũng khá đẹp trai nữa. Kiểu đi khắp khiêng cũng rất hấp dẫn.”

“Tôi cũng luôn nghĩ thế. Anh ấy từng tự ti khủng khiếp về điều đó, nhưng giờ tôi nghĩ anh ấy không để ý nữa.”

“Ngài ấy bị thương trong chiến tranh à?”

Belle gật đầu, giọng cô trầm xuống. “Đúng thế. Anh ấy đã rất may mắn vì vẫn giữ được đôi chân.”

Cả hai cùng im lặng trong chốc lát, và rồi Henry chợt nói, “Ngài ấy khiến tôi liên tưởng một chút tới Dunford.”

“Dunford ư?” Belle chớp mắt ngạc nhiên. “Thật chứ? Cô nghĩ thế thật à?”

“Đúng vậy. Cùng màu mắt và tóc, mặc dù có lẽ tóc Dunford dày hơn một tí.

Và tôi nghĩ vai ngài ấy rộng hơn đôi chút.”

“Thật ư?” Belle nghiêng về trước một cách thích thú.

“Ừm. Và ngài ấy rất đẹp trai, tất nhiên rồi.”

“Dunford? Hay chồng tôi?”

“Cả hai,” Henry vội nói. “Nhưng...,” giọng cô kéo dài lúc nhận ra mình thật quá thô lỗ khi nói Dunford hiển nhiên đẹp trai hơn.

Tất nhiên, Belle biết chồng mình ưa nhìn hơn, nhưng chẳng có gì trên đời này khiến cô hài lòng hơn nếu nghe thấy Henry không đồng ý với điều đó. Cô cười và tạo ra âm thanh khe khẽ, tinh tế để khuyến khích Henry nói tiếp.

“Và,” Henry thêm vào, “thật đáng yêu khi chồng cô hôn tạm biệt cô. Thậm chí tôi chắc rằng điều đó không bắt buộc.”

Belle không cần phải nhìn Henry cũng biết được cô đang ước Dunford cũng làm thế với mình.

• • •

Khi đồng hồ chỉ hai giờ, Henry bị ngăn không cho đứng đợi ở bậc thềm.

Belle bắt cô ngồi ở phòng vẽ rồi cô giải thích việc hầu hết các quý cô chọn việc ở yên trên gác và để cho người kia đợi vài phút. Nhưng Henry không nghe.

Một phần lý do Henry mong ngóng gặp Dunford vì cô đã khám phá ra những nhận định mới về bản thân cũng như các phẩm chất phụ nữ điển hình. Belle và gia đình cô ấy dường như cực kỳ thích cô, và điều đó khiến cô hiểu ra lý do khiến họ được mọi người tôn trọng đến vậy. Mặc dù Caroline liên tục kêu ca về tóc tai và quần áo của cô, nhưng Henry bắt đầu hy vọng rằng rốt cuộc mình có thể xinh đẹp hơn. Không đẹp mê hồn như Belle, với tóc vàng lượn sóng và mắt xanh nhạt như trong thơ ca, nhưng chắc chắn cô không phải không có tí tạo hấp dẫn nào.

Sự tự tin của Henry tăng lên đôi chút, cô bắt đầu nghĩ mình có một tia hy vọng nhỏ nhoi khiến Dunford yêu cô. Anh ấy đã thích cô rồi, chắc điều đó mới được một nửa chặng đường. Có lẽ cô có thể trở nên hoàn hảo với sự giúp đỡ của những quý bà tinh tế này. Henry không thực sự chắc làm thế nào để phép lạ xảy ra, nhưng cô biết mình sẽ phải dùng càng nhiều thời gian ở bên anh càng tốt để chứng minh sự tiến bộ của mình. Và đó là lý do, khi nhìn lên và thấy đồng hồ đã chỉ đến hai giờ, tim cô bắt đầu nhảy múa.

Dunford đến muộn hai phút và thấy Belle với Henry đang nghiên cứu một bản sao của quý tộc Debrett. Hay nói cho đúng, Belle đang cố hết sức

ép Henry học nó, còn Henry đang cố hết sức để không ném quyển sách ra ngoài cửa sổ.

“Tôi thấy hai người đang tận hưởng thời gian bên nhau,” Dunford kéo dài giọng.

“Ồ nhiều lắm,” Belle quay lại, chớp lấy quyển sách trước khi Henry thả nó vào cái bình cổ.

“Rất nhiều, thưa đức ngài,” Henry lặp lại. “Tôi phải gọi ngài là ‘đức ngài’, tôi vừa phát hiện ra điều đó.”

“Tôi chắc cô có ý đó,” anh khẽ lẩm bẩm. Thực ra sẽ có lợi nếu Henry vâng lời.

“Không phải Nam tước hay Nam tước Stannage,” cô tiếp “Rõ ràng không có người dùng từ ‘nam tước’ trừ khi họ đang nói về ai đó. Một tước hiệu vô dụng, chết tiệt, tôi nghĩ thế, nếu không ai biết ngài có nó.”

“Này, Henry, cô muốn hạn chế dùng từ ‘chết tiệt’ cơ mà,” Belle cảm thấy mình có nghĩa vụ phải nhắc nhở. “Và mọi người đều biết ngài ấy có tước hiệu đó. Tất cả câu chuyện là thế.” Cô bước đi với quyển sách trên tay.

“Tôi biết,” Henry làm mặt xấu. “Và đừng lo, tôi sẽ không nói ‘chết tiệt’ ở nơi công cộng đâu, trừ khi ai đó cắt mạch máu khiến tôi có thể chảy máu đến chết.”

“Này, lại một điều khác nữa,” Belle nói.

“Tôi biết, tôi biết, không đề cập đến các bộ phận cơ thể ở nơi công cộng. Tôi e là mình lớn lên ở trang trại, và chúng tôi không khó tính đến thế.”

Dunford nắm tay cô và nói với Belle, “Tốt hơn là tôi đưa Henry đi, trước khi cô ấy đốt nhà vì nhàm chán.”

Belle chúc hai người chơi vui vẻ và giờ họ đã ở trên đường, người hầu gái đi sau họ vài bước.

“Đúng là điều kỳ lạ nhất,” Henry thì thầm sau khi họ đến góc quảng trường Grosvenor. “Tôi cảm thấy như mình đang bị theo dõi vậy.”

“Cô sẽ phải quen với điều đó.” Anh ngừng lại. “Cô thực sự thích ở London chứ?”

Henry nghĩ trước khi trả lời, “Ngài đúng về việc kết bạn. Tôi ngưỡng mộ Belle. Và ông bà Worth là những người tốt nhất. Tôi nghĩ bản thân không biết mình đã bỏ lỡ điều gì nếu tiếp tục bị cách ly ở điền trang Stannage.”

“Tốt,” anh đáp lại, vỗ vào bàn tay đeo găng của cô.

“Nhưng tôi rất nhớ Cornwall,” cô nói với vẻ tiếc nuối. “Nhất là không khí trong lành và những cánh đồng xanh.”

“Cả Rufus nữa,” anh trêu đùa.

“Cả Rufus nữa.”

“Nhưng cô có mừng vì đã đến đây không?” Dunford dừng bước. Anh không nhận ra điều đó, nhưng anh đang nín thở điều này rất quan trọng với anh nếu cô khẳng định nó.

“Có,” cô chậm rãi đáp lời. “Có, tôi nghĩ vậy.”

Anh cười nhẹ nhàng. “Cô chỉ nghĩ vậy thôi sao?”

“Xin lỗi, Dunford.”

“Về cái gì cơ, Hen?” Anh nhìn chăm chăm vào cô, đôi mắt nhiều ẩn ý.

“Nếu tôi tự ý làm điều gì thì sao? Nếu tôi làm gì quá giới hạn mà không biết thì sao?”

“Cô sẽ không làm vậy đâu, Hen.”

“Ôi, nhưng tôi có thể. Nói thì dễ lắm.”

“Hen, Caroline và Belle nói cô đã tiến bộ rất nhiều. Họ rất hiểu biết về xã hội. Nếu họ nói cô đã sẵn sàng để ra mắt mọi người, tôi cá với cô, tức là cô đã sẵn sàng.”

“Họ dạy tôi rất nhiều Dunford. Tôi biết điều đó. Nhưng tôi cũng biết họ không thể dạy tôi mọi thứ chỉ trong vài tuần. Lỡ như tôi làm gì đó sai...,” giọng cô chùng xuống, đôi mắt màu xám bạc mở to và ánh lên vẻ lo âu.

Anh muốn được ôm cô trong vòng tay đến phát điên, khao khát được tì cầm lên đầu cô và nói với cô rằng mọi việc sẽ ổn. Nhưng họ đang đứng ở vườn hoa công cộng, và anh phải cố tự chủ khi nói, “Điều gì sẽ xảy ra nếu cô làm điều gì đó sai hử, cô nàng tinh ranh? Thế giới này sẽ sụp đổ chẳng? Hay thiên đường sẽ rơi xuống đầu chúng ta? Tôi nghĩ chẳng đến mức vậy đâu.”

“Xin đừng đùa giỡn thế,” cô nói, môi dưới run rẩy.

“Tôi không đùa. Hen, tôi chỉ muốn nói...”

“Tôi biết,” cô ngắt lời, giọng run run. “Chỉ là... lời ngài biết tôi không giỏi làm một quý cô, và nếu tôi làm gì sai, nó sẽ ảnh hưởng xấu tới ngài. Liên lụy tới Phu nhân Worth, Belle, cả gia đình họ, họ đã thật tốt với tôi, và...”

“Henry, thôi đi,” anh năn nỉ. “Hãy cứ là bản thân cô. Mọi việc sẽ ổn, tôi hứa đấy.”

Cô nhìn anh. Sau một lúc lâu, dường như bất tận, cuối cùng cô cũng gật đầu. “Nếu ngài nói vậy. Tôi tin ngài.”

Dunford cảm thấy có thứ gì đó trong mình chao đảo rồi rơi xuống khi anh đắm chìm trong đôi mắt xám bạc của cô.

Cơ thể anh tiến gần hơn về phía Henry, và anh chẳng muốn gì hơn được đưa ngón tay chạm vào đôi môi hồng của cô, sưởi ấm chúng bằng một nụ hôn.

“Dunford?”

Giọng nói nhẹ nhàng của cô đánh thức anh khỏi giấc mơ. Anh lập tức đi tiếp, bước chân đột nhiên nhanh hẳn lên khiến Henry phải cố gắng lắm mới đuổi kịp anh. Khốn kiếp, anh nguyền rủa bản thân. Anh không đưa cô tới London chỉ để có thể tiếp tục quyến rũ cô.

“Tủ quần áo mới của cô đến đâu rồi?” anh đột ngột hỏi.

“Tôi thấy cô mặc cái váy chúng ta đã mua ở Cornwall.”

Henry phải mất một lúc mới trả lời được, cô bối rối bởi sự thay đổi tốc độ bất ngờ. “Rất tốt,” cô đáp. “Bà Lambert đang hoàn thiện một vài thay đổi. Phần lớn chúng sẽ sẵn sàng vào tuần tới.”

“Còn việc học của cô?”

“Tôi không chắc mình có thể gọi đó là học. Nó không giống một nỗ lực to lớn để ghi nhớ các cấp bậc và thứ tự ưu tiên. Tôi đoán ai đó nên biết các con trai của một hầu tước có vị trí thấp hơn con trai của một bá tước, nhưng tôi không hiểu sao người đó lại là tôi.” Cô cố gượng cười, hy vọng khiến anh vui vẻ trở lại. “Mặc dù ngài thích thực tế là một nam tước được xếp trên người phát ngôn của Hạ viện, nhưng không được xếp trên các con trai của một hầu tước, dù lớn hay bé.”

“Cũng giống như tôi xếp sau họ từ lúc tôi chưa có tước hiệu,” anh nói, ơn Chúa vì cuộc hội thoại đã quay lại vấn đề dễ thở hơn, “Tôi sẽ không băn khoăn về thực tế là thứ bậc của họ vẫn ở trên tôi.”

“Nhưng ngài phải chịu sự kiêu ngạo khi lần sau ngài được người phát ngôn của Hạ viện xưng tên,” Henry vừa cười vừa nói.

“Ngu ngốc.”

“Tôi biết. Tôi cũng được học phải cư xử có chừng mực hơn.”

“Hy vọng không phải với tôi. Tôi thích cách của cô.”

Cảm giác ham chơi quen thuộc trở lại. “Tuy nhiên tôi vẫn còn một số điều phải học,” cô nói, liếc nhìn khi anh đi ngang qua.

“Ví dụ như?”

“Belle nói tôi nên học cách tán tỉnh.”

“Belle bảo thế,” anh lẩm bẩm.

“Tôi đã thử với chồng cô ấy sáng nay.”

“Cô đã làm gì?”

“À, tôi không có ý đó,” Henry vội nói. “Và chắc tôi sẽ không làm thế nếu ngài ấy không phát điên vì yêu Belle. Ngài ấy là một lựa chọn an toàn để thử những gì đã học.”

“Tránh xa đàn ông có vợ ra,” anh nói nghiêm khắc.

“Ngài chưa kết hôn,” cô chỉ ra.

“Thế có nghĩa quái quỷ gì?”

Henry liếc nhìn vu vơ vào cửa sổ của cửa hàng họ vừa đi qua và trả lời, “Ồ, tôi không biết. Tôi cho rằng nó có nghĩa tôi có thể thực hành với ngài.”

“Cô nghiêm túc chứ?”

“Ồ, thôi nào Dunford. Làm người tốt đi. Ngài sẽ dạy tôi tán tỉnh chứ?”

“Tôi đã nói cô cứ là chính mình là tốt rồi,” anh lầm bầm.

“Ngài nghĩ thế à?” cô hỏi, khuôn mặt ánh lên niềm vui trọn vẹn.

Cơ thể Dunford phản ứng ngay lập tức trước vẻ rạng rỡ trên khuôn mặt cô, và anh tự nhắc bản thân không được nhìn cô nữa. Không bao giờ.

Nhưng cô đang kéo mạnh tay anh và cầu xin, không thể từ chối được, “Ngài làm ơn dạy tôi nhé. Làm ơn!”

“Ôi, thôi được rồi!” anh thở dài, biết rằng đây không phải ý tưởng khôn ngoan nhất.

“Ôi tuyệt vời. Khi nào chúng ta bắt đầu?”

“Hôm nay là một ngày đẹp trời,” anh nói, không để chút tình cảm nào vào lời nói.

“Đúng vậy, nhưng tôi nghĩ chúng ta sẽ tập trung vào việc tán tỉnh.”

Anh nhìn cô và ước mình đã không làm thế. Mắt anh không hiểu thế nào mà cứ dừng lại ở môi cô. “Hầu hết những lời tán tỉnh,” anh nói, hít hơi thật sâu, “bắt đầu bằng những câu nói lịch sự rỗng không.”

“Ồ, tôi hiểu. Tốt rồi. Bắt đầu lại nào nếu ngài sẵn lòng.”

Anh hít một hơi thật sâu và nói dứt khoát, “Thật là một ngày đẹp trời.”

“Chắc vậy rồi. Chúng ta sẽ có nhiều thời gian đi dạo hơn, ngài có nghĩ vậy không?”

“Chúng ta đang ở ngoài trời rồi, Henry.”

“Tôi đang giả vờ là chúng ta ở trong phòng,” cô giải thích. “Và chúng ta sẽ quay lại công viên chứ? Có lẽ chúng ta sẽ tìm thấy một băng ghế để ngồi.”

Dunford dẫn đường quay lại công viên Green.

“Chúng ta bắt đầu lại nhé,” cô hỏi.

“Chúng ta sẽ không có nhiều tiến bộ đâu.”

“Vớ vẩn. Tôi chắc chúng ta sẽ thành công ngay từ bước khởi đầu. Giờ, tôi vừa nói chúng ta sẽ có nhiều thời gian đi dạo hơn.”

“Chắc thế,” anh trả lời vắn tắt.

“Dunford, ngài không được làm cho mọi việc dễ dàng thế chứ,” cô phát hiện ra một băng ghế và ngồi xuống, để lại một chỗ trống cho anh cạnh cô. Cô hầu gái lặng lẽ đứng ở một gốc cây cách xa mười feet.

“Tôi không muốn nó quá dễ. Tôi không muốn làm việc này tí nào.”

“Chắc ngài hiểu việc tôi biết cách nói chuyện với các quý ông cần thiết thế nào. Giờ làm ơn giúp tôi và cố gắng nỗ lực nào.”

Dunford nghiêng chặt hàm. Henry sẽ phải học được rằng cô không thể đẩy anh đi quá xa. Anh cong môi thành một nụ cười. Nếu đó là sự tán tỉnh mà cô muốn, cô sẽ được tán tỉnh. “Được thôi. Để tôi bắt đầu lại.”

Henry cười sung sướng.

“Trông ngài thật đẹp khi cười.”

Tim cô như muốn rút khỏi lồng ngực. Cô không nên nói vậy.

“Tán tỉnh thì phải có hai người, cô biết đấy,” anh dài giọng. “Người ta sẽ nghĩ cô là người thiếu hiểu biết nếu cô chẳng biết nói gì.”

“Xin cảm ơn, đức ngài,” cô nói, sử dụng sự táo bạo của mình. “Đó thực sự là một lời khen từ ngài.”

“Và điều đó có nghĩa gì, làm ơn nói tôi biết?”

“Chẳng có gì bí mật chuyện ngài là một người sành sỏi về phụ nữ, thưa đức ngài.”

“Các cô đã bàn tán về tôi.”

“Không hẳn. Tôi không thể giúp nếu hành vi của ngài khiến ngài luôn là chủ đề của các cuộc nói chuyện.”

“Xin lỗi cô nói gì cơ?” anh lạnh lùng nói.

“Phụ nữ lao vào ngài, nghe nói thế. Tôi tự hỏi sao ngài không cưới một trong số họ?”

“Đó không phải điều cô cần quan tâm, cưng ạ.”

“A, nhưng tôi không thể tập trung khi suy nghĩ của mình đang lang thang đâu đó.”

“Đừng bao giờ để một người đàn ông gọi cô là cưng,” anh ra lệnh.

Cô mất mấy giây mới hiểu anh đã phá vỡ vai diễn. “Chỉ riêng ngài thôi, Dunford,” cô xoa dịu.

Làm cách nào mà cô khiến anh cảm thấy mình giống một ông già yếu ớt, bệnh tật như thế. “Tôi chỉ nguy hiểm như phần còn lại của họ thôi,” anh nói bằng giọng cứng rắn.

“Vớ với tôi ư? Nhưng ngài là người giám hộ của tôi mà.”

Nếu không phải họ đang đứng giữa công viên công cộng thì anh đã tóm lấy cô và chỉ cho cô thấy anh nguy hiểm thế nào. Thật tuyệt khi cô có thể kích thích anh đến vậy. Trong một thoáng Dunford đã phải cố để là một người giám hộ khôn ngoan nhưng nghiêm khắc, và tiếp theo anh phải cố kiềm chế bản thân để không vật Henry ngã xuống.

“Tốt thôi,” Henry nói, thận trọng đánh giá thái độ cứng rắn của anh.

“Thế này thì sao. Là, thưa ngài, ngài không nên gọi tôi là cưng. Chúng ta chỉ mới bắt đầu, nhưng nếu ngài muốn giữ lại một người hâm mộ, tôi mạnh mẽ yêu cầu ngài đừng đùa cợt nữa.”

Henry cảm thấy ấm lòng bởi những lưu ý về quyền sở hữu mà cô cảm nhận được từ giọng anh. “Nhưng nếu điều đó xảy ra, tôi sẽ không còn là một người hâm mộ ngài nữa, và tôi phải làm gì nếu một quý ông không chú ý đến lời cảnh cáo của mình?”

“Khi đó cô nên chạy về phía đối diện. Thật nhanh.”

“Nhưng chỉ để mục đích tranh luận thôi nhé, hãy nói tôi đang bị dồn vào thế bí. Hoặc có thể tôi đang ở giữa một căn phòng rộng và không muốn diễn cảnh đó. Nếu ngài đang tán tỉnh một quý cô trẻ và cô ấy vừa nói với ngài đừng gọi cô ấy là cứng, ngài sẽ làm gì?”

“Tôi sẽ chiều lòng cô ấy và chúc cô ấy có một tối vui vẻ,” anh nói cứng nhắc.

“Ngài sẽ không làm thế!” Henry tố cáo với một nụ cười tươi. “Ngài là kẻ phóng đảng kinh khủng, Dunford. Belle nói với tôi thế.”

“Belle nói nhiều quá đấy,” anh lẩm bẫm.

“Cô ấy đã cảnh báo tôi về các quý ông mà tôi cần phải cảnh giác. Và...,” cô nói, nhún vai một cách tế nhị, “Khi cô ấy nêu tên của những kẻ phóng đảng, ngài đứng gần như đầu bảng.”

“Cô ấy tốt quá đấy.”

“Tất nhiên, ngài là người giám hộ của tôi,” cô nói về suy tư. “Và như thế tức là, chỉ cần bị nhìn thấy đi cùng ngài thôi thì danh tiếng của tôi mất chắc rồi. Điều này hẳn là may mắn, bởi tôi rất thích căn hộ của ngài.”

“Tôi phải nói điều này, Henry,” Dunford vừa nói vừa cố tình đi chậm lại ngang cô, “cô không cần phải luyện tập quá nhiều cho việc tán tỉnh đâu.”

Cô cười rạng rỡ. “Tôi sẽ coi đó là lời khen từ ngài. Tôi biết ngài là bậc thầy của nghệ thuật quyến rũ.”

Lời cô nói khiến anh thực sự khó chịu.

“Nhưng tôi nghĩ ngài đang quá lạc quan đấy. Tôi thực sự cần luyện tập thêm chút nữa. Để tôi có thể tự tin đối mặt với cả đồng lần đầu tiên của mình,” cô giải thích, vẻ mặt nghiêm túc khác thường. “Có lẽ tôi phải tranh thủ với em trai Belle. Anh ấy sắp kết thúc khóa học ở Oxford rồi và sẽ sớm quay về London.”

Trong suy nghĩ của Dunford thì em trai Belle, Ned vẫn chỉ là đứa trẻ con, nhưng đứa trẻ đó đang làm rất tốt trên con đường trở thành kẻ phóng đảng

rồi. Và có một điểm khá phiền phức là nó cực kỳ điển trai, được Chúa ban cho đôi mắt xanh tuyệt đẹp và dáng vẻ tuyệt vời giống Belle. Chưa kể đến thực tế đáng lo là họ sẽ cùng sống dưới một mái nhà.

“Không, Henry,” Dunford nói bằng giọng trầm đầy nghiêm trọng. “Tôi không nghĩ cô nên thực hành những mưu mô của nữ giới với Ned.”

“Ngài nghĩ không nên sao?” cô vô tình hỏi. “Ngài ấy là một lựa chọn tốt mà.”

“Sẽ rất nguy hiểm cho sức khỏe của cô.”

“Như thế có nghĩa là gì? Tôi không thể tưởng tượng được sao em của Belle lại làm tôi đau.”

“Nhưng tôi có thể.”

“Ngài ư?” Cô thở ra. “Ngài sẽ làm gì?”

“Nếu cô nghĩ,” anh gặt gông, “tôi sẽ trả lời câu hỏi đó thì đầu óc cô không bình thường rồi, nếu không nói là điên.”

Mắt Henry mở lớn. “Ôi, tôi!”

“Ôi, đúng thế đấy. Tôi muốn cô nghe lời tôi,” anh nói, nhìn cô với ánh mắt nguy hiểm. “Cô hãy tránh xa Ned Blydon, tránh xa những người đàn ông có vợ, và tránh xa tất cả mọi kẻ phóng đảng trong danh sách của Belle.”

“Gồm cả ngài sao?”

“Tất nhiên, trừ tôi ra,” anh quát. “Tôi là người giám hộ trời đánh của cô.” Anh vội ngậm miệng lại, không thể tin mình lại mất bình tĩnh đến mức nói ra những lời đó.

Tuy nhiên Henry dường như không để ý đến những câu anh vừa nói. “Tất cả mọi kẻ phóng đảng sao?”

“Tất cả.”

“Thế tôi có thể quan hệ với ai đây?”

Dunford há miệng định đưa ra một danh sách những cái tên. Nhưng thật ngạc nhiên, anh không thể tìm ra dù chỉ một người.

“Phải có ai đó chứ,” cô giục.

Anh trừng mắt nhìn cô, nghĩ rằng thật thích nếu có thể dùng tay xóa bỏ sự vui vẻ khỏi khuôn mặt cô. Hay tuyệt hơn, làm thế với môi của anh.

“Đừng nói là tôi sẽ phải dùng toàn bộ thời gian rảnh còn lại với mỗi mình ngài nhé.” Thật khó, nhưng Henry đang cố giữ hy vọng trong giọng nói.

Dunford đột ngột đứng dậy và kéo cô đi cùng anh. “Chúng ta sẽ tìm ai đó. Trong khi chờ đợi thì hãy về nhà đã.”

Họ chưa bước nổi ba bước đã nghe thấy tiếng ai đó gọi tên Dunford. Henry nhìn lên, cô thấy một phụ nữ cực kỳ xinh đẹp, cực kỳ thời trang và cực kỳ thanh lịch trên đường. “Bạn ngài à?” cô hỏi.

“Quý phu nhân Sarah Jane Wolcott.”

“Một trong số những người ngài đã chinh phục.”

“Không,” anh gắt gỏng Henry nhanh chóng nhận ra những tia săn mồi trong mắt người phụ nữ. “Cô ấy thích được thế đấy.”

Anh quay lại phía cô. “Cô vừa nói gì cơ?”

Cô đã được cứu khỏi việc phải trả lời nhờ sự có mặt của Phu nhân Wolcott. Dunford chào cô ta và giới thiệu hai người với nhau.

“Một người được giám hộ,” Phu nhân Wolcott uốn lưỡi.

“Thật quyến rũ.”

Quyến rũ? Henry chỉ muốn lặp lại. Nhưng cô đã giữ được mồm.

“Ngài thật có trách nhiệm với gia đình làm sao,” Phu nhân Wolcott tiếp tục, chạm vào tay Dunford... khá là khiêu gợi theo Henry thấy.

“Tôi không nghĩ mình xứng với lời khen đó,” Dunford trả lời lịch sự, “nhưng nó chắc là một kinh nghiệm mới.”

“Ôi tôi chắc thế đấy,” Phu nhân Wolcott liếm môi. “Nó không giống phong cách của ngài tí nào. Ngài thường theo đuổi những thứ mạnh mẽ và nam tính hơn cơ.”

Henry cúi lăm rôi và cô nghĩ việc mình chịu đựng chứ không rít lên đúng là phép lạ. Hai tay cô nắm chặt, móng bấm vào thịt và cô chỉ muốn được cào vào mặt bà cô già này.

“Hãy yên tâm, Phu nhân Wolcott,” Dunford đáp, “tôi đang làm quen với vai trò người giám hộ bằng việc xây dựng kiến thức và tính cách.”

“Xây dựng tính cách? Gớm. Thật ngốc. Ngài sẽ sớm chán thôi. Đến và gọi tôi khi nào ngài có thể nhé. Tôi chắc chúng ta sẽ tìm ra trò giải trí hay ho.” Dunford thở dài. Bình thường thì anh đã bị quyến rũ bởi lời mời lả lơ của Sarah Jane rồi, nhưng khi phải dìu dắt Henry, anh đột nhiên cảm thấy mình phải tỏ ra đạo đức. “Nói tôi biết dạo này Ngài Wolcott thế nào?” anh đáp lớn.

“Đang lang thang ở Dorset. Như mọi khi, ngài ấy không quan tâm tới London.” Sau khi trao cho Dunford thêm một nụ cười quyến rũ nữa, Phu nhân Wolcott gật đầu chào Henry rồi đi tiếp.

“Đây là cách cư xử tôi nên học à?” Henry nghi ngờ hỏi.

“Hoàn toàn không nên.”

“Thế...”

“Hãy cứ là chính cô,” anh nói cộc lốc. “Chỉ là chính cô, và tránh xa...”

“Tôi biết. Tôi biết. Tránh xa đàn ông có vợ, Ned Blydon, và những kẻ phóng đảng khác. Thật tốt nếu ngài cho tôi biết tôi có cần phải cho thêm ai vào danh sách nữa không.”

Dunford cau có.

Henry thì cười suốt dọc đường về.

Chương 13

Một tuần sau đó, Henry đã sẵn sàng ra mắt giới thượng lưu London.

Caroline đã quyết định rằng trách nhiệm của bà sẽ kết thúc tại cuộc thi đấu Lindworthy hàng năm. Nó luôn là một sự kiện lớn, Caroline giải thích, nên nếu Henry thành công thì mọi người đều sẽ biết đến cô.

“Nhưng nếu tôi thất bại thảm hại thì sao?” Henry hỏi.

Caroline chỉ cười và trả lời rằng bà không nghĩ đó là điều đáng lo lắng và còn nói, “Thế thì cô sẽ trốn trong đám đông.”

Khá hợp lý đấy, Henry nghĩ.

Belle đến từ lúc trời còn chưa sáng để giúp cô mặc quần áo. Họ chọn một chiếc váy lụa màu trắng viền những sợi bạc.

“Cô có biết mình thật may mắn không?” Belle nói khi cô và người hầu gái giúp Henry mặc đồ. “Các quý cô trẻ được khuyên nên mặc màu trắng, nhưng nhiều người trông thật xấu xí khi mặc màu này.”

“Tôi có vậy không?” Henry vội hỏi, mắt ánh lên sự sợ hãi. Cô muốn trông mình thật hoàn hảo. Ít ra là hoàn hảo hết mức có thể với những gì Chúa đã ban cho cô. Cô mong muốn đến tuyệt vọng rằng có thể để cho Dunford thấy cô có khả năng trở thành người phụ nữ mà anh mong muốn được ở bên tại London này. Cô phải chứng minh với anh, cả với bản thân cô nữa, rằng cô có thể làm được nhiều hơn là một cô gái quê.

“Tất nhiên không phải cô,” Belle trấn an. “Mẹ và tôi không bao giờ để cô mua cái váy này nếu nó không khiến cô trở nên vô cùng quyến rũ. Chị họ Emma của tôi mặc váy tím trong lần xuất hiện đầu tiên. Nó khiến vài người bị sốc, nhưng, như mẹ tôi đã nói, màu trắng khiến Emma trông vàng vọt.

Thà rằng thách thức truyền thống còn hơn là trông giống một cái bánh trứng.”

Henry gật đầu khi Belle cài các khuy váy sau lưng cô.

Cô muốn xoay người để nhìn vào gương, nhưng Belle đặt nhẹ tay lên vai cô nói, “Chưa phải bây giờ. Hãy đợi đến khi cô hoàn hảo đã.”

Hầu gái của Belle, Mary, mất cả tiếng sau đó để làm tóc cho cô, uốn cong chỗ này, làm mượt chỗ kia. Henry hồi hộp chờ đợi. Cuối cùng Belle đeo một đôi khuyên kim cương vào tai Henry rồi đeo thêm vòng cổ.

“Nhưng những thứ này là của ai vậy?” Henry ngạc nhiên hỏi.

“Của tôi.”

Henry lập tức tháo dỡ trang sức ra. “Ôi, tôi không thể.”

Belle kéo tay cô xuống. “Tất nhiên cô có thể.”

“Nhưng nhờ tôi làm mất thì sao?”

“Cô không làm mất đâu.”

“Nhưng nếu tôi vẫn làm mất?” Henry kiên trì nói.

“Thế thì đấy là lỗi của tôi vì đã cho cô mượn chúng. Giờ yên nào và hãy nhìn vào công trình của chúng ta.” Belle cười và xoay người cô nhìn vào gương.

Henry sững sờ. Cuối cùng cô thì thào, “Tôi đây ư?” Mắt cô dường như lấp lánh cùng với những viên kim cương, và khuôn mặt ngây thơ thì tỏa sáng. Mary đã cuốn mái tóc dày của cô theo kiểu Pháp và kéo những lọn tóc nghịch ngợm quanh khuôn mặt cô. Những sợi bạc của chiếc váy sáng lên trong ánh nến, tạo nên sự thanh tao bao quanh cô.

“Trông cô hết như một phép màu,” Belle cười nói.

Henry từ từ đứng dậy, vẫn không tin cô gái trong gương kia chính là mình. Những sợi bạc trên váy cô lấp lánh theo mỗi bước chân, khi đi ngang qua phòng, bóng dáng cô trở nên lung linh và lấp lánh, ngôn từ khó diễn tả nổi, phải nói là rất kỳ diệu. Cô hít sâu, cố điều khiển những cảm xúc khó tả đang trào dâng. Cô chưa từng biết, chưa từng mơ mình có thể xinh đẹp đến

vậy. Và giờ nó đã thành hiện thực. Cô cảm thấy mình giống như một nàng công chúa trong cổ tích sống giữa đời thực. Cô có thể chinh phục London. Cô có thể lướt đi trên sàn duyên dáng hơn bất kỳ người phụ nữ nào kể cả khi họ đeo con lăn vào chân. Cô có thể cười, ca hát và nhảy múa đến tận lúc bình minh.

Henry còn nghĩ cô có thể khiến Dunford yêu mình say đắm. Và đó là cảm giác mạnh mẽ nhất.

Người đàn ông chiếm trọn tâm trí cô đang đợi ở dưới nhà cùng John, chồng của Belle, và một người bạn tốt của họ, Alexander Ridgely, Công tước vùng Ashbourne.

“Nói tôi biết,,” Alex vừa nói vừa lắc đều rượu trong ly. “Chính xác thì ai là cô gái trẻ mà tôi hy vọng được chạm ly tối nay? Và làm thế nào mà cậu lại có một người phải bảo trợ vậy Dunford?”

“Quay lại với câu hỏi. Sự thật thì đó là một cú sốc còn hơn cả tước hiệu nam tước cơ. Dù sao cũng cảm ơn cậu đã đến và gợi ý. Henry chưa từng ra khỏi Cornwall từ khi cô ấy khoảng mười tuổi, cô ấy đã rất sợ hãi khi có cơ hội tới London.”

Alex lập tức hình dung ra một cô gái nhu mì yếu đuối và thờ dãi. “Tôi sẽ cố hết sức.”

John phát hiện ra tâm trạng đó, mỉm cười và nói, “Cậu sẽ thích cô gái này, Alex. Tôi đảm bảo đấy.”

Alex nhướn mày.

“Tôi nói nghiêm túc đấy.” John đã định khen Henry hết mức bằng cách nói rằng cô ấy khiến anh nhớ tới Belle, nhưng sau đó anh nhớ ra mình đang nói chuyện với một người đã từng say đắm vợ mình chẳng kém gì mình. Thay vào đó anh nói, “Cô ấy khá giống Emma, và tôi chắc hai người họ sẽ nổi tiếng như nhau.”

“Ôi làm ơn,,” Dunford chế giễu. “Cô ấy chẳng giống Emma tẹo nào.”

“Thế thì đáng tiếc cho cô ấy,,” Alex nói.

Dunford nhìn anh tức giận.

“Sao cậu nghĩ cô ấy không giống Emma?” John hỏi nhẹ nhàng.

“Nếu cậu thấy cô ấy ở Cornwall, cậu sẽ hiểu. Cô ấy toàn mặc quần ống túm để điều hành trang trại, lạy Chúa.”

“Tôi thấy giọng cậu thật khó hiểu,” Alex nói. “Cậu muốn tôi ngưỡng mộ hay khinh miệt cô ấy đấy?”

Dunford lại cau có. “Cậu chỉ được nói chuyện chung chung và nhảy với cô ấy một hoặc hai lần thôi. Cũng như khi tôi không ưa cách xã hội cố làm thỏa mãn cậu, tôi không muốn dùng địa vị của cậu để khiến cô ấy thành công.”

“Bất cứ điều gì cậu muốn,” Alex niềm nở đáp, bỏ qua lời nhận xét cay độc của bạn. “Dù không nghĩ tôi làm điều này cho cậu. Emma nói cô ấy sẽ nhai đầu tôi nếu tôi không giúp Belle với người được bảo trợ mới của cô ấy.”

“Cố hết sức có thể,” Belle sẵn sàng nói, đi vào phòng trong một đám mây lụa xanh biếc.

“Henry đâu?” Dunford hỏi.

“Ngay đây thôi.” Belle bước sang một bên để nhường lối cho Henry.

Cả ba người đàn ông đều nhìn vào cô gái bên khung cửa, nhưng họ nhìn thấy những điều khác nhau.

Alex nhìn thấy một cô gái trẻ hấp dẫn với sức sống căng tràn tỏa ra từ đôi mắt màu xám bạc.

John thấy cô gái anh đã thích và vô cùng ngưỡng mộ trong vài tuần vừa qua, dường như đã trưởng thành và quyến rũ trong bộ váy cùng cái mũ mới.

Dunford nhìn thấy một thiên thần.

“Ôi lạy Chúa tôi, Henry,” anh thờ dòn, bất giác tiến về phía cô. “Điều gì đã xảy ra với cô thế này?”

Henry nhăn mặt. “Ngài không thích ư? Belle nói...”

“Không,” anh thốt lên, giọng nói lạc đi. Anh vội đi về phía trước và nắm lấy tay cô. “Ý tôi là có. Ý tôi là trông cô thật tuyệt vời.”

“Ngài chắc chứ? Bởi tôi có thể thay...”

“Đừng thay đổi bất cứ điều gì,” anh nghiêm khắc nói.

• • •

Cô nhìn chăm chăm vào anh, biết rằng tình cảm của mình đã hiện lên trong mắt nhưng chẳng thể làm gì khác. Cuối cùng Belle phá vỡ im lặng bằng giọng vui vẻ, “Henry, giới thiệu với cô anh họ của tôi.”

Henry chớp mắt và quay lại nhìn người đàn ông tóc đen, mắt xanh lục đang đứng cạnh John. Anh ấy thật hấp dẫn, cô đánh giá khách quan, nhưng cô thậm chí không nhận ra anh ấy khi cô đi trong phòng. Cô chẳng thể nhìn thấy ai khác ngoài Dunford.

“Cô Henrietta Barrett,” Belle nói, “tôi có thể giới thiệu với cô Công tước vùng Ashbourne không?”

Alex cầm tay cô và hôn nhẹ lên ngón tay. “Tôi rất hân hạnh được gặp cô, cô Berrett,” anh ta nói nhẹ nhàng, ném cho Dunford một cái nhìn độc ác, người rõ là chỉ muốn chiếm riêng quý cô được hân bảo trợ này. “Không hân hạnh như anh bạn Dunford của chúng ta, có lẽ thế, nhưng dù sao cũng rất hân hạnh.”

Đôi mắt Henry nhảy múa, và cô cười lớn. “Làm ơn hãy gọi tôi là Henry, thưa ngài...”

Mọi người đều gọi thế, Dunford nói hộ cô.

Cô nhún vai. “Đúng vậy. Trừ Phu nhân Worth.”

“Henry,” Alex nói, kiểm tra lại âm thanh của từ đó. “Tôi nghĩ nó hợp với cô. Còn hợp hơn cái tên Henrietta ấy.”

“Tôi không nghĩ tên Henrietta hợp với bất cứ ai,” cô lặp lại. Sau đó cô trao cho anh ta một nụ cười táo bạo, và Alex hiểu ngay tại sao Dunford lại chết mê chết mệt cô gái này. Cô ấy có cá tính, dù không nhận ra nhưng cô có cả sắc đẹp, chắc chắn Dunford chẳng có cơ hội thoát.

“Tôi hy vọng không phải thế,” Alex nói. “Vợ tôi đang mang thai đứa con đầu lòng, được hai tháng rồi. Tôi sẽ phải cân nhắc để không đặt tên bé là Henrietta.”

“Ồ, vâng.” Henry đột ngột nói như nhớ ra điều gì rất quan trọng. “Ngài đã kết hôn với chị họ của Belle. Cô ấy hẳn rất đáng yêu.”

Ánh mắt Alex dịu lại. “Đúng thế. Hy vọng cô có dịp gặp cô ấy. Cô ấy sẽ rất thích cô đấy.”

“Không thích bằng tôi thích cô ấy đâu, tôi chắc đấy, bởi cô ấy hẳn phải rất tuyệt mới lấy được ngài.” Henry nhìn Dunford táo bạo hơn. “Ồ, nhưng làm ơn hãy quên những gì tôi đã nói, thưa ngài. Dunford đã nhấn mạnh là tôi không được nói chuyện với đàn ông đã có vợ.” Như để minh họa cho quan điểm của mình, cô lùi lại một bước.

Alex phá lên cười.

“Ashbourne thì được,” Dunford vừa nói vừa rên lên.

“Hy vọng tôi cũng là ngoại lệ,” John thêm vào.

Henry nghi ngờ nhìn người giám hộ đang bị bao vây của mình.

“John cũng vậy,” anh nói, giọng càng lúc càng cáu kỉnh.

“Xin chúc mừng, Dunford,” Alex nói, cố lau nước mắt vì nín cười. “Tôi đoán là cậu sẽ thành công vang dội trong tầm tay. Những lời cầu hôn sẽ đập vỡ cửa nhà cậu đó.”

Nếu Dunford hài lòng với tuyên bố của bạn mình, sao nó không thể hiện trên mặt anh?

Henry tươi cười. “Ngài thực sự nghĩ vậy chứ? Tôi phải thú nhận là mình hiểu biết rất ít về xã hội. Caroline bảo tôi thường quá thẳng thắn.”

“Chính điều đó sẽ làm nên thành công của cô,” Alex tự tin nói.

“Chúng ta phải lên đường thôi,” Belle cắt ngang. “Mẹ và bố tôi đã đi rồi, tôi đã nói với họ chúng ta sẽ theo ngay sau. Chúng ta đi cùng một xe chứ? Tôi nghĩ như thế sẽ dễ nói chuyện hơn.”

“Henry và tôi sẽ đi với nhau,” Dunford nói nhẹ nhàng, nắm lấy tay cô. “Có vài điều tôi muốn nhắc nhở trước khi cô ấy ra mắt.” Dunford kéo tay cô ra phía cửa và họ cùng rời khỏi phòng.

Chính vì thế, anh không nhìn thấy ba nụ cười giống hệt nhau cùng hướng về phía sau mình.

“Ngài muốn nói chuyện gì với tôi?” Henry hỏi khi xe của họ khởi hành.

“Chẳng có gì cả,” anh thừa nhận. “Tôi nghĩ cô thích yên tĩnh một chút trước khi tới bữa tiệc thôi.”

“Ngài thật chu đáo quá, thưa đức ngài.”

“Ôi vì Chúa,” anh cau mày. “Dù cô làm gì, đừng bao giờ gọi tôi là ‘đức ngài’.”

“Tôi chỉ tập luyện thôi,” cô thì thầm.

Một khoảng yên lặng, sau đó anh hỏi, “Cô có căng thẳng không?”

“Một chút,” cô thừa nhận. “Dù các bạn của ngài rất đáng yêu, và họ khiến tôi khá thoải mái.”

“Tốt.” Anh vỗ nhẹ vào tay cô.

Henry có thể cảm thấy hơi ấm từ tay anh xuyên qua hai lớp vải găng tay, và cô thấy đau. Nhưng vì không biết làm thế nào, thế nên cô đã làm những gì mình vẫn thường làm khi cảm xúc biểu hiện quá rõ lên khuôn mặt: Cô cười một cách ranh mãnh. Rồi vỗ nhẹ lên tay anh.

Dunford ngả người ra sau, nghĩ rằng Henry phải thật tự tin đến thế nào khi trêu chọc anh như vậy ngay trước ngày ra mắt. Cô đột ngột quay lại và nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ ngắm đường phố London trôi qua trước mắt. Anh đã nghiên cứu lý lịch của cô, ngạc nhiên khi nhận ra ánh nhìn vui vẻ trong mắt cô đã biến mất. Anh đã định hỏi Henry về điều đó khi cô làm ướt đôi môi mình.

Trái tim Dunford như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Anh chưa bao giờ mơ đến việc Henry có thể thay đổi khác hẳn chỉ trong hai tuần ở London, chưa từng nghĩ cô gái quê táo bạo có thể trở nên quyến rũ đến vậy, cho dù vẫn táo bạo như xưa. Anh ước được chạm vào cổ cô, kéo tay dọc theo đường viền cổ áo và để mặc các ngón tay khám phá hơi ấm kỳ diệu bên trong đó...

Anh rùng mình, nhận ra khá rõ những suy nghĩ đó đã điều khiển cơ thể anh theo hướng khá khó chịu. Và anh trở nên đau đớn khi nhận ra thực tế rằng mình bắt đầu quan tâm tới cô nhiều quá mức, tất nhiên, không phải theo cách một người giám hộ quan tâm tới người được bảo trợ.

Thật dễ để quyến rũ cô. Dunford biết mình có đủ khả năng làm thế, và thậm chí Henry đã bị khiếp sợ trong lần gặp cuối cùng, anh không nghĩ cô sẽ cố ngăn anh lại lần nữa. Anh có thể phủ kín cô bằng sự thích thú. Cô sẽ chẳng bao giờ biết cái gì hợp với mình.

Anh rùng mình, như thể các chuyển động cơ học có thể kiềm chế mình khỏi việc nghiêng qua ghế và tiến một bước đầu tiên đến mục đích chính. Anh không đưa Henry tới London để quyến rũ cô. Chứa lòng lạnh, anh nhăn nhó nghĩ, đã bao nhiêu lần anh phải lập lại sự kiềm chế này trong suốt vài tuần qua? Nhưng đó là sự thật, Henry có quyền gặp gỡ mọi anh chàng độc thân có đủ điều kiện ở London. Anh sẽ phải lùi lại và để cô nhìn thấy bản thân mình là ai ở ngoài kia.

Thật là một bản năng hào hiệp chết tiệt. Cuộc sống sẽ đơn giản hơn nhiều nếu danh dự của anh không xen vào mọi việc xảy đến với cô gái này.

Henry quay lại nhìn anh, môi cô hé mở một chút, giật mình bởi sự khó chịu trên khuôn mặt anh. “Có chuyện gì vậy?” cô khẽ hỏi.

“Không,” anh trả lời, cộc cằn hơn anh nghĩ.

“Ngài đang khó chịu với tôi.”

“Sao tôi lại phải khó chịu với cô?” anh lặp lại.

“Ngài vừa nói như thể ngài khó chịu với tôi.” Anh thở dài. “Tôi khó chịu với bản thân mình thôi.”

“Nhưng tại sao?” Henry hỏi, khuôn mặt lộ vẻ quan tâm.

Dunford rửa thầm trong hơi thở. Giờ thì biết nói gì đây?

Tôi khó chịu vì tôi muốn quyến rũ em? Tôi khó chịu vì em có mùi chanh và tôi muốn biết nguyên nhân đến chết đi được?

Tôi khó chịu vì...

“Ngài không phải nói gì cả,” Henry nói, cảm thấy rõ là anh không muốn chia sẻ cảm xúc với cô. “Để tôi làm ngài vui lên nhé.”

Hạ bộ của anh siết chặt khi nghĩ đến đó.

“Tôi có thể kể cho ngài chuyện đã xảy ra với Belle và tôi hôm qua không?”

Nó buồn cười lắm. Nó... Thôi, tôi thấy ngài không muốn nghe.”

“Không phải thế,” anh buộc mình phải nói.

“À, chúng tôi đã ghé qua cửa hàng trà Hardiman, và... Ngài có nghe đâu.”

“Tôi có,” anh đáp lại, cố khiến khuôn mặt trở nên dễ chịu hơn.

“Tốt thôi,” cô nói chậm, nhìn anh thăm dò. “Có một quý bà đi vào, tóc bà ấy màu xanh lá cây...”

Dunford không có ý kiến gì.

“Ngài chẳng nghe gì cả,” cô cáo buộc.

“Tôi nghe chứ,” anh phản đối. Sau đó anh nhìn thấy sự nghi ngờ của cô và thừa nhận bằng nụ cười bé thơ, “Tôi không để ý thật.”

Cô cười với anh rồi, không phải nụ cười táo tợn quen thuộc mà anh đã biết, mà là nụ cười hoàn toàn vui vẻ, chất phác tuyệt đẹp.

Dunford như bị mê hoặc. Anh nghiêng về phía trước, không biết mình đang làm gì nữa.

“Ngài muốn hôn tôi?” cô thì thầm thắc mắc.

Anh lắc mạnh đầu.

“Ngài định làm thế,” cô kiên trì. “Tôi thấy điều đó trong mắt ngài. Ngài nhìn tôi đúng cách tôi luôn muốn khi nhìn ngài, nhưng tôi không biết làm sao, và...”

“Suýt!” Anh đặt ngón tay lên miệng cô.

“Tôi sẽ không phiền đâu,” cô thì thầm với anh.

Máu Dunford chảy rần rật. Henry chỉ cách anh có một chút nữa thôi, bóng hình trong lụa trắng, và cô đồng ý để anh hôn cô. Đồng ý để anh làm điều anh muốn đến đau đớn...

Ngón tay anh trượt trên môi cô, chạm vào môi dưới của cô.

“Làm ơn,” cô thì thầm.

“Nó không có nghĩa gì hết,” anh lầm bầm.

Cô gật đầu. “Không gì cả.”

Anh nghiêng người về phía trước và giữ lấy khuôn mặt cô trong tay. “Cô sắp tới một buổi khiêu vũ, gặp gỡ những quý ông thanh lịch...”

Cô gật đầu. “Bất cứ gì ngài nói.”

“Anh ta sẽ tán tỉnh cô... Có khi cô sẽ yêu.”

Cô không nói gì.

Anh chỉ thối một sợi tóc đi. “Và cô sẽ sống hạnh phúc mãi mãi về sau.”

Cô nói, “Tôi mong thế,” nhưng lời nói đã bị miệng anh chặn lại khi hôn cô bằng nụ hôn dịu dàng, cháy bỏng nhất, thiêu đốt cô trong ngọn lửa tình yêu. Anh lại hôn cô lần nữa, rồi lần nữa, môi anh thật mềm mại và nhẹ nhàng, tay anh ấm áp trên má cô. Henry rên rỉ gọi tên anh, và anh đưa lưỡi vào giữa hai môi cô, không thể chống lại sức cám dỗ từ sự ngọt ngào nơi miệng cô.

Sự gần gũi mới mẻ này phá vỡ mọi kiểm soát anh đã làm với bản thân, và điều lý trí cuối cùng anh nghĩ được là không thể làm rối tóc cô... Tay anh trượt xuống lưng rồi ghì chặt cô vào lòng mình, miệt mài trong hơi ấm cơ thể cô. “Ôi, Chúa ơi, Henry!” anh thốt lên. “Ôi, Hen!”

Dunford có thể cảm thấy sự ửng thuận của cô và biết rằng mình là một kẻ hèn hạ. Nếu anh đang ở đâu khác chứ không phải trên một chiếc xe đang đi tới buổi khiêu vũ đầu tiên của Henry, có lẽ anh sẽ không đủ dũng cảm để dừng lại, nhưng sự thật là... Ôi, lạy Chúa, anh không thể hủy hoại cô. Anh muốn cô có khoảng thời gian hoàn hảo.

Anh không hề biết, với Henry đây chính là thời gian hoàn hảo.

Dunford hít một hơi sâu và cố tách môi anh khỏi môi cô, đặt môi lên đường viền hàm dưới của cô. Da cô thật mềm mại, thật ấm áp, anh không thể cưỡng lại một nụ hôn kéo dài tới tai cô. Cuối cùng, anh gắng sức rời ra, ghê tởm chính mình vì đã làm thế với cô. Anh đặt tay lên vai cô, giữ cô cách một khoảng bằng sải tay, rồi nhận ra bất cứ sự đụng chạm nào giữa họ đều có khả năng làm bùng nổ cảm xúc, thế nên anh kéo tay lại và chuyển đến chỗ ngồi đối diện.

Henry chạm tay vào đôi môi nóng ran của mình, cô quá ngây thơ để hiểu được mong muốn của anh đã thay đổi, chỉ trong tích tắc. Sao anh lại ngồi xa đến vậy? Cô biết anh đứng khi ngừng hôn. Cô biết mình phải cảm ơn anh về điều đó, nhưng sao anh không thể cứ ngồi bên cạnh cô và ít nhất cũng nắm lấy tay cô? “Rõ là nó chẳng có nghĩa gì cả,” cô cố đùa, giọng nói vỡ òa.

“Vì lợi ích của cô, tốt hơn là không xảy ra điều đó.”

Thế nghĩa là gì? Henry nguyên rủa mình vì không đủ can đảm để hỏi.

Thay vào đó cô nói, “Tôi... Chắc trông tôi cầu thả lắm,” giọng cô nghe như nói thẳng vào tai vậy.

“Tóc cô vẫn ổn,” anh thẳng thừng đáp. “Tôi đã cẩn thận không làm rối nó.”

Rõ là sự thờ ơ của anh với nụ hôn đã giội cả xô nước băng giá vào cô. “Không, tất nhiên là không. Ngài không muốn hủy hoại tôi trong buổi tối ra mắt đầu tiên.”

Ngược lại, Dunford nhăn nhó nghĩ, anh cực kỳ muốn hủy hoại cô. Hủy hoại cô nhiều nữa, nữa, nữa. Anh muốn cười vào sự công bằng thi vị và

mọi thứ liên quan. Sau vài năm theo đuổi phụ nữ và cả thập kỷ được phụ nữ theo đuổi, cuối cùng anh cũng dừng lại trước một cô gái, đến từ Cornwall, người mà anh có vinh dự bị ràng buộc bởi sự bảo vệ. Chúa lòng lành, với tư cách người giám hộ của cô, nhiệm vụ thực tế thiêng liêng của anh là giữ cho cô trong sạch và thuần khiết trước khi đến với người chồng tương lai, người mà tình cờ anh lại được yêu cầu tìm giúp cô. Anh lắc mạnh đầu, như để nghiêm khắc nhắc nhở bản thân không được để sự cố vừa rồi tiếp diễn.

Henry thấy anh lắc đầu và nghĩ đó là câu trả lời cho nhận xét của cô về việc không muốn hủy hoại cô, đồng thời là sự nhắc nhở nhục nhã, lạnh lùng với cô khi nói, “Không, tôi không được phép làm gì để phá hỏng danh tiếng của mình. Tôi không thể lấy được chồng, và đó là mục đích của việc ở đây phải không?” Cô liếc nhìn Dunford.

Dunford không nhìn cô, và hàm anh nghiêng chặt, Henry nghĩ rằng anh sắp vỡ đến nơi. Như thế là anh không hài lòng, tốt! Không hài lòng cũng chưa hẳn đúng với những gì cô cảm thấy. Cô cười một cách điên rồ và thêm vào, “Tôi biết ngài nói tôi có thể trở về Cornwall nếu muốn, nhưng giờ cả hai ta đều biết đó là lời nói dối, phải không?”

Dunford quay lại, nhưng cô không cho anh cơ hội được nói.

“Một chuyến đi,” cô nói tiếp, ngày càng lớn tiếng, “chỉ có duy nhất một mục đích, đó là tống cô gái lảm chuyện này đi lấy chồng và thoát nợ. Trong trường hợp đó, tôi cho rằng, người muốn thoát nợ chính là ngài, dù ngài có vẻ không làm việc đó tốt lắm.”

“Henry, yên nào,” anh đề nghị.

“Ồ, tất nhiên rồi, thưa đức ngài. Tôi sẽ im miệng. Theo đúng quy tắc luân lý mà một cô gái trẻ phải thế. Tôi sẽ muốn là một cô gái có lần đầu ra mắt hoàn hảo hơn bất cứ điều gì. Chúa không cho phép tôi phá hỏng cơ hội có một hôn nhân tốt. Tại sao, tôi có thể lừa được một tự tước ấy chứ.”

“Nếu cô may mắn,” anh căn cẩu.

Henry cảm thấy như bị tát vào mặt. Ồ, cô biết mục đích ban đầu của Dunford là tống cô đi lấy chồng, nhưng vẫn thật đau đớn khi nghe anh nói ra điều đó. “Có lẽ tôi sẽ không kết hôn,” cô nói, cố ra vẻ thách thức nhưng không thành công.

“Ngài biết tôi không bị buộc phải làm thế.”

“Tôi hy vọng cô không cố tình phá hỏng cơ hội tìm chồng của mình chỉ để chọc tức tôi.”

Cô cứng người. “Đừng đánh giá mình quá cao như vậy, Dunford. Tôi có nhiều thứ quan trọng để nghĩ hơn việc chọc tức ngài.”

“Thật may mắn cho tôi,” anh dài giọng.

“Ngài thật đáng ghét,” cô thốt lên. “Đáng ghét và... và... và đáng ghét!”

“Vốn từ mới phong phú làm sao.”

Má Henry đỏ bừng vì xấu hổ và giận dữ. “Ngài là một kẻ tàn nhẫn, Dunford.

Một con quái vật! Tôi chẳng hiểu sao ngài lại hôn tôi. Tôi đã làm gì khiến ngài ghét tôi à? Ngài muốn trừng phạt tôi à?”

Không, tiếng anh gào thét trong đầu, anh muốn trừng phạt bản thân thôi.

Anh buông một tiếng thở dài và nói, “Tôi không ghét cô Henry.”

Nhưng anh cũng không yêu em, cô muốn khóc to. Anh không yêu em, và điều đó thật đau đớn. Sao cô lại đáng sợ vậy? Có chuyện gì xảy ra với cô vậy? Điều gì đã thôi thúc anh làm tổn thương cô khi hôn cô say mê như vậy mà chẳng vì lý do gì ngoại trừ... Chúa ơi, cô chẳng nghĩ ra được lý do gì. Nó không giống sự đam mê mà cô đã cảm thấy. Anh trở nên quá lạnh lùng và xa cách khi nói về mái tóc cô.

Henry thở hỗn hển, đột nhiên nhận ra sự tủi nhục đã dâng lên thành những giọt lệ trong mắt. Cô vội quay đi lau chúng, không quan tâm nước mắt có thể làm hồng găng tay của cô.

“Ôi, Chúa ơi, Hen,” Dunford nói giọng nhẹ nhàng. “Đừng...”

“Đừng gì?” cô bật lại. “Đừng khóc ư? Ngài thật tốt khi nói thế với tôi đây!” Cô khoanh tay chống đối và dùng hết sức mạnh có thể để ngừng khóc. Sau một phút hoặc hơn, cô thực sự cảm thấy mình đã bình thường trở lại đôi chút.

Và cùng lúc đó, cỗ xe dừng lại, Dunford lạnh lùng nói, “Chúng ta đến rồi.”

Giờ anh chỉ muốn gì hơn là được về nhà.

Mọi con đường đều dẫn về Cornwall.

Chương 14

Henry ngẩng cao đầu khi Dunford giúp cô xuống xe. Tim cô như tan vỡ khi tay anh chạm vào tay mình, nhưng cô đã học được cách giữ bình tĩnh trên khuôn mặt. Khi Dunford chột liếc nhìn cô, tất cả những gì anh thấy là một gương mặt hoàn toàn bình thường không có chút dấu hiệu của sự đau buồn hay tức giận, nhưng cũng chẳng có chút hạnh phúc nào.

Khi họ vừa xuống thì xe của nhà Blackwoods cũng tiến tới ngay sau. Henry thấy John giúp Belle xuống. Belle chạy đến bên cô ngay lập tức, không buồn đợi Alex xuống xe. “Chuyện gì thế?” cô ấy kêu lên, nhận ra khuôn mặt căng thẳng khác thường của Henry.

“Không có gì,” Henry nói dối.

Nhưng Belle nghe thấy có vấn đề trong giọng nói của cô. “Rõ ràng là có chuyện gì đó.”

“Không có gì đâu, thật đấy. Chỉ là tôi thấy căng thẳng thôi.”

Belle khá nghi ngờ việc Henry có thể trở nên căng thẳng đến vậy sau một chuyến đi ngắn. Cô ấy nhìn sang phía Dunford một cách khinh miệt. Anh lập tức quay đi, bắt đầu trò chuyện với John và Alex.

“Anh ấy đã làm gì cô?” Belle thì thầm giận dữ.

“Không có gì!”

“Nếu đúng như thế,” Belle vừa nói vừa nhìn như thể cô ấy chẳng tin điều đó tẹo nào, “thì cô cần phải bình tĩnh hết sức ngay trước khi chúng ta vào trong.”

“Tôi sẵn sàng rồi,” Henry phản đối. “Tôi chưa từng bình tĩnh thế này lần nào trong đời.”

“Giờ thì mất bình tĩnh đi.” Belle nắm tay Henry khẩn khoản. “Henry, tôi chưa bao giờ thấy ánh mắt chết chóc đó. Tôi xin lỗi phải nói vậy, nhưng đó là sự thật. Không có gì phải sợ. Mọi người sẽ yêu mến cô. Chỉ cần vào trong và là chính mình,” cô ngừng lại. “Trừ việc chửi thề.”

Henry miễn cưỡng mỉm cười.

“Và đừng nói chuyện về trang trại,” Belle vội thêm vào. “Đặc biệt là về lợn.”

Henry có thể cảm thấy ánh sáng lấp lánh đã quay lại trong mắt mình. “Ôi, Belle, tôi yêu cô quá. Cô đúng là một người bạn tốt.”

“Cô làm được mà,” Belle quay lại, khẽ bóp tay cô. “Cô sẵn sàng chưa? Tốt. Dunford và Alex sẽ cùng hộ tống cô. Điều đó sẽ khiến nhiều người chú ý. Trước khi Alex cưới vợ, họ là hai quý ông đủ điều kiện nhất nước đây.”

“Nhưng Dunford không có tước hiệu mà.”

“Chẳng quan trọng. Dù thế nào thì các cô gái cũng thích anh ấy.”

Henry hiểu khá rõ tại sao. Nhưng anh không muốn cô. Ít nhất cũng không theo cách thông thường. Một thoáng túi nhục phủ qua mặt cô khi liếc nhìn anh. Cô đột nhiên cảm thấy rất có nhu cầu chứng minh mình xứng đáng được yêu kể cả Dunford có không đồng ý đi chăng nữa. Cô hếch cằm, và trang điểm cho khuôn mặt bằng một nụ cười rạng rỡ. “Tôi sẵn sàng rồi, Belle. Tôi sắp có một khoảng thời gian đáng nhớ đây.”

Belle hơi sững sốt bởi sự thay đổi đột ngột của Henry. “Vậy chúng ta đi nào. Dunford! Alex! John! Chúng tôi đã sẵn sàng.”

Ba quý ông miễn cưỡng dừng cuộc nói chuyện, và Henry được hộ tống bởi Dunford và Alex. Cô cảm thấy vô cùng nhỏ bé; hai người đàn ông này phải cao hơn một mét tám với bờ vai khá rộng. Henry biết mọi quý cô trong phòng khiêu vũ sẽ ghen tỵ với mình; cô không gặp nhiều đàn ông, nhưng chắc chắn họ không có sức hấp dẫn tuyệt đối như ba người đàn ông trong bữa tiệc của cô.

Họ vào trong và xếp hàng đợi người quản gia thông báo tên. Henry thậm chí không nhận ra mình tiến đến ngày càng gần hơn phía Alex, tách xa khỏi Dunford. Cuối cùng Alex cúi xuống và thì thầm, “Cô ổn chứ, Henry? Sắp đến lượt chúng ta rồi.”

Henry quay người và nở nụ cười tuyệt đẹp mà cô vừa dùng với Belle. “Ồn trời, tôi vẫn ổn. Hoàn hảo. Tôi sẽ đón ngã cả London. Tôi sẽ có hàng đồng đàn ông dưới chân mình.”

Dunford nghe thấy cô nói và cứng người lại, kéo cô về phía mình. “Nhìn xem cô đang làm gì, Henry,” anh thì thầm gay gắt. “Cô không được vào trong với ngài Ashbourne. Đây là chỗ của vợ anh ấy.”

“Đừng lo,” cô quay lại cười chân thành. “Tôi sẽ không làm ngài xấu hổ đâu. Và tôi hứa sẽ thoát khỏi tay ngài càng sớm càng tốt. Tôi có trách nhiệm phải kiếm được vài chục lời đề nghị kết hôn. Vào tuần tới, nếu tôi có thể.”

Alex đoán được chuyện gì đang xảy ra và môi anh giật giật. Anh không đặt cao danh dự nên anh cũng không thích sự căng thẳng của Dunford.

“Huân tước và Phu nhân Blackwood!” người quản gia xướng lên.

Henry nín thở. Họ là người tiếp theo.

Alex đẩy nhẹ cô một cách tinh nghịch và thì thầm, “Cười nào.”

“Ngài Công tước xứ Ashbourne! Nam tước Stannage! Quý cô Henrietta Barrett!”

Đám đông chột im lặng. Henry đã không bị lừa dối hay thất vọng khi nghĩ rằng rất nhiều người sẽ kinh ngạc trước sắc đẹp tuyệt vời của cô, nhưng cô cũng biết rằng tất cả đã đứng im như chết để nhìn một cô gái, người mà làm thế nào đó lại có thể đặt tay được lên tay hai người đàn ông hấp dẫn nhất nước Anh.

Năm người bạn họ cùng đi đến chỗ Caroline, để đảm bảo hơn cho sự thành công của Henry, bằng cách công bố cho cả thế giới biết, Nữ Bá tước xứ Worth, là người bảo trợ cho cô.

Chỉ trong vòng mấy phút, Henry đã bị vây kín bởi đám đàn ông và phụ nữ trẻ tuổi, ai cũng mong được làm quen với cô. Đám đàn ông tò mò, cô gái lạ này là ai và làm thế nào mà cô ta lôi kéo được sự chú ý của cả Dunford và Ashbourne?

(Tin đồn về việc cô là người được Dunford bảo trợ vẫn chưa lan truyền).

Những người phụ nữ còn tò mò hơn, với cùng một lý do như trên.

Henry cười nói, đùa cợt, trêu chọc và tỏa sáng. Bằng ý chí mạnh mẽ, cô đẩy Dunford ra khỏi tâm trí mình. Cô tưởng tượng rằng mỗi người đàn ông mình gặp là Alex hoặc John, và mỗi người phụ nữ là Belle hay Caroline. Mẹo nhỏ này giúp cô thư giãn và trở về đúng với bản thân mình, một khi cô làm được điều đó, mọi người lập tức quẩn quýt bên cô.

“Cô ấy là một làn gió mát lành,” bà Jersey tuyên bố, không quan tâm bà ta là người nhàm chán khủng khiếp.

Dunford nghe lỏm được nhận xét này và cố để tự hào về người được mình bảo trợ, nhưng anh không thể điều khiển được cảm giác chiếm hữu khó chịu mà mình cảm thấy mỗi khi có một kẻ tự phụ trẻ tuổi nào đó hôn lên tay Henry. Và chẳng gì so sánh được với cơn ghen bộc phát khiến anh run rẩy mỗi khi cô cười với một trong số những người đàn ông trưởng thành và giàu kinh nghiệm hơn cũng đang đổ xô đến bên cô.

Caroline đang giới thiệu cô với Bá tước Billington, một người Dunford vẫn thích và ngưỡng mộ. Khốn thật, đó đúng là kiểu cười táo bạo cô thường cười với anh. Dunford đã ghi nhớ, mình sẽ không bán cho ngài Billington chiến lợi phẩm Ả Rập mà mình đã sục sạo tìm kiếm suốt mùa xuân.

“Tôi thấy người được bảo trợ của anh đúng là chết người.”

Dunford quay đầu lại thấy phu nhân Sarah Jane Wolcott. “Phu nhân Wolcott,” anh nói, nghiêng đầu chào một cách uể oải.

“Cô ấy khá thành công đấy.”

“Đúng thế.”

“Ngài phải tự hào lắm.”

Anh miễn cưỡng gật đầu.

“Phải nói là tôi không đoán được điều này. Không phải là cô ấy không hấp dẫn,” Phu nhân Wolcott vội thêm vào. “Nhưng cô ấy có vẻ không bình thường.”

Dunford gặn cái nhìn chết người lên cô ta. “Trong dáng vẻ hay trong tính cách?”

Sarah Jane hoặc là cực kỳ ngu ngốc hoặc chỉ đơn giản không nhận ra sự giận dữ trong mắt anh. “Tôi nghĩ cả hai. Ngài không nghĩ cô ấy quá tiến bộ chứ?”

“Không,” anh cắn cẩu. “Tôi không nghĩ thế.”

“Ờ!” Khóe môi Sarah Jane khẽ nhếch lên. “A, tôi chắc mọi người sẽ sớm nhận ra điều đó.” Cô ta bĩu môi rồi đi tiếp.

Dunford quay lại nhìn Henry lần nữa. Có phải cô đã quá tiến bộ không? Cô cười giòn tan. Anh luôn lấy đó làm dấu hiệu của một người hạnh phúc và thú vị, nhưng một số đàn ông lại nghĩ đó là lời mời. Anh tiến đến bên Alex, nơi anh có thể để mắt tới cô tốt hơn.

Trong khi đó, Henry đã cố thuyết phục bản thân rằng cô đang có một khoảng thời gian tuyệt vời. Dường như ai cũng nghĩ cô cực kỳ hấp dẫn và dí dỏm, với một người phụ nữ mà phần lớn thời gian trong đời chẳng hề có bạn, thì đây thực sự là sự kết hợp mạnh mẽ. Bá tước Billington đang đặc biệt chú ý tới cô và theo những gì mình cảm nhận được thì Henry có thể nhận ra đặc ân mà anh ta hiếm khi dành cho các cô gái trẻ lần đầu ra mắt.

Henry nhận thấy anh ta khá hấp dẫn và cá tính, cô bắt đầu nghĩ, nếu có ai đó giống Billington thì mình chỉ việc tìm người đó để có thể sống hạnh phúc. Biết đâu là với chính ngài bá tước. Anh ta có vẻ khá thông minh, mặc dù có mái tóc nâu đỏ nhưng đôi mắt nâu của anh ta gợi cho cô nhớ đến Dunford.

Không, Henry nghĩ, đó không phải là lợi thế của ngài bá tước.

Rồi, lại một lần nữa, cô quyết định sẽ cư xử công bằng, không cần thiết phải chống lại anh ta.

“Cô có thể cưới ngựa chứ, cô Barrett?” bá tước nói.

“Tất nhiên,” Henry đáp. “Dù sao thì tôi cũng lớn lên ở trang trại mà.”

Belle hăng giọng.

“Thật chứ? Tôi không biết điều đó.”

“Ở Cornwall,” Henry quyết định lờ khuôn mặt khốn khổ của Belle. “Nhưng ngài không muốn nghe về trang trại của tôi đâu. Phải có hàng ngàn trang trại tương tự thế ấy chứ. Ngài có biết cưới ngựa không?” cô hỏi câu cuối với cái nhìn trêu chọc trong mắt, hiển nhiên là quý ông nào chẳng biết cưới ngựa.

Billington cười khùng khục. “Tôi có được vinh dự mời cô cưới ngựa ở công viên Hyde trong một ngày gần đây không?”

“Ôi, nhưng tôi không thể làm thế.”

“Tôi thật lòng đấy, cô Barrett.”

“Tôi thậm chí còn chưa biết tên ngài,” Henry tiếp tục, nụ cười làm khuôn mặt cô rạn rờ hằn. “Tôi không thể hẹn cưới ngựa với một người đàn ông mà tôi mới chỉ biết là ‘ngài bá tước’. Điều này thật quá khó với một cô gái, ngài biết đấy. Rồi tôi sẽ dành hết thời gian để run rẩy và khiến ngài khó chịu.”

Lần này Billington cười lớn hơn. Anh cúi người, “Thưa cô Charles Wycombe xin được phục vụ.”

“Tôi sẽ rất thích khi được cưới ngựa với ngài, thưa đức ngài Billington.”

“Ý cô là phần giới thiệu tên của tôi có vấn đề và cô vẫn gọi tôi là ‘đức ngài Billington’?”

Henry nghiêng đầu sang bên. “Tôi thực sự chưa hiểu về ngài lắm, thưa đức ngài Billington. Sẽ thật khiếm nhã nếu tôi gọi ngài là Charles, phải vậy không?”

“Không,” anh nói với nụ cười uể oải. “Tôi không nghĩ thế.”

Một cảm giác ấm áp bao trùm lấy cô, gần giống chứ không hoàn toàn giống cảm giác khi Dunford cười với cô.

Henry quyết định cô thích cảm giác mới này hơn. Vẫn là cảm giác đáng yêu khi có người muốn cô, quan tâm tới cô, có thể yêu cô nữa, nhưng với Billington, cô cố giữ lại một số biện pháp kiểm soát. Khi Dunford chọn tặng một nụ cười cho cô, nó giống như đang đi qua một thác nước vậy.

Cô có thể cảm thấy Dunford ở đâu đó gần đây, rồi cô liếc sang bên trái. Anh ở đó, như thể cô biết anh sẽ ở đó, và gật đầu chế nhạo cô. Trong khoảnh khắc, toàn thân Henry phản ứng lại, cô quên cả hít thở thế nào. Ngay sau đó, cô cố trấn tĩnh rồi quay trở lại với đức ngài Billington. “Thật khi biết tên ngài, kể cả khi tôi không có ý định dùng nó,” cô nói với nụ cười bí ẩn. “Dù thật khó để nghĩ đến ngài với tư cách một ‘bá tước’.”

“Thế có nghĩa cô sẽ nghĩ đến tôi là Charles?”

Cô nhún vai tế nhị.

Đó chính là lúc Dunford nghĩ tốt hơn hết là anh nên can thiệp. Trông Billington như chẳng muốn gì hơn là được nắm tay Henry, dắt cô ra vườn và hôn cô say đắm. Dunford nhận ra cảm giác khó chịu này thật dễ hiểu. Anh bước nhanh đến bên cô, nắm lấy tay cô theo cách chiếm hữu nhất.

“Billington,” anh cố nói bằng giọng ấm áp nhất, thật ra cũng không nhiều.

“Dunford. Tôi được biết ngài là người chịu trách nhiệm cho việc tạo ra rất nhiều sự chú ý cho tạo vật thú vị này.”

Dunford gật đầu. “Đúng, tôi là người giám hộ của cô ấy.”

Dàn nhạc đánh lên giai điệu đầu tiên của bản waltz. Dunford cầm tay Henry và dừng ở cổ tay cô.

Billington lại lịch lãm cúi người trước Henry. “Tôi có vinh dự mời cô điệu này không, cô Barrett?”

Henry định mở miệng trả lời nhưng Dunford đã trả lời nhanh hơn, “Cô Barrett đã hứa nhảy với tôi rồi.”

“À, vâng, người giám hộ của cô ấy, tất nhiên rồi.”

Những lời của vị bá tước khiến phối Dunford muốn nổ tung. Và Billington cũng là bạn. Dunford nghiêng chặt quai hàm để không phát ra tiếng gầm gừ. Không biết anh sẽ làm cái quái gì nếu người đàn ông tán tỉnh cô không phải bạn anh?

Henry cau mày khó chịu. “Nhưng...”

Tay Dunford siết chặt lấy cổ tay cô hơn. Sự phản kháng của cô nhanh chóng chấm dứt. “Rất hân hạnh được gặp ngài, đức ngài Billington,” cô nói với tất cả sự chân thành.

Billington gật đầu lịch sự. “Thực sự rất tuyệt.”

Dunford cau có. “Nếu ngài không phiền.”

Anh bắt đầu dẫn Henry ra phía sàn khiêu vũ.

“Có lẽ tôi không muốn nhảy với ngài,” Henry di di chân.

Anh nhướn mày. “Cô không có lựa chọn nào khác.”

“Với tư cách là người cực kỳ muốn tổng tôi đi lấy chồng, ngài đang làm khá tốt việc xua đuổi những người định cầu hôn tôi đấy.”

“Tôi không dọa Billington. Tin tôi đi, ngài ấy sẽ ở trước cửa nhà cô vào sáng mai, với hoa và chocolate trong tay.”

Henry cười mơ màng, chủ yếu để chọc tức anh. Tuy nhiên, khi họ tới sàn khiêu vũ, cô nhận ra dàn nhạc bắt đầu chơi bản waltz. Đây vẫn là điệu nhảy tương đối mới, những cô gái lần đầu ra mắt không được phép nhảy điệu waltz khi chưa có sự cho phép của các mệnh phụ trong xã hội. Cô di chân xuống đất một cách bướng bỉnh. “Tôi không thể,” cô nói.

“Tôi chưa được phép.”

“Caroline sẽ giải quyết việc đó,” anh cộc cằn nói.

“Ngài chắc chứ?”

“Nếu cô không bắt đầu nhảy với tôi ngay lập tức, tôi sẽ ghì chặt cô trong tay tôi, tạo ra cảnh như thế...”

Henry vội đặt tay lên vai anh. “Tôi không hiểu nổi ngài, Dunford,” cô nói khi anh bắt đầu xoay tròn cô trên sàn.

“Không ư?” anh nghi ngờ hỏi.

Cô nhìn anh. Thế nghĩa là gì? “Không,” cô tự nói với bản thân. “Tôi không hiểu.”

Anh siết chặt eo cô, không thể cưỡng lại sự cảm dỗ của cơ thể mềm mại này trong tay. Quỷ thần ơi, dạo này chính anh cũng chẳng hiểu nổi mình nữa.

“Sao ai cũng nhìn chúng ta chăm chăm vậy?” Henry thì thầm.

“Bởi vì, bạn thân mến, cô là cơn sốt mới nhất. Điều tuyệt vời nhất năm. Chắc cô cũng nhận ra điều đó.”

Giọng nói và cử chỉ của anh khiến cô giận dữ. “Ngài nên mừng cho tôi một chút. Tôi nghĩ mục đích của chuyến đi này là để tôi có vị trí nhất định trong xã hội. Giờ tôi đã có. Ngài không thể phá ngang được.”

“Điều đó còn xa với sự thật mà tôi đã nghe,” anh nói.

“Thế tại sao...,” giọng cô nhỏ dần. Cô không biết làm sao để hỏi về những khúc mắc trong tim mình.

Dunford có thể cảm thấy cuộc nói chuyện đang đi đến chỗ nguy hiểm và nhanh chóng giải thoát khỏi nó. “Billington,” anh nói cộc lốc, “có thể là một cái đích tốt đấy.”

“Cũng tốt như ngài chứ?” cô nhếch mép.

“Tốt hơn, tôi nghĩ thế. Nhưng tôi sẽ khuyên cô cẩn trọng hơn. Anh ta không phải một chàng công tử bột trẻ tuổi để cô có thể nắm trong tay.”

“Thế nên tôi mới thích ngài ấy đến vậy.”

Tay anh lại siết chặt quanh eo cô. “Nếu cô chọc tức ngài ấy cô có thể phải trả giá đấy.”

Đôi mắt bạc của cô trở nên nghiêm trọng. “Tôi không trêu chọc ngài ấy, và ngài biết điều đó.”

Anh khinh khỉnh nhún vai. “Mọi người đang bàn tán.”

“Họ không thể! Tôi biết họ không thể. Nếu thế Belle đã nói gì đó với tôi.”

“Cô ấy có cơ hội nói không? Trước hay sau khi cô trêu chọc để anh ta chịu nói tên thật của mình cho cô biết?”

“Ngài thật kinh khủng, Dunford. Tôi không biết chuyện gì xảy ra với ngài, nhưng tôi không thích ngài một chút nào nữa.”

Hài thật, Dunford cũng chẳng ưa bản thân mình. Và anh càng ghét bản thân hơn khi nói, “Tôi thấy cách cô nhìn ngài ấy, Henry. Sau khi bản thân cũng trải qua điều đó, tôi biết nó chính xác là gì. Billington nghĩ cô muốn ngài ấy, và không chỉ nhằm mục đích đạt được một cuộc hôn nhân.”

“Ngài thật khốn nạn,” cô rít lên, cố thoát khỏi anh.

Tay anh kẹp cứng eo cô. “Đừng nghĩ có thể thoát khỏi tôi ở giữa sàn khiêu vũ này.”

“Tôi sẽ tống ngài xuống địa ngục nếu có thể.”

“Tôi chắc cô sẽ làm thế,” anh lạnh lùng nói, “và tôi cũng không nghi ngờ mình sẽ gặp ác quỷ lúc này. Nhưng chừng nào tôi còn trên trái đất này, cô sẽ nhảy với tôi và ngoan ngoãn làm thế với nụ cười trên môi.”

“Cười không phải một phần của thỏa thuận này,” cô nóng nảy nói.

“Và thỏa thuận ở đây là gì, Hen yêu quý?”

Cô nhướn mày. “Một ngày nào đó, Dunford, ngài sẽ phải quyết định mình có thích tôi hay không, bởi thành thực mà nói, tôi không thể đoán nổi tâm trạng của ngài. Phút trước ngài là người đàn ông dễ thương nhất mà tôi biết, và phút sau ngài đã thành quỷ dữ.”

“‘Dễ thương’ là một từ nhạt nhẽo.”

“Tôi sẽ chẳng quan tâm chuyện đó nếu tôi là ngài, bởi đó không phải từ tôi muốn dùng để nói về ngài lúc này.”

“Tôi đảm bảo với cô, tôi không hồi hộp về chuyện đó đâu.”

“Nói tôi biết, Dunford, điều gì khiến thỉnh thoảng ngài trở nên kinh khủng vậy? Mới đầu giờ chiều nay ngài vẫn còn rất đáng yêu.” Đôi mắt cô đầy nuối tiếc. “Thật tốt khi giữ cho tôi trông ổn.”

Anh nhăn nhó nghĩ trông cô còn hơn từ “ồn” rất nhiều. Và đó chính là gốc rễ của vấn đề.

“Ngài khiến tôi cảm thấy như một công chúa, một thiên thần. Và giờ thì...”

“Và giờ thì sao?” anh hạ giọng hỏi.

Cô nhìn thẳng vào mắt anh. “Giờ ngài đang cố khiến tôi cảm thấy mình giống như một con điếm.”

Dunford cảm thấy như bị đâm mạnh vào mặt, nhưng anh chấp nhận nỗi đau đó: Anh xứng đáng bị như vậy. Cuối cùng anh nói, “Hen, đó chính là nỗi đau của dục vọng không được thỏa mãn.”

Cô lỗi một bước nhảy. “Gì cơ?”

“Cô nghe thấy rồi đấy. Cô không thể không nhận ra tôi muốn cô.”

Cô đỏ mặt và nuốt khan một cách khó khăn, tự hỏi không biết tất cả hơn năm trăm vị khách hôm nay có để ý thấy sự căng thẳng của mình không. “Có sự khác biệt giữa muốn và yêu, thưa đức ngài, và tôi sẽ không chấp nhận chỉ một thứ.”

“Sẽ như cô mong muốn.” Bản nhạc kết thúc, và Dunford cúi chào lịch thiệp.

Trước khi Henry có cơ hội đáp trả, anh biến mất vào đám đông. Theo bản năng, cô đi vòng quanh phòng khiêu vũ, cố tìm phòng vệ sinh để có thể kiếm một chút riêng tư và bình tĩnh lại. Tuy nhiên cô đã bị Belle chặn lại bởi có nhiều người cô ấy muốn giới thiệu với Henry.

“Có thể đợi vài phút được không? Tôi thực sự cần đến phòng nghỉ. Tôi nghĩ... tôi nghĩ là váy của mình gặp chút sự cố.”

Belle biết Henry vừa nhảy với ai và đoán ra có chuyện gì đó không ổn. “Tôi sẽ đi với cô,” cô tuyên bố, bỏ qua sự ngạc nhiên của chồng khi hỏi Alex tại sao phụ nữ lúc nào cũng phải đi vào nhà vệ sinh cùng nhau.

Alex nhún vai. “Đó là một trong những điều bí mật lớn nhất trên đời, tôi nghĩ thế. Tôi nghĩ mình sẽ sợ đến chết nếu biết chính xác chuyện gì xảy ra

trong những nhà vệ sinh đó.”

“Đó là nơi họ giữ mọi loại rượu ngon,” Belle sỗ sàng nói.

“Giờ thì hiểu rồi. Ồ, nhân tiện, em có thấy Dunford đâu không? Anh muốn hỏi cậu ấy vài chuyện,” anh quay lại hỏi Henry. “Chẳng phải cô vừa nhảy với anh ấy sao?”

“Tôi chắc mình cũng chẳng biết ngài ấy ở đâu.”

Belle cười xã giao. “Hẹn gặp hai người sau nhé, Alex, John.” Cô quay lại phía Henry. “Theo tôi. Tôi biết đường.” Cô dẫn Henry đi nhanh qua phòng, chỉ dừng lại để đặt hai ly champagne vào khay. “Đây,” cô nói, chỉ cho Henry. “Chúng ta sẽ cần cái này.”

“Trong phòng vệ sinh sao?”

“Ở nơi không có đàn ông? Đó là nơi tốt để ăn bánh mì.”

“Tôi phải nói thật là mình không thấy nó giống một bữa tiệc lắm.”

“Tôi cũng không nghĩ thế, nhưng đồ uống chỉ là đồ uống.”

Họ biến mất tại chỗ ngoặt của hành lang, Henry theo sau Belle vào một phòng nhỏ được thắp sáng bởi hàng tá nến. Có một tấm gương lớn treo trên tường. Belle đóng cửa và xoay khóa. Cô nói nhanh, “Giờ thì nói xem đã có chuyện gì?”

“Không...”

“Đừng có nói ‘không có gì’, tôi không tin đâu.”

“Belle...”

“Cô nên nói cho tôi biết, tôi sắp chết vì tò mò và sớm muộn gì tôi cũng sẽ biết mọi chuyện thôi. Nếu cô không tin thì cứ hỏi gia đình tôi sẽ rõ. Họ sẽ khẳng định điều đó ngay.”

“Chỉ là tôi phấn khích vì buổi tối nay thôi, tôi đã nói rồi.”

“Là Dunford.”

Henry nhìn ra chỗ khác.

“Tôi thấy rõ là cô yêu anh ấy,” Belle nói thẳng, “nên cô cứ thành thực đi.”

Henry quay đầu lại nhìn cô. “Ai cũng biết sao?” cô thì thầm hỏi, vừa sợ hãi vừa xấu hổ.

“Không, tôi không nghĩ thế,” Belle nói dối. “Và nếu mọi người biết, tôi chắc tất cả sẽ chúc mừng cô thôi.”

“Chẳng có tác dụng gì cả. Ngài ấy không muốn tôi.”

Belle nhướn mày. Cô đã chứng kiến cách Dunford nhìn Henry khi anh nghĩ không ai để ý. “Ôi, tôi nghĩ anh ấy muốn cô đấy.”

“Ý tôi là, ngài ấy... ngài ấy không yêu tôi,” Henry lắp bắp.

“Câu hỏi đó đang được tranh luận,” Belle trầm tư suy nghĩ. “Anh ấy đã hôn cô chưa?”

Henry đỏ bừng mặt thay cho câu trả lời.

“Thế là anh ấy đã hôn rồi! Tôi đã nghĩ vậy mà. Đó là dấu hiệu rất tốt.”

“Tôi không nghĩ thế,” Henry nhìn chăm chăm xuống sàn nhà. Trong hai tuần qua cô và Belle đã trở thành bạn tốt, nhưng họ chưa từng nói chuyện thẳng thắn như vậy. “Ngài ấy, ừm, ngài ấy, ừm...”

“Ngài ấy làm gì?” Belle giục.

“Dunford có vẻ hoàn toàn không kiểm soát được sau đó và ngài ấy thay đổi trong suốt chuyến đi như thể chẳng muốn làm gì với tôi. Ngài ấy thậm chí còn chẳng nắm tay tôi.”

Belle có nhiều kinh nghiệm hơn Henry, và cô lập tức nhận ra Dunford sợ sẽ mất kiểm soát. Cô không chắc lắm về lý do tại sao anh cố cư xử quá đáng kính như vậy. Đến kẻ ngốc cũng thấy họ là một cặp hoàn hảo. Một chút thiếu thận trọng trước hôn nhân có thể dễ dàng được bỏ qua. Cuối cùng Belle tuyên bố sau khi nhấp một ngụm champagne. “Đàn ông có khi là những kẻ ngốc.”

“Gì cơ?”

“Tôi không hiểu sao mọi người vẫn tin phụ nữ kém cõi hơn, trong khi rõ ràng đàn ông có tinh thần yếu đuối hơn.”

Henry ngậy người nhìn cô chăm chăm.

“Giả dụ thế này: Alex cố thuyết phục bản thân rằng mình không yêu chị họ tôi chỉ bởi anh ấy nghĩ mình không muốn kết hôn. Và John... hồi đó thậm chí còn ngu ngốc hơn, anh ấy cố đẩy tôi ra xa chỉ vì anh ấy định ninh trong đầu rằng những gì xảy ra trong quá khứ khiến anh ấy không xứng đáng với tôi. Dunford hẳn cũng có một lý do ngu ngốc nào đó khi cố xa cách cô như thế.”

“Nhưng tại sao?”

Belle nhún vai. “Nếu biết thì tôi đã thành người cầm quyền rồi. Người phụ nữ có thể hiểu được đàn ông sẽ thống trị thế giới, nhớ lời tôi. Trừ khi...”

“Trừ khi sao?”

“Điều này không thể đánh cược được.”

“Đánh cược gì?”

“Mấy tháng trước tôi cược với Dunford là anh ấy sẽ kết hôn trong vòng một năm.” Cô hồi hận nhìn Henry.

“Cô đã làm thế sao?”

Belle khỏ nhọc nuốt nước bọt. “Tôi nhớ mình đã nói anh ấy sẽ bị trói chân trói tay mà vẫn thích được thế.”

“Ngài ấy khiến tôi đau khổ chỉ vì một vụ cá cược?” Henry nhấn giọng vào từ cuối cùng.

“Nó không hẳn là một vụ cá cược,” Belle nói nhanh, nhưng vẫn nhận ra mình không khắc phục được tình huống này.

“Tôi muốn bóp cổ ngài ấy,” Henry nhấn mạnh từng từ.

“Cô đừng làm thế ở buổi khiêu vũ này.”

Henry đứng dậy và chống tay vào hông. “Đừng lo. Tôi không muốn ngài ấy hài lòng vì được tôi quan tâm.”

Belle lo lắng căn môi khi lén nhìn Henry trong phòng.
Henry đã quan tâm. Rất nhiều.

Chương 15

Dunford đã trốn vào trong phòng chơi bài, nơi anh vừa giành chiến thắng đáng kinh ngạc với một lượng tiền lớn. Chúa mới biết đã khó tập trung vào ván bài thế nào.

Sau vài ván, Alex đảo qua. “Có phiền nếu tôi tham gia cùng không?”

Dunford nhún vai. “Không sao.”

Những người khác quanh bàn chơi bài số hai mươi một kéo ghế dành chỗ cho công tước.

“Ai đang thắng vậy?” Alex hỏi.

“Dunford,” Huân tước Tarryton đáp. “Khá dễ dàng.”

Dunford lại nhún vai, khuôn mặt chẳng biểu hiện gì.

Alex nhấp một ngụm whiskey sau khi được chia bài và nhìn vào quân bài đang úp. Liếc sang Dunford anh nói, “Henry của cậu hóa ra lại rất thành công đấy.”

“Cô ấy không phải Henry của tôi,” Dunford căn cứ đáp lại.

“Chẳng phải cô Barrett là người được ngài giám hộ sao?” Huân tước Tarryton hỏi.

Dunford nhìn anh, gật đầu và nói, “Chia cho tôi quân bài khác.”

Tarryton làm vậy sau khi nói, “Tôi sẽ không ngạc nhiên nếu Billington đứng đầu danh sách ái mộ.”

“Billington, Farnsworth và một vài người nữa,” Alex nói với nụ cười niềm nở.

“Ashbourne?” giọng Dunford lạnh hơn nước đá.

“Dunford?”

“Im đi.”

Alex nén cười và xin một quân bài khác.

“Điều tôi không hiểu là,” Huân tước Symington, một ông già giữa tuổi ngũ tuần nói, “Sao trước đây không ai nghe nói gì về cô ấy. Ai là người nhà của cô ấy?”

“Tôi nghĩ giờ Dunford là người nhà của cô ấy,” Alex nói.

“Cô ấy đến từ Cornwall,” Dunford trả lời cộc lốc, nhìn mười đầu ngón tay chán nản. “Trước đó, là Manchester.”

“Cô ấy có của hồi môn không?” Symington tiếp tục.

Dunford ngừng lại. Anh chưa từng nghĩ đến điều này. Anh có thể thấy Alex nhìn mình chế nhạo, một bên lông mày kiêu hãnh nhướng lên. Nói không có thì quá dễ, Henry chẳng có chút hồi môn nào. Dù sao đó cũng là sự thật. Carlyle chẳng để lại cho cô gái bé nhỏ này xu nào.

Cơ may Henry có một cuộc hôn nhân thuận lợi giảm đi đáng kể.

Cuối cùng, cô ấy có thể phải phụ thuộc vào anh mãi mãi.

Quá hấp dẫn...

Dunford thở dài, nguyên rửa bản thân lẫn nữa bởi sự thôi thúc phải đóng vai anh hùng. “Có,” anh thở dài. “Cô ấy có.”

“Ồ, đúng là tin tốt cho cô gái bé nhỏ đó,” Symington đáp lại. “Có thể cô ấy sẽ không gặp quá nhiều rắc rối. May cho anh, Dunford. Những người cần bảo trợ có thể trở thành một món nợ xui xẻo. Tôi cũng có một người và phải mất tới ba năm mới dứt được. Tôi chẳng bao giờ biết sao Chúa lại mang những người họ hàng nghèo khó đến.”

Dunford cố tình lờ ông ta đi, sau đó lật quân bài của mình, một quân xì.

“Hai mươi mốt,” anh nói, giọng chẳng có chút vui mừng nào dù anh vừa thắng gần một ngàn bảng.

Alex ngả người ra sau và mỉm cười rộng lượng. “Đêm nay là một đêm may mắn của cậu.”

Dunford đẩy ghế ra sau và đứng dậy, ấn phiếu tiền của những người chơi khác vào túi một cách cầu thả. “Thật vậy,” anh dài giọng khi trở ra cửa dẫn vào phòng khiêu vũ. “Đêm may mắn nhất đời tôi.”

Henry quyết định sẽ chinh phục ít nhất ba trái tim trước khi ra về, và cô dễ dàng đạt được thành công. Dường như quá dễ, cô tự hỏi tại sao mình chưa từng nhận ra đàn ông thật dễ điều khiển.

Phần lớn đàn ông là thế. Những người cô không muốn.

Cô đã để cho Tử tước Haverley xoay tròn trên sàn khiêu vũ khi bản thân đang thăm dò Dunford. Trái tim và cả bước chân cô cùng lỡ một nhịp trước khi cô có thể nhận ra mình đang rất giận anh.

Nhưng mỗi khi Haverley giúp cô xoay tròn theo điệu nhảy, Dunford vẫn ở đó, nghiêng người uể oải vào cột nhà với hai tay khoanh lại. Những biểu hiện trên khuôn mặt anh khiến những người dự tiệc chẳng đại gì đến gần bắt chuyện.

Trông anh thật tinh tế trong bộ đồ màu đen, vô cùng kiêu ngạo và cực kỳ nam tính.

Mắt anh đang dõi theo cô, cái nhìn lơ đãng bao trùm khiến Henry thấy ớn lạnh sống lưng.

Điệu nhảy kết thúc, Henry nhún người chào.

Haverley cúi đầu nói, “Tôi đưa cô lại chỗ người giám hộ của cô nhé? Tôi vừa thấy ngài ấy ở kia.”

Henry nghĩ cả nghìn điều để nói, cô đã có bạn nhảy khác và anh đang ở phía bên kia của căn phòng, cô khát và muốn uống một cốc nước chanh, cô cần nói chuyện với Belle, nhưng rốt cuộc cô chỉ gật đầu, dường như chẳng còn năng lượng để nói nữa.

“Anh đây rồi, Dunford,” Haverley nói với một nụ cười chất phác khi anh giữ Henry bên cạnh. “Hoặc có lẽ giờ tôi nên gọi là ngài Stannage. Tôi được biết anh vừa mới thừa kế một tước hiệu.”

“Cứ gọi là Dunford được rồi,” anh trả lời nhã nhặn đến mức Haverley vội chào tạm biệt và đi ngay.

Henry cau mày, “Ngài không cần phải dọa ngài ấy như thế.”

“Tôi làm gì? Có vẻ như đã gom được một số cây si trong tay đấy.”

“Tôi không cư xử một cách khiếm nhã và ngài biết thế,” cô vắn lại, đỏ mặt tức giận.

“Suýt! Cô đang gây chú ý đấy, quý con.”

Henry nghĩ mình có thể khóc khi nghe anh dùng tên thân mật của mình bằng giọng chế giễu như thế.

“Tôi không quan tâm! Tôi không. Tôi chỉ muốn...”

“Cô muốn gì?” anh hỏi, hạ giọng giận dữ.

Cô lắc đầu. “Tôi cũng không biết nữa.”

“Tôi nghĩ là cô không nên gây sự chú ý. Điều đó có thể gây hại cho mục đích trở thành hoa khôi năm nay của cô.”

“Chính ngài là người đang gây nguy hiểm thì có, bằng việc dọa dẫm những người có ý định cầu hôn tôi.”

“Hừm! Tôi có trách nhiệm sửa chữa sai lầm mình tôi gây ra, nhỉ?”

Henry nhìn anh nghi ngờ, không hiểu nổi mục đích của anh. “Ngài muốn gì, Dunford?”

“Sao chứ, chỉ nhảy với cô thôi.” Anh nắm tay Henry và chuẩn bị dắt cô quay lại sàn khiêu vũ. “Nếu chỉ để đối phó với những tin đồn thất thiệt thì chúng ta không cần phải đối xử tốt với nhau.”

“Chúng ta không cần đối xử tốt với nhau. Ít ra là không thêm chút nào nữa.”

“Đúng thế,” anh cộc cằn trả lời, “Nhưng chẳng ai cần biết điều đó, phải không?” Anh kéo cô vào trong vòng tay, tự hỏi cái quái gì khiến mình phải nhảy với cô ấy lần nữa.

Tất nhiên đó là một sai lầm, cũng như bất kỳ tiếp xúc nào với cô hôm nay đều là sai lầm, chắc chắn chỉ dẫn tới khát khao dữ dội và cháy bỏng mà thôi.

Và khát khao này đang chuyển từ cơ thể sang tâm hồn anh.

Những cảm giác về cô quá nhiều đến mức không thể cưỡng lại. Bản waltz cho phép anh lại gần cô đủ để ngửi thấy hương chanh làm anh phát điên, anh cố hít hà hương thơm đó như thể nó sẽ cứu vớt đời mình.

Anh đến để chăm lo cho Henry. Giờ anh đã nhận ra điều đó. Anh muốn có cô trong tay tại những sự kiện, không phải xù lông lên với những công tử bột đủ điều kiện, những người lịch thiệp và những người Corinth ở London. Anh muốn nắm tay cô lang thang trên những cánh đồng của điền trang Stannage. Anh muốn cúi xuống, ngay bây giờ, và hôn Henry cho tới khi ham muốn khiến cô mất hết mọi cảm giác.

Nhưng cô không chỉ muốn có mình anh. Anh nên bắt cóc Henry trước khi giới thiệu cô ấy với cả đám người, để rồi giờ cô đã biết cảm giác của thành công ngoài xã hội và đang thưởng thức hương vị của chiến thắng. Đàn ông đổ xô đến bên cạnh, và cô bắt đầu nhận ra mình có nhiều lựa chọn để lấy chồng. Và, Dunford dứt khoát nghĩ, anh có tất cả ngoại trừ lời hứa để cô có thể chọn một trong số đó. Anh phải để Henry có niềm vui được tán dương với cả tá những kẻ nịnh đầm trước khi tự mình thực hiện bất kỳ cố gắng thực sự nào với cô.

Anh nhắm mắt lại, đau lòng. Anh thường không từ chối bản thân điều gì, ít ra thì chẳng có thứ gì anh thực sự muốn cả. Và giờ, anh thực sự muốn Henry.

Cô đang nhìn theo những cảm xúc trên gương mặt anh, ngày càng sợ hãi theo từng giây. Trông anh giận dữ, như thể giữ cô trong tay là một việc khủng khiếp. Niềm tự hào của cô đau nhói, cô cố lấy hết dũng cảm nói, “Ngài biết đấy, tôi hiểu nó là gì.”

Anh chợt mở mắt. “Cái gì là gì cơ?”

“Đấy. Cách ngài đối xử với tôi.”

Âm nhạc sắp kết thúc, Dunford đưa cô tới một chỗ kín đáo để có thể tiếp tục nói chuyện mà không bị làm phiền. “Tôi đã đối xử với cô thế nào?” cuối cùng anh cũng hỏi, dù rất sợ nghe câu trả lời.

“Kính khùng. Hơn cả kính khùng ấy. Và tôi biết tại sao.”

Anh cười, chẳng thể giúp gì cho bản thân. “Thật sao?” anh dài giọng.

“Đúng thế,” Henry nói, tự nguyện rửa bản thân vì tự nhiên hơi lấp bắp. “Đúng thế, tôi biết. Đó là một vụ cá cược chết tiệt.”

“Cược gì?”

“Ngài biết vụ cá cược nào mà. Với Belle ấy.”

Anh nhìn cô không chớp mắt.

“Rằng ngài sẽ không kết hôn,” cô bật nói, xấu hổ vì quan hệ của họ lại thành thế này. “Ngài cá với cô ấy một ngàn bảng là sẽ không kết hôn.”

“Đúng thế,” anh do dự khi trả lời, không hiểu ý cô định nói gì.

“Ngài không muốn mất một ngàn bảng nếu lấy tôi.”

“Lạy Chúa, Henry, đó là những gì cô nghĩ sao.” Sự hoài nghi hiện trên khuôn mặt, trong giọng nói lẩn tránh đứng của Dunford. Anh muốn nói cho cô biết mình sẵn lòng trả cả ngàn bảng để có được cô. Anh sẽ trả cả trăm nghìn bảng nếu cần.

Anh còn chẳng nghĩ đến vụ cá cược ngu ngốc đó cả tháng nay. Không nghĩ gì kể từ khi anh gặp cô, và cô khiến cuộc sống của anh đảo lộn, và...

Anh cố tìm từ, chẳng có từ nào có thể cứu được thảm họa tối nay.

Cô đã khóc không phải những giọt nước mắt của nỗi buồn, mà là của sự xấu hổ tột cùng và tức giận, bẽ bàng. Khi nhận ra sự hoài nghi trong giọng nói của anh, cô biết, biết rõ ràng, anh không quan tâm một tí nào tới cô. Kể cả tình bạn giữa họ, dường như nó đã không còn tồn tại trong không gian tối nay. Cũng chẳng phải một ngàn bảng đã giữ chân anh lại.

Cô đúng là ngốc khi mong lý do anh xa cách với mình chỉ vì một vụ cá cược ngu ngốc.

Không, Dunford chưa từng nghĩ về vụ cá cược. Không người đàn ông nào có thể giả bộ ngạc nhiên như thế. Anh đẩy cô đi chỉ vì anh muốn làm vậy mà thôi, đơn giản bởi anh không muốn cô. Tất cả những gì anh quan tâm là cô có thể thuận lợi kết hôn, rời khỏi vòng tay anh, và tránh xa khỏi cuộc đời anh.

“Nếu ngài tha lỗi,” cô ghen ngào, tuyệt vọng cách xa anh. “Tôi có vài trái tim cần nắm giữ tối nay. Tôi thích có một tá cơ.”

Dunford nhìn Henry biến mất vào đám đông, không ngờ cô đi thẳng đến phòng nghỉ của các quý bà, khóa cửa và trốn ở đó đến nửa giờ trong sự cô đơn tuyệt vọng.

• • •

Các bó hoa bắt đầu được gửi đến vào sáng sớm hôm sau: hoa hồng đủ màu, hoa iris, tulip nhập khẩu từ Hà Lan. Hoa ngập phòng vẽ nhà Blydon và tràn cả ra sảnh. Hoa tràn ngập và tỏa hương nồng đến mức đầu bếp phát cáu vì chẳng người thấy mùi thức ăn nữa.

Henry chắc chắn là người thành công nhất.

Cô dậy khá sớm vào sáng hôm sau. Tất nhiên là khá sớm so với các thành viên khác trong nhà. Khi cô xuống lầu thì đã gần trưa. Lúc vào phòng ăn sáng, cô ngạc nhiên khi nhìn thấy một người lạ với mái tóc màu gụ đang ngồi bên bàn. Cô khựng lại, giật mình bởi sự có mặt của người lạ, tới khi anh ta nhìn cô bằng đôi mắt màu lam sáng khiến cô biết chắc anh ta là em trai của Belle.

“Chắc anh là Ned,” cô nói, cong môi thành một nụ cười chào đón.

Ned nhướn mày khi đứng lên. “Tôi e là cô có lợi thế hơn tôi rồi.”

“Tôi xin lỗi. Tôi là Henrietta Barrett.” Cô đưa tay ra. Ned nắm lấy và suy nghĩ một lúc, như thể đang quyết định xem nên hôn hay bắt tay. Cuối cùng, anh chọn hôn tay.

“Rất hân hạnh được làm quen với cô, cô Barrett,” anh nói, “Mặc dù tôi phải thú nhận là mình có một chút bối rối khi thấy cô ở đây sớm thế này.”

“Tôi là khách của gia đình,” cô giải thích. “Mẹ anh đang bảo trợ cho tôi trong thời gian này.”

Anh kéo ghế mời cô ngồi. “Mẹ tôi ư? Thế thì tôi chắc chắn cô sẽ thành công xuất sắc.”

Cô cười vui vẻ với anh khi ngồi xuống. “Xuất sắc.”

“À, đúng rồi. Cô chắc là lý do cho những bó hoa ở trước sảnh.”

Cô nhún vai. “Tôi ngạc nhiên vì mẹ anh không nói cho anh biết về sự có mặt của tôi. Bà ấy đã kể rất nhiều về anh.”

Anh nheo mắt, còn tim thì thắt lại. “Cô đã kết bạn với Belle?” anh thấy tất cả hy vọng tán tỉnh cô gái này đang bốc hơi.

“Ồ, vâng. Cô ấy là người bạn tốt nhất mà tôi từng có.” Cô xúc một ít trứng trong đĩa và nhăn mũi. “Tôi đã hy vọng chúng không quá nguội.”

“Họ sẽ làm nóng chúng,” anh đáp với một cái vẫy tay.

Cô do dự cắn một miếng. “Không sao.”

“Chính xác thì Belle đã kể gì về tôi?”

“Nói anh khá dễ thương, tất nhiên, phần lớn thời gian là như vậy, và anh đang cố hết sức để được tiếng là kẻ phóng đảng.”

Ned bị nghẹn bánh mì.

“Anh ổn chứ? Có cần chút trà không?”

“Tôi ổn,” anh thở hỗn hển. “Chị ấy đã nói với cô như thế?”

“Tôi nghĩ đó chính xác là những gì một người chị gái cần nói khi kể về em trai mình.”

“Chắc thế.”

“Hy vọng tôi không làm tiêu tan bất kỳ kế hoạch chinh phục nào của anh,” Henry vô tình nói. “Không phải tôi muốn đề cao vẻ đẹp hay sắc mặt

của mình đến mức ai cũng muốn tán tỉnh. Tôi chỉ thấy anh nên nghĩ đơn giản về những lý do của sự lợi dụng.”

“Sự lợi dụng?” Ned ngây người khi nhắc lại.

“Anh sẽ thấy khi biết làm thế nào tôi lại ở ngay đây, dưới mái nhà của anh.”

“Tôi nói này, cô Barrett...”

“Henry,” cô cắt ngang. “Cứ gọi tôi là Henry. Mọi người đều gọi thế.”

“Henry,” anh lẩm bẩm. “Tất nhiên tôi có thể gọi cô là Henry.”

“Tên đó hợp với tôi hơn cái tên Henrietta, anh thấy vậy không?”

“Tôi sẽ làm thế,” anh nói với cảm giác tuyệt vời.

Cô cắn một miếng trứng nữa. “Mẹ anh luôn gọi tôi là Henrietta, chỉ vì bố anh cũng tên là Henry. Nhưng anh đang định nói gì?”

Anh chớp mắt. “Tôi định nói gì?”

“Đúng thế. Tôi chắc mình đã nghe thấy, ‘Tôi nói này, cô Barrett...’, rồi sau đó, tôi cắt ngang và bảo anh cứ gọi tôi là Henry.”

Anh lại chớp mắt, cố nhìn xem mình định nói gì. “Ồ, phải. Tôi chắc mình đang định hỏi là đã ai nói với cô rằng cô khá thẳng thắn chưa.”

Cô cười. “Ồ, ai cũng nói vậy hết.”

“Sao tôi không ngạc nhiên nhỉ.”

“Tôi cũng không ngạc nhiên. Dunford vẫn nói với tôi rằng sẽ có lợi nếu tôi tinh tế hơn, nhưng tôi chẳng thể phân biệt nổi.” Cô lập tức nguyên rủa mình vì đã mang Dunford vào câu chuyện. Anh là người cô không muốn nói đến hay thậm chí là nghĩ đến chút nào.

“Cô biết Dunford?”

Cô nuốt miếng thứ hun khói. “Ngài ấy là người giám hộ của tôi.”

Ned phải lấy khăn che miệng để không phun ngụm trà đang uống ra. “Anh ấy là gì của cô cơ?” anh nghi ngờ hỏi.

“Tôi đã thấy phản ứng tương tự thế khắp London rồi,” cô bối rối lắc đầu. “Tôi đoán ngài ấy không giống với những gì mọi người vẫn nghĩ về một người giám hộ.”

“Đó cũng là một cách để giải thích.”

“Tôi nghe nói ngài ấy cực kỳ phóng đảng.”

“Đó là một cách khác để mô tả.”

Cô cúi người về phía trước, đôi mắt bạc hấp háy tinh nghịch. “Belle nói với tôi, anh đang cố để trở thành như ngài ấy.”

“Belle nói nhiều quá đấy.”

“Vui thật ngài ấy cũng nói y như thế.”

“Ít nhất thì nó cũng không khiến tôi ngạc nhiên.”

“Anh biết tôi nghĩ gì không, Ned? Tôi có thể gọi anh là Ned chứ?”

Môi anh giật giật. “Tất nhiên rồi.”

Cô lắc đầu. “Tôi không nghĩ anh sẽ có thể từ bỏ hành vi phóng đảng.”

“Thật chứ?” anh dài giọng.

“Đúng thế. Anh đang cố hết sức, tôi có thể thấy. Và anh nói ‘thật chứ’ bằng giọng lịch sự, khiêm nhường và buồn chán mà ai cũng biết của một kẻ phóng đảng.”

“Tôi vui vì thấy lối sống của mình hợp với tiêu chuẩn của cô.”

“Ồ nhưng anh không thể đâu.”

Ned bắt đầu tự hỏi không biết sao mình có thể nhịn cười được? “Thật chứ?” anh dài giọng lần nữa, bằng cùng một giọng như lần trước.

Henry phì cười. “Rất tốt, thưa đức ngài, nhưng ngài có muốn biết tại sao tôi không nghĩ ngài có thể trở thành một kẻ phóng đảng đích thực không?”

Ned chống khuỷu tay xuống bàn và nghiêng người về phía trước. “Cô thấy tôi đang đợi trong tuyệt vọng chứ?”

“Anh quá dễ thương!” cô vừa nói vừa khoát tay.

Anh ngồi lại. “Đó có phải một lời khen không?”

“Chắc thế.”

Mắt Ned hấp háy. “Tôi không thể diễn tả lòng biết ơn sâu sắc của mình.”

“Thành thực mà nói, tôi tin chúng ta đã nói tôi thường khá thẳng thắn.”

“Ồ, thực thế.”

Cô nhìn anh mơ hồ khó chịu. “Thành thật mà nói, tôi đang bắt đầu tìm kiếm một người mặc đồ đen đứng đắn được đánh giá cao. Tối qua tôi đã gặp vài người, và tôi nghĩ mình sẽ phải xoay xử để không nhận ra họ hôm nay, nếu họ gọi tôi.”

“Tôi chắc họ sẽ bị nghiền nát.”

Henry lờ đi. “Tôi sẽ cố gắng tìm một người đàn ông tốt.”

“Khi đó tôi có thể đứng đầu trong danh sách của cô chứ?” Ned ngạc nhiên khi phát hiện ra mình nói vậy.

Henry thờ ơ nhắm nháp tách trà của mình. “Chúng ta không hợp.”

“Sao lại thế?”

“Bởi vì, thưa đức ngài, ngài không muốn trở nên dễ thương đâu. Ngài cần thời gian để vượt qua ảo tưởng về sự phóng túng.”

Lần này Ned bật cười. Khá chân thành. Cuối cùng khi anh ngồi xuống, anh nói, “Dunford của cô là một kẻ khá phóng túng, và ngài ấy cũng khá đẹp. Có hơi độc đoán, nhưng dù sao vẫn dễ thương.”

Gương mặt Henry hóa đá. “Trước hết, ngài ấy không phải Dunford ‘của tôi’. Và quan trọng hơn, ngài ấy chẳng dễ thương chút nào.”

Ned lập tức ngồi thẳng dậy. Anh không nghĩ mình đã từng gặp người nào lại không thích Dunford. Chính vì thế mà Dunford mới thành công với tư cách một kẻ phóng túng.

Dunford hoàn toàn quyến rũ, ngoại trừ lúc bị ai cố tình chọc giận, và khi đó thì thật khủng khiếp.

Ned nhìn Henry và tự hỏi có phải cô đã khiến Dunford thực sự tức giận hay không. Anh cược là cô đã làm thế.

“Nói xem, Henry, chiều nay cô có bận không?”

“Tôi cho rằng mình nên ở nhà để nhận các cuộc gọi.”

“Không cần thiết. Họ sẽ muốn cô hơn nếu họ nghĩ cô không sẵn sàng.”

Cô đảo mắt. “Nếu tôi có thể tìm được một người đàn ông tốt, tôi sẽ không phải chơi các trò này nữa.”

“Có thể thế. Có thể không. Chúng ta sẽ chẳng bao giờ biết được, vì tôi không nghĩ có người đàn ông tốt như cô mong muốn trên đời.”

Ngoại trừ Dunford, Henry buồn rầu nghĩ. Trước khi anh trở nên quá tàn nhẫn. Cô nhớ anh lúc ở cửa hàng quần áo tại Truro. Đừng xấu hổ như thế, cô gái tinh ranh... *Vì lẽ quái gì tôi lại cười? Làm sao tôi có thể đưa cho em gái tôi bộ váy này khi mà nó hợp với cô đến vậy?* Nhưng anh không có em gái. Anh đưa cô tới cửa hàng quần áo chỉ để giúp cô đẹp hơn. Tất cả những gì anh muốn là giúp cô tự tin hơn.

Cô lắc đầu. Cô sẽ không bao giờ hiểu được anh.

“Henry?”

Cô chớp mắt. “Gì vậy? Ôi, tôi xin lỗi, Ned. Tôi nghĩ mình hơi lơ đãng.”

“Cô có muốn đi tham quan không? Tôi nghĩ chúng ta có thể làm một vòng qua các cửa hàng, mua một hai món đồ mỹ ký.”

Cô chăm chú nhìn nét mặt Ned. Anh đang cười toe toét như trẻ con, đôi mắt sáng lên mong chờ. Ned thích cô. Anh muốn ở cùng cô. Sao Dunford lại không? Không, không được nghĩ về người đàn ông đó nữa. Không thể chỉ vì bị một người từ chối mà nghĩ rằng không có ai thương cô. Ned thích cô. Cô đang ngồi đây ăn sáng, là chính mình và Ned thích cô như vậy. Và trước đó vào tối qua, Billington cũng thích cô, Belle chắc cũng vậy, bố mẹ cô ấy cũng thế.

“Henry?”

“Ned,” cô nói dứt khoát, “Tôi rất thích có một ngày dạo chơi với anh. Chúng ta đi ngay nhé?”

“Sao không? Sao cô không chọn người hầu đi cùng và gặp tôi ở phòng nghỉ trong mười lăm phút nữa?”

“Sẽ cố xong trong mười phút.”

Ned vui vẻ chào cô.

Henry chạy vội lên cầu thang. Sau cùng thì có lẽ chuyến đi tới London sẽ không hoàn toàn là một thảm họa.

• • •

Cách đó nửa dặm, Dunford đang nằm trên giường, cảm thấy nôn nao kinh khủng. Anh vẫn mặc bộ đồ tối qua, khiến người hầu của anh quá sức ngạc nhiên. Anh hầu như không uống gì ở buổi khiêu vũ và về nhà trong trạng thái hoàn toàn tỉnh táo. Sau đó, anh đã uống gần hết một chai whiskey, hy vọng rượu có thể xóa bỏ buổi tối đó ra khỏi trí nhớ của mình.

Nhưng nó không có tác dụng.

Thay vào đó, anh bốc mùi như một quán rượu, cảm giác như có cả đội kỵ binh của toàn nước Anh đang phi nước kiệu trong đầu, còn ga trải giường trở thành một mớ hỗn độn, do anh không chịu tháo giày tối qua.

Tất cả chỉ vì một người phụ nữ.

Dunford rùng mình. Anh chưa từng nghĩ mình lại ở trong tình trạng tồi tệ thế. Ôi, anh đã từng nhìn thấy bạn mình bị đốn ngã, từng người một, trở nên mê muội với cái mà họ gọi là hôn nhân, mọi sự kính tởm trong tình yêu với vợ hoặc chồng họ. Đúng là điên, thực sự thế, chẳng ai cưới vì yêu cả, không ai hết.

Trừ những người bạn của anh.

Nó khiến anh tự hỏi. Sao không phải là mình? Sao anh không thể ổn định với một người mà mình thực sự quan tâm?

Và rồi Henry từ đâu rơi xuống đời anh. Ánh nhìn của đôi mắt bạc đó, và anh nên biết mình chẳng thể chống đỡ nổi.

Ồ, có thể không, anh sửa lại. Anh chưa bị lú lẫn đến mức không thể thừa nhận nó không phải tình yêu từ ánh nhìn đầu tiên. Chắc chắn những cảm xúc này không tồn tại, cho đến khi có sự cố với cái chuông lợn. Có lẽ nó bắt đầu ở Truro, khi anh mua tặng Henry bộ váy màu vàng. Có lẽ đó là lúc nó bắt đầu.

Anh thờ dài. Quái quỷ, thế thì có nghĩa gì chứ?

Anh đứng dậy, đi đến chiếc ghế bên cửa sổ, nhìn vu vơ vào những người đang đi lại qua phố Half Moon. Anh định làm cái quái gì bây giờ? Henry ghét anh. Nếu không chơi cái trò anh hùng đáng nguyên rủa thì anh đã cưới cô đến mấy lần rồi. Nhưng không, anh phải đưa cô tới London, phải để cô được gặp gỡ cả đám quý ông đầy đủ điều kiện trước khi cô có bất kỳ quyết định nào. Anh phải đẩy cô đi càng xa càng tốt, tất cả chỉ vì anh sợ mình không thể buông tay, từ bỏ cô.

Anh chỉ nên chiếm đoạt và kéo Henry đến trước bàn thờ Chúa trước khi cô ấy có cơ hội nghĩ kỹ. Đấy mới là việc một anh hùng thực sự phải làm.

Dunford đột ngột đứng dậy. Anh có thể giành lại cô. Anh chỉ phải ngừng hành động như một tên khốn ghen tuông và lại bắt đầu trở nên đáng yêu với cô. Anh có thể làm thế.

Hay anh không thể?

Chương 16

Rõ ràng anh không thể. Dunford đang đi trên phố Bond, định bụng mua một bó hoa tại cửa hàng trước khi đến quảng trường Grosvenor để gặp Henry.

Rồi anh thấy họ. Chính xác là Henry và Ned. Khốn thật, anh đã bảo cô phải đặc biệt tránh xa Tử tước trẻ Burwick rồi. Henry chỉ là một cô gái trẻ mà Ned thấy hấp dẫn và có thể thấy cần để xây dựng danh tiếng của một kẻ phong lưu thôi.

Dunford dừng lại, quan sát khi họ đang nhìn chăm chú vào cửa sổ một hiệu sách. Họ xuất hiện thật hoàn hảo. Ned đang cười về điều Henry nói, và cô tinh nghịch chọc cánh tay cậu ta. Trông họ cực kỳ vui vẻ với nhau.

Đột nhiên anh thấy thật hợp lý khi Henry đưa mũ cho Ned. Cậu ta là một người trẻ tuổi, đẹp trai, độc thân và giàu có. Quan trọng hơn cả, cậu ta là em của người bạn tốt nhất của Henry. Dunford biết ông bà Bá tước Worth sẽ sẵn lòng chào đón Henry vào gia đình họ.

Dunford đã bị kích thích bởi tất cả sự quan tâm của mọi người dành cho Henry tối qua, nhưng anh chưa từng chuẩn bị cho sự ghen tuông điên cuồng đang xâm xé mình khi thấy cô nghiêng người và thì thầm điều gì đó vào tai Ned.

Dunford đã hành động mà không nghĩ gì cả. Anh phải, sau đó anh nghĩ lại, bởi anh sẽ không bao giờ cư xử như một kẻ quê mùa ngu ngốc nếu lý trí của anh làm việc. Trong vài giây anh cố gắng để đứng ngay giữa họ.

“Xin chào, Henry,” anh nói, nở nụ cười vô tội với cô mà thậm chí không cần giả vờ.

Cô nghiêng rằng, có lẽ để bắt đầu cho một lời khiển trách chua cay.

“Rất vui được gặp lại khi cậu vừa trở về từ trường đại học, Ned,” anh nói mà không thèm liếc nhìn chàng trai trẻ.

“Tôi vừa mới kết bạn với Henry,” Ned nghiêng đầu lịch sự nói.

“Tôi thật không thể bày tỏ lòng cảm kích vì sự giúp đỡ của cậu,” Dunford trả lời, “nhưng chúng không còn cần thiết nữa.”

“Tôi nghĩ chúng cần đấy,” Henry cắt ngang.

Dunford bắn một cái nhìn chết người về phía Ned. “Tôi nghĩ mình cần thảo luận một chút với người được tôi bảo trợ.”

“Ở giữa đường thế này ư?” Ned hỏi, mắt mở to vẻ chế giễu. “Chắc ngài muốn tôi đưa cô ấy về nhà. Sau đó ngài có thể nói chuyện thoải mái với cô ấy trong phòng khách của chúng tôi, với trà và...”

“Edward,” giọng Dunford như thép được bọc nhung.

“Vâng?”

“Cậu có nhớ lần cuối chúng ta đạt được mục đích không?”

“À, nhưng giờ tôi lớn hơn và khôn ngoan hơn rồi.”

“Nhưng vẫn chưa đủ lớn và khôn ngoan bằng tôi đâu.”

“À, nhưng trong khi anh dần tiến tới tuổi già ốm yếu thì tôi vẫn trẻ và khỏe.”

“Đó là một trò chơi à?” Henry hỏi.

“Trật tự đi,” Dunford cộc lốc. “Đấy không phải chuyện cô nên quan tâm.”

“Thật sao?” Không thể tin nổi sự kích động của Dunford cũng như sự đào tẩu đột ngột của Ned về phe những người đàn ông ngu ngốc, thiển cận và kiêu ngạo, cô phẩy tay rồi bỏ đi. Hai người bọn họ có khi sẽ không nhận ra sự vắng mặt của cô đến khi cô đã đi được nửa đường xuống phố với nỗi ám ảnh trông họ chẳng khác gì hai con gà trống choai mất.

Cô đã nhầm.

Cô mới chỉ đi được ba bước thì một bàn tay rắn chắc đã vòng qua eo cô và kéo cô lại.

“Cô,” Dunford lạnh lùng nói, “Không đi đâu hết.” Anh quay sang nhìn Ned. “Còn cậu. Tự biến đi, Edward.”

Ned nhìn Henry như muốn nói chỉ cần cô nói một câu thì anh ta sẽ đưa cô về ngay lập tức. Cô tự hỏi không biết anh ta có thể đánh nhau tay đôi với Dunford được không, mặc dù khả năng hòa là có thể. Nhưng chắc Dunford sẽ không muốn gây nên cảnh tượng đó giữa phố Bond. Đừng thất vọng, cô nói với anh vậy.

“Cô có tin không, Henry?” anh hạ thấp giọng hỏi.

Cô gật đầu nhát gừng.

Anh nghiêng về phía trước. “Tôi đang giận dữ, Henry.”

Mắt cô mở to khi nhớ lại những gì anh đã nói ở đền trang Stannage. *Đừng mắc sai lầm khiến tôi giận dữ, Henry.*

Giờ ngài không giận chứ?

Tin tôi đi, khi tôi giận dữ cô sẽ biết.

“Ừm, Ned,” cô vội nói, “có lẽ ngài nên đi thì tốt hơn.”

“Cô chắc chứ?”

“Không cần phải chơi trò hiệp sĩ trong bộ giáp đẫm máu,” Dunford nói cộc lốc.

“Ngài nên đi đi,” Henry nói. “Tôi không sao.”

Trông Ned chẳng có vẻ gì là tin điều đó, nhưng anh ta tôn trọng mong muốn của cô và miễn cưỡng bước đi.

“Điều đó có nghĩa là gì?” Henry chất vấn, quay lại phía Dunford. “Ngài thật quá thô lỗ, và...”

“Suyt!” anh nói, nhìn ngó xung quanh. “Chúng ta sẽ gây chú ý nếu không cư xử cẩn trọng đấy.”

“Ngài vừa nói không quan tâm nếu gây chú ý mà.”

“Tôi không nói là không quan tâm. Tôi chỉ muốn nói tôi sẵn sàng khiến ai đó nhận được những gì mình muốn.” Anh nắm tay cô.

“Đi nào, Hen. Chúng ta cần nói chuyện.”

“Nhưng cô hầu của tôi...”

“Cô ấy đâu?”

“Đằng kia.” Cô chỉ một người phụ nữ đang đứng cách đó vài bước. Dunford đi tới nói gì đó với cô hầu và cô ta sốt sắng bỏ chạy.

“Ngài đã nói gì với cô ấy vậy?” Henry hỏi.

“Chỉ nói tôi là người giám hộ của cô và cô sẽ an toàn khi đi với tôi.”

“Tôi nghi ngờ điều đó,” cô lẩm bẩm.

Dunford nghiêng người tỏ vẻ đồng ý với cô, cảm thấy muốn kéo cô đến nhà mình phát điên, lôi cô lên cầu thang, và làm những việc tồi tệ với cô. Nhưng anh giữ im lặng, một phần bởi anh không quan tâm tới việc làm cô sợ, và một phần bởi anh nhận ra suy nghĩ của mình giống một quyển tiểu thuyết xấu xa và anh không muốn lời nói của mình cũng vậy.

“Chúng ta đi đâu đây?” cô hỏi.

“Đi xe ngựa nhé.”

“Đi xe ngựa sao?” cô lo lắng nhắc lại, liếc tìm một cỗ xe.

Anh bắt đầu đi, khéo léo đưa Henry theo đến độ cô còn không nhận ra mình đang bị kéo đi. “Chúng ta sẽ đến nhà tôi đã, sau đó sẽ dùng một trong những cỗ xe của tôi và đi vòng quanh London, bởi chỉ có chỗ đó chúng ta mới có thể đi riêng mà không phá hỏng danh tiếng của cô.”

Trong chốc lát Henry quên mất anh đã hạ nhục cô đêm hôm trước. Cô thậm chí còn quên rằng mình đã giận anh đến mức nào, phẫn khích với sự sắp đặt để được ở riêng với anh.

Nhưng sau đó cô nhớ lại. Chúa lòng lành, Henry, mà nghĩ như thế nghĩa là gì? Không phải là lời nói của anh chỉ trích cô mà chính là giọng điệu và nét mặt anh.

Cô cắn môi lo lắng khi bước vội để theo kịp sai chân anh.

Không, anh ấy chắc chẳng say mê gì mình, và thế tức là cô không nên vui thích với chuyện Dunford muốn ở một mình với cô. Anh ấy có vẻ đang lên kế hoạch để chinh đốn hành vi được coi là tai tiếng của cô đêm qua thôi. Nói thật là Henry chẳng nghĩ mình cư xử sai ở chỗ nào, nhưng Dunford chắc chắn nghĩ cô đã làm gì đó sai, và không nghi ngờ gì nữa, anh muốn nói cho cô chính xác tại sao.

Đó chính là nỗi sợ hãi cô mang theo khi đến nhà anh, và nó càng ngày càng lớn hơn chỉ sau vài phút, khi cô đi xuống đường dẫn đến cỗ xe. Dunford giúp cô lên xe, và khi cô đã ngồi vào chỗ, cô nghe thấy anh nói với người đánh xe, “Đi đâu cũng được. Tôi sẽ gọi khi chúng tôi muốn xuống quảng trường Grosvenor để đưa quý cô đây về.”

Henry linh xa hơn vào góc, tự nguyện rửa vì sự hèn nhát của mình. Không phải cô sợ chỉ vì bị trách mắng, thật ra, cô sợ tình bạn sắp mất. Mỗi liên hệ mà họ đã có ở điền trang Stannage giờ thật mỏng manh, và cô có cảm giác nó sẽ bị cắt đứt hoàn toàn vào chiều nay.

Dunford vào xe và ngồi đối diện với cô. Anh nói thẳng không rào đón, “Tôi đã đặc biệt nhấn mạnh cô phải tránh xa Ned Blydon rồi.”

“Tôi đã chọn không nghe theo lời khuyên của ngài. Ned là một người tốt. Đẹp trai, cá tính, một người bảo vệ hoàn hảo.”

“Đó chính là lý do tại sao tôi muốn cô tránh xa anh ta.”

“Có phải ngài đang nói với tôi,” cô hỏi, ánh mắt chuyển sang danh thép, “rằng tôi không được kết bạn?”

“Tôi đang nói với cô,” anh nhấn mạnh, “rằng cô không phù hợp với những người trẻ tuổi đã dùng cả năm để cố trở thành kẻ phóng đảng tồi tệ nhất.”

“Nói cách khác, tôi không nên kết bạn với những người gần như chứ không phải hoàn toàn tồi tệ như ngài.”

Vành tai anh đỏ ửng. “Tôi là gì, hay đúng hơn cô nghĩ tôi là gì, chẳng liên quan. Tôi không phải cái đám đang tán tỉnh cô.”

“Không,” cô nói, không thể giữ nổi thoáng buồn trong giọng nói, “Ngài không phải họ.”

Có lẽ đó là điều giả dối nhất trong giọng nói của Henry, có lẽ nó đơn giản chỉ là thực tế không có chút hạnh phúc nào ánh lên trong mắt cô, nhưng Dunford đột nhiên muốn được nghiêng người và kéo cô vào lòng. Chẳng phải để hôn, chỉ đơn thuần là sự thoải mái. Tuy nhiên, anh đã không nghĩ đến việc cô sẽ hoan nghênh khúc dạo đầu này. Cuối cùng, anh hít sâu và nói, “Tôi không cố ý hành động như một kẻ mọi rợ lúc chiều nay.”

Cô chớp mắt. “Tôi... à...”

“Tôi biết. Chẳng có gì nhiều để nói có thể là câu trả lời thích hợp.”

“Không,” cô sững sốt nói. “Không phải thế.”

“Chỉ là tôi đã nhấn mạnh khi nhắc cô tránh xa khỏi Ned, có vẻ cô đang chinh phục cậu ta như cách cô đã làm với Billington và Haverley. Và tất nhiên cả Tarryton nữa,” anh gay gắt hơn. “Đáng lẽ tôi phải nhận ra ngài ấy định nói gì khi tra hỏi tôi về cô ở bàn đánh bạc.”

Cô ngạc nhiên nhìn chăm chăm vào anh. “Tôi còn chẳng biết Tarryton là ai nữa.”

“Giờ chúng ta có thể chắc chắn cô đã thành công,” anh nói với một nụ cười mỉa mai. “Chỉ những người đặc biệt lắm mới không biết ai là người cầu hôn họ.”

Henry nghiêng người chút xíu về phía trước, nhăn trán và mắt lộ vẻ lúng túng.

Anh không hiểu hành động của cô có ý gì, thế nên anh cũng nghiêng người về phía trước và nói, “Đúng không?”

“Ngài đang ghen,” cô nói, không tin nói giọng mình lại thì thầm đến vậy.

Dunford biết đó là sự thật, nhưng một phần nhỏ trong anh, phần rất kiêu hãnh và nam tính trong tâm hồn, lại ngần ngại trước lời buộc tội của cô, anh nói, “Đừng tự tâng bốc mình như thế, Henry, tôi....”

“Không,” cô nói, giọng ngày càng to hơn. “Đúng là ngài ghen.” Mũi cô đột nhiên hé mở, và bắt đầu cong lên thành một nụ cười.

“Ồ, Lạy Chúa, Henry, cô hy vọng điều gì? Cô tán tỉnh mọi người đàn ông dưới ba mươi tuổi và ít nhất một nửa trong số đó còn già hơn. Cô huých tình cảm vào ngực Ned, thì thầm vào tai cậu ta...”

“Ngài đang ghen.” Có vẻ cô không nghĩ ra điều gì khác hơn nữa.

“Đó không phải điều cô mong đợi chứ?” anh bật lại, tức giận với bản thân, với cô, với cả con ngựa chết tiệt đang kéo xe.

“Không!” cô nói. “Không. Tôi... tôi chỉ muốn...”

“Muốn gì, Henry?” anh nói gấp, đặt tay lên đầu gối cô. “Cô muốn gì?”

“Tôi chỉ muốn có cảm giác ai đó muốn mình,” cô nói nhỏ. “Ngài chẳng muốn và...”

“Ôi, Chúa ơi!” Dunford chuyển chỗ sang ngồi cạnh cô ngay lập tức, kéo cô vào trong vòng tay và ghì chặt lấy cô. “Em nghĩ tôi không muốn em sao?” anh cười nói. “Lạy Chúa tôi, Hen, tôi chẳng thể ngủ được chỉ vì muốn em. Tôi chẳng đọc nổi một quyển sách. Tôi chẳng thể cưỡi ngựa. Tôi chỉ nằm trên giường, nhìn chăm chăm trần nhà, cố gắng trong vô vọng để không tưởng tượng rằng em đang ở bên tôi.”

Henry đẩy ngực anh, cố gắng trong tuyệt vọng để tạo khoảng cách giữa họ. Đầu óc cô quay cuồng với những lời khó tin Dunford vừa nói, cô chỉ không thể hiểu nổi mối liên hệ giữa lời anh nói và những gì anh làm tối qua. “Thế tại sao ngài lại xúc phạm tôi?” cô hỏi. “Sao ngài lại cố đẩy tôi đi?”

Anh lắc đầu tự chế nhạo. “Tôi xin thề với cả thế giới này, Henry. Tôi đã hứa cho em cơ hội gặp gỡ mọi anh chàng độc thân thích hợp ở London, rồi đột nhiên, tất cả những gì tôi muốn lại là giấu em đi và giữ em cho riêng mình. Em không hiểu sao? Tôi muốn phá hủy em,” anh nói thẳng thắn. “Tôi muốn làm em hư hỏng để không gã đàn ông nào khác có thể có được em.”

“Ôi, Dunford,” cô khẽ nói, đặt tay lên tay anh. Anh nắm lấy tay cô như kẻ đói khát. “Em sẽ không an toàn khi ở với tôi,” anh nói giọng khàn khàn. “Giờ em cũng không an toàn khi ở với tôi.”

“Em nghĩ mình không sao,” cô thì thầm, tay còn lại siết lấy tay anh. “Em biết mình sẽ không sao.”

“Hen, tôi hứa với em... Chết tiệt, tôi hứa với em.”

Cô liếm môi. “Em không muốn gặp những người đàn ông khác. Em không muốn nhảy với họ, và em không cần hoa của họ.”

“Hen, em không biết mình đang nói gì đâu. Tôi không công bằng. Em cần có cơ hội...”

“Dunford,” cô ngắt lời, siết chặt tay anh. “Không phải lúc nào cũng cần hôn cả mớ ếch mới nhận ra hoàng tử của mình nếu ta đã tìm ra.”

Dunford nhìn cô chăm chăm, như thể cô là một kho báu vô giá, không thể tin nổi những cảm xúc đang sáng lên trong mắt cô. Chúng bao bọc, sưởi ấm anh, khiến anh cảm thấy mình có thể chinh phục cả thế giới. Anh đặt hai ngón tay dưới cằm cô, nghiêng mặt cô về phía mình. “Ôi, Hen,” anh nói, giọng trở nên thật kỳ lạ. “Tôi đúng là một kẻ ngốc.”

“Không, ngài không ngốc,” cô vội nói, thể hiện rõ phản xạ trung thành. “Ờ, có lẽ cũng có một chút,” cô sửa lại.

“Nhưng chỉ một chút thôi.”

Anh có thể cảm thấy cơ thể mình đang run lên vì muốn cười. “Chẳng nghi ngờ gì về việc tôi cần em đến mức nào? Em luôn biết khi nào tôi cần phải bình tĩnh lại.” Anh hôn nhẹ lên môi cô. “Khi nào tôi cần tâng bốc và ngợi khen.” Môi anh lại chạm vào môi cô lần nữa. “Và khi nào tôi cần chạm vào em...”

“Giống như bây giờ sao?” cô hỏi, giọng run run.

“Đặc biệt là bây giờ.” Anh lại hôn cô, lần này mãnh liệt hơn một chút để xóa sạch mọi nghi ngờ khỏi tâm trí cô. Henry choàng tay quanh cổ anh và kéo mình gần anh hơn, thể hiện sự đồng ý với một nụ hôn sâu.

Anh đã làm thế. Dunford đã đấu tranh với mong muốn này trong nhiều tuần, và không thể phủ nhận sự cảm dỗ từ cơ thể đang sẵn sàng của cô trong tay anh. Lưỡi anh đưa vào miệng cô, thăm dò và nếm, lướt dọc theo viền răng cô, mọi thứ có thể để mang cô gần anh hơn. Tay anh trượt trên lưng cô, liêu lỉnh, cố gắng để cảm nhận hơi ấm và hình dáng cơ thể cô bên trong trang phục.

“Henry,” anh thì thầm, lướt môi trên má rồi tới tai cô.

“Chúa ơi, tôi muốn em. Em.” Anh cắn nhẹ dải tai cô. “Chỉ em mà thôi.”

Henry rên lên, tràn ngập cảm xúc không thể nói lên lời.

Lần trước anh hôn cô, cô cảm thấy trái tim anh không đập mạnh bởi sự gần gũi như cơ thể anh. Nhưng giờ cô có thể cảm thấy tình yêu của anh. Nó ở trong tay, trên môi, và tuôn trào từ đôi mắt anh. Dunford có thể không nói ra, nhưng cảm xúc đó ở đây gần như có thể sờ thấy được trong không khí. Đột nhiên, cô cảm thấy như thể mình đã nhận lời yêu anh. Chẳng sao cả khi cô cố thể hiện cho anh thấy cảm giác của mình bởi anh cũng cảm thấy như vậy.

Cô di chuyển trong vòng tay anh để có thể hôn vào tai anh như anh đã hôn cô. Anh rùng mình khi lưỡi cô di chuyển trên mặt anh, cô nhanh chóng rời ra. “Em xin lỗi,” cô nói, khá căng thẳng. “Em đã khiến ngài không hài lòng? Em nghĩ nếu em thích thì ngài cũng thế. Em chỉ...”

Anh đặt tay che miệng cô. “Suýt, cô quý con này. Nó thật tuyệt. Chỉ là tôi không ngờ thôi.”

“Ôi em xin lỗi,” cô nói ngay khi anh bỏ tay ra. “Đừng xin lỗi,” anh cười. “Chỉ cần làm lại thôi.”

Cô nhìn anh như muốn nói: Thật sao?

Anh gật đầu và sau đó, chỉ để trêu đùa cô, xoay đầu đến khi tai anh chỉ cách cô vài inch. Henry cười, chủ yếu với chính mình, rồi nghiêng người về phía trước lần nữa, ngập ngừng đưa lưỡi theo thùy tai anh. Cô cảm thấy xấu hổ nếu dùng răng như anh đã làm.

Dunford chịu đựng sự vuốt ve thiếu kinh nghiệm thú vị của cô lâu nhất có thể, nhưng chưa đến một phút sau, ham muốn nóng bỏng khiến anh không thể ngăn mình giữ lấy khuôn mặt Henry và kéo cô vào một nụ hôn cháy bỏng khác.

Tay anh luồn vào tóc cô, kéo nó rối tung. Anh vùi mặt vào trong đó, hít hà hương chanh đã khiêu khích anh hàng tuần nay. “Sao nó lại có mùi đó?” anh lẩm bẩm, hôn dọc theo mái tóc cô.

“Tại sao... gì cơ?”

Anh cười khi thấy sự đam mê như sương mù bao phủ mắt cô. Cô ấy đúng là một kho báu, không cần bất cứ kỹ xảo nào. Khi anh hôn cô, cô không đáp lại. Henry có thể nhận ra thứ quyền lực mình có thể trùm lên anh, nhưng anh chắc cô chẳng bao giờ dùng nó. Dunford cuốn một lọn tóc cô vào ngón tay và dùng nó để cù vào mũi cô. “Sao tóc em lại có mùi chanh như thế!”

Trước sự ngạc nhiên của anh, cô đỏ mặt. “Em dùng nước chanh khi gội đầu,” cô thừa nhận. “Viola luôn nói nó khiến tóc sáng hơn.”

Anh nhìn cô khoan dung. “Thêm một bằng chứng nữa cho thấy em cũng có những thiếu sót như phần lớn chúng ta, cô nàng tinh ranh ạ. Dùng chanh để làm tóc nhạt màu. Chật chịt.”

“Mái tóc là tài sản quý nhất của em,” cô ngượng ngùng nói. “Thế nên em không bao giờ cắt ngắn. Nó sẽ tiện lợi nếu ngắn hơn khi ở điền trang Stannage, nhưng em chỉ không thể tự làm điều đó. Em nghĩ mình đã làm điều tốt nhất cho nó, cứ coi như đó là phần bình thường nhất trong con người em đi.”

“Bình thường?” anh nói nhẹ nhàng. “Tôi không nghĩ thế.”

“Anh không cần phải tăng bốc em, Dunford. Em biết mình cũng khá hấp dẫn, và em thừa nhận mình trông rất tuyệt trong bộ váy trắng tối qua, nhưng...”

Ôi trời, chắc anh nghĩ em đang bay bổng vì những lời khen ngợi.”

“Không phải.” Anh lắc đầu. “Tôi không nghĩ thế.”

“Thế thì chắc anh phải nghĩ em là một con ngỗng đang nói vớ vẩn về tóc của mình.”

Dunford chạm vào khuôn mặt cô, vuốt ve lông mày cô bằng ngón tay cái. “Tôi đã nghĩ mắt em là một bể bạc, còn lông mày em là đôi cánh thiên thần, mềm mại và tinh tế.” Anh cúi xuống và hôn phớt lên môi cô. “Miệng em thật mềm mại, nó có màu hồng với khuôn hình hoàn hảo, môi dưới gợi cảm và khõe miệng lúc nào trông cũng như sắp cười. Còn mũi của em, ồ, tôi phải thú nhận là mình chưa từng thấy cái mũi nào khiến tôi vui đến thế.”

Cô nhìn chằm chằm vào Dunford, như thể bị thôi miên bởi giọng nói khàn khàn của anh.

“Nhưng em có biết điều tuyệt nhất là gì không?” anh tiếp tục. “Phía dưới vẻ bề ngoài kia là một trái tim đẹp, một trí tuệ đẹp, và một tâm hồn đẹp.”

Henry chẳng biết nói gì, cô không biết tại sao mình có thể nói vậy để đáp lại những lời đầy cảm xúc của anh. “Em... Em... Cảm ơn.”

Anh đáp lại bằng cách hôn nhẹ lên trán cô.

“Anh có thích mùi chanh không?” cô buột miệng, lo lắng khi hỏi. “Em có thể ngưng dùng nó.”

“Tôi thích mùi chanh. Em cứ làm bất cứ điều gì mình thích.”

“Em chẳng biết nó có hiệu quả không,” cô nói. “Em đã làm thế lâu lắm rồi, đến mức em không biết tóc mình trông sẽ như thế nào nếu ngưng lại. Có lẽ vẫn thế thôi.”

“Vẫn thế cũng tốt,” anh long trọng nói.

“Thế nếu em ngưng lại và tóc trở nên tối màu hơn thì sao?”

“Thế, cũng tốt.”

“Ngốc ạ. Không thể tốt như nhau được.”

Anh dùng tay nâng mặt cô lên. “Ngốc ạ. Em hoàn hảo rồi, Hen. Trông em thế nào đâu quan trọng.”

“Em nghĩ anh cũng khá hoàn hảo,” cô nói khẽ, áp tay anh vào tay mình. “Em nhớ lần đầu nhìn thấy anh. Em đã nghĩ anh là người đẹp trai nhất mình

từng gặp.”

Dunford kéo cô vào lòng, sẵn sàng để ôm ấp cô. Anh biết mình không thể cho phép bản thân hôn cô lần nữa. Cơ thể anh đã sẵn sàng, nhưng nó phải đợi thôi. Henry là một trinh nữ. Quan trọng hơn, cô là trinh nữ của anh, và cô đáng được đối xử trân trọng. “Nếu tôi nhớ thì,” anh nói, chậm rãi vẽ những vòng tròn trên má cô, “lần đầu gặp mặt, em đã tập trung sự chú ý vào con lợn nhiều hơn tôi.”

“Đấy không phải lần đầu em thấy anh. Em đã thấy anh từ cửa sổ.” Vẻ mặt cô đột nhiên bẽn lẽn lạ thường. “Thực ra, em nhớ mình đã nghĩ anh có một đôi giày thật đẹp.”

Anh bật cười. “Ý em là em yêu tôi vì đôi giày của tôi?”

“Ờ... không hẳn,” cô lắp bắp nói khẽ. Liệu có phải Dunford đang trêu chọc để khiến cô thừa nhận mình yêu anh ấy? Cô đột nhiên lo sợ, sợ nếu cô bày tỏ tình yêu với anh thì anh sẽ chẳng có gì để nói nữa. Ôi, nó thật khó. Henry biết anh yêu mình, cô có thể thấy được điều đó trong mọi việc anh làm, nhưng cô không chắc anh nhận ra điều đó, và cô không nghĩ bản thân có thể chịu được nỗi đau từ những lời thì thầm của anh về sự yếu đuối, “Tôi cũng quan tâm tới em, em yêu.”

Henry chắc Dunford không có động cơ bên trong nào bởi anh không biết những suy nghĩ nội tâm của cô. Cố tỏ ra nghiêm trọng, anh cúi xuống và kéo váy cô lên vài phân. “Giày của em cũng rất đẹp,” anh nói, cố giữ vẻ mặt trang trọng.

“Ôi, Dunford, anh khiến em hạnh phúc quá.”

Henry đang nhìn ra xa khi nói vậy, nhưng anh có thể nghe thấy tiếng cười trong giọng cô. “Em cũng khiến tôi hạnh phúc, cô nàng tinh ranh ạ. Thật không may, tôi sợ mình phải đưa em về trước khi mọi người bắt đầu lo lắng vì sự vắng mặt của em.”

“Thực ra anh đã bắt cóc em còn gì.”

“À, nhưng kết quả đã biện minh cho phương tiện.”

“Có thể anh đúng, nhưng em cũng đồng ý là mình cần phải về. Ned sẽ cực kỳ tò mò.”

“À, phải, bạn tốt Ned của chúng ta.” Với vẻ cam chịu, Dunford đập lên thành xe, dấu hiệu cho người đánh xe biết cần quay lại biệt thự Blydon ở quảng trường Grosvenor.

“Anh phải đối xử với Ned tốt hơn,” Henry nói. “Anh ấy rất đáng yêu, và em chắc anh ấy sẽ là một người bạn tốt.”

“Tôi sẽ tốt với Ned chỉ khi cậu ta tìm được người phụ nữ của mình,” Dunford càu nhàu.

Henry không nói gì, cô quá vui mừng với sự ghen tuông để mà trách anh.

Họ ngồi trong im lặng vài phút khi chiếc xe quay lại quảng trường Grosvenor. Cuối cùng nó cũng dừng lại. “Em ước mình không phải xuống xe,” Henry nói với vẻ tiếc nuối. “Em ước mình có thể ở trên chuyến xe này mãi mãi.”

Dunford nhảy xuống, rồi vòng tay quanh eo Henry để giúp cô xuống xe. Anh giữ cô hơi lâu hơn cần thiết cho đến khi chân cô chạm đất. “Tôi biết Hen,” anh nói, “nhưng chúng ta có cả phần đời còn lại phía trước.” Anh cúi xuống hôn tay cô, rồi nhìn theo trong khi cô đi lên các bậc thang vào nhà.

Henry đứng ở tiền sảnh vài giây, cố để hiểu được các sự kiện vừa diễn ra vài giờ trước. Sao đời cô lại có thể xoay chuyển một cách hoàn hảo như vậy chỉ trong một thời gian ngắn thế?

Chúng ta có cả phần đời còn lại phía trước. Có phải anh thực sự nghĩ vậy? Có phải anh muốn cưới cô? Tay cô đưa lên miệng.

“Chúa lòng lành, Henry! Cô đã ở đâu thế?”

Cô nhìn lên. Ned đang sai bước xuống sảnh. Cô không trả lời, chỉ đứng đó nhìn anh ta chăm chăm, tay cô vẫn để trên miệng.

Ned lập tức cảnh giác. Tóc cô rối bù, và trông cô có vẻ khó nói. “Chuyện gì thế?” Ned hỏi dồn. “Anh ta đã làm cái quái quỷ gì với cô vậy?” Chúng ta có cả phần đời còn lại phía trước.

Cô bỏ tay khỏi miệng. “Tôi nghĩ...” Cô hơi nhăn trán và nghiêng đầu sang một bên. Mắt cô trông hoàn toàn bối rối, và nếu được hỏi, cô sẽ không thể mô tả được trong một vài câu ngắn gọn. Henry thậm chí còn không thể nhận ra người đang ở trước mặt mình nếu không mất vài giây định thần.

“Tôi nghĩ...”

“Chuyện gì, Henry? Chuyện gì?”

“Tôi nghĩ mình vừa đính hôn.”

“Cô nghĩ cô vừa đính hôn ư?”

Chúng ta có cả phần đời còn lại phía trước.

“Vâng. Tôi nghĩ chuyện đó vừa xảy ra.”

Chương 17

“Cậu đã làm gì?” Belle hỏi, giọng cô chứa một chút mỉa mai. “Tự xin phép mình để cưới cô ấy sao?”

Dunford cười toe toét. “Cũng gần như thế.”

“Điều đấy chỉ có trong một cuốn tiểu thuyết tồi, cậu biết mà. Người giám hộ cưới người được giám hộ. Tôi không tin cậu đang làm chuyện đó.”

Dunford đã có một thoáng không tin rằng Belle đã không làm hết sức để điều này diễn ra trong vài tuần. “Cậu không thể nào?”

“Ồ, thực ra tôi có thể đấy. Cô ấy hoàn toàn hợp với cậu,” Belle đáp.

“Tôi biết.”

“Cậu đã cầu hôn thế nào? Tôi hy vọng là cực kỳ lãng mạn.”

“Thật ra tôi vẫn chưa ngỏ lời với cô ấy.”

“Cậu không nghĩ đó là chuyện vặt đấy chứ?”

“Đề nghị Ashbourne mời chúng tôi tới Westonbirt được không? Không được. Làm thế nào để tôi có thể ở một mình với cô ấy đây?”

“Cậu vẫn chưa đính hôn. Về mặt lý thuyết thì cậu không được phép ở một mình với cô ấy.”

Nụ cười của Dunford đúng là kiểu cười của một người đàn ông kiêu ngạo. “Cô ấy sẽ nói đồng ý.”

Belle tỏ vẻ khó chịu. “Cậu sẽ ổn nếu cô ấy từ chối chứ.”

“Cô ấy sẽ không từ chối đâu.”

Belle thờ dãi. “Có lẽ cậu đúng.”

“Bằng mọi giá, tôi muốn có được giấy phép đặc biệt và cưới cô ấy vào tuần sau, nhưng tôi sẽ phải chấp nhận một thời gian đính hôn như thông lệ.

Cả đồng người sẽ bị kích động, bởi thực tế cô ấy là người được tôi giám hộ, tôi không muốn có những suy đoán quá mức về phẩm hạnh của cô ấy. Nếu chúng tôi kết hôn quá vội vàng, một số người sẽ dò xét và phát hiện ra chúng tôi đã không có người đi cùng trong hơn một tuần ở Cornwall.”

“Trước giờ cậu có bao giờ lo lắng quá mức về những lời bàn tán đâu,” Belle trầm ngâm.

“Giờ tôi vẫn thế,” anh thẳng thừng đáp lại. “Ít nhất là với tôi, nhưng tôi không muốn Henry dính vào những tin đồn hèn hạ.”

Belle cố nín cười, “Tôi đang chờ được thanh toán một nghìn bảng đây.”

“Và cậu sẽ có nó, một cách vui vẻ. Miễn là cậu và Blackwood đi Westonbirt với chúng tôi. Nó sẽ giống một bữa tiệc trong nhà hơn nếu có ba cặp đôi ở đó.”

“Dunford, tôi sẽ không ở lại với Alex và Emma khi mà John và tôi có nhà cách đó chỉ mười lăm phút.”

“Nhưng cậu sẽ đi đến vùng ngoại ô tuần tới chứ? Tôi có một kế hoạch rất tuyệt dành cho Henry.”

Và cái gì là kế hoạch tuyệt vời dành cho Henry thì hiển nhiên nó cũng tuyệt với Dunford, Belle cười. Anh ấy đã quá say mê cô gái này, và cô không thể vui mừng hơn cho anh. “Mọi thứ đều cho Henry,” cô nói và phẩy mạnh tay. “Mọi thứ đều cho Henry.”

• • •

Vài ngày sau, được sự cho phép của bà Caroline, Dunford và Henry đi Westonbirt, tới thăm cơ ngơi của Ashbourne ở Oxfordshire.

Nhận được đề nghị khẩn thiết của Dunford, Alex và Emma vội vã sắp xếp một bữa tiệc trong nhà cho những người bạn thân của họ: Dunford,

Henry, và nhà Blackwood, những người đã hứa sẽ đến mỗi ngày, dù họ nhấn mạnh sẽ nghỉ đêm ở nhà riêng ngay gần đó, điền trang Persephone.

Chuyến xe chở theo bốn người, Phu nhân Caroline kiên quyết từ chối để Henry tham gia cùng, trừ phi người hầu của cô và của Dunford sẽ là người hộ tống họ trong suốt chuyến đi kéo dài ba giờ đến vùng nông thôn.

Dunford đủ tinh táo để giữ kín thái độ không hài lòng; anh không muốn làm bất cứ điều gì ảnh hưởng tới tuần lễ quý báu này. Alex và Emma, với tư cách một cặp vợ chồng, là những người đi kèm thích hợp, nhưng họ cũng cần những giây phút lãng mạn. Sau nữa, Belle đã phải lòng chồng cô bây giờ một phần cũng nhờ ánh mắt không phải lúc nào cũng thận trọng của cặp đôi này.

Henry giữ im lặng gần như suốt chuyến đi, không thể nghĩ ra điều gì có thể nói với Dunford trước mặt hai người hầu. Tâm trí cô đầy ắp những điều muốn nói với anh, nhưng giờ tất cả đều có vẻ quá riêng tư, kể cả những chuyện như cái xe lắc lư và màu cỏ ngoài cửa sổ. Cô tự hài lòng với ánh mắt bình dị và nụ cười bí ẩn, tất cả đều không qua nổi mắt Dunford, người không thể rời mắt khỏi cô trong suốt chuyến đi.

Đến giữa buổi chiều thì họ rẽ vào con đường rợp bóng cây dẫn tới Westonbirt. “Ôi, đẹp quá,” Henry cuối cùng cũng chịu mở miệng. Kiến trúc lâu đài được xây dựng chữ E, để tôn vinh nữ hoàng Elizabeth. Henry đã luôn yêu thích những thiết kế khiêm tốn, giống như điền trang Stannage, nhưng Westonbirt vẫn có không khí ấm cúng dù nó rất rộng lớn. Có lẽ do những khung cửa sổ lấp lánh như những nụ cười vui vẻ, hay những thảm hoa mọc dại trên dọc đường đi. Dù là gì Henry cũng đã thấy yêu mến nơi này.

Cô và Dunford xuống xe rồi đi lên bậc thềm cửa trước, cánh cửa đã được Norwood, ông quản gia già của Westonbirt, mở rộng. “Trông em vẫn ổn đấy chứ?” Henry thì thầm khi họ đi vào một phòng khách thoáng mát.

“Em ổn,” anh đáp, trông khá thích thú với sự lo lắng của cô.

“Trang phục của em không bị nhàu do chuyến đi chứ?”

“Tất nhiên là không. Mà nếu có thể thì cũng không sao. Alex và Emma là bạn mà.” Anh vỗ nhẹ lên tay cô để cô yên tâm.

“Anh có nghĩ cô ấy sẽ thích em không?”

“Tôi biết cô ấy sẽ thích em.” Anh nén thôi thúc được đảo mắt xung quanh. “Có chuyện gì với em vậy? Tôi nghĩ em đã rất hào hứng với chuyến đi về nông thôn này.”

“Em có. Em chỉ lo lắng thôi. Em muốn nữ công tước thích mình. Em biết cô ấy là một người bạn đặc biệt của anh, và...”

“Đúng là cô ấy đặc biệt, nhưng em còn đặc biệt hơn.”

Henry vui vẻ đáp. “Cám ơn Dunford. Chỉ là cô ấy là một nữ công tước, anh biết đấy, và...”

“Và sao? Alex là một công tước, và điều đó không ảnh hưởng tới việc em thực hành việc quyến rũ anh ấy. Nếu anh ta gặp em trước Emma thì chắc giờ tôi phải chiến đấu rồi.”

Henry lại đỏ mặt. “Đừng có ngốc thế.”

Anh thở dài. “Cứ nghĩ bất cứ điều gì em thích, Hen, nhưng nếu tôi còn nghe thấy những lời lo lắng phát ra từ em, tôi sẽ hôn em cho tới khi em không nói được nữa.”

Mắt cô sáng lên. “Thật chứ?”

Anh thở dài và đưa tay lên trán. “Tôi sẽ phải làm gì với em đây, cô nàng tinh ranh?”

“Hôn em chẳng?” cô nói với vẻ đầy hy vọng.

“Tôi nghĩ mình sẽ phải làm điều đó thôi.” Anh nghiêng người về phía trước và lướt nhẹ môi cô, cẩn thận tránh những tiếp xúc mạnh hơn. Dunford biết, nếu để cơ thể mình chạm vào cô theo cách nào đi nữa, thậm chí chỉ chạm tay vào má cô thôi thì anh cũng chẳng thể ngăn mình không kéo cô vào lòng. Tất nhiên anh chẳng ngại điều gì nhưng ông bà Công tước Ashbourne sắp đến và Dunford không muốn bị bắt quả tang tí nào.

Có tiếng ho khẽ ở cửa.

Quá muộn.

Dunford vội ngừng lại, nhìn thoáng qua má của Henry khi lướt tầm mắt ra cửa. Emma đang cố để không cười. Alex thì không.

“Ôi lạy Chúa,” Henry rên lên.

“Không, tại tôi,” Alex niềm nở, cố để cô thấy thoải mái, “mặc dù vợ tôi đã nhắc nhở tôi nhiều lần việc phải điều chỉnh lại bản thân khi nói chuyện với người khác.”

Henry cười yếu ớt.

“Rất vui được gặp cậu, Ashbourne,” Dunford lẩm bẩm, vẫn đứng tại chỗ.

Alex đỡ cô vợ đang mang thai khá nặng nề tới một cái ghế bành thoải mái. “Tôi đoán nếu hai người gặp chúng tôi muộn khoảng năm phút sẽ tốt hơn,” anh thì thầm vào tai Dunford khi đi ngang phòng tới chỗ Henry. “Thật vui khi lại gặp cô, Henry. Tôi rất mừng khi thấy cô đã chinh phục được anh bạn thân mến này của chúng tôi. Giữa cô và tôi, anh ta chẳng để cho tôi có một cơ hội nào.”

“Tôi... ờ...”

“Vì Chúa lòng lành, Alex,” Emma nói, “Nếu anh nói thêm gì nữa khiến cô ấy xấu hổ, em sẽ cạo đầu anh.”

Chỉ Henry có thể thấy mặt Alex khi anh ta cố sức tỏ ra hối lỗi, và cô phải đặt tay lên miệng để ngăn mình không bật cười.

“Có lẽ cô sẽ muốn được giới thiệu với người phụ nữ gắt gỏng đang ngồi ở cái ghế vàng đằng kia,” anh nói với một nụ cười kỳ quặc.

“Tôi không thấy ai gắt gỏng ở đây cả,” Henry tinh nghịch nói, nhìn thấy Emma đang cười.

“Dunford,” Alex nói, nắm tay Henry khi cô đứng dậy, “người phụ nữ này mù như dơi vậy.”

Dunford nhún vai, cùng chia sẻ ánh nhìn thích thú với Emma.

“Vợ yêu của tôi,” Alex nói. “Tôi xin giới thiệu...”

“Phải là ‘vợ yêu gắt gỏng’ chứ,” Emma nhanh nhẩu nói, nháy đôi mắt lấp lánh, tinh nghịch với Henry.

“Tất nhiên rồi. Thật tốt khi em đã nhắc anh. Vợ yêu gắt gỏng, anh xin giới thiệu cô Henrietta Berrett từ Cornwall, gần đây là khách tại nhà cô Caroline của em.”

“Rất vui được gặp cô, cô Barrett,” nữ công tước nói, và Henry thực sự nghĩ rằng cô ấy có ý đó.

“Cứ gọi tôi là Henry. Mọi người đều gọi thế.”

“Và cô phải gọi tôi là Emma. Tôi mong mọi người gọi thế.”

Henry lập tức quyết định mình thích nữ công tước trẻ có mái tóc đỏ rực này và tự hỏi sao mình lại sợ gặp cô ấy chứ.

Sau cùng, cô ấy là chị họ của Belle và Ned, nếu không được nói trước điều đó thì cô đã không thể biết. Emma đứng dậy, bỏ qua sự quan tâm của chồng, cầm lấy tay Henry và nói, “Đi thôi. Tôi rất háo hức được nói chuyện với cô và chúng ta sẽ dễ nói chuyện hơn nhiều nếu không có họ.” Cô hát đầu về phía những quý ông.

Henry cười miễn cưỡng. “Được thôi.”

“Cô không biết tôi mừng thế nào khi cuối cùng cũng được gặp cô đâu,” Emma nói ngay khi họ tới đại sảnh. “Belle đã viết mọi điều về cô, và tôi rất hào hứng vì cuối cùng Dunford cũng gặp được cô gái của anh ấy. Chẳng phải tôi không nghĩ cô cũng đáng yêu, nhưng phải thừa nhận, chủ yếu là tôi thấy hài lòng vì cuối cùng Dunford cũng gặp được người phù hợp.”

“Cô thật thẳng thắn.”

“Không bằng một nửa cô đâu, nếu những điều Belle viết là đúng. Và tôi không thể vui hơn được.” Emma cười toe toét với Henry khi cô dẫn họ đi theo một hành lang rộng. “Sao tôi không dẫn cô thăm một vòng Westonbirt trong khi chúng ta nói chuyện nhỉ? Đây thực là một nơi đáng yêu ngay cả khi nó rộng lớn đến vậy.”

“Tôi nghĩ nó thật tuyệt vời. Chẳng có gì ngăn cấm cả.”

“Không,” Emma trầm ngâm. “Không phải thế. Thật nực cười. Tôi nghĩ nó có ý nghĩa gì đó. Nhưng dù sao, tôi cũng vui vì cô đã nói thẳng. Tôi chẳng bao giờ đủ kiên nhẫn với những kẻ miệng lưỡi.”

“Tôi cũng vậy, thưa phu nhân.”

“Ôi, làm ơn gọi tôi là Emma. Tôi chẳng có tước hiệu gì cho đến tận năm ngoái, và tôi vẫn không phải dùng cả đám người hầu mỗi khi đi bộ. Nếu bạn bè không dùng tên tôi nữa, tôi sẽ chết vì quá nhiều thủ tục.”

“Tôi sẽ rất vinh hạnh được là một trong số những người bạn của cô, Emma.”

“Và tôi cũng thế. Nào, cô phải nói tôi biết. Dunford đã cầu hôn thế nào. Tôi nghĩ là theo cách bình thường chứ.”

Henry cảm thấy mặt mình nóng dần lên. “Tôi không chắc. Có thể nói anh ấy chưa thực sự hỏi...”

“Anh ấy vẫn chưa hỏi cô sao?” Emma thốt lên. “Đúng là kẻ bất hạnh.”

“Giờ có thể thấy ở đây,” Henry bắt đầu, cảm thấy cần phải bảo vệ anh dù cô không cần thiết phải làm thế.

“Không ngờ lời là ý gì chứ,” Emma nói nhanh. “Ít ra cũng không tấn công mạnh thôi chứ. Tôi hy vọng anh ấy đã làm thế, vậy thì chúng tôi sẽ giả mù nếu hai người muốn tự do. Anh ấy nói với chúng tôi là hai người đã đính hôn, cô biết không.”

“Anh ấy nói thế sao?” Henry nghi ngờ nói. “Thế là tốt phải không?”

“Đàn ông ấy mà,” Emma thì thầm, “luôn nghĩ phụ nữ sẽ cưới họ mà không buồn hỏi xem cô ấy có đồng ý hay không. Tôi nghĩ anh ấy cũng vậy thôi.”

“Có nghĩa là tôi nên nghĩ anh ấy sẽ hỏi tôi,” Henry mơ màng nói. “Và tôi chẳng thể làm gì khác ngoài việc hạnh phúc vì tôi cũng muốn cưới anh ấy.”

“Tất nhiên rồi. Ai chẳng muốn cưới Dunford.”

“Gì cơ?”

Emma chớp mắt, như thể đột nhiên quay lại cuộc trò chuyện. “Tất nhiên trừ tôi ra.”

“Ồ, dù sao thì cô cũng không thể rồi,” Henry thấy buộc phải chỉ ra, không hiểu câu chuyện đã lạc đến chỗ kỳ quái nào. “Cô đã kết hôn rồi mà.”

“Ý tôi là trước khi tôi cưới ấy,” Emma cười. “Cô chắc phải nghĩ tôi là con vịt trời. Thường thì tôi không khó để duy trì một chủ đề nào đó đâu. Tôi nghĩ chắc do em bé.” Cô vỗ nhẹ vào bụng. “Ồ, có thể không phải, nhưng em bé xui xẻo này luôn phải gánh trách nhiệm cho tính cách của tôi.”

“Tất nhiên rồi,” Henry lẩm bẫm.

“Tôi chỉ có ý nói Dunford rất nổi tiếng. Và anh ấy là một người đàn ông rất tốt. Giống như Alex vậy. Chỉ có những phụ nữ ngốc mới từ chối lời cầu hôn của một người đàn ông như thế.”

“Ngoại trừ vấn đề nhỏ là anh ấy vẫn chưa thực sự cầu hôn.”

“Cô nói ‘thực sự’ là có ý gì?”

Henry quay lại và nhìn qua cửa sổ ra khoảng sân rộng. “Anh ấy đã ngụ ý là chúng tôi sẽ kết hôn, nhưng anh ấy chưa hỏi trực tiếp tôi.”

“Tôi hiểu.” Emma cắn môi dưới khi suy nghĩ. “Tôi hy vọng anh ấy muốn nói lời cầu hôn ở đây, tại Westonbirt này. Có nhiều cơ hội để hai người riêng tư. Anh ấy sẽ có thể muốn, ờ, hôn cô khi ngỏ lời, và anh ấy sẽ không muốn phải lo cô Caroline xuất hiện để giải cứu cô bất cứ lúc nào.”

Henry chẳng muốn bị giải thoát khỏi Dunford tí nào, nên cô phát ra âm thanh như thể đồng tình.

Emma liếc nhìn cô bạn mới. “Tôi có thể nhận ra biểu hiện của cô có nghĩa anh ấy đã hôn cô rồi. Không, đừng xấu hổ, tôi quen với những chuyện thế rồi.

Tôi đã gặp rắc rối to khi phải đi kèm Belle.”

“Cô đã từng đi kèm Belle sao?”

“Và làm việc đó thật khủng khiếp. Nhưng không sao. Cô sẽ vui mừng khi biết tôi sẽ làm việc đó lỏng lẻo với cô.”

“Ờ, vâng,” Henry lặp bặp. “Ý tôi là, tôi cũng nghĩ vậy.” Cô nhìn thấy một băng ghế được bọc bằng gấm hoa hồng. “Cô không phiền nếu chúng ta ngồi nghỉ một chút chứ? Tự nhiên tôi thấy mệt quá.”

Emma thở dài. “Tôi đã làm cô mệt phải không?”

“Không, tất nhiên là không... Ờ,” Henry thừa nhận khi đã ngồi xuống, “Đúng thế.”

“Tôi có xu hướng làm thế với mọi người,” Emma nói, từ từ ngồi xuống ghế dài. “Tôi cũng không biết tại sao.”

• • •

Bốn tiếng sau, Henry đã biết chính xác tại sao. Emma Ridgely, Nữ Công tước xứ Ashbourne, có nhiều năng lượng hơn bất cứ ai cô từng biết, kể cả bản thân cô. Và Henry chưa từng nghĩ mình lại là người kém hoạt bát.

Không phải Emma bận rộn với năng lượng tinh thần. Có vẻ ngược lại, người phụ nữ nhỏ nhắn này là hình ảnh thu nhỏ của thanh lịch và tinh tế. Thật đơn giản là mọi điều Emma định nói hay làm đều được truyền thứ sinh khí khiến những người gần cô nghẹt thở dù chỉ đứng nhìn cô.

Thật dễ hiểu tại sao Alex lại yêu quý cô ấy đến vậy. Henry chỉ hy vọng một ngày nào đó Dunford sẽ một lòng một dạ yêu mình như thế.

Bữa tối là một câu chuyện thú vị. Belle và John vẫn chưa từ London tới, thế nên chỉ có Dunford, Henry và nhà Ashbournes. Henry, vẫn chưa quen nói chuyện trong bữa ăn với người khác ngoài những người phục vụ ở điền trang Stannage, vui vẻ với nhóm bạn mới, lắc lư vui vẻ với những câu chuyện của mọi người về tuổi thơ và kể thêm một số câu chuyện của mình.

“Có phải cô đã cố gắng chuyển tổ ong về gần nhà hơn không?” Emma cười, vỗ ngực khi cố lấy lại hơi thở.

“Tôi có niềm đam mê khủng khiếp với đồ ngọt,” Henry giải thích, “và khi đầu bếp bảo tôi không thể ăn nhiều hơn bởi họ không đủ đường, tôi đã quyết định khắc phục điều đó.”

“Điều đó sẽ dạy bà Simpson cách bào chữa,” Dunford nói.

Henry nhún vai. “Bà ấy chẳng bao giờ để ý lời tôi nói kể từ đó.”

“Nhưng người giám hộ của cô có buồn vì cô không.” Emma vẫn kiên trì.

“Ồ, có chứ,” Henry vừa trả lời vừa vẫy vẫy cái đĩa. “Tôi nghĩ Viola sẽ ngất mất. Sau đó chắc bà ấy sẽ cho tôi một trận. May mắn là bà ấy đã không trừng phạt tôi vì mười hai vết ong đốt trên tay.”

“Ôi trời,” Emma nói. “Cô có bị đốt không?”

“Không, thật kỳ lạ, nhưng tôi chưa từng bị đốt.”

“Henry hình như có cách với ong,” Dunford nói, cố không nghĩ đến phản ứng của mình với cách lấy tổ ong của Henry. Anh cảm thấy một niềm tự hào đáng kể khi thấy cô quay lại phía Emma, hình như để trả lời một câu hỏi khác về tổ ong. Bạn bè anh yêu quý Henry. Tất nhiên anh biết họ sẽ như vậy, nhưng nó vẫn khiến anh ngập tràn trong niềm vui khi thấy cô hạnh phúc. Phải đến lần thứ một trăm trong ngày anh ngạc nhiên với may mắn của bản thân vì đã tìm thấy người phụ nữ hợp với mình đến vậy.

Cô thẳng thắn và có năng lực đáng ngạc nhiên, cả khả năng của cô dành cho một tình yêu chân thành, trong sáng không có giới hạn; trái tim anh vẫn đau nhói mỗi khi anh nhớ lại cái ngày cô khóc ở ngôi nhà bỏ hoang vì cái chết của một đứa bé không quen biết. Cô có một trí thông minh ngang với anh, một người thậm chí không cần nghe cô nói cũng biết cô cực kỳ thông minh, điều đó thể hiện ở ngay đây, trong đôi mắt bạc lấp lánh của cô. Cô ấy cực kỳ dũng cảm, gần như không biết sợ gì cả; cô đã phải cố gắng để điều hành một vùng đất và trang trại có diện tích khiêm tốn trong sáu năm, cô gần như đã thành công. Dunford nghĩ, miệng hơi nhếch lên cười, cô cũng tan chảy trong tay anh mỗi khi họ chạm vào nhau, khiến máu anh nóng lên.

Anh đau vì nghĩ đến cô mỗi phút trong ngày và chẳng muốn gì hơn là có thể cho Henry thấy tình yêu sâu sắc anh dành cho cô bằng tay và môi mình.

Vậy đó là tình yêu. Anh gần như bật cười thành tiếng ngay tại bàn ăn. Không có gì đáng ngạc nhiên khi các nhà thơ lại đề cao nó đến vậy.

“Dunford?”

Anh chớp mắt và nhìn lên. Alex hình như đang cố hỏi anh câu gì đó. “Gì vậy?”

“Tôi hỏi,” Alex lặp lại, “có phải Henry đã cho cậu những lý do tương tự để báo động trong vài tuần qua?”

“Nếu cậu không tính cuộc phiêu lưu tiếp theo của cô ấy với tổ ong ở điền trang Stannage, sau đó cô ấy trở thành linh hồn của phẩm hạnh và sự đúng mực.”

“Thật chứ?” Emma hỏi. “Cô đã làm gì?”

“Ồ, chẳng có gì,” Henry đáp, không dám liếc Dunford. “Tất cả những gì tôi đã làm là tiến tới và kéo ra một ít sáp ong.”

“Những gì em làm,” anh nói một cách nghiêm khắc, “là suýt khiến mình bị đốt bởi hàng trăm con côn trùng giận dữ.”

“Cô đã thực sự đặt tay vào trong một tổ ong ư?” Emma nghiêng người về phía trước với vẻ thích thú. “Tôi cũng muốn biết cách làm thế nào đấy.”

“Tôi sẽ mắc nợ cô suốt đời,” Alex xen vào, hướng lời nói về phía Henry, “nếu cô cố gắng không bao giờ dạy vợ tôi điều đó.”

“Nó đâu có nguy hiểm,” Henry nói nhanh. “Dunford thích phóng đại thể thôi.”

“Anh ấy làm vậy ư?” Alex nhướn mày hỏi.

“Anh ấy rất lo lắng,” cô nói với anh, rồi quay lại phía Emma như để giải thích. “Anh ấy đã rất lo lắng.”

“Lo lắng ư?” Emma lặp lại.

“Dunford á?” Alex hỏi gần như đồng thời.

“Chắc cô nói đùa,” Emma thêm vào, bằng giọng điệu khá là chắc chắn.

“Chỉ cần nói là,” Dunford cắt ngang hòng rút ngắn câu chuyện, “cô ấy đã lấy mất mười năm tuổi thọ của tôi, và đó là kết thúc của câu chuyện.”

“Tôi cho rằng nó là như thế,” Henry nói, nhìn Emma rồi khẽ nhún vai, “khi anh ấy bắt tôi phải hứa không bao giờ được ăn mật ong nữa.”

“Anh ấy làm thế á? Dunford, sao cậu có thể làm vậy? Đến Alex cũng không hành động thô lỗ như vậy.” Nếu chông cô phản đối thì cũng đồng nghĩa với việc thừa nhận anh là một kẻ thô lỗ, nên Alex đành miễn không có ý kiến.

“Chỉ có vậy thôi thì tôi đã chẳng bị ghi nhận vào lịch sử và được biết đến như là người đàn ông độc đoán nhất vương quốc Emma, tôi không cấm cô ấy ăn mật ong.” Anh quay lại phía Henry. “Tôi chỉ bắt cô ấy hứa không tự lấy mật ong, và nói thật câu chuyện này bắt đầu tẻ nhạt rồi đấy.”

Emma nghiêng về phía Henry và thì thầm bằng giọng mà phía bên kia bàn ăn cũng có thể nghe rõ, “Tôi chưa bao giờ thấy anh ấy như vậy.”

“Thế là tốt ư?”

“Rất tốt.”

“Emma?” Dunford nói, giọng anh trở nên đáng sợ.

“Gì vậy, Dunford?”

“Đó chỉ là cách cư xử rất đúng mực của tôi, và thực tế cậu là một quý phu nhân đã ngăn tôi không bảo cậu im đi thôi.”

Henry sợ hãi nhìn Alex, có thể anh ấy sẽ gọi Dunford ra ngoài vì đã xúc phạm vợ mình. Nhưng ngài công tước chỉ che miệng và cố nén một cái gì đó giống tiếng cười hơn, đến nỗi không thể ăn được gì trong vài phút.

“Thực sự là cực kỳ đúng mực,” Emma trả lời chanh chua.

“Đó chắc chắn không phải do thực tế rằng cô là một quý phu nhân,” Henry nói, nghĩ rằng Dunford phải có những tình bạn cực kỳ tốt với nhà Ashbournes thì Alex mới cười trước những câu nói xúc phạm Emma đến

thế. “Tại anh ấy cũng từng bảo tôi im đi, và tôi bị nói vậy khi một chuyên gia tốt nhất đánh giá tôi cũng là một quý cô.”

Lần này thì Alex bắt đầu ho dữ dội đến mức Dunford cảm thấy cần phải dấm mạnh vào lưng anh ta. Tất nhiên anh chỉ kiểm cố để làm việc đó thôi.

“Và đó là đánh giá của chuyên gia nào vậy?” Dunford hỏi.

“Sao chứ, tất nhiên là của anh rồi.” Henry nghiêng về trước đôi mắt lấp lánh nghịch ngợm. “Và anh nên biết điều đó.”

Lần này cả Emma cũng lên cơn ho cùng chồng.

Dunford ngồi lại vào ghế của mình, miễn cưỡng nở nụ cười ngưỡng mộ. “Ồ, Hen,” anh nói, vẫy tay về phía ông bà công tước, “có vẻ chúng ta phải làm việc với cả đôi này.”

Henry nghiêng đầu sang một bên. “Cũng không khó, phải không?”

“Không khó tí nào. Xem ra chẳng có gì là thách thức cả.”

“Emma, em yêu,” Alex nói sau khi đã lấy lại được hơi thở bình thường, “Anh nghĩ danh dự của chúng ta vừa bị nghi ngờ.”

“Để em nói. Hàng năm nay em chưa được cười nhiều như vậy.” Emma đứng lên và ra hiệu cho Henry đi theo cô ra phòng khách. “Chúng ta đi thôi Henry, để các quý ông này được chết ngạt với xì gà và rượu porto.”

“Giờ thì em sẽ biết nhé, cô nàng tinh ranh,” Dunford nói khi đứng dậy. “Cuối cùng thì em cũng có thể biết chuyện gì xảy ra khi các quý bà nghỉ ngơi sau bữa ăn.”

“Anh ấy gọi cô là ‘cô nàng tinh ranh’ sao?” Emma hỏi khi cô và Henry ra khỏi phòng.

“Ờ, vâng, thỉnh thoảng anh ấy gọi tôi như thế.”

Emma xoa hai tay vào nhau. “Tốt hơn tôi nghĩ đấy.”

“Henry! Đợi một chút!”

Henry quay lại thấy Dunford đang sải bước nhanh về phía cô. “Tôi có thể nói vài lời với em được chứ,” anh nói.

“Vâng, vâng, tất nhiên rồi.”

Anh kéo cô sang một bên và nói thì thầm đến mức Emma cố dỏng tai hết sức cũng không nghe nổi.

“Tối nay tôi cần gặp em.”

Henry hồi hộp vì sự gấp gáp trong giọng anh. “Anh ư?”

Anh gật đầu. “Tôi cần nói chuyện riêng với em.”

“Em không chắc...”

“Tôi thì chưa bao giờ chắc chắn hơn. Tôi sẽ gõ cửa phòng em lúc nửa đêm.”

“Nhưng Alex và Emma...”

“Luôn đi ngủ lúc mười một giờ.” Anh cười tự mãn. “Họ thích sự riêng tư.”

“Cũng được, nhưng...”

“Tốt. Tôi sẽ gặp em sau.” Anh hôn nhanh lên trán cô. “Không được nói lời nào với ai đâu đấy.”

Henry chớp mắt và nhìn anh quay trở lại phòng ăn. Emma đã đến bên cô thật nhanh so với một người đang mang thai bảy tháng. “Anh ấy nói gì thế?”

“Thực sự không có gì,” Henry lầm bầm, biết mình nói dối rất tệ và vẫn thử cố gắng không nói ra.

Emma khịt mũi nghi ngờ.

“Không, thật đấy. Anh ấy chỉ, ừm... Anh ấy dặn tôi cứ tự nhiên.”

“Cứ tự nhiên?” Emma ngờ vực nói.

“Cô biết đấy, không cố tạo hình ảnh cho bản thân hay cái gì đó tương tự.”

“Giờ đó là lời nói dối tệ nhất mà tôi từng được nghe,” Emma bắt bẻ. “Ngay cả Dunford cũng phải nhận thấy được cô không thể gây ra bất kỳ sự cố nào trong phòng khách của tôi khi chỉ có mình tôi chứ.”

Henry cười yếu ớt.

“Tuy nhiên, rõ ràng là,” Emma tiếp, “tôi sẽ không tìm được sự thật từ cô, nên tôi sẽ không phí năng lượng cho việc đó.”

“Cám ơn,” Henry lẩm bẩm khi họ tiếp tục đi bộ về phía phòng khách. Khi cô sai bước bên cạnh Emma, cô nắm chặt tay thành một quả bóng nhỏ đầy thích thú. Tối nay Dunford sẽ nói anh ấy yêu cô. Cô có thể cảm thấy điều đó.

Chương 18

Mười một giờ năm mươi bảy phút.

Henry nắm chặt các nếp gấp của chiếc áo choàng ngủ, liếc nhìn chiếc đồng hồ trên bàn cạnh giường. Cô đúng là ngốc khi làm việc này, một kẻ ngốc yêu anh đến mức đồng ý cuộc hẹn dù biết hành động của mình vượt quá giới hạn đạo đức. Cô cười với chính mình khi nhớ lại mình đã từng không thèm quan tâm tới các nghi lễ đến như thế nào khi ở điền trang Stannage. Không quan tâm và không biết. Vài tuần ở London đã giúp cô hiểu rõ một việc các cô gái trẻ không nên làm, đó là để một người đàn ông vào phòng ngủ của mình, đặc biệt khi toàn bộ ngôi nhà đã chìm vào bóng tối và giấc ngủ.

Nhưng dường như cô không thể tự chủ, và gom đủ sự sợ hãi để nói lời từ chối anh. Những gì cô muốn và những gì cô biết rằng nó đúng là hai vấn đề hoàn toàn khác nhau, cuối cùng, khao khát đã chiến thắng các phép tắc.

Mười một giờ năm mươi tám phút.

Cô ngồi xuống giường và sau đó, nhận ra mình đang ở đâu, nhảy dựng lên như phải bỏng. “Bình tĩnh nào, Henry,” cô lẩm bẩm, khoanh tay rồi lại thả ra, rồi lại khoanh tay. Khi đi lại trong phòng, cô lướt qua tấm gương, bắt gặp vẻ mặt nghiêm nghị của mình, rồi lại thả tay ra. Cô không muốn anh thoải mái mò lên giường, nhưng không cần ra vẻ cấm đoán quá.

Mười một giờ năm mươi chín phút.

Có tiếng gõ nhẹ ngoài cửa. Henry chạy như bay qua phòng và mở cửa. “Anh đến sớm,” cô cố gắng cường thì thào.

“Tôi á?” Dunford lấy đồng hồ trong túi ra.

“Anh sẽ vào trong chứ?” cô rít lên, kéo mạnh anh vào. “Nhờ ai thấy anh ở đây.”

Dunford thả đồng hồ vào lại trong túi, cười rộng lượng.

“Và đừng cười nữa!” cô quyết liệt thêm vào.

“Sao phải vậy?”

“Bởi vì nó... nó làm phiền em!”

Dunford nhìn lên trần nhà để khỏi cười lớn. Nếu cô nghĩ nói vậy sẽ khiến anh ngưng cười thì đúng là cô đã rối trí rồi.

“Anh cần nói chuyện gì với em?” cô thì thầm.

Anh bước hai bước tới bên cô. “Một phút thôi,” anh thì thào. “Trước hết tôi phải...”

Dunford để môi mình nói nốt câu khi bắt lấy môi cô bằng một nụ hôn cháy bỏng. Anh không có ý hôn Henry lúc đấy, nhưng trông cô đáng yêu chết mất trong chiếc áo choàng ngủ với mái tóc xòa trên mặt. Cô phát ra tiếng rên nhẹ, và cơ thể cô dịch chuyển, dựa vào khung người cao lớn của anh.

Anh miễn cưỡng dừng lại. “Chúng ta sẽ chẳng làm được việc gì nếu tiếp tục thế này...,” lời anh nói nhỏ dần khi bắt gặp nét bàng hoàng trên khuôn mặt Henry. Môi cô hồng không thể tả, ngay cả trong ánh nến, chúng đang hé mở và ướt át. “Ồ, có lẽ thêm lần nữa...”

Anh lại kéo cô lại gần, môi anh tìm môi cô trong một nụ hôn sâu. Cô hôn anh với cùng cảm xúc, và Dunford lơ mơ nhận ra tay Henry đang vòng qua ôm cổ anh. Tuy nhiên, một chút lý trí lóe lên, có cái gì đó vẫn duy trì hoạt động của trí não, và một lần nữa, anh tách mình ra.

“Đủ rồi,” anh lẩm bẩm, những lời trách mắng nhắm vào bản thân. Rùng mình hít một hơi, anh nhìn lên.

Một sai lầm lớn. Một tia lửa xuyên qua người anh khi nhìn thấy cách ăn mặc của cô. “Sao em không ngồi xuống kia?” anh nói giọng khàn khàn, chỉ tay về một hướng không cụ thể.

Henry không biết rằng nụ hôn đã khiến anh rung động không kém gì mình, và cô làm đúng theo lời anh. Mắt cô nhìn theo hướng chỉ của tay anh, và hỏi, “Trên giường ư?”

“Không, ý tôi là...,” anh hăng giọng. “Làm ơn đừng ngồi lên giường.”

“Được thôi,” cô chậm rãi nói, đi đến một chiếc ghế thẳng sọc xanh trắng.

Dunford đi đến bên cửa sổ và nhìn ra ngoài, cố để cơ thể có thời gian dịu lại. Giờ anh đang thực sự ở đây, trong phòng Henry vào lúc nửa đêm, anh không chắc mình thực sự khôn ngoan khi vạch ra kế hoạch này. Thực tế, anh đã bị thuyết phục không làm vậy. Lúc đầu anh lên kế hoạch đưa Henry ra ngoài đi picnic vào hôm sau và ngỏ lời với cô. Nhưng trong bữa tối, đột nhiên anh cảm thấy tình cảm của mình đã vượt quá mong đợi. Anh yêu cô.

Không, anh không chỉ yêu cô. Anh cần cô. Anh cần cô như cần thức ăn và nước uống, như những bông hoa ở điền trang Stannage cần ánh mặt trời.

Dunford cười gượng gạo. Anh cần cô như cô cần điền trang Stannage. Anh nhớ lại buổi sáng trong phòng ăn ở Cornwall, cô nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ với niềm vui tinh khôi. Anh tưởng tượng chắc mặt mình mỗi khi nhìn ngắm cô cũng như vậy.

Và trong khi anh ngồi ở phòng ăn chính của Westonbirt, với một miếng măng tây treo trên đĩa, bỗng nhiên anh cảm thấy mình buộc phải nói với cô điều này ngay trong đêm.

Cảm giác này mạnh đến độ thật đau đớn khi phải giữ nó trong lòng. Một cuộc hẹn bí mật có vẻ là lựa chọn duy nhất.

Anh phải nói với Henry, anh yêu cô biết chừng nào, và có Chúa chứng giám, anh sẽ không rời căn phòng này chừng nào cô chưa nói với anh những lời tương tự.

“Henry,” anh quay người lại. Cô đang ngồi thẳng trên ghế. Anh hăng giọng và lặp lại, “Henry.”

“Vâng?”

“Có lẽ tôi không nên đến đây đêm nay.”

“Không,” cô nói, trông không có vẻ như cô thực sự nghĩ thế.

“Nhưng tôi cần gặp riêng em, ngày mai dường như lâu quá.”

Mắt cô mở to. Dunford hơi lạ khi anh nói như vậy. Trông anh khá kích động, căng thẳng, và thực sự không giống anh khi căng thẳng như vậy. Anh đột ngột thu hẹp khoảng cách giữa họ, sau đó quỳ xuống sàn nhà dưới chân cô.

“Dunford,” cô ghen lời, không chắc mình định làm gì.

“Suýt tình yêu của tôi,” anh nói. Và rồi anh nhận ra chính xác là thế. Cô là tình yêu của anh.

“Tôi yêu em, Henry,” anh nói, giọng mềm như nhung. “Tôi yêu em như tôi chưa từng mơ mình có thể yêu một người phụ nữ. Tôi yêu em như mọi thứ tốt đẹp trên đời này. Như những ngôi sao trên bầu trời, và như mỗi ngọn cỏ ở điền trang Stannage. Tôi yêu em như những mặt của viên kim cương, và đôi tai nhọn của Rufus, và...”

“Ôi, Dunford,” cô nói, “Em cũng yêu anh. Yêu anh. Nhiều lắm.” Cô trượt xuống sàn và nắm lấy tay anh. Cô hôn từng tay một, rồi hôn cả hai. “Em yêu anh nhiều lắm,” cô lại lẩm bẩm. “Rất rất nhiều, và rất rất lâu.”

“Tôi đúng là thẳng góc,” anh nói. “Tôi phải nhận ra kho báu là em khi ta vừa mới gặp chứ. Tôi đã phí biết bao nhiêu thời gian.”

“Có một tháng thôi mà,” cô run run nói.

“Nó dường như dài bất tận vậy.”

Cô chuyển sang ngồi lên thảm, kéo anh ngồi xuống với mình. “Đó là một tháng quý giá nhất đời em.”

“Tôi mong mình có thể khiến phần đời còn lại của em cũng quý giá như vậy, tình yêu của tôi.” Anh lấy trong túi áo ra thứ gì đó. “Em sẽ lấy tôi chứ?”

Henry đã biết anh sẽ cầu hôn, đã hy vọng điều đó xảy ra trong chuyến đi tới vùng thôn quê này, nhưng cô vẫn mất tự chủ. Nước trào ra nơi khoe mắt, và cô chỉ có thể gật đầu, không đủ sức để thốt lên lời.

Dunford mở các ngón tay, để lộ ra một chiếc nhẫn kim cương tuyệt đẹp, mặt viên đá cắt hình ovan rất đơn giản gắn vào một chiếc nhẫn vàng. “Tôi không thể tìm thấy gì sáng lấp lánh bằng đôi mắt em,” anh nhẹ nhàng nói. “Đây là thứ tốt nhất tôi có thể tìm được.”

“Nó đẹp tuyệt,” cô nín thở. “Em chưa từng có thứ gì như vậy trước đây.” Cô nhìn lên lo lắng. “Anh có chắc chúng ta có đủ tiền cho nó không?”

Dunford bật cười, thích thú với sự quan tâm của cô về vấn đề tài chính; rõ ràng cô không nhận ra trước khi được phong tước anh đã là thành viên của một gia đình giàu có nhất nước Anh. Anh cũng hài lòng với cách mà cô nói, “Anh có chắc chúng ta có đủ tiền cho nó không?” Anh đặt tay cô lên môi mình, hôn một cách lịch sự rồi nói, “Tôi đảm bảo với em, cô nàng tinh ranh, chúng ta vẫn đủ tiền để mua một bầy cừu mới cho điền trang Stannage.”

“Nhưng có một vài cái giếng cần sửa, và...”

“Suýt.” Anh khép miệng cô lại. “Em sẽ không phải lo về tiền thêm nữa.”

“Em chưa bao giờ thực sự lo về nó,” cô cố nói trong khi anh vẫn giữ miệng cô lại. Anh thở dài và để kệ cô tiếp tục.

“Em chỉ tiết kiệm thôi.”

“Điều đó cũng tốt.” Anh nghiêng cằm cô lên bằng ngón trỏ và đặt lên môi cô một nụ hôn ngọt ngào. “Nhưng nếu tôi muốn phung phí một lần để mua một món quà cho vợ mình, tôi hy vọng em sẽ không phàn nàn về điều đó.”

Henry thán phục chiếc nhẫn anh đang lồng vào ngón tay cô, rùng mình phấn khích khi anh dùng từ “vợ.” “Không bao giờ,” cô lẩm bẩm, cảm thấy mình khá phù phiếm và vô cùng nữ tính.

Sau khi ngắm chiếc nhẫn từ trái sang phải, cách ngọn nến đang bập bùng cháy, cô nhìn lên và hỏi thẳng, “Khi nào chúng ta tổ chức đám cưới?”

Anh ôm gương mặt cô trên tay và lại hôn cô lần nữa. “Tôi nghĩ đó là điểm đáng yêu nhất ở em.”

“Gì cơ?” cô hỏi, không quan tâm lắm, ít ra cô đang được khen ngợi.

“Em hoàn toàn thành thực, thẳng thắn mà không làm ai giận, và không quanh co.”

“Em hy vọng chúng đều là những tính tốt?”

“Nhưng tất nhiên, cô nàng tinh ranh, dù sao tôi vẫn mong em có thể thẳng thắn hơn một chút trong lần đầu tôi đến điền trang Stannage. Chúng ta có thể giải quyết cả đống chuyện lộn xộn mà không cần mạo hiểm với cái chuồng lợn.”

Henry cười. “Nhưng khi nào chúng ta có thể làm đám cưới?”

“Trong khoảng hai tháng nữa, tôi nghĩ vậy,” anh nói, từng từ đều gửi gắm sự thất vọng.

“Hai tháng sao.”

“Tôi e là phải vậy, tình yêu của tôi.”

“Anh điên à?”

“Rõ ràng tôi sẽ chết vì muốn em trong suốt thời gian đó.”

“Sau đó sao anh không đơn giản là lấy một giấy phép đặc biệt và làm việc đó vào tuần sau?” Nó không quá khó để có Emma nói cô ấy và Alex được kết hôn bằng giấy phép đặc biệt, cô ngừng lại và cau mày. “Giờ thì em nghĩ Belle và John cũng vậy.”

“Tôi không muốn làm em bị tổn thương bởi những lời đồn thổi về một cuộc hôn nhân vội vã,” anh nói một cách từ tốn.

“Em sẽ bị tổn thương hơn nếu không có anh!” cô nói, không nhẹ nhàng chút nào.

Một làn sóng ham muốn khác lại chạy dọc cơ thể Dunford. Anh không nghĩ từ “có” của Henry mang nghĩa xác thịt, nhưng dù sao nó cũng kích động anh. Cố nén giọng về bình thường, anh nói, “Sẽ có những lời đồn đại vì tôi là người giám hộ của em. Tôi không muốn mắc bất cứ sai lầm nào, đặc biệt là do không khó để ai đó phát hiện ra chúng ta đã ở riêng cùng nhau hơn một tuần tại Cornwall.”

“Em không nghĩ anh quan tâm tới các tin đồn.”

“Tôi quan tâm đến em, cô nàng tinh ranh ạ. Tôi không muốn thấy em bị tổn thương.”

“Em sẽ không sao đâu. Em hứa. Một tháng nhé?”

Anh chẳng muốn gì hơn là tổ chức đám cưới trong một tuần, nhưng anh đang cố để đợi cơ hội này chín muồi. “Sáu tuần.”

“Năm.”

“Được rồi,” anh nói, dễ dàng đồng ý bởi tim anh đã ở phía cô, mặc cho đầu óc anh nghĩ khác.

“Năm tuần,” cô nói, nghe giọng cũng không hài lòng lắm với thắng lợi của mình. “Lâu quá.”

“Không lâu đâu, cô nàng tinh ranh. Em sẽ có nhiều việc để bận rộn lắm.”

“Em ư?”

“Caroline sẽ muốn giúp em mua sắm quần áo cô dâu, tôi đoán Belle và Emma rất muốn tham gia vào việc đó. Tôi chắc mẹ tôi cũng sẽ muốn giúp, nhưng bà đang đi nghỉ ở lục địa châu Âu.”

“Anh có mẹ?”

Anh nhướn mày. “Thế em nghĩ tôi được Chúa sinh ra sao? Cha tôi là một người xuất sắc nhưng ông cũng không có được cái tài đó.”

Henry nghiêm mặt để anh thấy câu nói đùa của mình không được chào đón. “Anh chưa bao giờ nói về mẹ. Chỉ đôi khi anh nói về bố mẹ thôi.”

“Tôi không gặp mẹ nhiều kể từ khi cha qua đời. Bà thích không khí ẩm áp vùng Địa Trung Hải hơn.”

Một sự im lặng khó xử giữa hai người xuất hiện lúc Henry đột nhiên nhận ra mình đang ngồi trên sàn, mặc áo choàng ngủ khi đang chuyện trò với một người đàn ông cường tráng, và người đó không có ý định rời đi sớm.

Và điều đáng sợ nhất lại là cô không thấy bất tiện chút nào về điều đó. Cô thở dài, nghĩ chắc mình phải có linh hồn của một phụ nữ sa ngã.

“Cái đó là gì, em yêu?” Dunford thì thầm, chạm vào má cô.

“Em chỉ nghĩ mình nên yêu cầu anh rời khỏi phòng,” cô thì thầm.

“Em nên?”

Cô gật đầu. “Nhưng em không muốn thế.”

Anh hít vào. “Thỉnh thoảng tôi nghĩ em không biết mình đang nói gì.”

Cô đặt tay vào tay anh. “Em biết chứ.”

Dunford cảm thấy như đang chuẩn bị chịu sự tra tấn.

Anh nghiêng người về phía trước, biết rằng đêm nay chỉ có thể kết thúc trong bồn tắm lạnh lẽo cô độc nhưng không thể cưỡng lại sự cám dỗ của vài nụ hôn bị đánh cắp. Anh đưa lưỡi dọc theo đường viền môi cô, thưởng thức hương vị ngọt ngào của cô. “Em thật đáng yêu,” anh lầm bầm. “Đúng như những gì tôi muốn.”

“Đúng như?” cô lặp lại với một nụ cười run run.

“Ừm, ừm.” Anh trượt tay vào trong áo choàng và đè lên trên áo lót ngực của cô. “Tôi biết giờ chưa phải lúc.”

Henry ngả đầu ra sau khi môi anh trườn xuống dọc theo cổ họng. Hơi ấm của anh có ở khắp nơi, và cô bất lực khi không thể chống lại cảm xúc của mình. Hơi thở của cô ngắt quãng và như ngừng lại khi tay anh nhẹ nhàng mân mê ngực cô. “Ôi Chúa ơi, Dunford,” cô thở hổn hển, “Ôi, Chúa tôi.”

Tay kia của anh trượt xuống theo lưng Henry cho đến khi nó ôm lấy, vuốt ve quanh cặp hông săn chắc của cô. “Vẫn chưa đủ,” anh nói, hơi thở dồn dập. “Xin Chúa giúp con, vẫn chưa đủ.” Ôm cô sát vào cơ thể mình, anh đặt cô nằm xuống thảm. Trong ánh nến bập bùng, mái tóc nâu của cô dường như lấp lánh với những tia sáng vàng li ti. Đôi mắt bạc của cô như tan chảy, mê mẩn và say đắm trong khoái cảm. Chúng đang vẫy gọi anh...

Cô mặc chiếc áo ngủ cotton trắng không tay vẫn còn mới tinh. Một ý nghĩ thoáng qua đầu Dunford, rằng anh là người đàn ông đầu tiên thấy cô như thế, và cũng là người đàn ông duy nhất. Anh chưa từng mơ mình có thể có cảm giác sở hữu như vậy, nhưng cảnh tượng, cảm xúc, mùi hương của

cơ thể trình nguyên này đã tạo nên một cơn bão lửa của bản năng nguyên thủy nhất khiến anh muốn có cô cho riêng mình.

Anh muốn sở hữu, muốn ngẫu nhiên cô. Xin Chúa giúp anh, anh muốn nhất Henry ở nơi mà không người đàn ông nào khác có thể nhìn thấy cô.

Henry nhìn chăm chăm vào gương mặt anh, thấy những cảm xúc mãnh liệt thay đổi của nó. “Dunford?” cô ngập ngừng nói. “Có chuyện gì thế?”

Anh nhìn cô một lúc, như thể đang cố ghi nhớ những đặc điểm của cô, nhìn xuống cái bớt nhỏ gần tai phải của cô. “Không có gì,” cuối cùng anh nói. “Chỉ là...”

“Là gì?”

Anh bật cười. “Chỉ là, em khiến tôi cảm thấy...” Anh kéo tay cô và đặt nó lên tim mình. “Nó quá mãnh liệt, khiến tôi thấy sợ.”

Henry nghẹn thở. Cô chưa từng mơ anh có thể hoảng sợ trước bất cứ thứ gì.

Đôi mắt anh rực sáng khác thường, và cô tự hỏi không biết mắt mình có giống vậy không. Năm tay Dunford nổi lóng đần, cô đưa những ngón tay lên mặt anh, nhẹ nhàng vuốt qua môi anh.

Anh rên lên sung sướng, rồi lại nắm lấy tay cô, ngậm nó vào miệng. Anh hôn từng đầu ngón tay, kéo dài qua mỗi ngón như thể chúng là những cây kẹo ngọt. Rồi anh chuyển tới ngón trỏ của cô, chậm rãi dùng lưỡi vẽ những vòng tròn lên đầu ngón.

“Dunford,” cô thở hổn hển, hầu như không thể nghĩ nổi với sự sung sướng chạy dọc cánh tay.

Anh đẩy ngón tay cô vào sâu trong miệng, mút nhẹ nhàng trong khi lưỡi anh phủ lên móng tay cô. “Em vừa mới gọi đầu đúng không?” anh nói khẽ.

“Sao anh biết?”

Anh nhẹ nhàng mút lần nữa trước khi trả lời, “Em có vị chanh.”

“Họ có một vườn cam ở đây,” cô nói, hầu như không nhận ra giọng mình. “Có một cây chanh, và Emma nói em có thể...”

“Hen?”

“Gì vậy?”

Anh cười, chậm rãi và uể oải. “Tôi không muốn nghe về cây chanh của Emma.”

“Em không nghĩ anh không thích,” cô im thin thít.

Anh cúi xuống vài phân nữa. “Cái tôi muốn là hôn em.”

Cô nằm im, không thể cử động, bị thôi miên bởi ánh mắt rực sáng của anh.

“Và tôi nghĩ em cũng muốn tôi hôn em.”

Cô run run gật đầu.

Dunford tiến gần hơn nữa, đến khi môi anh đặt nhẹ lên môi cô. Anh từ từ và tinh nghịch khám phá, không đòi hỏi những điều cô chưa sẵn sàng. Henry có thể cảm thấy cơ thể mình háo hức. Mỗi phần trên cơ thể cô đều sống động với sức nóng tỏa ra từ cơ thể anh. Môi cô hé mở, và một tiếng rên khẽ thoát ra.

Cơ thể Dunford lập tức thay đổi. Âm thanh rên rỉ của ham muốn đã đánh thức cái gì đó liều lĩnh ở sâu trong anh, và anh trở thành một kẻ chinh phục cuồng nhiệt, chiếm hữu cơ thể cô cho riêng mình. Tay anh ở mọi chỗ, khám phá đường cong nhẹ nhàng ở vòng eo thon, vuốt ve dọc theo đôi chân mịn màng, rồi lùa vào mái tóc dày mượt. Anh gọi mãi tên cô, giống như bản kinh cầu nguyện của đục vọng. Giống như anh đang chết đuối và bám vào cô là thứ duy nhất cứu sống anh.

Và sau đó, một lần nữa, vẫn chưa đủ.

Ngón tay anh, trở nên nhanh nhẹn kỳ lạ, tháo bỏ khuy áo ngủ của cô, và cởi chiếc áo cotton trắng.

Anh thở dốc. “Chúa tôi, Henry,” anh thì thầm ngưỡng mộ. “Em đẹp quá.”

Henry theo phản xạ lấy tay che người, nhưng anh bỏ tay cô ra nói. “Đừng. Em hoàn hảo mà.”

Henry vẫn nằm im, thấy không thoải mái dưới ánh mắt chăm chú của anh. Cô cảm thấy trống trải và trần trụi. “Em... em không thể,” cuối cùng cô nói, rồi kéo áo ngủ lên.

“Có chứ,” anh thì thầm, nhận ra nỗi xấu hổ của cô xuất phát từ cảm giác dễ tổn thương hơn là từ sợ hãi sự gần gũi giữa họ. “Em có thể mà.”

Henry không biết mình còn sống hay đã chết nữa. Cô không cảm thấy gì đặc biệt giống như mình đã chết, nhưng cô chưa từng chết trước đó, nên làm sao cô biết được? Và cô chắc chắn chưa từng biết cảm xúc mãnh liệt như vậy khi vẫn sống.

Dunford ngẩng đầu lên và nhìn vào mặt cô. “Em thấy thế nào?” anh khàn khàn hỏi, thích thú và tò mò về những biểu hiện lạ lùng trên mặt cô.

“Anh sẽ không tin đâu,” cô nói với nụ cười run rẩy.

Anh cười, quyết định tiếp tục trò chơi yêu đương còn hơn là theo đuổi một câu chuyện nữa, “Em thích thế, phải không?” anh thì thầm, nghe thấy những tiếng kêu khẽ hài lòng của cô. Cảm thấy tràn ngập tình cảm thuần khiết dành cho cô, anh chuyển lên và chạm vào mũi cô. “Tôi có nhớ nói yêu em năm phút trước không?”

Không thể nín cười, cô lắc đầu.

“Tôi yêu em.”

“Em cũng yêu anh, nhưng...,” lời cô nói nhỏ dần, và trông cô có vẻ xấu hổ.

“Nhưng gì?” Anh chạm vào má Henry, giữ mặt để cô không thể lẩn tránh ánh mắt anh.

“Em chỉ tự hỏi... là...,” cô ngừng lại và cắn môi trước khi tiếp tục, “Em chỉ muốn biết nếu có điều gì em có thể, đó là nói...”

“Nói nó ra, cô gái tinh ranh.”

“Mọi điều em có thể làm cho anh.” Cô kết thúc, nhắm mắt lại bởi anh không cho cô quay đi.

Cơ thể anh căng lên. Những câu nói rụt rè, thiếu logic của cô làm dấy lên ham muốn của Dunford hơn những gì anh có thể tưởng tượng. “Tốt hơn là không,” anh khàn khàn nói.

Thấy thái độ từ chối của cô, anh tiếp, “Dù sao, sau này cũng được. Chắc chắn sau này.”

Cô gật đầu có vẻ đã hiểu. “Rồi anh sẽ hôn em chứ?” cô thì thầm.

Henry đang bán khóa thân, đổ mặt vì ham muốn, và nằm dưới anh, còn anh thì đang phát điên vì yêu cô. Làm sao anh từ chối yêu cầu của cô được chứ. Dunford lại hôn cô lần nữa bằng tất cả tâm hồn mình, một tay vẫn nhẹ nhàng đùa nghịch trên ngực còn tay kia luồn trong tóc cô. Anh hôn cô không ngừng, không tin nổi sao lại có đôi môi hấp dẫn đến vậy đến độ anh không cần phải hôn cô, tai hay ngực cô nữa.

Henry cứng người, nhưng không nhiều, anh đã phá bỏ hầu hết sự kháng cự khi mơn trớn bộ ngực của cô. “Suýt tình yêu của tôi,” anh thì thầm. “Tôi chỉ muốn chạm vào thôi. Chúa ơi, tôi cần phải chạm vào em.”

Henry đáp lại cảm xúc mãnh liệt trong giọng nói của anh, cô cũng cảm thấy đam mê như thế lan tỏa trong cơ thể mình. Cô đang tự nhủ hãy thử giãn thì anh ngẩng đầu lên, nhìn đắm đuối vào mắt cô và nói, “Cho phép tôi nhé?”

Giọng nói chứa đầy khát khao đến đau đớn và cả sự tôn trọng của anh khiến cô nghĩ mình có thể vỡ tung. Cô bất giác gật đầu, tự nhủ tất nhiên rồi, cảm giác sẽ rất tuyệt. Đó là Dunford, và anh sẽ không bao giờ làm cô đau. Nó sẽ rất tuyệt.

Nó sẽ rất tuyệt.

Cô đã nhầm.

Henry gần như hét lên bởi sự co thắt của khoái lạc xuyên qua mình khi anh chạm vào. “Ôi Chúa tôi,” cô thở hổn hển.

“Tuyệt” cũng không mô tả được những gì anh làm cho cô. Nó quá tuyệt, cực kỳ tuyệt. Cơ thể cô không thể chịu nổi. Cô bắt đầu trốn chạy khỏi anh, nghĩ chắc mình sẽ nổ tung nếu anh cứ tiếp tục sự tra tấn ngọt ngào như vậy.

Dunford cười khúc khích khi cô loay hoay. “Em sắp bị thảm làm bóng rỗi,” anh đùa.

Henry ngậy người nhìn anh, đầu óc cô trở nên mơ hồ với niềm đam mê, nó khiến cô phải mất một lúc mới hiểu được lời anh nói. Anh lại cười rôi lăn khỏi người cô, bế thốc cô trên tay và mang cô về giường. “Tôi biết mình đã nói giường là sai lầm lớn,” anh thì thầm, “nhưng tôi không thể để lưng em bị chà xát được, phải không?”

Henry cảm thấy mình chìm trên giường, sau đó Dunford lại nằm trên người cô, hơi ấm của anh thiêu đốt da cô. Tay anh lập tức trượt xuống dưới cơ thể, bắt đầu đùa nghịch và mơn trớn, khiến cô càng lúc càng rơi vào quên lãng.

“Dunford,” Henry hỗn hển. “Em... anh...”

Trọng lượng của anh ép cô vào đệm. Cô không thể điều khiển nổi cơ thể mình được nữa.

“Lạy Chúa, Henry,” anh rên rỉ. “Em đã sẵn sàng rồi. Nhưng... Tôi không muốn... Tôi không định...”

Henry không quan tâm tới việc anh định gì nữa. Tất cả những gì cô muốn là người đàn ông trong tay cô, người đàn ông cô yêu. Và cô muốn mọi thứ của anh.

Có gì đó bùng lên trong anh, và tay anh rời khỏi cô để xé toang quần chèn của mình. “Hen,” anh rên lên, “Tôi cần em. Bây giờ.” Tay anh đặt lên ngực cô, rồi lên lưng, rồi xuống hông. Chúng di chuyển nhanh như chớp, được điều khiển bởi ham muốn được chạm vào mỗi phân trên cơ thể cô.

“Henry, tôi... tôi...,” anh không thể nói nốt được câu hỏi, nhưng cô có thể thấy nó trong mắt anh.

Cô gật đầu.

Anh nhẹ nhàng đưa lên phía trước, làn da mềm mại của cô đang chống lại sự xâm chiếm mới mẻ này.

“Suyt,” anh thì thầm. “Hãy thư giãn.”

Henry gật đầu. Cảm giác không tệ... nhưng vô cùng lạ.

“Henry,” anh thì thầm, khuôn mặt lộ rõ vẻ quan tâm. “Có thể đau đấy. Nhưng chỉ một lúc thôi. Nếu tôi có thể...”

Cô chạm vào má anh. “Em biết.”

Anh nhấn sâu hơn, đưa toàn bộ vào trong cô. Henry rùng mình, đau nhói.

Anh lập tức giữ cơ thể đứng yên, chống khuỷu tay, nâng toàn bộ trọng lượng cơ thể khỏi cô. “Tôi làm em đau phải không?” anh hỏi gấp.

Cô lắc đầu. “Không hẳn. Em chỉ... Giờ tốt hơn rồi.”

“Em chắc chứ, Henry? Bởi tôi có thể kéo ra.” Biểu cảm trên mặt anh lại như đang nói với cô lựa chọn đó là sự tra tấn cực hình nhất.

Cô nhoẻn miệng cười. “Em chỉ cần anh hôn em thôi.”

Cô nhìn miệng anh từ từ hạ xuống. “Chỉ hôn thôi.” Anh đã làm thế. Môi anh ngẫu nhiên môi cô trong khi cơ thể anh bắt đầu chuyển động, lúc đầu còn nhẹ nhàng, sau đó nhanh dần dần. Anh đã mất kiểm soát, và anh cần cô cùng trải nghiệm sự tự do buông thả.

Cô như đang nổ tung.

Cảm giác bắt đầu từ bụng, rồi cả cơ thể cô cứng lên như gỗ. Cô thở hổn hển, cảm thấy các bắp cơ không thể chịu nổi sức căng này, đến mức chúng có thể đứt rời, và sau đó, thật kỳ diệu, người cô mềm nhũn ra, toàn bộ cơ thể trở nên ấm áp và râm ran dù chưa hoàn toàn thoải mái.

Đầu cô nghiêng sang một bên và mi mắt khép lại, nhưng cô có thể cảm nhận ánh mắt của Dunford trên khuôn mặt mình. Anh đang ngắm cô, cô biết chắc điều đó cũng như cô biết tên mình vậy, và mắt anh đang nói với cô, anh yêu cô biết dường nào. “Em cũng yêu anh,” cô thở dài.

Dunford không nghĩ mình có thể cảm thấy điều gì dịu dàng hơn thế, nhưng lời nói êm ái về tình yêu của cô giống như nụ hôn ấm áp nhằm thẳng vào tim anh. Anh đã không chắc mình định làm gì khi đến phòng cô. Anh đoán mình muốn làm tình với cô trong tiềm thức, nhưng anh không dám mơ sẽ cảm thấy hạnh phúc dường này khi thấy cô sung sướng.

Anh vẫn giữ tư thế nằm trên cô, tận hưởng khoảnh khắc ngắm nhìn Henry đến khi tâm hồn cô quay về lại trái đất. Và rồi từ từ, với sự nuối tiếc lớn, anh rời khỏi cô.

Mắt cô bật mở.

“Tôi không muốn khiến em có con,” anh thì thầm. “Ít ra là bây giờ. Khi nào đến lúc, tôi sẽ thấy toại nguyện khi nhìn em nặng nề và tròn xoe.”

Henry rùng mình, lời anh nói gợi tính lạ.

Anh cúi xuống, hôn lên mũi cô, và mặc đồ lại.

Cô đưa tay cho anh. “Làm ơn đừng đi.”

Anh chạm vào trán cô, vén một lọn tóc mềm mại. “Tôi ước mình không phải đi,” anh nói khê. “Mặc dù tôi không có ý định làm vậy,” anh cười hài hước, “Tôi không thể nói xin lỗi vì đã làm vậy.”

“Nhưng anh đã không...”

“Cần phải đợi, em yêu.” Anh hôn cô dịu dàng, nhưng không thể giúp được mình. “Cho đêm tân hôn. Tôi muốn nó thật hoàn hảo.”

Cô thấy uế oải tới mức không thể nhúc nhích nổi, trừ việc cố cười một cách táo bạo. “Nó sẽ hoàn hảo bất kể thế nào.”

“Ừm, tôi biết, nhưng tôi vẫn muốn chắc thành viên mới của gia đình chúng ta sẽ không đến trước chín tháng sau ngày cưới. Tôi không muốn bôi nhọ thanh danh của em.”

Lúc này thì Henry chẳng quan tâm nhiều lắm tới thanh danh của mình, nhưng vì lợi ích của anh, cô gật đầu đồng ý. “Anh sẽ ổn chứ?”

Anh nhắm mắt một lát. “Có lẽ trong vài giờ.”

Cô đưa tay chạm vào anh, muốn chia sẻ sự đồng cảm nhưng rụt ngay tay lại khi anh lắc đầu và nói, “Tốt hơn là không nên làm thế.”

“Em xin lỗi.”

“Làm ơn đừng nói xin lỗi.” Anh đứng dậy. “Tôi... à... tôi nghĩ mình có thể lén ra khỏi nhà và đi bơi. Có một cái hồ không xa đây lắm, và tôi nghe nói nó rất lạnh.”

Quá nhiều để dọa cô, cô cười khúc khích.

Dunford cố làm vẻ nghiêm trọng mà không được. Anh cúi xuống và hôn tạm biệt cô, môi anh chạm khẽ vào chân mày. Sau đó, anh đi ra phía cửa và đặt tay lên nắm cửa. “Á, Henry?”

“Ừm?”

“Chúng ta nên làm điều đó bốn tuần nữa.”

Chương 19

Dunford đã gửi tin nhắn đến London vào ngày hôm sau để đặt thông báo trên tờ Times. Henry vô cùng vui mừng trước công bố đính hôn vội vàng của anh; nó như một dấu hiệu khác chứng tỏ Dunford yêu cô cũng nhiều như cô yêu anh.

Belle và John đến vào sáng hôm sau, đúng lúc hai cặp đôi đang dùng bữa sáng. Belle rất vui dù có hơi bất ngờ trước thông báo của Dunford và Henry. Sau cùng, cô biết anh đã lên kế hoạch cầu hôn, và ai đã từng quan sát cách Henry nhìn anh cũng đều biết cô sẽ đồng ý.

Sau bữa trưa, ba quý phu nhân ngồi tìm một chỗ thích hợp trong phòng khách, bàn luận về Henry với tư cách một phụ nữ đã đính hôn.

“Tôi hy vọng anh ấy đã làm điều gì đó cực kỳ lãng mạn,” Belle vừa nói vừa nhấp một ngụm trà.

Henry đỏ mặt hài lòng. “A, cũng đủ lãng mạn.”

“Tôi chỉ không hiểu,” Emma nói, “là anh ấy cầu hôn cô vào lúc nào. Đến trước bữa tối hôm qua anh ấy vẫn chưa làm mà, trừ khi cô đã giữ bí mật, nhưng tôi không nghĩ vậy, bởi nói thật, tôi thấy cô khó mà giữ được bí mật lớn thế.”

Henry húng hắng ho.

“Và sau đó, hai chúng tôi nghỉ ở phòng khách, tiếp theo là tất cả chúng ta đều đi ngủ.” Emma nheo mắt “Đúng không nhỉ?”

Henry lại húng hắng ho. “Cô biết không, tôi nghĩ mình cần thêm trà.”

Emma vừa cười tinh quái vừa rót trà. “Làm một ngụm đi Hen.” Henry thận trọng đưa mắt nhìn hai chị em họ khi nâng tách trà lên môi.

“Họng cô ổn chưa?” Belle ngọt ngào hỏi.

“Thêm chút trà nữa đi,” Henry tìm cách thoái thác, đưa cốc cho nữ chủ nhân. “Với cả thêm chút, sữa nữa.”

Emma lấy một ít sữa cho vào cốc trà của Henry. Henry lại nhấp một ngụm nữa, sau đó liếc sang hai cặp mắt đang chăm chú nhìn mình chờ đợi, cô uống hết cả cốc. “Tôi không nghĩ cô có rượu mạnh.”

“Nói đi, Henry,” Emma đề nghị.

“Tôi... à... chuyện này khá riêng tư, các cô không nghĩ vậy sao? Thực sự, có ai trong hai cô kể cho tôi biết chồng các cô đã ngỏ lời thế nào đâu.”

Trước sự ngạc nhiên của Henry, Emma gạt đi. “Tốt thôi,” nữ công tước nói. “Tôi sẽ không đặt thêm câu hỏi nào nữa. Nhưng tôi phải nói với cô điều này...,” Emma kéo dài giọng, và trông cô ấy như thể đang cố diễn đạt điều gì cực kỳ khiếm nhã.

“Cô nói sao?” Henry hỏi, bối rối trước sự nửa vời của Emma. Cuối cùng nữ công tước sau khi tận hưởng sự lo lắng của Henry thêm vài phút mới nói.

“Tôi nhận thấy,” Emma từ từ nói, “Một phần nguyên nhân Dunford đề nghị chúng tôi làm chủ nhà là bởi anh ấy biết, chúng tôi không phải những người đi kèm nghiêm khắc nhất.”

Belle bật cười.

Emma nhìn cô em họ chăm chăm trước khi quay lại phía Henry. “Tôi chắc Dunford đã tìm được cách giúp cô ở một mình, và tôi cũng hiểu, anh ấy muốn có khoảng thời gian riêng tư với cô. Sau cùng thì, anh ấy đã yêu cô.” Emma ngừng lại và ngược nhìn lên. “Anh ấy yêu cô chứ? Ý tôi là tất nhiên Dunford yêu cô, nhưng anh ấy đã nói với cô rồi chứ? Đàn ông thường ngốc nghếch về chuyện đó.”

Má Henry ửng hồng và cô gật đầu.

“Tốt,” Emma quả quyết nói. Cô ấy hăng giọng và tiếp tục. “Như tôi đã nói, tôi hiểu mong muốn của cô, ờ, có lẽ từ đó không đúng lắm....”

“Mong muốn, khá hợp đấy,” Belle nói, môi mím lại cố nín cười mà không thể.

Emma dùng ánh mắt sắc lẹm lườm em họ. Belle cười đáp lại và hai quý phu nhân tiếp tục cư xử chẳng thanh lịch chút nào cho đến khi Henry hăng giọng. Emma lập tức ngồi thẳng dậy, nhìn Henry, và rồi, không thể cưỡng lại, cô ấy lườm Belle lần nữa. Belle nhếch mép đáp lại.

“Cô đang nói gì?” Henry hỏi.

“Phải,” Emma nói, không quả quyết như lúc trước. “Tôi chỉ định nói chắc không sao khi muốn riêng tư với anh ấy, và...,” cô ấy đỏ mặt, tác dụng thật tức cười khi nó đối lập với mái tóc đỏ sáng màu. “Có lẽ không sao nếu thực sự ở riêng với anh ấy trong chốc lát, nhưng tôi phải đề nghị cô vui lòng không quá riêng tư với Dunford, nếu cô hiểu ý tôi muốn nói gì.”

Henry không hiểu ý của câu này cho tới đêm hôm qua, nhưng giờ cô đã biết, mặt cô đỏ bừng, còn hơn cả Emma nữa.

Thái độ của Emma cho thấy cô ấy cảm thấy thông điệp của mình đã đến quá muộn. “Dường như chỉ còn một cách là quay lại với cô Caroline,” Emma lẩm bẩm.

Henry bắt đầu cảm thấy xấu hổ, nhưng rồi cô nhớ ra Belle và Emma là bạn mình. Cho dù không có nhiều kinh nghiệm với các bạn nữ, cô cũng biết, nếu họ trêu đùa mình thì cũng chỉ vì họ quan tâm. Cô vui vẻ nhìn lên, đầu tiên là vào đôi mắt tím của Emma rồi đến đôi mắt xanh dương của Belle và nói, “Tôi sẽ không kể nếu các cô không nói.”

Khoảng thời gian còn lại ở vùng nông thôn trôi đi thật nhanh với Henry. Cô và những người bạn mới đi đến ngôi làng gần đó, chơi bài từ đêm đến sáng, và cười đùa đến đau cả người. Nhưng lúc đặc biệt nhất là khi Dunford trốn đi cùng cô, và họ đã đánh cắp được một chút thời gian cho riêng nhau.

Những cuộc gặp gỡ bí mật dường như luôn bắt đầu bằng những nụ hôn đầy đam mê, dù Dunford khẳng định rằng anh chưa bao giờ có ý định đó. “Tôi sẽ gặp em và đưa em đi” anh luôn nói thế với một cái nhún vai ăn năn.

Henry đã cố trách anh, nhưng trái tim cô rõ ràng không muốn thế.

Tuy nhiên, khi tất cả còn quá sớm, cô đã thấy mình trở lại London, chìm ngập trong những câu hỏi tò mò của những người đã khẳng định rằng họ chỉ muốn chúc mừng cuộc hôn nhân sắp tới của cô. Henry có một chút hoang mang bởi mọi sự chú ý trong khi cô chưa từng gặp chủ nhân của những lời chúc phúc đó.

Bá tước Billington dừng lại, phàn nàn mà không có ý gì xấu về việc anh còn chưa được có cơ hội tán tỉnh cô. “Dunford đã đánh cắp cơ hội của tất cả chúng tôi,” anh nói với nụ cười chậm rãi.

Henry cười và nhún vai khiêm nhường, không biết phải đáp lời thế nào.

“Tôi chắc tối nay mình sẽ phải chăm sóc cho trái tim tan vỡ này và dững cảm đến một buổi khiêu vũ khác.”

“Ôi, làm ơn,” cô chế giễu. “Trái tim ngài chẳng sứt sẹo chút nào đâu.”

Billington cười lớn, vui vẻ vì sự thẳng thắn của cô. “Nó sẽ bị đẩy, nếu tôi có cơ hội tìm hiểu cô nhiều hơn.”

“Thật may vì điều đó không xảy ra,” một giọng nói trầm trầm vang lên.

Henry quay người, thấy Dunford đang đi từ cửa đến bộ salon ưa thích của Caroline. Anh thật cao lớn, đầy nam tính trong chiếc áo khoác màu xanh nước biển và chiếc quần màu nâu vàng. Anh chăm chú nhìn cô và thoáng cười, nụ cười dành riêng cho cô. Mắt cô lập tức trở thành một hồ nước đầy mơ mộng của chất sa tanh bạc, và cô buông một tiếng thở dài khe khẽ.

“Tôi thấy là mình không được chào đón ở đây,” Billington lầm bầm.

“Không một ai cả,” Dunford lịch sự nói, đi ngang qua phòng và ngồi xuống cạnh Henry. Giờ cô đã đính hôn với anh, cuối cùng, anh cũng nhớ ra mình đã từng giống Billington.

“Điều gì đưa anh tới đây vậy?” Henry hỏi anh.

“Chỉ muốn được nhìn thấy em thôi. Em có một ngày dễ chịu chứ?”

“Em e là có quá nhiều người hỏi thăm,” Henry chợt nhận ra mình đã nói hớ và quay sang Billington, lấp bắp, “Tất nhiên là trừ quý ngài đây.”

“Tất nhiên.”

“Ôi xin đừng nghĩ tôi là người thô lỗ, thưa đức ngài. Chắc phải có đến cả trăm người tôi không quen biết đến gặp tôi hôm nay. Tôi thực sự nhẹ cả người khi ngài tới. Ít ra thì tôi cũng biết ngài, và quan trọng hơn, tôi cũng quý mến ngài.”

“Một lời xin lỗi đáng yêu, em yêu ạ.” Dunford vỗ vào tay cô, ngụ ý cô không cần tiếp tục nói tiếp nữa. Với đà này, chả mấy chốc cô sẽ bày tỏ tình yêu với bá tước mất.

Billington đã nhận ra biểu hiện bị kích thích của Dunford và đứng dậy, miệng nở nụ cười thông cảm. “Tôi luôn tự hào về khả năng nhận biết khi nào mình là người thừa.”

Dunford cũng đứng dậy và tiễn Billington ra cửa, vỗ lưng anh ta rồi nói, “Tôi cũng luôn ngưỡng mộ khả năng của anh, Billington.”

Môi Billington giật giật, và anh ta cúi người về phía Henry. “Chào cô Barrett.”

Một lát sau cô và Dunford đã được ở riêng với nhau.

“Tôi đã nghĩ anh ta sẽ không chịu rời đi,” anh nói với một tiếng thở dài nhẹ nhõm, đóng cửa lại phía sau.

“Anh đúng là quý sứ. Anh đã đuổi ngài ấy đi. Và không nghĩ rằng cửa sẽ tiếp tục đóng cùng lắm là hai phút nữa trước khi phu nhân Worth đánh hơi được và gửi đến một tá người hầu giám sát chúng ta.”

Anh lại thở dài. “Một người đàn ông có thể hy vọng gì chứ.”

Đôi môi Henry hé mở một nụ cười dịu dàng. “Phụ nữ cũng thế.”

“Thật chứ?” Anh nghiêng người về phía Henry cho đến khi cô có thể cảm nhận được hơi thở của anh trên da mình.

“Em hy vọng điều gì?”

“Ồ, đấy đấy” cô nói trong hơi thở.

“Thế này ư?” Anh hôn lên khóe miệng cô. “Hay, thế này?” Anh hôn lên phía môi bên kia.

“Em... em tin là mình đã nói cả hai.”

“VẬY là em đã nói.” Anh lặp lại cả hai nụ hôn. Henry thở dài mãn nguyện và tự cho phép mình ngồi sát cạnh anh.

Tay anh ôm chặt lấy cô, rồi áp mặt vào sau gáy. Anh cho mình được tận hưởng niềm vui này một lát rồi ngẩng lên hỏi, “Em nghĩ mình sẽ được tự do bao lâu trước khi Caroline thả những kẻ giám sát ra?”

“Khoảng ba mươi giây, em đoán vậy.”

Anh miễn cưỡng rời lỏng tay, chuyển đến ngồi trên ghế đối diện cô, và kéo đồng hồ ra xem.

“Anh đang làm gì vậy?” Henry hỏi, lắc người cười thầm.

“Kiểm tra xem em nói đúng không, em yêu.” im lặng trong hai mươi giây, sau đó anh bật nói và lắc đầu, “Em thua rồi, cô gái tinh ranh. Có vẻ tôi có thể có thêm vài giây để ôm em.”

Henry nhướng mày và lắc đầu. Người đàn ông này đúng là khó chữa. Ngay sau đó cửa bật mở. Cả hai đều không kịp nhìn xem ai đã làm thế. Một cánh tay mặc đồ người hầu đã đẩy cửa rồi biến mất. Cả hai cùng phá lên cười. “Em nói có sai đâu!” Henry kêu lên đặc thẳng. “Nói xem em sai bao nhiêu giây?”

Anh miễn cưỡng gật đầu đồng ý. “Em chỉ nhầm có sáu giây thôi, cô nàng tinh ranh.”

Cô cười tự mãn với anh và ngồi xuống.

Anh đứng dậy. “Có vẻ chúng ta đã hết thời gian rồi. Giờ chúng ta có gì rồi nhỉ, chỉ hơn hai tuần nữa thôi?”

Cô gật đầu. “Chẳng phải anh đã không vui khi em đề nghị kết hôn sau bốn tuần chứ không phải năm sao?”

“Chỉ là lời nói, em yêu ạ.” Anh cúi xuống và hôn tay cô. “Tôi tin là sẽ gặp lại em tối nay ở buổi khiêu vũ của Phu nhân Hampton.”

“Nếu anh đến thì em sẽ đến.”

“Ước gì lúc nào em cũng dễ bảo như vậy.”

“Em khá dễ bảo nếu em cũng thích điều đó.”

“À, phải. Nên tôi cho rằng mình sẽ phải hỏi để biết em có thích những điều giống tôi không.”

“Em tin là giờ chúng ta đã thống nhất với nhau, thưa đức ngài.”

Anh cười. “Tôi sẽ phải đi. Em đã vượt xa tôi trong nghệ thuật tán tỉnh. Tôi đang bị đe dọa đánh mất trái tim mình.”

“Em nên hy vọng anh đã mất nó,” cô nói với theo khi nhìn anh đi ra phía cửa.

Dunford quay lại, mắt anh nóng rực cảm xúc. “Tôi không mất nó. Nhưng tôi đã gửi nó cho một người phụ nữ giữ hộ rồi.”

“Và cô ấy có giữ nó an toàn không?” cô hỏi, không giấu nổi giọng nói run run.

“Có chứ, và tôi sẽ bảo vệ cô ấy bằng cả cuộc sống của mình.”

“Em mong không đến mức phải vậy.”

“Tôi cũng thế. Nhưng không có nghĩa tôi sẽ không làm vậy.” Anh quay đi nhưng dừng lại trước khi rời khỏi phòng. “Đôi lúc, Hen,” anh nói, vẫn không quay mặt lại phía cô, “tôi nghĩ mình sẵn sàng hy sinh cả mạng sống chỉ để thấy nụ cười của em.”

Vài giờ sau Henry đã hoàn thành việc chuẩn bị để tới buổi khiêu vũ tối. Như thường lệ, cô cảm thấy rùng mình, hứng thú khi nghĩ sẽ được gặp Dunford tối nay. Thật lạ khi giờ họ đã công khai tình yêu với nhau, thời gian họ ở bên nhau ngày càng tuyệt. Mọi ánh nhìn, mọi va chạm đều có ý nghĩa; anh chỉ cần liếc nhìn cô theo cách nào đó, Henry nghĩ một cách hài hước, và cô sẽ quên việc phải thở thế nào.

Buổi tối khá lạnh nên cô mặc một chiếc áo choàng nhung xanh thẫm. Dunford đến để hộ tống cô, cùng với Belle và John trên xe riêng của họ. “Hoàn hảo,” Caroline tuyên bố, vỗ hai tay vào nhau. “Có hai xe ngựa ở đây nên tôi chẳng có lý do gì lại phải dùng xe của mình. Tôi sẽ, à, tôi chỉ cần đi chung xe với Dunford và Henrietta.”

Mặt Dunford xù đi thấy rõ.

“Và Henry, ý tôi là Henry của tôi,” Caroline giải thích, sẽ đi cùng Belle và John.

Belle lăm bắm gì đó về việc không cần người đi kèm nữa khi cô đã kết hôn, nhưng chỉ Henry đứng gần đó nghe được.

Chuyến đi đến lâu đài Hampton khá thuận lợi như Henry dự kiến. Chắc chắn chẳng có nhiều cơ hội để xảy ra chuyện gì với Caroline ngồi cùng. Ngay khi đến buổi khiêu vũ, Henry đã bị cuốn đi bởi đám đông người, đa phần trong số đó đã quả quyết cô phải là người phụ nữ trẻ thú vị nhất của năm, nếu cô có thể trói chân Dunford dễ dàng như vậy.

Dunford quan sát cô né tránh bình luận với những quý bà tò mò và cả những quý cô trẻ tuổi, khi thấy cô có thể tự xoay xử rất tốt nên anh trở ra ngoài để hít thở không khí trong lành. Dù anh muốn mỗi phút đều có thể đi dạo cùng với cô nhưng cũng không nên ở bên cô quá nhiều. Họ đã đính hôn, đó là sự thật nên mọi người sẽ mong đợi anh chú ý tới cô nhiều hơn bình thường, nhưng cũng có vài lời đồn thổi về việc họ đã quen nhau thế nào. Dù sao thì họ cũng đã đính hôn chỉ hai tuần sau khi về tới London.

Dunford không nghĩ những tin đồn sẽ tới tai Henry, nhưng anh không muốn làm bất cứ điều gì khiến thổi bùng lên ngọn lửa hiếu kỳ. Anh quyết định để cho cô có chút thời gian giao tiếp với những người bạn của Caroline, họ đều là những người có ảnh hưởng và uy tín lớn trong xã hội, sau đó anh quay lại mời cô nhảy một bản waltz. Không ai có thể đổ lỗi cho anh chỉ vì một điệu nhảy.

Anh đi lang thang tới cánh cửa kiểu Pháp dẫn ra vườn. Bà Hampton đã thắp sáng khu vực này bằng những chiếc đèn lồng Trung Hoa, và bên ngoài cũng sáng như trong nhà.

Dunford nghiêng người, uể oải dựa vào một cây cột và tận hưởng sự may mắn hiếm có của mình tới khi nghe thấy ai đó gọi. Anh quay đầu lại.

Bá tước Billington đang đi về phía anh, nụ cười trên mặt vừa như chế nhạo, vừa có vẻ tự ti. “Tôi chỉ muốn chúc mừng ngài một lần nữa,” anh ta

nói. “Tôi không biết ngài đã làm thế nào, nhưng ngài xứng đáng với những lời chúc tốt đẹp nhất.”

Dunford nhả nhận gật đầu. “Ngài cũng sẽ tìm được một ai đó thôi.”

“Không phải năm nay. Hoa đã có chủ cả rồi. Henry của ngài là người duy nhất có một nửa bộ não.”

Dunford nhướng mày. “Một nửa bộ não?”

“Hãy tưởng tượng niềm vui của tôi khi phát hiện ra cô gái trẻ duy nhất có một nửa bộ não thực sự trọn vẹn.”

Billington lắc đầu. “Tôi sẽ phải đợi tới năm sau vậy.”

“Sao nửa kia lại không có giá trị?”

“Tin tôi đi, Dunford, ngài không muốn biết đâu.”

Dunford thấy nhận xét đó khá khó hiểu nhưng không muốn ép Billington nói tiếp để tôn trọng riêng tư của người khác.

“Dù vậy,” Billington tiếp tục, “do có vẻ như tôi sẽ không bị xích chân năm nay nên tôi sẽ phải kiếm một người bạn đồng hành.”

“Ngài nói một người bạn sao?”

“Ừm, ừm. Clarise đã quay lại Paris vài tuần trước. Cô ấy nói ở đây ấm ướt quá.”

Dunford thôi không dựa vào cột nữa. “Tôi có thể cùng ngài ra ngoài kia.”

Billington đưa tay chỉ vào chỗ tối trên bãi cỏ. “Tôi đã cảm thấy ngài sẽ giúp tôi mà.”

Phu nhân Sarah Jane Wolcott nhìn thấy hai người đàn ông đi về phía sau vườn, và trí tò mò lập tức trỗi dậy. Họ đã nói chuyện một lúc, họ cần nói về chuyện gì nữa mà phải tìm nơi riêng tư hơn như vậy? Ổn trời là tối nay cô ta chọn mặc một bộ váy màu xanh lá cây sẫm, cô ta chìm vào bóng tối, lặng lẽ di chuyển về phía họ đến khi tìm thấy chỗ nấp sau một bụi cây lớn. Nếu nghiêng về đằng trước, cô ta có thể nghe thấy gần như toàn bộ cuộc nói chuyện của hai quý ông.

“Tất nhiên sẽ phải từ bỏ Christine,” nghe như giọng Dunford.

“Tôi chắc ngài không muốn giữ tình nhân khi đã có một người vợ đáng yêu như vậy.”

“Tôi nên chia tay với cô ấy vài tuần trước. Tôi cũng không gặp cô ấy kể từ khi quay lại London. Mặc dù người ta phải rất tinh tế trong những chuyện này.

Tôi thực sự không muốn làm cô ấy đau lòng.”

“Tất nhiên là không rồi.”

“Hợp đồng thuê nhà của cô ấy chỉ còn vài tháng. Như thế cũng đủ thời gian cho cô ấy tìm một người bảo hộ khác.”

“Tôi đang nghĩ liệu mình có thể đóng vai trò đó không.”

Dunford bật cười.

“Tôi đã để ý cô ấy mấy tháng nay rồi. Chỉ đang đợi khi nào ngài chán cô ấy thôi.”

“Tôi đang định gặp cô ấy vào nửa đêm tối thứ sáu để thông báo tôi sẽ kết hôn, mặc dù có thể cô ấy đã nghe nói điều đó rồi. Tôi sẽ nói tốt về ngài với cô ấy.”

Billington cười khi nhấp một ngụm rượu trong chiếc ly trên tay. “Ngài nhớ làm đấy.”

“Tôi phải thú nhận là mình rất vui khi biết ngài thích cô ấy. Đó là một phụ nữ dễ thương. Tôi không nên nghĩ cô ấy như một món quà.”

“Tốt rồi.” Billington vỗ vào lưng Dunford.

“Tốt hơn tôi nên quay lại bữa tiệc. Ai mà biết được khi nào cô gái trẻ có nào sẽ thể hiện điều đó. Tuần sau tôi sẽ nói chuyện với ngài, sau khi ngài có cơ hội làm quen với Christine.”

Dunford gật đầu và nhìn theo Billington sai bước trở lại sân. Vài phút sau anh cũng làm như vậy.

Môi Sarah Jane nhếch lên thành một nụ cười khi cô ta suy nghĩ về những gì mình vừa nghe được và cái gì có thể dùng để làm tạo nên một tin tức thú

vị. Cô ta không chắc điều gì ở Henrietta Barrett đã làm mình đau đớn nhưng đúng là cô ấy đã làm cô ta thấy tổn thương. Có lẽ chỉ đơn giản là do Dunford đã quá say mê cô gái này trong khi cô ta, Sarah Jane, đã mời chài anh gần một năm nay. Và cô nàng Henry bé bỏng rõ ràng cũng cảm thấy như vậy. Mỗi khi nhìn con bé đó, cô đều thấy nó đang nhìn Dunford như thể ngài ấy là thánh vậy.

Sarah Jane cho rằng đó chính là điều khiến cô ta bực mình nhất về cô gái đó, ngây thơ và thản nhiên một cách chết tiệt, cũng giống như Sarah Jane khi ở tuổi đó, trước khi bố mẹ bắt cô ta kết hôn với ngài Wolcott, một kẻ khét tiếng dâm dục và gấp ba tuổi cô ta. Sarah Jane đã tự an ủi bản thân bằng hàng loạt các cuộc tình, phần lớn là với những người đàn ông đã có gia đình. Henry sẽ phải bàng hoàng nhận ra, đàn ông có gia đình sẽ không chung thủy lâu với vợ họ.

Đầu cô ta chột bưng tỉnh. Sao không dạy cho Henry bài học nhỏ này sớm hơn nhỉ? Không phải mình đang làm điều gì ác độc cả, Sarah Jane tự bào chữa. Henry sớm muộn cũng sẽ phải biết sự thật đau buồn của rất nhiều cuộc hôn nhân. Và có lẽ càng sớm càng tốt. Nhìn nhận vấn đề theo hướng đó thì hiển nhiên là cô ta đang giúp đỡ Henry. Tốt hơn hết là con ranh đó nên mở to mắt mà bước vào đời sống hôn nhân, còn hơn là vỡ mộng khủng khiếp chỉ với vài tháng sau đó.

Sarah Jane mỉm cười khi quay trở lại bữa tiệc.

• • •

Henry đã cố hết sức để không ngẩng cổ lên khi dò tìm Dunford trong đám đông. Người đàn ông này đã biến đi đâu không biết? Cô đã mất đến nửa tiếng để trả lời các câu hỏi về đám cưới sắp tới của họ và cho rằng đã đến lúc anh nên chia sẻ việc này với cô cho công bằng.

“Cho phép tôi chúc mừng đám cưới sắp tới của cô?”

Henry thở dài và quay lại nhìn người vừa chúc mừng, mắt cô mở to hơn một chút khi nhìn thấy đó chính là Sarah Jane Wolcott. “Phu nhân Wolcott,” cô nói, không thể giữ cho giọng nói không lạnh băng. Dù sao thì đây cũng là người phụ nữ đã đong đưa với Dunford trong lần họ gặp nhau gần đây.

“Thật ngạc nhiên.”

“Sao lại ngạc nhiên?” Sarah Jane nghiêng đầu đáp. “Chắc cô không nghĩ tôi ghen tỵ với hạnh phúc của người phụ nữ khác chứ.”

Henry muốn nói vào mặt Sarah Jane rằng mình chẳng quan tâm cô ta thế nào, nhưng nghĩ đến những cặp mắt và đôi tai tò mò quanh mình, cô chỉ mỉm cười và nói, “Cảm ơn.”

“Tôi đảm bảo với cô, tôi chỉ muốn gửi lời chúc tốt đẹp nhất tới cô và vị hôn phu thôi.”

“Tôi tin phu nhân,” Henry nói qua hàm răng nghiến chặt mong ước người phụ nữ này biến đi.

“Tốt, nhưng tôi cũng muốn cho cô vài lời khuyên. Tất nhiên, lời khuyên giữa hai người phụ nữ với nhau.”

Henry không thấy điều gì tốt đẹp ở đây. “Cô thật tốt, thưa Phu nhân Wolcott, nhưng Phu nhân Worth, Phu nhân Blackwood, và Phu nhân Công tước Ashbourne đều đã rất tốt bụng khi dạy tôi mọi lời khuyên cần thiết để chuẩn bị cho hôn nhân.”

“Tôi chắc là họ đã làm điều đó rất tốt. Tôi cũng không mong gì hơn từ những quý phu nhân thanh lịch đó.”

Henry nuốt xuống vị đắng nghét trong miệng và kiềm chế để không nói rằng ba quý phu nhân đó không xem vị Phu nhân Wolcott này ra gì.

“Lời khuyên tôi dành cho cô,” Sarah Jane tiếp tục nói khi xoắn cổ tay lại, “là những điều không ai có thể nói với cô.”

Cổ gán một nụ cười gượng gạo lên mặt Henry nghiêng người về phía trước và nói, “Tôi đang nín thở chờ đợi đây.”

“Tất nhiên cô sẽ vậy rồi,” Sarah Jane thì thầm. “Nhưng ở đây chúng ta cần tránh đám đông một lát. Những gì tôi phải nói chỉ mình cô nghe thôi.”

Mong muốn làm bất cứ điều gì để thoát khỏi người phụ nữ này, Henry lùi lại vài bước.

“Hãy tin là tôi không làm đau cô đâu,” Sarah Jane hạ thấp giọng nói, “và tôi nói điều này chỉ vì tôi không tin phụ nữ bước vào hôn nhân mà không mở lớn mắt ra. Tôi đã không được chỉ cho điều đó.”

“Là chuyện gì, thưa bà Wolcott?” Henry nôn nóng.

“Bạn thân mến, tôi chỉ nghĩ cô nên biết Dunford có nhân tình.”

Chương 20

“Chỉ có thể thôi sao, Phu nhân Wolcott?” Henry lạnh lùng nói.

Sarah Jane không phải giả vờ ngạc nhiên. “VẬY là cô đã biết. Cô chắc hẳn phải là một phụ nữ trẻ đặc biệt lắm mới say mê ngài ấy như vậy, trong khi ngài Dunford vẫn có người phụ nữ khác.”

“Tôi không tin cô, thưa Phu nhân Wolcott. Tôi nghĩ cô nguy hiểm đến mức cực đoan. Giờ, nếu cô cho phép...”

Sarah Jane nắm lấy tay áo Henry trước khi cô đi mất. “Tôi có thể hiểu sự miễn cưỡng của cô khi chấp nhận những gì tôi nói là thật. Có lẽ cô chỉ nhất thời say mê ngài ấy thôi.”

Henry đã suýt bật lại rằng cô không “nhất thời” cái gì hết, cô yêu Dunford, nhưng không muốn Phu nhân Wolcott hài lòng khi thấy mình bộc lộ cảm xúc, nên cô chỉ đơn giản là ngậm chặt miệng lại. Sarah Jane nghiêng đầu ra vẻ chiếu cố, và Henry, không thể chịu đựng hơn nữa, kéo mạnh tay áo và lạnh lùng nói. “Làm ơn tránh xa tôi ra.”

“Tên cô ấy là Christine Fowler. Ngài ấy sẽ đi gặp cô ta vào thứ Sáu. Lúc nửa đêm.”

“Tôi nói ‘tránh xa tôi ra’, thưa Phu nhân Wolcott.”

“Cô cứ làm theo cách riêng của mình, cô Barrett. Nhưng hãy nghĩ về điều này: Nếu tôi nói dối, sao tôi có thể biết chính xác thời gian cuộc hẹn của ngài ấy chứ? Cô cứ việc đến nhà Christine vào nửa đêm xem tôi có sai không rồi hãy nói tôi là kẻ dối trá.” Đột nhiên cô ta buông tay Henry ra. “Nhưng tôi không phải kẻ nói dối.”

Henry, lúc trước đã sẵn sàng bỏ đi, giờ lại đứng như mọt rế. Những lời nói của Phu nhân Wolcott có vẻ không phải là cảm tính.

“Đây,” Sarah Jane đưa ra một mẫu giấy. “Đây là địa chỉ ở của cô ấy. Cô Fowler khá nổi tiếng. Đến tôi còn biết cô ấy sống ở đâu.”

Henry nhìn chăm chăm vào mẫu giấy như thể nó là một con quái vật “Cầm lấy, cô Barrett. Làm gì với nó là việc của cô.”

Henry vẫn nhìn chăm chăm, không thể xác định nỗi cảm giác kinh khủng đang diễn ra trong cô. Cuối cùng, Phu nhân Wolcott cầm lấy tay cô, mở các ngón tay ra và nhét mẫu giấy vào. “Trong trường hợp cô không đọc nó, cô Barrett, tôi sẽ nói cho cô biết địa chỉ. Cô ấy sống ở số mười bốn, quảng trường Russell, ở Bloomsbury. Đó là một căn nhà nhỏ xinh xắn. Tôi tin chồng cô đã mua nó cho cô ấy.”

“Làm ơn đi đi,” Henry nói, không thể hiện cảm xúc gì.

“Nếu cô muốn.”

“Ngay bây giờ.”

Phu nhân Wolcott nghiêng đầu duyên dáng và biến mất vào đám đông.

“Ồ, cô đây rồi, Henry!”

Henry nhìn lên và thấy Belle đang tiến đến.

“Cô làm gì ở góc này thế?”

Henry nuốt nước bọt. “Chỉ thử trốn khỏi đám đông một lát thôi.”

“Tôi chắc không thể đổ lỗi cho cô rồi. Khá là mệt mỏi khi trở thành người mới được quan tâm, phải không? Nhưng đừng sợ, Dunford chắc chắn sẽ đến ngay để cứu cô.”

“Không!” Henry nói một cách dữ dội. “Ý là, tôi thấy không khỏe. Có quá thô lỗ không nếu tôi về nhà bây giờ?”

Belle nhìn cô với ánh mắt lo lắng. “Tất nhiên là không. Trông mặt cô hơi đỏ. Hy vọng cô không bị sốt.”

“Không, tôi chỉ... tôi chỉ muốn đi nằm thôi.”

“Tất nhiên. Sao cô không tự đi ra cửa? Tôi sẽ tìm Dunford và nói anh ấy đưa cô về.”

“Không,” Henry vội nói nhanh và mạnh hơn cô nghĩ. “Không cần thiết. Có lẽ anh ấy đang nói chuyện với bạn bè, và tôi không muốn làm phiền.”

“Tôi chắc anh ấy sẽ không phiền đâu. Anh ấy sẽ giận tôi nếu không báo là cô ốm. Anh ấy rất quan tâm tới cô đấy.”

“Nhưng tôi thực sự muốn đi bây giờ.” Henry có thể nghe thấy sự kích động trong giọng mình. “Tôi thực sự muốn nằm nghỉ, và phải mất hàng năm mới tìm được ngài ấy mất.”

“Được rồi,” Belle chậm rãi nói. “Đi với tôi. Tôi sẽ cho đưa cô về. Không sẽ về cùng cô. Trông cô đứng không vững nữa rồi.”

Henry không ngạc nhiên. Cô chắc chắn là mình đứng không vững nữa, trên chân của cô hay của ai cũng vậy thôi. “Không cần đâu, Belle. Tôi sẽ ổn ngay khi được nằm nghỉ thôi.”

“Hoàn toàn cần thiết,” Belle đáp với vẻ chắc chắn. “Và không có vấn đề gì đâu. Tôi sẽ trở lại bữa tiệc sau khi thấy cô nằm trên giường.”

Henry gật đầu, thậm chí không biết mẩu giấy đáng ghét tuột khỏi tay từ lúc nào.

Họ đi ra ngoài, dừng lại để nhờ một người bạn bảo cho John và Dunford biết họ đi về. Khi họ đi đến cỗ xe, Henry nhận ra mình đang run lên, và cứ như thế suốt đường về.

Đôi mắt Belle càng lúc càng lộ rõ sự lo lắng, và cô đặt tay lên trán Henry. “Cô chắc là không sốt chứ? Tôi đã bị một lần. Nó thật khủng khiếp, nhưng chúng ta có thể điều trị cho cô hiệu quả hơn nếu phát hiện sớm.”

“Không,” Henry nói, ép chặt tay vào ngực. “Chỉ là mệt thôi. Tôi chắc đấy.”

Trông Belle chẳng có vẻ gì là tin điều đó, khi họ đến biệt thự Blydon, cô ấy giục Henry đi nhanh lên cầu thang và vào giường nằm. “Tôi không nghĩ mình nên đi lúc này,” Belle nói, ngồi xuống ghế cạnh giường Henry. “Trông cô không khỏe chút nào, và tôi không nên để một mình nếu chẳng may cô mệt hơn.”

“Làm ơn đừng ở lại,” Henry van nài, suy nghĩ xem làm thế nào để được ở một mình cùng sự đau khổ và bối rối. “Tôi không ở một mình đâu. Bố mẹ cô có cả một đội quân người phục vụ. Tôi không có ý định làm gì khác ngoài việc nằm xuống và ngủ một giấc. Hơn nữa, John sẽ chờ cô quay lại buổi khiêu vũ. Cô đã nhắn lại là sẽ quay lại rồi mà.”

“Cô chắc là sẽ ngủ ngay chứ?”

“Tôi chắc mình sẽ cố ngủ.” Với hàng trăm ý nghĩ luân quần trong đầu, Henry không chắc mình lại có thể ngủ yên giấc một lần nào nữa.

“Vậy cũng được. Nhưng đừng nghĩ tôi sẽ đi tìm thú vui cho riêng mình nhé,” Belle cười khi cố pha trò cho bạn mình.

Henry cố đáp lại bằng nụ cười yếu ớt. “Cô thôi nển giúp tôi trước khi ra được không?”

Belle gật đầu, làm như được yêu cầu và bước ra ngoài.

Henry nằm mà vẫn tỉnh táo trong bóng tối suốt vài tiếng. Cô nhìn chăm chăm vào trần nhà mà chẳng thấy gì, tâm trí cô quay cuồng trong một mê cung và dường như nó luôn đưa cô về cùng một điểm.

Chắc chắn Phu nhân Wolcott đã nói dối. Rõ là cô ta rất độc ác và Henry nhận thức rõ việc cô ta muốn, hay chí ít đã từng muốn Dunford là của mình. Cô ta có đủ động lực để cố tình phá hoại hạnh phúc của Henry.

Hơn nữa, Dunford yêu cô. Anh ấy đã nói thế, và Henry tin điều đó. Chẳng người đàn ông nào lại nhìn cô chăm chú yêu thương như vậy, làm tình cùng cô với sự nhiệt thành đến thế nếu người đó không yêu cô.

Trừ khi, điều gì khiến cô không hài lòng về anh? Khi họ làm tình, Dunford đã ngừng lại trước khi kết thúc. Anh nói là bởi anh không muốn cô dính bầu. Lúc đó chính cô cũng ngạc nhiên trước sự kiểm soát của anh.

Nhưng một người đàn ông đang yêu sao có thể kiểm soát được vậy? Có lẽ anh không có cùng cảm giác cấp bách như cô. Có lẽ Dunford đã tìm được một người phụ nữ tinh tế hơn anh mong muốn. Có lẽ cô vẫn còn quá nhiều đặc điểm của một cô gái được giáo dục kiểu thôn quê. Không, một cô gái thô bạo như con trai. Có lẽ cô vẫn không đủ nữ tính.

Ngay cả khi chuyện đó xảy ra, cô vẫn biết rất ít về phụ nữ. Cô phải tham khảo ý kiến của Belle ở hầu hết các vấn đề quan trọng.

Henry cuộn tròn lại như quả bóng, áp tay vào tai với hy vọng khiến những âm thanh bí quan bên trong cô ngừng lại.

Cô sẽ không để bản thân nghi ngờ anh. Anh yêu cô. Anh đã nói thế và cô tin anh.

Chỉ những người đàn ông đang yêu mới có thể nói bằng giọng mãnh liệt và nghiêm túc đến vậy. *Đôi khi tôi nghĩ mình sẵn sàng từ bỏ cả mạng sống chỉ để thấy được nụ cười của em.*

Nếu Dunford yêu cô, và chắc chắn điều đó, thì anh không thể muốn giữ lại nhân tình. Anh sẽ không bao giờ làm việc gì khiến cô đau đớn khủng khiếp như vậy.

Nhưng sao Phu nhân Wolcott lại biết chính xác thời gian và địa điểm anh định gặp cô Christine Fowler?

Như cô ta đã nói, nếu cô ta nói dối, sẽ quá dễ để Henry phát hiện ra. Tất cả những gì cô cần làm là đứng bên ngoài nhà Christine Fowler vào lúc đó để xem Dunford có tới không. Nếu Phu nhân Wolcott nói dối, Dunford sẽ không bao giờ đến.

Như vậy hẳn phải có một phần sự thật trong câu chuyện của Phu nhân Wolcott, Henry quyết định. Cô không biết làm thế nào mà cô ta có được thông tin đó, nhưng cô sẽ không giả định cô ta nghe hay đọc trộm thư người khác.

Nhưng bất kể Phu nhân Wolcott xảo trá thế nào thì vẫn có một điều chắc chắn: Sẽ có chuyện gì đó xảy ra vào nửa đêm thứ Sáu.

Đồng thời Henry lại có một cảm giác tội lỗi. Sao cô có thể nghi ngờ Dunford như thế chứ? Cô sẽ rất tức giận với anh nếu anh tỏ ra thiếu tin tưởng cô. Cô biết mình không nên nghi ngờ anh. Cô không muốn nghi ngờ anh, nhưng cô không thể chạy đi tìm Dunford và hỏi anh về chuyện đó. Như vậy anh sẽ biết cô nghi ngờ anh. Cô không biết anh sẽ phản ứng lại

chuyện này bằng sự giận dữ hay thất vọng tột cùng, nhưng dù là gì thì cô cũng không biết mình có thể chịu đựng được hay không.

Henry đang bối rối. Cô không thể nói chuyện với Dunford bởi anh sẽ tức giận khi cô nghĩ có một chút xíu sự thật trong lời nói của Phu nhân Wolcott. Và nếu cô không làm thế sự ngờ vực này sẽ ám ảnh cô suốt phần đời còn lại. Cô không thực sự nghĩ anh có nhân tình, và buộc tội anh sẽ là hành động khiêu khích cực độ. Nhưng nếu cô không thể đối diện với anh, cô sẽ không bao giờ biết chắc.

Henry nhắm nghiền mắt, ước mình có thể khóc. Nước mắt có thể khiến cô mệt mỏi và biết đâu cô có thể ngủ được.

• • •

“Cậu bảo cô ấy ốm là thế nào?” Dunford bước về phía Belle.

“Là thế, Dunford. Henry thấy không khỏe, nên tôi đưa cô ấy về nhà và dìu cô ấy lên giường. Hôm nay quả thực là một đêm mệt mỏi nhất của cô ấy trong thời gian qua, nếu cậu không để ý. Một nửa London quyết định họ đơn giản phải là người quen của cô ấy chỉ trong có hai tuần gần đây. Và thực tế là cậu đã bỏ rơi cô ấy với cả một bầu trời ở đây.”

Dunford nhăn mặt vì những lời buộc tội của Belle. “Tôi đã cố gắng để giảm bớt hết mức các tin đồn. Nếu tôi quá chú ý đến cô ấy ở nơi công cộng thì miệng lưỡi thiên hạ còn nhiều hơn.”

“Cậu ngăn các tin đồn đi!” Belle vạch lại. “Tôi biết cậu nói cậu làm mọi việc vì Henry, nhưng cô ấy đâu thèm quan tâm chuyện đó. Tất cả những gì cô ấy quan tâm là cậu, và cậu thì biến mất cả tối.”

Mắt anh như có lửa đốt, bắt đầu đi qua Belle. “Tôi sẽ đi xem cô ấy thế nào.”

“Ôi, không, đừng làm thế,” Belle nói, nắm lấy tay áo anh. “Cô gái đáng thương đã kiệt sức rồi, để cô ấy ngủ. Và khi tôi nói đừng lo về những tin

đồng, tôi không có ý cậu được mặc sức làm mưa làm gió trong phòng cô ấy, trong nhà của mẹ tôi, lại còn vào nửa đêm nữa chứ.”

Dunford đứng yên, nhưng quai hàm anh nghiến chặt để chống lại sự ghê tởm và bất lực của bản thân. Anh chưa từng cảm thấy như vậy; nó giống như anh đang bị gặm nhấm từ trong ra đến ngoài. Chỉ cần biết Henry bị ốm, và nếu không ở một mình thì cũng không ở cùng anh, cũng khiến anh rùng mình vì ớn lạnh và sợ hãi, có Chúa mới biết đó là gì. “Cô ấy sẽ ổn chứ?” cuối cùng anh cẩn thận hỏi lại.

“Cô ấy sẽ ổn thôi,” Belle khẽ nói, đặt tay lên cánh tay anh. “Cô ấy chỉ cần ngủ một chút thôi. Tôi sẽ nhắc mẹ tôi để ý tới cô ấy sau tối nay.”

Anh gật đầu. “Làm vậy đi. Sáng mai tôi sẽ tới thăm cô ấy.”

“Tôi chắc Henry sẽ đánh giá cao điều đó. Tôi sẽ dừng ở đây.” Cô bước đi, nhưng anh lại gọi giật tên cô. Quay trở lại, cô nói, “Gì vậy?”

“Tôi chỉ muốn cảm ơn, Belle,” anh ngừng lại, cổ họng giật giật. “Vì đã kết bạn với cô ấy. Cậu không cần biết Henry cần bạn tới thế nào đâu. Đó là điều vô cùng quý giá với cô ấy và với tôi nữa.”

“Ôi, Dunford. Cậu không phải cảm ơn tôi. Chính cô ấy đã khiến mọi người muốn kết bạn.”

Dunford thở dài khi anh rời buổi khiêu vũ. Bữa tiệc chỉ có ý nghĩa khi anh biết mình có thể sớm công khai vị hôn thê qua một điệu nhạc waltz. Giờ cô ấy đi rồi, chẳng còn gì để mong đợi nữa. Thật ngạc nhiên khi nghĩ cuộc sống trông ảm đạm đến thế nào khi không có Henry.

Anh đang nghĩ gì vậy? Anh lắc đầu, cố đuổi suy nghĩ đó ra khỏi tâm trí mình. Chẳng có lý do nào để tận hưởng cuộc sống mà không có Henry. Anh yêu cô, và cô yêu anh. Anh còn cần gì hơn nữa?

• • •

“Cô có khách, thưa cô Barrett.”

Henry ngồi trên giường, nhìn người giúp việc vừa mới thông báo. Belle đã đến vào sáng sớm để xem cô thế nào, và hai người bọn họ đang bàn về thời trang.

“Ai vậy, Sally?” Belle hỏi.

“Là ngài Stannage thưa cô. Ngài ấy nói muốn xem vị hôn thê của mình ốm thế nào.”

Belle cau mày. “Thực sự không thích hợp khi cậu ấy đến đây thế này, nhưng cô đang ốm và tôi sẽ ở đây làm người đi kèm vậy.”

Henry không có thời gian để nói cô không chắc có muốn gặp anh không thì Belle đã thêm vào. “Tôi chắc cô chỉ ốm vì muốn gặp cậu ấy thôi. Giờ thì mọi chuyện sẽ ổn.” Cô gật đầu đồng ý để người giúp việc xuống gác tìm Dunford.

Anh xuất hiện nhanh chóng đến mức Henry nghĩ anh phải đi hai bậc thang một lúc. “Em thế nào rồi,” anh hỏi bằng giọng khàn khàn, bước nhanh tới bên cô.

Cô nuốt khan, cố để thoát khỏi cái gì đó đang mắc nghẹn nơi cổ họng. Anh đang nhìn cô với tình yêu trong đáy mắt, cô cảm thấy mình như một kẻ phản bội vì đã có suy nghĩ, dù chỉ trong chốc lát, rằng Phu nhân Wolcott nói thật. “Khá hơn một... một chút rồi.”

Anh cầm tay cô và giữ chặt trong tay mình. “Em không biết tôi mừng đến thế nào khi nghe vậy đâu.”

Belle hắng giọng. “Tôi sẽ đợi bên ngoài cửa,” cô ấy cúi xuống nói với Dunford. “Chỉ hai phút thôi đấy.”

Anh gật đầu. Belle rời phòng nhưng không đóng cửa. “Em thực sự thấy thế nào?” anh hỏi.

“Khá hơn nhiều rồi,” Henry thành thật nói. Giờ cô cảm thấy khỏe hơn nhiều khi gặp được anh. Cô cảm thấy mình đúng là ngốc vì đã nghĩ anh phản bội. “Em nghĩ chắc do mệt mỏi quá thôi.”

“Trông em vẫn hơi mệt đấy,” anh cau mày. “Có vết thâm quầng dưới mắt em này.”

Vết quầng có lẽ chỉ do mất ngủ đêm qua, Henry buồn bã nghĩ. “Em nghĩ mình sẽ nghỉ trên giường hết ngày hôm nay,” cô nói. “Em không nhớ lần gần nhất mình làm vậy là khi nào. Em cảm thấy tội lỗi vì lừa nhác quá.”

Anh chạm vào cằm cô. “Em xứng đáng được vậy.”

“Thật chứ?”

“Hừm, hừm. Tôi muốn em được nghỉ ngơi tốt trước khi chúng ta làm đám cưới.” Anh cười tinh quái. “Rồi tôi sẽ làm em mệt đấy.”

Một thoáng ửng đỏ trên má nhưng cô cũng không quá xấu hổ để đáp lại, “Em ước mình cưới ngay bây giờ.”

“Tôi cũng thế, tình yêu của tôi.” Anh cúi xuống, nhìn đắm đuối vào môi cô.

“Xin chào!” Belle thò đầu vào phòng.

Dunford thầm nguyên rủa. “Thời gian của cậu, như mọi khi, luôn chính xác.”

Belle nhún vai. “Đó là một năng khiếu tôi đã luyện được đấy.”

“Tôi ước cô trau dồi nó ít thôi,” Henry lẩm bẫm.

Dunford nâng một tay Henry lên môi và hôn trước khi đứng dậy. “Mai tôi sẽ tới xem em thế nào. Có lẽ chúng ta có thể đi dạo nếu em khỏe hơn.”

“Em thích vậy lắm.”

Anh dợm bước rời đi rồi quay lại phía cô, nhún gối để mặt anh ngang tầm cô. “Em giúp tôi một việc được không?”

Henry gật đầu, giật mình hỏi ánh mắt nghiêm trọng của anh.

“Em hãy hứa với tôi, nếu em cảm thấy mệt hơn, dù chỉ một chút, em sẽ đến gặp bác sĩ ngay lập tức chứ?”

Cô gật đầu lần nữa.

“Tôi cũng muốn em gặp một người, nếu em không thấy khỏe hơn vào ngày mai.”

“Em thấy đỡ nhiều rồi. Cám ơn anh đã tới.”

Dunford cười, nụ cười bí hiểm lúc nào cũng khiến đầu gối cô nhũn như bơ. Sau đó, khẽ nghiêng người chào, anh rời khỏi phòng.

“Cô có một chuyến thăm hỏi thú vị chứ?” Belle hỏi. “Không, đừng bận tâm câu trả lời. Tôi có thể tự thấy rồi. Cô đang rất rạng rỡ.”

“Tôi biết phụ nữ không nên làm công việc buôn bán, Belle, nhưng nếu có thể đóng chai nụ cười của anh ấy làm thuốc thì chúng ta sẽ giàu to đấy.”

Belle cười khoan dung khi vượt thẳng váy. “Tôi cũng ngưỡng mộ Dunford rất nhiều, nhưng tôi cảm thấy mình bắt buộc phải nói là nụ cười của cậu ấy chỉ gần đặc biệt bằng của chồng tôi thôi.”

“Hừ,” Henry chế giễu. “Nói một cách khách quan thì ai cũng thấy nụ cười của Dunford vượt trội hơn hẳn.”

“Quan điểm khách quan.”

Henry mỉm cười. “Những gì chúng ta cần là một người quan sát vô tư.

Chúng ta có thể hỏi Emma, nhưng tôi đoán cô ấy sẽ nói cả hai chúng ta đều điên và Alex mới là người có nụ cười quyến rũ nhất.”

“Tôi hình dung điều đó có thể xảy ra,” Belle nói.

“Ừm, ừm.” Henry tung chần trước khi nói, “Belle? Tôi hỏi cô một câu được chứ?”

“Tất nhiên.”

“Nó gắn với cuộc sống hôn nhân.”

“Ồ,” Belle nói vẻ hiểu biết. “Tôi nghĩ cô có thể muốn nói với tôi về chuyện đó. Bởi cô không có mẹ, tôi không biết cô có thể hỏi ai những câu đó.”

“Ôi, không, không phải thế,” Henry vội nói, cảm thấy hai má nóng bừng. “Chuyện đó tôi biết cả rồi.”

Belle ho, giấu một phần khuôn mặt sau tay.

“Không phải từ kinh nghiệm của tôi,” Henry nói dối. “Nhưng hãy nhớ tôi lớn lên ở trang trại. Chúng tôi vẫn phải phối giống cho vật nuôi.”

“Tôi... à... tôi thấy mình phải cắt ngang một chút,” Belle ngừng lại, trông như cô đang cố gắng để diễn đạt ý mình. “Tôi không lớn lên ở trang trại, nhưng không phải tôi hoàn toàn không biết gì về động vật nuôi, nhưng tôi phải nói là mặc dù cơ chế cũng tương tự...”

Henry chưa bao giờ thấy mặt Belle đỏ đến thế. Cô quyết định hỏi nhanh để bạn mình khỏi ngại ngùng, “Vấn đề tôi muốn nói với cô hơi khác một chút.”

“Ồ?”

“Tôi hiểu, nói thế này, tôi nghe nói nhiều đàn ông có nhân tình.”

Belle chậm rãi gật đầu. “Đó là sự thật.”

“Và nhiều người vẫn tiếp tục có nhân tình sau đám cưới.”

“Ồ, Henry, điều này có ý gì? Cô sợ Dunford vẫn tiếp tục quan hệ với tình nhân sao? Tôi có thể khẳng định với cô cậu ấy không làm vậy đâu, không làm khi mà cậu ấy yêu cô nhiều đến thế. Tôi tưởng tượng cô sẽ khiến cậu ấy bận rộn đến độ chẳng có thời gian cho nhân tình đâu.”

“Nhưng giờ anh ấy vẫn có một người phải không?” Henry vẫn kiên trì. “Tôi biết mình không thể hy vọng anh ấy sống như một nhà tu trước khi gặp tôi. Tôi không ghen với bất kỳ người phụ nữ nào mà anh ấy có thể đã quan hệ trước khi gặp tôi. Tôi chắc chắn không thể dùng điều đó để chống lại anh ấy, khi mà lúc đó anh ấy thậm chí còn chẳng biết tôi là ai. Nhưng nếu đến giờ anh ấy vẫn có nhân tình thì sao?”

Belle nuốt vào một cách khó nhọc. “Tôi không thể cho cô bất cứ điều gì ngoài sự thật hoàn toàn, Henry. Tôi biết Dunford có một tình nhân trước khi cậu ấy tới Cornwall, nhưng tôi không nghĩ cậu ấy đã gặp lại cô ta từ khi trở về đây. Tôi thề đấy. Tôi chắc cậu ấy đã chia tay cô ta rồi. Hoặc nếu cậu ấy chưa làm điều đó thì cậu ấy cũng sắp làm.”

Henry liếm môi trầm ngâm, cảm giác nhẹ nhõm lan tỏa. Tất nhiên, chính là thế. Anh dự định gặp người phụ nữ tên Christine Fowler vào tối thứ Sáu để nói cô ấy hãy tìm một người đàn ông khác. Cô thích anh đã làm việc này khi họ mới về London hơn, nhưng cô không thể trách nếu anh đã trì hoãn việc khó chịu này. Henry chắc chắn người tình của anh không muốn chia tay. Cô không thể tưởng tượng nổi có người phụ nữ nào lại muốn làm việc đó với anh.

“John có người tình trước khi gặp cô không?” Henry tò mò hỏi. “Ôi, tôi xin lỗi. Chuyện này riêng tư quá.”

“Không sao đâu,” Belle đáp. “Thực ra John không có người tình, nhưng anh ấy không sống ở London. Việc này khá phổ biến ở đây. Tôi biết Alex cũng có một cô nhưng anh ấy đã cắt đứt với cô ta ngay khi gặp Emma. Tôi chắc Dunford cũng sẽ như vậy.”

Giọng Belle thuyết phục đến độ Henry không thể làm gì khác ngoài việc tin tưởng cô ấy. Rốt cuộc đó là những gì cô muốn tin. Và từ tận đáy lòng mình, cô biết đó là sự thật.

• • •

Dù chắc chắn Dunford vô tội, nhưng Henry vẫn thấy bồn chồn vào thứ Sáu. Cô giật mình mỗi khi có ai đó nói với mình, một tiếng động nhỏ nhất cũng khiến cô nhảy dựng lên. Cô mất tới ba tiếng để đọc một trang Shakespeare, và nghĩ đến thức ăn thôi cũng đủ khiến cô phát ốm.

Dunford đến đón cô đi dạo như mọi ngày vào lúc ba giờ chiều, chỉ nhìn thấy anh cũng khiến cô cứng lưỡi. Tất cả những gì cô nghĩ được chỉ là anh sẽ đi gặp nhân tình vào tối nay. Cô tự hỏi không biết họ sẽ nói chuyện gì với nhau. Trông cô ta thế nào? Có đẹp không? Có giống mình không? Lạy Chúa, làm ơn đừng giống con, Henry nghĩ. Cô không hoàn toàn chắc tại

sao điều này lại có ý nghĩa đến thế, nhưng cô nghĩ mình sẽ ốm mất nếu phát hiện ra bản thân trông giống Christine Fowler ở điểm nào đó.

“Điều gì khiến em bận tâm vậy?” Dunford hỏi, mỉm cười khoan dung với cô.

Henry đáp, “Chỉ là thu hoạch len thôi.”

“Suy nghĩ của em đáng giá đấy.”

“Ồ, chúng không có giá thể đâu,” cô nói lớn hơn cần thiết. “Tin em đi.”

Anh nhìn cô kỳ lạ. Họ đi thêm vài bước trước khi anh nói. “Tôi nghe nói em đang dùng thư viện của ngài Worth?”

“Ồ, vâng,” Henry nói nhẹ nhõm, hy vọng chủ đề mới sẽ khiến cô quên Christine Fowler. “Belle đã giới thiệu một số vở kịch của Shakespeare cho em. Anh biết cô ấy đã đọc hết chúng mà.”

“Tôi biết,” anh lẩm bẫm. “Tôi còn tin là cô ấy đọc theo thứ tự alphabet nữa cơ.”

“Thế ư? Lạ thật.” Lại một khoảng im lặng, và suy nghĩ của Henry lại quay về với việc cô không muốn. Rốt cuộc thì dù biết mình đang làm điều hoàn toàn sai trái nhưng cô không thể làm khác được, cô quay lại phía anh và hỏi, “Anh có kế hoạch đặc biệt gì vào tối nay không?”

Vành tai anh ửng đỏ, một dấu hiệu rõ ràng của tội lỗi, Henry nghĩ. “À, không,” anh nói. “Tôi chỉ có kế hoạch gặp vài người bạn ở nhà White để chơi bài Uýt^[3] thôi.”

“Chắc anh sẽ có khoảng thời gian thú vị.”

“Sao em hỏi vậy?”

Cô nhún vai. “Là tò mò thôi, Tối nay là tối đầu tiên trong nhiều tuần mà kế hoạch của chúng ta không trùng nhau. Tất nhiên, trừ hôm em bị ốm.”

“Ờ, tôi sẽ không gặp gỡ bạn bè thường xuyên nữa khi chúng ta cưới, nên giờ tôi muốn có thời gian chơi bài cùng họ.”

Em sẽ đánh cược điều đó, cô mĩa mai nghĩ. Rồi cô lại tự mắng mình vì đã nghĩ xấu về anh. Anh sẽ đi đến nhà nhân tình tối nay để chia tay cô ta.

Cô nên hạnh phúc mới phải. Và nếu anh nói dối cô về điều đó thì cũng là lẽ tự nhiên. Sao anh lại muốn cô biết anh sẽ đến đó chứ?

“Kế hoạch của em là gì?” anh hỏi lại cô.

Cô nhăn nhó. “Phu nhân Worth bắt em phải tham dự một buổi hòa nhạc.”

Vẻ kinh hoàng lướt qua mặt anh. “Không...”

“Em cũng sợ thế. Nhưng em họ nhà Smythe Smith của anh. Bà ấy nghĩ em nên gặp vài người họ hàng của anh.”

“Đúng, nhưng bà ấy không hiểu sao...? Henry, điều này thật tàn nhẫn. Chưa bao giờ trong lịch sử đảo quốc Anh lại có bốn phụ nữ ít năng khiếu âm nhạc đến thế.”

“Em cũng nghe nói thế. Belle đã thẳng thừng từ chối đi cùng em.”

“Tôi e là mình đã kéo cô ấy đến một buổi hòa nhạc như vậy vào năm ngoái. Và tôi còn không nghĩ cô ấy sẽ dám đi qua phố nhà họ vì sợ nghe thấy họ luyện tập.”

Henry cười. “Giờ thì em thấy tò mò rồi đấy.”

“Đừng,” anh nói, rất nghiêm trọng. “Nếu tôi là em, tôi sẽ cố phát bệnh thật nặng vào tối nay.”

“Thật chứ Dunford, họ không thể tệ đến thế được.”

“Có đấy,” anh buồn rầu nói, “họ có thể đấy.”

“Em không dám mong anh có thể nhào đến và cứu em tối nay?” cô hỏi và liếc xéo nhìn anh.

“Tôi ước mình có thể. Thật đấy, tôi cũng muốn lắm. Với tư cách là chồng sắp cưới của em, nhiệm vụ của tôi là bảo vệ em tránh khỏi mọi sự khó chịu, và hãy tin tôi, tứ tấu đàn dây nhà Smythe Smith đúng là một sự khó chịu. Nhưng cuộc hẹn tối nay của tôi rất quan trọng. Tôi không thể sai hẹn được.”

Giờ thì Henry chắc chắn anh sẽ đi gặp Christine Fowler đêm nay. Anh ấy sẽ chia tay, cô tự nhủ. Anh ấy sẽ chia tay. Đó là cách lý giải duy nhất.

Chương 21

Đó hẳn là cách giải thích duy nhất, nhưng không có nghĩa Henry cảm thấy vui vẻ vì điều đó. Càng gần đến nửa đêm, cô càng suy nghĩ cuộc gặp của Dunford và Christine Fowler. Thậm chí âm nhạc kinh khủng của Smythe Smith cũng không khiến cô sao lãng được.

Mặt khác, có lẽ cuộc gặp gỡ của Dunford với cô gái tên Christine Fowler chỉ là trò ngụy trang, ít ra nó cũng giúp cô không tập trung vào tứ tấu nhà Smythe Smith.

Dunford đã không đánh giá quá thấp khả năng âm nhạc của họ.

Vì uy tín của mình, Henry gắng ngồi yên suốt buổi biểu diễn, tập trung vào việc tìm ra cách để bịt tai lại từ bên trong.

Cô kín đáo nhìn đồng hồ. Đã mười giờ mười lăm. Cô tự hỏi không biết giờ anh có ở nhà White, chơi bài vui vẻ trước khi đến cuộc gặp không.

Buổi hòa nhạc cuối cùng cũng đi đến những nốt cuối và khán giả thì thở phào nhẹ nhõm. Khi đứng lên, Henry nghe ai đó nói, “Ồn Chúa họ đã không trình diễn cả tác phẩm.”

Henry suýt cười, nhưng cô nhận thấy một trong những cô gái nhà Smythe Smith cũng nghe thấy câu đó. Thật ngạc nhiên, cô gái đó chẳng có vẻ sẽ bật khóc gì cả. Cô ta chỉ nhìn giận dữ. Henry gật đầu đồng tình. Ít ra cô gái đó cũng có ý chí. Rồi cô nhận ra cái nhìn sôi sục của mẹ cô gái đang hướng vào vị khách thô lỗ đó. Tò mò, Henry lập tức quyết định tự giới thiệu. Cô đi xuyên qua đám đông và bước lên sân khấu tạm. Ba cô gái nhà Smythe Smith kia bắt đầu hòa vào trong đám đông, nhưng cô gái có khuôn mặt không biểu lộ cảm xúc gì chơi Helle, thứ mà cô ấy không thể mang theo mình, có vẻ miễn cưỡng khi phải rời xa thứ nhạc cụ đó.

“Xin chào,” Henry nói, nắm lấy tay cô gái. “Tôi là Henrietta Barrett. Tôi biết hơi thất lễ khi tự giới thiệu thế này nhưng tôi nghĩ có thể có ngoại lệ, bởi chúng ta sắp trở thành người nhà.”

Cô gái ngậy người nhìn chăm chăm vào cô một lát rồi nói, “Ồ, vâng. Cô vừa đính hôn với Dunford. Anh ấy có tới đây không?”

“Không, anh ấy có một cuộc hẹn khác. Tối nay anh ấy rất bận.”

“Làm ơn đừng xin lỗi hộ anh ấy,” cô gái vẫy tay vào ghế và nhạc cụ vẫn ở nguyên chỗ cũ, “Nghe gớm lắm. Anh ấy là người tốt và đã đến đây nghe ba lần.

Thực ra tôi khá mừng khi anh ấy không tới. Tôi không muốn phải chịu trách nhiệm nếu anh ấy bị điếc, mà điều ấy chắc sẽ xảy ra nếu anh ấy tham dự quá nhiều buổi trình diễn của chúng tôi.”

Henry cố nén cười khúc khích.

“Đừng, cứ tự nhiên và cười đi,” cô gái nói. “Tôi thích cô làm vậy hơn là khen ngợi tôi, như tất cả mọi người ở đây bị buộc phải làm vậy.”

“Nhưng nói tôi biết,” Henry nói, nghiêng về phía trước. “Sao mọi người vẫn tiếp tục đến?”

Cô gái nhìn ngơ ngác. “Tôi không biết: Tôi nghĩ chắc do sự kính trọng với người cha quá cố của tôi.Ồ, nhưng tôi xin lỗi, tôi còn chưa giới thiệu tên mình. Tôi là Charlotte Smythe Smith.”

“Tôi biết.” Henry đưa cho cô tờ chương trình, trong đó có tên và nhạc cụ của mỗi cô gái.

Charlotte tròn mắt. “Thật tuyệt khi được gặp cô, thưa cô Barrett. Tôi mong chúng ta sẽ lại sớm có cơ hội gặp nhau. Nhưng làm ơn, tôi xin cô đây, đừng tham dự buổi biểu diễn nào của chúng tôi nữa. Tôi không muốn là nguyên nhân khiến cô mất tinh táo, mà chắc chắn điều đó sẽ xảy ra, nếu không thì cô cũng bị điếc mất rồi.”

Henry cắn môi cười. “Không tệ đến thế đâu.”

“Ồi, nhưng tôi biết là tệ mà.”

“Ồ, đúng là không hay,” Henry thừa nhận. “Nhưng tôi rất vui vì đã ở đây. Cô là người họ hàng đầu tiên của Dunford mà tôi gặp.”

“Và cô là vị hôn thê đầu tiên của anh ấy mà tôi gặp.”

Trái tim Henry như ngừng một nhịp. “Tôi đoán là cô đùa.”

“Ôi trời,” Charlotte nói nhanh, mặt cô ấy chuyển sang màu hồng. “Tôi phải đi và làm lại đây. Đôi khi những điều tôi nói khác xa những gì tôi nghĩ.”

Henry cười, thấy hình bóng của mình trong người em họ này của Dunford.

“Tất nhiên, cô là vị hôn thê đầu tiên, và ai cũng hy vọng là duy nhất của anh ấy. Thật quá vui mừng khi nghe nói anh ấy đã đính hôn. Anh ấy lúc nào cũng là một kẻ phóng đảng, và... ôi trời ơi, cô không thực sự muốn nghe điều đó phải không?”

Henry cố cười lần nữa nhưng không thể. Điều cuối cùng cô muốn nghe trong tối nay là chuyện về những ngày phóng túng chết tiệt của Dunford.

• • •

Caroline và Henry rời đi sau đó, Caroline quạt lấy quạt để trong xe và tuyên bố, “Tôi thề sẽ không bao giờ tham dự buổi diễn nào thế này nữa.”

“Bà đã tham gia bao nhiêu buổi hòa nhạc thế này rồi?”

“Đây là lần thứ ba.”

“Người ta sẽ nghĩ giờ bà đã có được bài học cho riêng mình.”

“Phải,” Caroline thở dài. “Người ta sẽ nghĩ thế.”

“Sao bà vẫn đi nghe?”

“Tôi không biết. Những cô gái đó thực sự rất ngọt ngào, và tôi không thể làm họ cảm thấy bị tổn thương.”

“Ít ra chúng ta có thể về sớm. Tất cả những âm thanh đó khiến tôi kiệt sức.”

“Tôi cũng thế. May mắn là tôi sẽ được nằm trên giường trước nửa đêm.”

Nửa đêm. Henry hăng giọng. “Mấy giờ rồi?”

“Cũng phải gần mười một rưỡi rồi. Lúc chúng ta đã rời đi khoảng mười lăm phút.”

Henry ước có cách nào đó để tìm cô ngừng đập liên hồi thế này. Dunford có lẽ đang chuẩn bị rời câu lạc bộ. Sau đó anh sẽ lên đường đến Bloomsbury, dừng lại ở số nhà mười bốn, quảng trường Russen. Cô thầm nguyện rủa Phu nhân Wolcott vì đã nói cho cô biết địa chỉ. Cô không thể ngừng việc tìm kiếm nó trên bản đồ. Điều đó khiến mọi việc khó khăn hơn khi biết chính xác nơi anh sẽ đến.

Cỗ xe dừng lại trước cổng biệt thự Blydon, và một người hầu lập tức có mặt để giúp hai quý phu nhân xuống xe. Khi họ vào tiền sảnh, Caroline mệt mỏi tháo găng tay và nói, “Tôi sẽ lên thẳng giường, Henry. Tôi không biết tại sao, nhưng đúng là kiệt sức rồi. Cô có thể nói người hầu đừng làm phiền tôi được không?”

Henry gật đầu. “Tôi nghĩ mình sẽ vào thư viện đọc một chút. Hẹn gặp bà sáng mai.”

Caroline ngáp dài. “Nếu tôi có thể dậy được.”

Henry nhìn bà đi lên cầu thang rồi lang thang xuống sảnh để đến thư viện. Cô cầm theo một cây nến trên bàn và mở cửa phòng, đưa ngọn lửa lại gần những cuốn sách để có thể đọc được tiêu đề. Không, cô trầm ngâm, cô không thích đọc thêm sách của Shakespeare nữa. Tác phẩm “Pamela” của Richardson thì quá dài. Bộ sách phải đến hơn nghìn trang.

Cô liếc nhìn chiếc đồng hồ để ở góc. Ánh trăng xuyên qua cửa sổ chiếu vào mặt đồng hồ giúp Henry nhìn giờ khá dễ dàng. Mười một rưỡi. Cô nghiêng răng. Đêm nay chẳng có cách nào giúp cô ngủ được.

Kim phút chậm rãi dịch chuyển sang trái. Henry nhìn chăm chăm vào đồng hồ đến chỉ mười một giờ ba mươi ba phút. Thật ngu ngốc. Cô không

thế chỉ ngồi đó và nhìn đồng hồ cả đêm được. Cô phải làm gì đó.

Đi lên cầu thang về phòng, cô cũng không chắc những gì mình định làm đến khi mở tủ và nhìn thấy bộ trang phục đàn ông của mình trong góc. Có vẻ người hầu đã cố giấu chúng đi Henry cầm quần áo lên và trầm ngâm suy nghĩ. Cái áo khoác màu xanh sẫm với quần ống túm màu xám. Cả hai đều rất dễ ẩn vào bóng tối.

Henry nhanh chóng ra quyết định, rồi vội trút bỏ bộ váy đang mặc và khoác lên người bộ trang phục nam giới. Cô kéo tóc ra sau rồi túm thành đuôi ngựa và nhét hết vào trong áo. Nếu nhìn kỹ thì chẳng ai bảo cô là con trai cả, nhưng cô sẽ không gây sự chú ý.

Cô đặt tay lên nắm cửa, rồi nhớ ra mình đã bị thôi miên bởi tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ trong thư viện thế nào. Cô lao ngược lại phòng, cầm theo một chiếc đồng hồ nhỏ trên bàn trang điểm và chạy ra phía cửa. Thò đầu ra ngoài hành lang, khi chắc chắn không có ai, cô vội vã đi ra. Henry đi xuống cầu thang và ra khỏi cửa mà không bị ai chú ý. Cô đi thật nhanh như thể biết chắc chắn nơi mình phải đến. Mayfair là khu vực an toàn nhất của thành phố, nhưng một phụ nữ vẫn nên cẩn trọng. Có một nơi những cỗ xe ngựa cho thuê xếp hàng. Cô chọn một xe đưa mình tới Bloomsbury và đợi ở đó trong khi cô thăm dò nhà của Christine Fowler, và sau đó sẽ đưa cô trở lại Mayfair.

Cô tới nơi cần đến khá nhanh, tay vẫn cầm đồng hồ. Liếc xuống, cô thấy đã mười một giờ bốn mươi bốn phút. Cô phải đi qua thành phố nhanh chóng.

Có một vài cỗ xe cho thuê đang xếp hàng và Henry nhảy vào chiếc xe đầu tiên, đưa cho người đánh xe địa chỉ nhà Christine Fowler. “Và đi nhanh lên,” cô nói quả quyết, cố bắt chước giọng của Dunford khi anh muốn việc gì cần thực hiện ngay lập tức.

Người đánh xe rẽ vào phố Oxford, rồi đi thẳng vài phút nữa đến khi thực hiện một loạt những đường cua để tới quảng trường Russell.

“Đến nơi rồi,” người đánh xe nói, rõ ràng là hy vọng cô bước xuống.

Henry liếc đồng hồ. Mười một giờ năm mươi sáu phút.

Dunford vẫn chưa đến. Anh là người cực kỳ đúng giờ chứ không phải tuýp người gây phiền phức cho chủ nhà bằng việc đến sớm. “Ồ, tôi sẽ đợi một chút,” cô gọi với ra. “Tôi hẹn gặp một người và ngài ấy chưa đến.”

“Sẽ phải trả thêm tiền đấy.”

“Tôi sẽ trả cho thời gian đợi.”

Người đánh xe hài lòng nhìn cô, quyết định rằng chỉ những người có tiền để phung phí mới ăn mặc kỳ quặc như vậy nên ông ta ngồi xuống, tính toán rằng thà ngồi im ở Bloomsbury còn dễ kiếm tiền hơn đi lòng vòng tìm khách khác.

Henry nhìn chăm chăm vào chiếc đồng hồ nhỏ trên tay, đếm từng phút đến đúng mười hai giờ. Cuối cùng cô nghe thấy tiếng vó ngựa lóc cóc và nhìn lên, cô nhận ra cỗ xe đang đi trên phố là của Dunford.

Cô cố giữ hơi thở. Anh bước xuống, trông rất thanh lịch, và như mọi khi, cực kỳ đẹp trai. Cô thở dài khó chịu.

Người tình của anh sẽ không muốn anh ra đi khi mà trông anh như vậy.

“Có phải người cô đang đợi kia không?” người đánh xe hỏi.

“Không phải,” cô nói dối. “Tôi sẽ phải đợi thêm chút nữa.”

Người đánh xe nhún vai. “Tiền của cô thôi.”

Dunford đi lên bậc thang và gõ cửa. Âm thanh của tiếng gõ vào cánh cửa đồng vang khắp phố, khiến những dây thần kinh của Henry căng như dây đàn. Cô dán mắt vào cửa sổ. Có lẽ Christine Fowler có người hầu mở cửa, nhưng Henry muốn nhìn rõ hơn.

Cửa nhà bật mở, để lộ ra hình ảnh một người phụ nữ đáng yêu với mái tóc đen xõa trên lưng thành từng lọn sóng. Người phụ nữ ấy rõ ràng không mặc trang phục tiếp khách thông thường. Henry nhìn xuống bộ trang phục rõ ràng không dành cho phái nữ của mình và cố quên đi cảm giác nôn nao trong dạ dày.

Trước khi cửa đóng, Christine đặt tay lên phía sau đầu Dunford, kéo môi anh xuống môi cô. Năm đấm của Henry siết chặt. Cửa đóng lại trước khi cô kịp nhìn thấy họ hôn nhau thế nào.

Cô nhìn xuống tay. Móng tay cô đã cào bàn tay rớm máu. “Không phải lỗi của anh ấy,” cô lẩm bẩm trong lòng. “Anh ấy không hôn trước. Không phải lỗi của anh ấy.”

“Cô nói gì à?” người đánh xe hỏi.

“Không.”

Người đánh xe ngồi xuống, thầm quyết định rằng tất cả những truyền thuyết về sự tối dạ của phụ nữ đều được khẳng định.

Henry vỗ tay bồn chồn vào ghế. Mất bao lâu để anh nói với Christine rằng cô ta phải đi tìm người bảo trợ mới? Mười lăm phút? Nửa giờ? Chắc không thể lâu hơn thế. Có lẽ bốn mươi lăm phút chỉ cần rộng rãi chút, trong trường hợp anh phải thu xếp tiền nong cho cô ta. Henry không quan tâm anh phải đưa cô ta bao nhiêu vàng, miễn là thoát khỏi cô ta. Thế là tốt rồi.

Cố hít sâu để bình tâm trở lại, Henry đặt đồng hồ lên đùi. Cô nhìn chăm chăm vào nó đến khi nhìn một thành hai, đến khi chảy nước mắt. Cô nhìn kim phút chỉ đến số ba rồi nghiêm khắc tự nhủ rằng mình đã quá lạc quan, anh không thể làm xong việc chỉ trong vòng mười lăm phút.

Cô tiếp tục nhìn kim phút hạ thấp dần đến khi chạm vào số sáu. Cô khó nhọc nuốt nước bọt, tự nhủ bởi vị hôn thê của mình quá tốt nên anh muốn báo tin cho người tình một cách nhẹ nhàng. Thế mới phải mất nhiều thời gian đến vậy.

Thêm mười lăm phút nữa trôi qua, và cô phải cố ngăn tiếng nấc. Thậm chí người đàn ông tốt nhất cũng có thể chia tay người tình trong bốn mươi lăm phút.

Xa xa vọng đến tiếng chuông đồng hồ điểm một giờ.

Rồi điểm hai giờ.

Và sau đó, không thể tin nổi, ba hồi chuông vang lên.

Cuối cùng Henry hoàn toàn thất vọng, kêu người đánh xe đã ngủ gật trên ghế dậy và nói, “Tới quảng trường Grosvenor.”

Ông ta gật đầu, và họ rời đi.

Cô nhìn chăm chăm về phía trước suốt dọc đường về, đôi mắt hoàn toàn trống rỗng. Chỉ có một lý do giải thích tại sao một người đàn ông lại mất nhiều thời gian như thế với người tình. Anh đã không trở ra thậm chí sau ba giờ. Cô nghĩ lại thời gian vụng trộm tại phòng cô khi ở Westonbirt. Anh chắc chắn không mất đến ba giờ với cô.

Sau tất cả những điều này, tất cả những bài học về việc cư xử phép tắc, đĩnh đạc và nữ tính, cô vẫn không đủ nữ tính để giữ chân Dunford. Cô sẽ chẳng bao giờ vượt qua được chính bản thân mình. Cô đã mất trí khi nghĩ mình có thể thử.

Theo hướng dẫn của Henry, chiếc xe ngựa dừng lại cách lâu đài Blydon vài nhà. Cô đưa cho người đánh xe nhiều tiền hơn cần thiết rồi bí mật đi bộ về. Cô lên vào nhà mà không tiếng động và đi lên phòng, nơi cô có thể cởi quần áo, nhét dưới gầm giường và thay áo ngủ. Cái áo đầu tiên cô cầm lên là cái cô đã mặc khi cô và Dunford... Không, cô không thể mặc nó lần nữa. Nó đã bị làm cho ô uế. Cô cuộn nó lại và ném vào lò sưởi lấy một cái áo khác.

Phòng cô thật ấm, nhưng cô đã run rẩy khi chui vào trong chăn.

Cuối cùng Dunford cũng lão đảo rời nhà Christine lúc bốn rưỡi sáng. Anh vẫn luôn nghĩ cô là người phụ nữ biết lý lẽ anh coi đó là lý do để mình quan hệ với cô lâu đến vậy.

Nhưng tối nay, anh đã phải thay đổi suy nghĩ của mình. Đầu tiên cô khóc, và anh lại không phải loại đàn ông có thể bước đi khi phụ nữ khóc.

Rồi cô mời anh uống rượu, và khi anh uống xong, cô lại mời anh nữa. Anh từ chối, mỉm cười chế giễu và nói mặc dù cô là một phụ nữ đặc biệt đáng yêu nhưng rượu cũng không thể dụ dỗ được anh khi anh không muốn thế.

Sau đó cô bắt đầu bày tỏ sự lo lắng. Cô có tích lũy được một ít tiền, nhưng chuyện gì xảy ra nếu cô không tìm được người bảo trợ khác? Dunford đã nói với cô về Bá tước Billington và mất một tiếng tiếp theo để đảm bảo rằng anh sẽ trả thêm cho cô chút tiền và cô có thể ở trong ngôi nhà này đến khi hết hạn thuê.

Cuối cùng cô chỉ còn biết thở dài và chấp nhận số phận của mình. Anh muốn đi, nhưng cô đặt tay lên tay anh và mời anh một tách trà. Cô nói họ có thể thành bạn bè thay vì là người tình. Cô không có nhiều bạn, công việc của cô không cho phép điều đó. Trà và trò chuyện là tất cả những gì cô muốn. Chỉ là một ai đó để nói chuyện.

Dunford nhìn vào đôi mắt đen của cô. Cô đang nói sự thật. Nếu có điều gì có thể nói về Christine thì chính là sự thành thực. Và thế là, bởi anh đã luôn yêu mến cô, anh ở lại và nói chuyện.

Họ buôn đủ chuyện; họ nói về chính trị. Cô kể với anh về em trai trong quân đội, và anh nói với cô về Henry. Cô dường như không có chút cay đắng nào về vị hôn thê của anh; thực tế cô đã cười khi anh kể với cô về tai nạn với con lợn và nói với anh cô mừng cho anh. Cuối cùng, anh đặt một nụ hôn trong sáng như với em gái lên môi cô. “Em sẽ hạnh phúc với Billington,” anh nói với cô. “Đó là một người đàn ông tốt.”

Môi cô cong lên thành một nụ cười buồn. “Nếu anh nói thế thì chắc là như vậy.”

Anh nhìn vào đồng hồ bỏ túi khi đến gần xe ngựa và thề rằng anh không nghĩ mình ở lại muộn đến vậy. Ngày mai anh sẽ mệt đây. À tốt, anh nghĩ mình có thể ngủ đến trưa nếu vẫn liêu xiêu như vậy. Anh chẳng có kế hoạch gì ngoài kế hoạch đi dạo hàng ngày vào buổi chiều với Henry.

Henry.

Chỉ nghĩ đến cô thôi cũng khiến anh mỉm cười.

• • •

Khi Henry tỉnh dậy vào sáng hôm sau, áo gối của cô ướt đẫm nước mắt.

Cô nhìn chăm chăm vào nó mà không hiểu chuyện gì. Cô đã không khóc đến khi thiếp đi tối qua; thực tế là cô chỉ cảm thấy trống rỗng và vô cảm. Cô chưa từng nghe đến nỗi buồn quá lớn có thể khiến một người khóc trong khi ngủ.

Tuy nhiên, cô không thể tưởng tượng được nỗi buồn nào lớn hơn. Cô không thể cưới anh. Đó là ý nghĩ rõ ràng duy nhất trong đầu cô. Cô biết phần lớn các cuộc hôn nhân không dựa trên tình yêu, nhưng làm sao cô có thể gán đời mình với một người đàn ông không trung thực, tuyên bố yêu cô, rồi làm tình với người khác chỉ hai tuần trước ngày cưới?

Anh phải thấy hối tiếc, và phải chịu trách nhiệm về việc đó. Tại sao anh lại cùm đời mình vào một con bé kỳ quặc như con trai, con bé còn không biết sự khác biệt giữa váy mặc ban ngày và áo choàng buổi tối?

Anh đã nói yêu cô. Cô đã tin anh. Cô đúng là ngốc.

Trừ khi...

Cô nấc nghẹn.

Có lẽ anh đã yêu cô. Có lẽ cô đã không hiểu anh. Có lẽ cô đơn giản là không đủ nữ tính để thỏa mãn anh. Có lẽ anh cần nhiều hơn những gì cô có thể. Hoặc có lẽ chỉ đơn giản là anh nói dối. Cô không biết nên tin vào điều gì.

Điều ngạc nhiên là cô không thấy ghét anh. Anh đã làm quá nhiều cho cô, đã đối xử quá tốt với cô, khiến cô chẳng thể ghét anh. Cô không nghĩ anh ngủ với Christine vì muốn làm tổn thương cô. Và cô không nghĩ anh làm vậy vì sự kích động xấu xa nào đó.

Không, chắc anh ngủ với cô ta chỉ bởi anh nghĩ mình có quyền đó. Anh là đàn ông, và đàn ông vẫn làm những việc như thế.

Sẽ không đau đớn nhiều đến thế nếu anh không nói anh yêu cô. Cô thậm chí có thể vẫn kết hôn.

Nhưng làm thế nào để cô phá vỡ nó? Cả London đã biết việc họ đính hôn; giờ mà không giữ lời thì đúng là sự xấu hổ tột cùng. Cô chẳng quan tâm tới những lời đồn đại về bản thân. Cô muốn quay về vùng nông thôn, dù đó không phải điền trang Stannage chẳng nữa, cô đau đớn nghĩ. Có lẽ anh sẽ không cho cô trở về. Nhưng cô có thể đến nơi nào đó mà đám đông không với tới được.

Tuy nhiên anh không thể làm vậy. Cuộc sống của anh là ở đây ở London này.

“Ôi, Chúa ơi!” cô thốt lên. “Sao mà không thể làm tổn thương anh ấy?”

Cô vẫn yêu anh. Ở đâu đó một ai đó đã cười vì điều này.

Anh sẽ trở thành kẻ bị từ chối hôn ước. Anh sẽ không thể chịu nổi sự ô nhục của kẻ bị phụ tình. Nhưng làm thế nào để anh chủ động từ hôn? Làm thế nào?

Cô nằm trên giường hơn một giờ nữa, mắt tập trung vào một vết nứt nhỏ trên trần nhà. Cô phải làm gì để Dunford ghét cô nhiều đến mức anh phá bỏ hôn ước? Chẳng kế hoạch nào của cô có vẻ khả thi, tới khi... Đúng, chính là nó. Chính xác là thế.

Cô nặng nề bước đến bên bàn và mở ngăn kéo Caroline đã chu đáo chuẩn bị đủ giấy viết, mực và bút lông ngỗng. Ra khỏi trạng thái hư ảo cô nhớ về người bạn tưởng tượng ngày bé của mình. Rosalind. Cái tên đó cũng đủ tốt rồi.

Nhà Blydon, London 2 tháng 5 năm 1817,

Rosalind thân mến,

Mình xin lỗi vì lâu rồi không viết thư cho cậu. Lý do duy nhất là cuộc đời mình đã thay đổi đột ngột trong vài tháng trở lại đây khiến mình chẳng có thời gian mà suy nghĩ nữa. Mình sắp làm đám cưới! Mình có thể tưởng tượng cậu ngạc nhiên thế nào.

Carlyle đã qua đời từ lâu, và ông chủ mới của Stannage đến điền trang. Đó là một người họ hàng xa của Carlyle. Họ còn chẳng biết nhau nữa. Mình không đủ thời gian để nói về chi tiết, nhưng chúng mình đã đính hôn

và sắp cưới. Mình rất phấn khởi, cũng như mình chắc cậu cũng hình dung, tức là mình có thể ở lại điền trang Stannage đến hết đời. Cậu biết mình yêu nơi đó đến thế nào.

Tên ngài ấy là Dunford. Đó là họ của ngài ấy, nhưng chẳng ai gọi ngài ấy bằng tên cả. Ngài ấy rất tốt và đối xử tử tế với mình. Ngài ấy đã nói yêu mình. Rất tự nhiên, mình cũng đáp lại như thế. Mình nghĩ chỉ là lịch sự. Tất nhiên mình sẽ cưới ngài ấy vì điền trang Stannage thân yêu, nhưng mình cũng thích ngài ấy đủ để không muốn làm ngài ấy cảm thấy đau lòng. Mình nghĩ chúng mình sẽ hợp với nhau.

Mình không có nhiều thời gian để viết thêm. Mình đang ở London với một vài người bạn của Dunford và sẽ ở đây thêm hai tuần nữa. Sau đó cậu có thể gửi thư cho mình về điền trang Stannage, mình chắc chắn sẽ thuyết phục ngài ấy về đó ngay sau đám cưới. Mình nghĩ chúng mình sẽ có một chút thời gian trăng mật rồi sau đó ngài ấy sẽ muốn quay lại London. Mình không quan tâm nếu ngài ấy ở lại, ngài ấy, như mình đã nói, là một bạn đồng hành đủ tốt.

Nhưng mình hình dung ngài ấy sẽ sớm chán cuộc sống buồn tẻ ở nông thôn, trong khi nó lại rất hợp với mình. Mình sẽ có thể trở lại cuộc sống như trước mà không phải sợ nó kết thúc như một vú em hay bạn tâm sự của ai đó. Mình vẫn là mình.

Bạn thân của cậu,

Henrietta Barrett

Henry run run khó khăn lắm mới gấp được bức thư và bỏ vào phong bì có địa chỉ của “Ngài Stannage.” Trước khi có cơ hội nghĩ lại hành động của mình, cô đã đi xuống cầu thang và đặt bức thư vào tay một người hầu để nghị gửi thư ngay lập tức.

Rồi cô quay lại và đi lên cầu thang, mỗi bước chân trở nên vô cùng nặng nề. Cô đi về phòng, đóng và khóa chặt cửa, rồi nằm lên giường.

Cô cuộn mình thật chặt và nằm như thế hàng tiếng đồng hồ.

Dunford mỉm cười khi người quản gia đưa bức thư trong một phong bì màu trắng. Khi anh nhặt bức thư lên từ cái khay bạc, anh nhận ra đó là nét chữ của Henry. Đúng là cô ấy anh nghĩ, không màu mè quanh co cũng không trang trí hoa lá.

Anh rạch phong bì và mở niêm phong.

Rosalind thân mến,

Cô gái ngốc nghếch này đã bỏ nhầm thư vào phong bì rồi. Dunford hy vọng mình là lý do cho sự đãng trí của cô.

Anh định gập bức thư lại nhưng chợt phát hiện ra tên mình trong đó.

Một lát sau bức thư trượt khỏi những ngón tay đã trở nên tê cứng của anh và rơi xuống đất.

Tất nhiên mình sẽ cưới ngài ấy vì điền trang Stannage...

Tất nhiên mình sẽ cưới ngài ấy vì điền trang Stannage...

Tất nhiên mình sẽ cưới ngài ấy vì điền trang Stannage...

Chúa ơi, anh đã làm gì thế này? Cô không yêu anh. Cô chưa từng yêu anh. Có lẽ cô cũng sẽ chẳng bao giờ yêu anh nữa.

Cô ấy hẳn phải buồn cười lắm. Anh ngồi phịch xuống ghế. Không, cô ấy sẽ không cười. Trừ hành vi đầy toan tính của Henry thì cô ấy không phải kẻ tàn nhẫn. Cô ấy chỉ đơn giản là yêu điền trang Stannage hơn bất cứ cái gì, hay bất cứ ai mà thôi.

Tình yêu của anh có thể không bao giờ trở lại.

Chúa ơi, thật mỉa mai. Anh vẫn yêu cô. Thậm chí sau điều này, anh vẫn yêu cô. Anh rất giận Henry đến mức gần như ghét cô, nhưng anh vẫn yêu cô. Anh sẽ phải làm cái quái gì bây giờ đây?

Anh loạng choạng đứng dậy và tự rót một ly rượu, không nhận ra thời gian đã chuyển từ sáng sang chiều. Ngón tay anh nắm chặt chiếc ly đến độ muốn vỡ tan. Anh đặt ly xuống, và khi thấy nó chẳng xoa dịu nổi nỗi đau, anh lại uống một ly khác.

Anh vẽ ra khuôn mặt cô, tâm trí anh vẽ ra hàng lông mày tinh tế phía trên đôi mắt bạc tuyệt đẹp. Anh có thể thấy tóc cô có thể phát hiện vô vàn màu sắc tạo nên chúng, chứ không hẳn chỉ là màu nâu sáng. Và miệng cô, nó lúc nào cũng cử động, cười mỉm, cười lớn, bĩu môi.

Nụ hôn.

Anh có thể cảm thấy môi cô dưới môi mình. Chúng thật mềm mại, đầy đặn và đầy ham muốn. Cơ thể anh cứng lại mỗi khi nhớ tới cảm giác đê mê lúc cô chạm vào. Cô còn rất ngây thơ, nên cô chỉ biết ràng buộc anh vào mình bằng sự đam mê bản năng.

Anh muốn cô.

Anh muốn cô nhiều đến mức điều đó như muốn nhấn chìm anh.

Anh không thể phá bỏ hôn ước. Anh phải thấy cô lần cuối. Anh phải chạm vào cô và xem xem mình có thể chịu được sự tra tấn đó không.

Anh có đủ yêu cô để tiếp tục cuộc hôn nhân này, dù biết hết mọi chuyện?

Liệu anh có ghét Henry đủ để cưới cô chỉ để điều khiển và trừng phạt cô vì những gì cô đã làm?

Chỉ một lần nữa thôi.

Anh phải gặp cô dù chỉ một lần. Rồi anh sẽ có câu trả lời.

Chương 22

“Ngài Stannage đến gặp cô, thưa cô Barrett.”

Trái tim Henry đập liên hồi trong lồng ngực khi nghe người quản gia thông báo.

“Tôi sẽ nói với ngài ấy không có nhà chứ?” người quản gia hỏi khi nhận ra sự ngập ngừng của cô.

“Không, không,” cô đáp, căng thẳng liếm môi. “Tôi sẽ xuống ngay.” Henry đặt bức thư cô đang viết cho Emma xuống. Công tước Phu nhân Ashbourne có lẽ sẽ không kết bạn với cô nữa khi tin tức về việc hủy hôn lan ra. Henry đã quyết định cô cần phải gửi thư nếu vẫn muốn Emma là bạn mình.

Vậy đấy, cô tự nhủ, cố thoát khỏi cảm giác mắc nghẹn nơi cổ họng. Giờ anh ấy ghét mình rồi. Cô biết mình đã làm anh đau đớn. Có lẽ cũng nhiều như anh đã làm với cô.

Cô đứng dậy, vuốt lại những nếp gấp trên bộ váy màu vàng nhạt. Đó chính là bộ váy anh đã mua cho cô ở Truro. Cô không chắc tại sao mình lại yêu cầu người hầu lấy bộ váy đó ra khỏi tủ sáng nay. Có lẽ nó là một cố gắng tuyệt vọng để giữ lại chút xíu niềm hạnh phúc của cô.

Giờ cô chỉ thấy thật ngu ngốc. Như thế bộ váy này có thể hàn gắn trái tim tan vỡ của cô vậy.

Giữ thẳng vai, Henry bước ra hành lang và nhẹ nhàng đóng cánh cửa phía sau. Cô phải tỏ ra bình thường. Đó là việc khó khăn nhất cô từng làm, nhưng cô sẽ phải cư xử như thế chẳng có gì sai cả. Cô không biết Dunford đã nhận được bức thư gửi Rosalind chưa, và anh sẽ nghi ngờ nếu cô hành động khác lạ. Cô đến đầu cầu thang, bước xuống bậc đầu tiên. Ôi, Chúa ơi,

cô có thể cảm thấy nỗi đau ở ngay đây. Thật dễ dàng để quay trở lại và trốn trong phòng. Người quản gia có thể nói cô đang ốm. Tuần trước Dunford đã tin là cô ốm thì việc bị tái phát cũng chính đáng.

Mày phải gặp anh ấy, Henry.

Henry đã thề với lương tâm mình và bước tiếp xuống cầu thang.

• • •

Dunford nhìn chăm chăm qua cửa sổ phòng khách nhà Blydons trong khi đợi vị hôn thê chào đón mình.

Hôn thê. Đúng là trò đùa.

Nếu cô không nói cô yêu anh... Anh nuốt mạnh. Anh có thể chịu đựng được điều này, nếu cô không nói dối anh.

Phải chăng anh quá đỗi ngây thơ khi muốn những gì bạn bè anh có? Phải chăng anh điên khi nghĩ một người trong cả đám đông có thể tìm thấy tình yêu? Thành công của Alex và Belle trong nỗ lực tìm kiếm đó đã khiến anh hy vọng. Sự xuất hiện của Henry trong đời mình đã làm anh ngây ngất.

Và giờ, sự phản bội của cô đã tàn phá anh.

Anh nghe thấy tiếng chân Henry trong phòng nhưng không quay trở lại, không thể tin tưởng vào bản thân đến khi anh có đủ sức mạnh để kiểm soát cảm xúc của mình.

Anh giữ nguyên ánh nhìn vào cửa sổ. Một vú em đang đẩy xe xuống phố.

Anh hít một hơi dài. Anh muốn những đứa con của cô...

“Dunford?” giọng cô có vẻ do dự.

“Đóng cửa lại, Henry.” Anh vẫn không quay lại nhìn cô.

“Nhưng Caroline...”

“Tôi nói ‘đóng cửa lại’.”

Henry mở miệng nhưng không thốt được lời nào. Cô quay lại và đóng cửa. Cô không bước tiếp đến giữa phòng để có thể chạy trốn ngay nếu cần thiết. Cô là một kẻ hèn nhát và cô biết điều đó, nhưng lúc này cô không quan tâm. Cô siết chặt tay và đợi anh quay lại. Gần một phút trôi qua, vẫn không thấy anh nói hay cử động, cô buộc phải gọi anh lần nữa.

Anh đột ngột xoay người, khiến cô ngạc nhiên với nụ cười trên khuôn mặt.

“Dunford?” cô không cố ý thì thầm.

“Henry. Tình yêu của tôi.” Anh bước một bước về phía cô.

Mắt cô mở lớn. Nụ cười của anh vẫn như mọi khi, vẫn cách uốn cong môi như thế, thậm chí tia sáng lóe lên của hàm răng trắng cũng vẫn thế. Nhưng mắt anh... ôi, thật nặng nề.

Cô buộc mình không được quay ngược lại và cố gắng một nụ cười táo bạo lên mặt. “Anh cần nói gì với em, Dunford?”

“Tôi có cần lý do đặc biệt mới được đến thăm vị hôn thê của mình không?”

Chắc do cô tưởng tượng nên mới nghe thấy anh hơi nhấn giọng vào từ “vị hôn thê.”

Anh bắt đầu bước về phía cô, bước chân dài chắc chắn của anh khiến cô nhớ đến bước chân mèo đang săn mồi. Cô dịch sang vài bước, vừa đủ để anh đứng ngay bên cạnh mình.

Cô ngẩng đầu lên ngạc nhiên.

Dunford bước thêm hai bước nữa đến cửa, rồi anh khóa cửa lại. Miệng Henry trở nên khô khốc. “Nhưng Dunford... Danh tiếng của em... có thể bị hỏng.”

“Họ sẽ cho phép tôi.”

“Họ nào?” cô ngốc nghếch hỏi.

Anh nhún vai lãnh đạm. “Ai mà chẳng được. Chắc chắn tôi được phép một chút. Hai tuần nữa chúng ta sẽ kết hôn rồi.”

Chúng ta ư? Cô nghe thấy tiếng gào thét trong đầu. Chắc anh ghét cô lắm. Chuyện gì đã xảy ra? Chắc chắn Dunford đã nhận được thư. Anh cư xử rất lạ.

Anh sẽ không nhìn cô bằng ánh mắt khắc nghiệt thế nếu không phải đến để phá bỏ hôn ước.

“Dunford?” dường như đó từ duy nhất cô có thể nói.

Henry biết mình không cư xử thường lệ; cô nên táo bạo, khiếm nhã và làm mọi thứ anh mong đợi ở cô. Nhưng anh xử sự rất lạ, cô không biết phải làm gì.

Cô đã nghĩ anh sẽ mất bình tĩnh, đến làm âm ỉ và hủy bỏ hôn ước. Thay vào đó, anh lại lặng lẽ rình rập cô.

Và cô cảm thấy giống một con cáo bị dồn vào chân tường.

“Có lẽ tôi chỉ muốn hôn em thôi,” anh nói, lơ đãng phủi cổ tay áo khoác.

Henry căng thẳng nuốt khan và chớp mắt trước khi nói, “Em không nghĩ thế. Nếu muốn hôn em, anh sẽ không phủi áo khoác.”

Tay anh dừng lại, lơ lửng trên phía tay áo. “Có lẽ em đúng,” anh lầm bầm.

“Em... em ư?” Chúa lòng lành, chẳng giống với những gì cần phải diễn ra gì cả.

“Ừm. Nếu tôi thực sự muốn hôn em, thực sự, em hiểu chứ tôi sẽ bước tới, tóm lấy tay em và kéo em vào lòng. Như thế có lẽ hợp với tình cảm hơn, em không nghĩ vậy chứ?”

“Thích hợp,” cô nhắc lại, hy vọng giọng mình có vẻ tự nhiên, “nếu anh thực sự muốn cưới em.” Cô đã gọi cho anh cách bắt đầu hoàn hảo. Nếu anh định bỏ rơi cô, anh sẽ làm thế bây giờ.

Nhưng anh không làm thế. Thay vào đó, anh nhướn mày chế giễu và tiến về phía cô. “Nếu tôi muốn cưới em,” anh lầm bầm. “Một câu hỏi thú

vị.”

Henry lùi lại một bước. Cô không định làm thế nhưng không thể điều khiển nổi bản thân.

“Em có chắc không sợ tôi không, Hen?” Anh bước tới.

Một cách điên cuồng, cô lắc đầu. Thật sai lầm, cực kỳ sai lầm. Lạy Chúa, cô cầu khẩn, hãy khiến anh ấy yêu con hay ghét con chứ không phải thế này. Ôi, không phải thế này...

“Có chuyện gì sao, cô nàng tinh ranh?” giọng anh không có vẻ đang quan tâm tới điều đó.

“Đừng đùa giỡn em, thưa ngài.”

Anh nheo mắt. “Đừng đùa giỡn em ư? Thật là cách chọn từ lạ lùng.”

Anh lại tiến một bước nữa về phía cô, cố đọc biểu hiện trong mắt cô. Anh không hiểu nổi cô chiều nay. Anh đã nghĩ cô sẽ vào phòng, cười nói như những lần anh đến thăm trước đó. Thay vào đó cô lại căng thẳng và lãnh đạm, như thể cô đang đợi nghe tin xấu vậy.

Đúng là lỗi bịch. Cô không thể biết đã vô tình gửi nhầm bức thư lẽ ra phải đến tay cô bạn thân Rosalind cho anh. Dù Rosalind là ai, cô ta cũng không sống ở London hoặc Dunford đã nghe về cô ta. Và chẳng có cách nào để nhận được thư của Henry và trả lời trong vòng có một ngày.

“Đùa giỡn với em?” anh lặp lại. “Sao em nghĩ tôi muốn đùa giỡn với em, Henry?”

“Em... em không biết,” cô lắp bắp.

Cô ấy đang nói dối. Anh có thể thấy điều đó trong mắt cô. Nhưng cả đời anh cũng không thể tưởng tượng nổi lý do cô nói dối. Cô ấy phải nói dối về chuyện gì? Anh nhắm mắt một giây, hít một hơi sâu. Có lẽ anh đã hiểu nhầm cô. Anh đã quá tức giận và vẫn quá yêu nên không biết phải nghĩ gì.

Anh mở mắt. Cô đang nhìn ra chỗ khác, tập trung vào bức tranh phía bên kia phòng. Anh có thể thấy đường ngăn thanh lịch, gợi cảm ở cổ cô... và cái

cách một dải lụa vắt trên vạt váy của cô. “Tôi nghĩ mình muốn hôn em, Henry,” anh thì thầm.

Mắt cô hướng trở lại vào mặt anh. “Em không nghĩ anh muốn vậy,” cô nói nhanh. “Tôi nghĩ em nhầm rồi.”

“Không. Nếu anh muốn hôn em, anh sẽ không nhìn em như vậy.”

Cô lùi lại một bước và nhích ra sau chiếc ghế, cố tạo vật cản giữa hai người.

“Ồ? Vậy tôi nên nhìn em thế nào?”

“Giống như... giống như...”

Giống gì, Henry? Anh đặt bàn tay lên ghế và cúi xuống, mặt anh gần cô ở khoảng cách nguy hiểm.

“Giống như anh muốn em,” cô nói, giọng nói của cô như một lời thì thầm.

“À, nhưng Henry, tôi thực sự muốn em mà.”

“Không. Không phải.” Cô muốn bỏ chạy, muốn trốn đi, nhưng cô không thể rời mắt khỏi anh. “Anh đang muốn làm đau em.”

Tay anh nắm được cánh tay cô, giữ cô đứng yên khi anh đi vòng qua ghế. “Có lẽ cũng có một chút,” anh nói nhẹ nhàng nhưng lạnh giá.

Môi anh bắt được cô. Đó là một nụ hôn khắc nghiệt và tàn nhẫn, không giống những nụ hôn khác anh đã trao cô, và cô rõ ràng không thích nó. “Sao lại phản kháng thế, Hen? Em không muốn cưới tôi à?”

Cô xoay đầu tránh anh.

“Em không muốn cưới tôi à?” anh hỏi lại, giọng lạnh lùng. “Em không muốn tất cả mọi thứ tôi đã cung cấp cho em? Em không muốn một cuộc sống an toàn và thoải mái, cùng một ngôi nhà? À, phải, một ngôi nhà. Em không muốn nó sao?”

Dunford cảm thấy cô đang gãy giữa trong tay mình, rồi tiếp tục, và anh biết mình nên thả cô ra. Anh nên để cô đi quay lại, đi ra khỏi phòng và ra khỏi đời cô. Nhưng anh muốn cô thật nhiều...

Lạy Chúa, anh muốn cô, và điều đó lớn hơn, biến cơn giận dữ của anh thành ham muốn. Môi anh mềm hơn, chỉ đòi hỏi sự vui sướng. Anh kéo nụ hôn dọc theo hàm lên đến tai cô xuống cổ và chạm vào làn da mềm được bao bởi vạt váy vàng nhạt. “Nói tôi biết em không thể cảm thấy nó,” anh thì thầm đe dọa. “Nói đi.”

Henry chỉ lắc đầu, không chắc mình nên ra hiệu cho anh ngừng lại hay cho phép cảm giác của nhu cầu cần anh thúc giục trong cô.

Dunford nghe thấy tiếng rên ham muốn của cô, và trong một giây anh không biết mình đã thua hay thắng. Rồi anh nhận ra điều đó chẳng quan trọng.

“Chúa ơi, mình là một con lừa,” anh giận dữ thì thầm với bản thân vì đã để ham muốn vượt qua chính mình.

Henry đã phản bội anh, phản bội anh, và anh vẫn không thể rời tay khỏi cô.

“Anh vừa nói gì?”

Dunford thấy chẳng có lý do gì phải trả lời cô. Chẳng cần thiết để dài dòng giải thích anh muốn cô nhiều thế nào và, chết tiệt vẫn yêu cô dù cô nói dối. Anh chỉ lẩm bẫm, “Im đi, Hen,” và ấn cô ngồi xuống ghế.

Henry cứng người. Giọng Dunford đã dịu lại, nhưng từ ngữ anh dùng thì không. Tuy nhiên, có lẽ đây là lần cuối cô có thể ôm anh như vậy, lần cuối cô có thể giả vờ anh vẫn yêu cô.

Cô thấy mình chìm dần vào tấm đệm sang trọng, cảm thấy sức nóng của cơ thể anh đang trùm lên mình.

Henry không thể vòng tay ôm anh, nhưng cô cũng không có sự dừng cảm để kéo mình đi. Anh có yêu cô không?

Cô nhìn xuống, tâm trí tách khỏi cơ thể đang cháy bỏng. Những nụ hôn của anh đã để lại dấu vết trên áo lót của cô.

Anh chẳng quan tâm điều đó. Anh đang làm vậy để trừng phạt cô. Anh sẽ...

“Không!” Cô bật khóc, đẩy mạnh khiến anh lăn xuống sàn trong sự ngạc nhiên.

Dunford im lặng, rồi từ từ đứng dậy. Khi mặt anh đối diện mặt cô, Henry đã biết thế nào là hoảng loạn, hơn những gì cô từng tưởng tượng. Mắt anh như muốn xé toạc cô.

“Đột nhiên lo lắng về đức hạnh của chúng ta sao?” anh hỏi một cách thô bạo. “Em không nghĩ là hơi muộn rồi sao?”

Henry vội vàng đứng thẳng dậy, từ chối trả lời.

“Không giống bộ mặt của cô gái đã từng nói với tôi rằng cô ấy không quan tâm tẹo nào tới danh tiếng của mình.”

“Đó là trước kia,” cô hạ giọng nói.

“Trước cái gì, Hen? Trước khi em tới London? Trước khi em học được phụ nữ muốn gì từ hôn nhân?”

“Em... em không biết anh đang nói đến chuyện gì.” Cô lúng túng đứng dậy.

Dunford bật ra một tiếng cười giận dữ. Chúa ơi, cô ấy thậm chí không phải một kẻ nói dối giỏi. Cô ấy lấp bắp, mắt cô lảng tránh anh, và hai má ửng đỏ.

Tất nhiên đó không chỉ là sự đam mê. Anh vẫn có thể khiến cô thấy mê mẩn.

Đó có lẽ là điều duy nhất anh có thể khiến cô cảm thấy, nhưng anh biết mình có thể khiến cơ thể cô phát sốt. Anh có thể khiến cô cần anh, ràng buộc cô vào anh với môi, tay và sức nóng của làn da.

Cơ thể anh bị đánh thức khi những ý nghĩ dục vọng lớn dần. Anh có thể thấy cô như khi ở Westonbirt, làn da mềm mại của cô lấp lánh trong ánh nến. Cô đã rên rỉ vì ham muốn, uốn cong người về phía anh. Cô đã kêu lên vì sung sướng.

Anh đã khiến cô như vậy.

Dunford bước lên một bước. “Em muốn tôi, Henry.”

Cô vẫn đứng yên, không thể phủ nhận điều đó.

“Giờ em muốn tôi.”

Bằng cách nào đó cô đã lắc đầu. Anh có thể thấy cô đã lấy hết can đảm để làm được điều đó.

“Có,” anh nói ngọt ngào. “Em có muốn.”

“Không, Dunford. Em không muốn. Em không...”

Nhưng lời của cô đã bị cắt ngang bởi môi anh đang đè lên môi cô. Nụ hôn dữ dội đòi hỏi. Henry cảm thấy nghẹt thở, ngọt ngào bởi sức nặng của sự tức giận trong anh và cả cảm giác vô cảm trong cô.

Cô không thể để Dunford làm vậy. Cô không thể để anh dùng cơn giận dữ để khiến cô muốn anh. Cô giật mạnh đầu, dứt môi ra khỏi anh.

“Được thôi” anh lẩm bẩm, dùng tay ôm ngực cô. “Cái miệng dối trá của em không phải thứ hấp dẫn tôi nhất.”

“Dừng lại!” Cô đẩy vào ngực anh, nhưng tay anh đã kẹp cứng cô như gọng kìm. “Anh không thể làm thế.”

Anh nhếch mép cười nhạt bóng. “Tôi không thể ư?”

“Anh không phải chồng em,” cô nói, giọng run lên vì tức giận khi cô dùng mu bàn tay lau miệng. “Anh không có quyền với cơ thể em.”

Anh để cô đi và tựa lưng vào khung cửa, giả vờ như lười biếng. “Em đang nói với tôi em muốn hủy bỏ đám cưới?”

“Tại sao anh nghĩ em muốn điều đó?” cô hỏi, biết rằng anh nghĩ cô muốn cưới anh vì điền trang Stannage.

“Tôi không thể hiểu được bất cứ lý do nào,” anh nói bằng giọng nặng nề. “Thực tế, tôi thấy mình có đủ mọi thứ em cần với một người chồng.”

“Hôm nay chúng ta đang cảm thấy tốt hơn một chút phải không?” cô vắn lại.

Anh di chuyển nhanh như chớp, ép cô vào tường, tay anh giữ chắc hai vai cô. “Chúng ta,” anh nói mỉa mai, “đang cảm thấy có một chút nhầm lẫn.

Chúng ta đang tự hỏi tại sao vị hôn thê của mình lại hành động lạ lùng vậy. Chúng ta đang tự hỏi có lẽ cô ấy có điều gì muốn nói.”

Henry cảm thấy nghẹt thở. Đây không phải thứ cô muốn sao? Sao cô lại cảm thấy tồi tệ đến thế?

“Henry?”

Cô nhìn anh chăm chăm, nhớ lại mọi điều tốt đẹp anh đã làm với cô. Anh đã mua cho cô bộ váy khi không ai nghĩ ra điều đó. Anh đã đưa cô đến London và đảm bảo để cô có khoảng thời gian đáng yêu khi ở đây. Và lúc nào anh cũng mỉm cười.

Thật khó để dung hòa hình ảnh đó với người đàn ông độc ác nhạo báng đang đứng trước mặt cô. Nhưng cô không thể tự mình công khai hạ nhục anh. “Tôi sẽ không hủy hôn, thưa ngài.”

Anh nghiêng đầu. “Tôi chỉ có thể phỏng đoán từ thái độ này là em muốn tôi làm điều đó.”

Cô không nói gì.

“Chắc em biết, là một quý ông trọng danh dự, tôi không thể làm thế.”

Môi cô hé mở. Mất vài giây trước khi cô nói được, “Ý anh là gì?”

Dunford nhìn cô gần hơn. Cái quái gì khiến cô thích thú với việc anh có thể hay không thể hủy hôn với cô? Chỉ có một điều anh chắc là cô không muốn anh làm vậy. Nếu anh làm thế, cô sẽ mất điền trang Stannage mãi mãi.

“Tại sao anh không thể từ bỏ,” cô thúc ép. “Tại sao?”

“Tôi thấy chúng ta đã chưa dạy hết các quy tắc xã hội cần thiết cho em. Một quý ông trọng danh dự không bao giờ bỏ rơi một phụ nữ. Trừ khi cô ta chứng minh mình không chung thủy, và thậm chí có khi chẳng cần thế.”

“Em chưa hề phản bội anh,” cô bật thốt lên.

Không phải với cơ thể em, anh nghĩ. Chỉ bằng linh hồn em thôi. Sao cô có thể yêu anh nhiều như tình yêu của cô dành cho đất đai? Không có ai có trái tim đủ lớn như vậy. Anh thở dài. “Tôi biết em không phản bội.”

Một lần nữa Henry không nói gì, chỉ đứng nhìn trong đau đớn. Cô đã phải bối rối nhường nào trước sự giận dữ của anh, Dunford nghĩ. Cô không thể biết anh đã biết động lực thật sự của cô khi cưới anh. “Ồ,” anh mệt mỏi nói, sợ hãi nếu cô trả lời. “Em sẽ bỏ tôi chứ?”

“Anh muốn em làm thế không?” cô thì thào.

“Đây không phải quyết định của tôi,” anh cứng nhắc nói, không thể nói những từ sẽ ép cô để anh đi. “Nếu em định từ bỏ, hãy làm đi.”

“Em không thể,” cô nói, siết chặt tay. Lời nói như thế được phát ra từ đáy tâm hồn cô.

“Giờ hãy để cái đầu em suy nghĩ đi,” anh lạnh lùng nói. Dunford rời khỏi phòng mà không thèm ngoái lại.

• • •

Henry gần như không quan tâm tới chuyện gì suốt hai tuần kế tiếp, ngoài nỗi đau âm ỉ đang bao lấy cô như một tấm vải liệm. Chẳng gì có thể khiến cô vui vẻ. Cô giải thích với bạn bè về tâm trạng lạ lùng của mình là do căng thẳng trước hôn nhân.

May mắn là cô không thường xuyên gặp Dunford. Anh dường như biết chính xác làm thế nào để sống đôi cùng cô trong những bữa tiệc ít nhất có thể. Anh sẽ đến chỉ để nhảy một điệu trước khi cô về. Họ không bao giờ nhảy waltz.

Ngày cưới của Henry ngày một gần hơn, cuối cùng tới khi cô tỉnh dậy vào một buổi sáng với cảm giác căng thẳng nhất của nỗi sợ hãi. Hôm nay chính là ngày cô sẽ gắn bó đời mình mãi mãi với người đàn ông cô không thể thỏa mãn.

Người đàn ông đó giờ căm ghét cô.

Với những cử động chậm chạp, cô rời khỏi giường và mặc áo choàng. Điều an ủi duy nhất là ít ra cô cũng sẽ được sống ở điền trang Stannage yêu dấu.

Mặc dù điều đó dường như không còn nhiều ý nghĩa nữa.

• • •

Đám cưới thật đau đớn.

Henry đã nghĩ một buổi lễ nhỏ sẽ dễ dàng hơn, nhưng cô phát hiện ra giữ nét mặt vui vẻ trước một vài người bạn tốt dễ hơn nhiều trước mặt ba trăm quan khách.

Henry làm nhiệm vụ của cô, nói “Con đồng ý” khi được hỏi, nhưng chỉ một suy nghĩ duy nhất hiện ra trong đầu cô.

Tại sao anh lại làm việc này?

Nhưng đúng lúc cô thu hết can đảm để hỏi anh, cha cố nói Dunford có thể hôn cô dâu của mình. Henry thậm chí không đủ thời gian để quay đầu trước khi môi anh chạm vào môi cô qua một nụ hôn hờ hững.

“Tại sao?” cô lại thì thầm trong miệng anh. “Tại sao?”

Nếu nghe thấy anh cũng chẳng trả lời. Tất cả những gì anh làm là túm lấy tay cô và kéo cô đi ngược lại lối đi trong nhà thờ.

Henry hy vọng bạn bè không nhìn thấy cô vấp ngã khi cố chạy theo người chồng mới cưới.

• • •

Tối hôm sau Henry đã đứng ở trước cửa Stannage, giờ có thêm một chiếc nhẫn vàng nữa bên cạnh chiếc nhẫn đính hôn trên tay trái của cô. Không

một người hầu nào ra ngoài chào đón họ, lúc đó đã quá mười một giờ nên cô nghĩ chắc họ đã đi ngủ cả.

Bên cạnh đó, cô đã viết thư về để nhắc họ sẽ đến vào ngày hôm sau. Cô chưa từng mơ Dunford sẽ nhất định về Cornwall ngay sau đám cưới. Họ chỉ ở tiệc cưới chừng ba mươi phút trước khi cô bị đẩy vào cỗ xe đang chờ sẵn.

Quãng đường dọc nước Anh diễn ra trong im lặng và căng thẳng. Dunford mang theo một quyển sách và lờ cô đi suốt dọc đường. Khi họ đến quán trọ, chính là nơi họ đã ghé qua lần trước, thần kinh cô căng lên. Cô đã mất cả ngày để lo sợ về buổi tối. Làm tình trong giận dữ sẽ giống cái gì đây? Cô không dám nghĩ đến nữa.

Và sau đó anh làm cô hoàn toàn choáng váng khi đặt phòng cho cô phía dưới phòng anh và nói, “Tôi nghĩ đêm tân hôn nên diễn ra ở điền trang Stannage. Như thế... hợp lý hơn, em nghĩ vậy không?”

Cô gật đầu biết ơn và trốn vào phòng.

Nhưng giờ cô đã ở đây, và Dunford sẽ đòi đêm tân hôn của anh. Ngọn lửa trong mắt anh chứng minh ý định đó.

Cô nhìn chăm chăm qua vườn trước. Không có nhiều ánh sáng phát ra từ ngôi nhà, nhưng Henry biết rõ mảnh đất này đến độ cô có thể vẽ ra từng nhánh cây. Cô có thể cảm thấy Dunford đang nhìn mình khi cô nhìn những cơn gió lạnh lượn qua kẽ lá.

“Cảm thấy tốt khi trở về chứ, Henry?”

Cô gật đầu, không đủ can đảm để đối diện với anh.

“Tôi nghĩ nó có thể,” anh lầm bầm.

Cô quay người lại, “Anh vui vì trở về chứ?”

Một lúc sau anh mới trả lời, “Tôi không rõ.” Rồi anh thêm vào cộc lốc, “Vào trong đi, Henry.”

Cô rùng mình bởi giọng nói của anh nhưng vẫn bước vào trong nhà.

Dunford thấp thêm nển. “Đến giờ lên gác rồi.”

Henry quay lại nhìn cánh cửa xe đang mở, tìm kiếm cái gì có thể trì hoãn sự việc. “Đồ đạc của em...”

“Người hầu sẽ mang chúng lên vào sáng hôm sau. Đến giờ đi ngủ rồi.”

Cô nuốt nước bọt và gật đầu, sợ hãi những gì sắp đến.

Cô đau đớn vì sự gần gũi họ đã có ở Westonbirt, cảm giác của tình yêu trọn vẹn và sự mãn nguyện cô đã trải qua trong vòng tay anh. Nhưng giờ nó chỉ là lời nói dối. Nó đã là một lời nói dối, hoặc anh sẽ không cần một đêm nữa trên giường với tình nhân.

Henry đi lên cầu thang, tiến thẳng về phòng ngủ cũ của mình.

“Không.” Dunford đặt tay lên vai cô. “Tôi đã nhận về là giờ em chuyển sang phòng ngủ chính.”

Cô xoay người. “Anh không có quyền.”

“Tôi có mọi quyền,” anh gắt, gần như kéo cô vào phòng ngủ của anh. “Tôi vẫn luôn có mọi quyền.” Anh ngừng lại, rồi tiếp tục bằng giọng nhẹ nhàng hơn như thể nhận ra mình đã hành động thái quá. “Lúc đó tôi nghĩ em sẽ ủng hộ ý kiến này.”

“Em có thể chuyển lại,” cô đề nghị, hy vọng mong manh. “Nếu anh không muốn em ở đây, em không cần phải ở.”

Anh cười gằn. “Ồ, tôi muốn em, Henry. Tôi lúc nào cũng muốn em. Tôi muốn em chết được.”

Nước mắt dâng lên trong mắt cô. “Không phải theo cách này, Dunford.”

Dunford nhìn cô chằm chằm một lúc, mắt anh chứa đầy tức giận, tổn thương và hoài nghi. Rồi anh quay người và tiến về phía cửa. “Em hãy sẵn sàng trong hai mươi phút nữa,” anh nói cộc lốc. Anh không buồn nhìn lại.

Chương 23

Ngón tay của Henry run lên khi cô thay quần áo đi đường. Cả Belle và Emma đều góp phần vào đóng váy áo cô dâu của cô, và kết quả là giờ cô có một va li đầy các loại váy ngủ tuyệt đẹp. Tất cả chúng đều có vẻ quá gợi cảm với một cô gái trẻ, người vẫn thường mặc những bộ cotton dày đi ngủ trước đây, nhưng có vẻ giờ nhiệm vụ của cô sau khi đã kết hôn sẽ là mặc những bộ váy này, cô choàng một chiếc váy qua đầu.

Cô nhìn xuống cơ thể mình, thở hỗn hển, và nhảy lên giường. Chất lụa hồng nhạt không thể che giấu những đường cong trên cơ thể hay khoảng sẫm hồng của nhũ hoa. Henry nhanh chóng kéo chăn lên đến tận cằm.

Khi Dunford quay lại, anh chỉ mặc một tấm áo choàng màu lục sẫm dài đến gối. Henry nuốt nước bọt và quay đi.

“Sao căng thẳng thế, Hen?” anh thẳng thừng hỏi. “Cứ như thế chúng ta chưa từng làm chuyện này trước đây vậy.”

“Nhưng giờ nó khác.”

“Tại sao?” Dunford nhìn cô chăm chú, suy nghĩ của anh hướng theo chiều đau buồn nhất. Có phải khác do cô không cần phải giả vờ yêu anh nữa? Giờ điền trang Stannage đã là của cô, có lẽ giờ cô đang cố tìm cách dọa anh rời khỏi đó nhanh nhất.

Cô im lặng vài khoảng một phút trước khi trả lời, “Em không biết.”

Anh nhìn cô, thấy sự không thành thật trong ánh mắt, và nổi tức giận tăng dần. “Ồ, tôi chẳng quan tâm,” anh gầm gừ. “Tôi không quan tâm nó khác nhau thế nào.” Dunford cởi áo choàng và bước lên giường một cách hoang dại. Anh ở phía trên cô, chống tay và đầu gối xuống, nhìn vào đôi mắt mở lớn đầy lo âu của cô.

“Tôi có thể khiến em muốn tôi,” anh thì thầm. “Tôi biết mình có thể làm được.” Một tay anh luồn ra sau cổ, kéo cô gần mình hơn.

Henry cảm thấy hơi thở nóng bỏng của anh trong miệng chỉ vài giây trước khi môi anh chạm môi cô. Trong khi anh mơn trớn để cô đáp ứng lại, cô đã cố gắng điên cuồng để tạo cảm giác từ những hành động của anh. Chắc chắn anh đang hành động như thể anh muốn cô.

Và cô biết anh không muốn, ít ra là không muốn đủ để từ bỏ những người phụ nữ khác.

Cô thấy thiếu vắng một cái gì đó mà không rõ chính xác là gì. Đột nhiên, tự ý thức, cô nhích đầu ra, những ngón tay che lên đôi môi sưng phồng.

Anh nướng mày mĩa mai.

“Em không giỏi hôn,” cô thốt lên.

Điều đó khiến anh cười. “Tôi sẽ dạy em, Hen. Em khá thành thạo đấy.” Và rồi, như để chứng minh điều đó, anh hôn cô lần nữa, miệng anh nóng bỏng, đòi hỏi.

Henry không thể kiềm chế được phản ứng của mình, toàn thân cô nóng bừng từ trong ra ngoài. Tuy nhiên tâm trí cô vẫn tách biệt vì tò mò, và khi cô cảm thấy lưỡi anh đang khám phá từng đường nét trên khuôn mặt, cô vội vàng kiểm soát cơ thể mình, cố tìm ra điều gì còn thiếu để khiến anh hài lòng.

Dunford có vẻ không để ý sự thiếu tập trung của cô, và tay anh thối bùng hơi ấm trên cơ thể cô, đốt cháy lớp lụa mỏng trên tấm áo ngủ. Những nút buộc bung ra, để lộ làn da cô trong khí đêm lạnh lẽo.

“Ôi, Chúa ơi!” Henry thốt lên. “Đừng!”

Dunford ngẩng đầu lên để nhìn cô. “Chuyện quái gì thế, Henry?”

“Anh không thể. Em không thể.”

“Em có thể,” anh chắc nịch.

“Không, chúng quá...” Cô nhìn xuống, sự thật không ngờ đâm vào nỗi đau của cô. Đợi một chút, chúng không quá nhỏ. Cái quái gì xảy ra với

Dunford khiến anh không thể vui vẻ tròn vẹn với hai bầu ngực tuyệt đẹp này? Cô nghiêng đầu, cố phân tích hình dạng của chúng.

Dunford chớp mắt. Cô gái này, vợ anh, đang xoay cổ ở một tư thế cực kỳ bất tiện và nhìn chăm chăm vào ngực mình như thể cô chưa từng nhìn thấy cái gì tương tự như thế vậy.

“Em đang làm gì vậy?” anh hỏi, quá bối rối để có thể tiếp tục tức giận.

“Em không biết.” Cô ngược lên nhìn anh, đôi mắt chứa đầy sự kỳ lạ kết hợp sự ngần ngại và khó chịu. “Có vẻ chúng không ổn thế nào đó.”

Anh bực mình cắn càu, “Cái gì không ổn?”

“Ngực của em.”

Nếu cô bắt đầu thuyết trình về so sánh sự khác biệt giữa Do Thái và Hồi giáo thì anh cũng chẳng ngạc nhiên. “Ngực em làm sao?” anh lặp lại, giọng anh hơi nghiêm khắc hơn dự định. “Vì Chúa, Henry, chúng đẹp mà.”

Đẹp? Đẹp? Cô không muốn chúng đẹp. Cô muốn chúng hoàn hảo, quyến rũ, mê hồn. Cô mong Dunford muốn cô nhiều đến độ anh nghĩ cô là người phụ nữ đẹp nhất trần gian, thậm chí khi cô nặng như đá và có mụn cóc trên mũi. Cô muốn anh muốn cô nhiều đến độ anh mất hết mọi giác quan.

Hơn hết, cô muốn anh muốn cô nhiều đến độ không bao giờ cần người phụ nữ nào khác nữa.

“Đẹp” là điều cô không thể chịu đựng được, và ngay cả khi miệng anh ngậm một bên nhũ hoa của cô trong một nụ hôn bóng chày, cô xoay người tuột khỏi tay anh và nhảy khỏi giường, cuống cuồng nắm lấy tà áo ngủ quấn lại vào người.

Hơi thở của Dunford đứt quãng. Nỗi đau quá lớn và anh thực sự mất bình tĩnh với người vợ mới cưới này. “Henry,” anh yêu cầu. “Quay trở lại giường ngay.”

Cô lắc đầu tự ghét bản thân mình vì đang co rúm lại ở góc phòng nhưng chẳng thể làm khác được.

Anh nhảy khỏi giường. Henry nhìn chăm chăm vào anh vừa sợ hãi vừa thắc mắc, sợ hãi vì anh đang tiến về phía cô như một vị thần đầy đe dọa, và tự hỏi rõ ràng cô có cái gì đó anh thích. Người đàn ông này chắc chắn đang muốn cô.

Dunford túm lấy vai cô và lắc. Khi không thể lấy được lời nào từ miệng cô, anh lại lắc. “Cái quái gì không ổn với em vậy?”

“Em không biết,” cô bật khóc, ngạc nhiên vì âm lượng trong giọng nói của mình. “Em không biết, và điều đó đang giết chết em.”

Bất cứ điều gì đang giữ cho cơn giận của Dunford trong tầm kiểm soát. Sao cô ấy dám cố biến mình thành nạn nhân trong phi vụ như bản này? “Tôi sẽ nói em biết cái gì khiến em không ổn,” anh hạ thấp giọng đầy đe dọa. “Tôi sẽ nói em biết chính xác điều đó. Em...”

Dunford ngừng lời, không chuẩn bị trước cho tình huống khi nhìn vào mặt cô. Không. Không. Anh sẽ không cảm thấy hối tiếc cho cô. Ép mình lờ đi nỗi đau hiển hiện trong mắt Henry, anh tiếp tục, “Em biết trò chơi của mình đã kết thúc, phải không? Em đã nghe tin từ Rosalind, và giờ em biết tôi đã biết tất cả.”

Henry nhìn anh chăm chăm, cảm thấy như nghẹt thở.

“Tôi biết mọi thứ về em,” anh nói với nụ cười gằn. “Tôi biết em nghĩ tôi là một ứng viên tốt. Tôi biết em cưới tôi chỉ vì điền trang Stannage.Ồ, em đã làm được rồi đấy. Em đã có điền trang Stannage quý báu của mình. Nhưng tôi thì có em.”

“Vì sao anh cưới em?” cô thì thào.

Anh khịt mũi. “Một quý ông không hủy hôn ước với một quý cô. Nhớ không? Bài học số ba trăm sáu mươi ba về cách cư xử trong...”

“Không!” cô thốt lên. “Điều đó sẽ không ngăn cản được anh. Vì sao anh cưới em?”

Đôi mắt cô như đang cầu khẩn anh trả lời, nhưng anh không biết điều cô muốn nghe là gì. Quý tha ma bắt, anh thậm chí còn không biết mình muốn nói gì với cô nữa. Cứ để cô lúng túng một lát. Cứ để cô phải chịu đựng như

anh đã chịu đựng. “Em biết điều gì sao, Henry?” anh hỏi bằng giọng đáng sợ. “Tôi không có một chút xíu ý tưởng nào.”

Dunford thấy như có ngọn lửa thấp lên trong mắt cô, tức giận với chính mình vì thích thú sự căng thẳng của Henry, nhưng anh quá giận dữ, phải, quá giận dữ để có thể làm gì khác hơn ngoài việc kéo cô vào vòng tay và ép chặt môi cô.

“Nhưng giờ em là của tôi,” anh thì thầm nóng bỏng, lời nói của anh mơn trớn cổ cô. “Của tôi mãi mãi.”

Anh hôn cô bằng sự nhiệt tình được sinh ra bởi giận dữ cùng tuyệt vọng, và anh lập tức cảm thấy ham muốn của cô trở dậy. Môi cô bắt đầu chuyển đến thái dương anh, tay cô vuốt ve các cơ bắp trên lưng anh, và môi cô ép chặt vào anh khẩn thiết.

Đó là một sự tra tấn khủng khiếp, và anh không thể thấy đủ.

“Em là của tôi, Henry,” anh thì thầm. “Của tôi.” Cô rên lên đáp lại.

Anh lăn về chỗ của mình, kéo theo cô cùng anh.

“Ôi, Dunford,” cô thở dài.

“Ôi, Dunford, gì?” anh lẩm bẩm, dùng răng cắn nhẹ dái tai cô.

“Em...” Cô thở hỗn hển.

“Em cần tôi không, Henry?”

“Em không...,” cô không thể nói hết câu. Hơi thở của cô giờ lên cao tới mức không thể nói lên lời.

Anh nhẹ nhàng đưa tay xuống đến khi ôm lấy hông cô và chạm vào cô. “Em cần tôi không?”

“Có! Có!” Rồi cô mở mắt nhìn anh đắm đuối. “Làm ơn.”

Những suy nghĩ về sự tức giận và trả thù biến khỏi tâm trí Dunford khi anh nhìn sâu vào đôi mắt xám bạc trong veo của cô. Anh chỉ có thể cảm thấy tình yêu, chỉ nhớ về nụ cười và sự thân mật họ đã từng chia sẻ. Anh hôn môi cô và nhớ về lần đầu tiên anh thấy cô cười, nụ cười táo bạo, ngang

tàng. Anh đưa tay dọc theo cánh tay cô, nhớ lại cô đã kiên quyết nhắc những tảng đá để xây tường chuồng lợn ra sao khi anh ngồi và ngắm cô.

Cô là Henry, và anh yêu cô. Anh chẳng thể làm gì được.

“Nói tôi nghe em muốn gì, Henry,” anh thì thầm.

Cô nhìn anh mơ hồ, không thể nói thành lời.

“Em muốn thế này chứ?” Anh mơn trớn nhũ hoa của cô.

Với hơi thở hỗn hển bị bóp nghẹt, cô gật đầu.

“Em muốn thế này chứ?” Anh cúi xuống và mơn trớn ngực bên kia bằng lưỡi.

“Ôi Chúa tôi,” cô rên rỉ. “Ôi lạ Chúa.”

“Còn thế này thì sao?” Anh nhẹ nhàng để Henry nằm xuống. Với nụ cười ngạo mạn, anh cúi xuống và hôn cô.

Henry nảy người lên như câu trả lời cho điều đó. “Ôi Dunford,” Henry hỗn hển. “Ôi, Chúa tôi.”

Anh có thể yêu cô theo cách này hàng giờ. Cô thật ngọt ngào, bí ẩn và tinh khiết. Nhưng anh có thể cảm thấy cô đang tiến dần đến đích, và anh muốn tham gia cùng cô khi cô lên đỉnh.

Anh trượt dọc theo cơ thể cô đến khi họ lại đối diện nhau. “Em muốn tôi chứ, Henry?” anh thì thầm. “Tôi sẽ không làm thế trừ khi em muốn tôi.”

Henry nhìn anh bằng đôi mắt đã bị niềm đam mê che mờ. “Dunford. Vâng.”

Dunford gần như rùng mình nhẹ nhõm bởi chính anh cũng không biết làm thế nào để giữ lời nếu cô từ chối anh.

Anh đã thấy cấp bách và căng cứng, cơ thể anh đang khẩn thiết đòi được giải phóng.

Giống như đang trở về nhà, và anh nâng mình lên bằng khuỷu tay để có thể ngắm nhìn cô. Đột nhiên anh không thể nhớ ra tại sao mình lại giận dữ với cô đến vậy. Anh ngắm nhìn cô và tất cả những gì anh có thể thấy là

khuôn mặt cô khi cười, cười tươi, miệng cô run run lúc cảm thương cho em bé đã chết trong ngôi nhà hoang.

“Henry,” anh rên lên. Anh yêu cô. Anh lại bị thôi thúc lần nữa, đánh mất bản thân vào nhịp điệu nguyên thủy. Anh yêu cô. Anh chuyển động. Anh yêu cô.

Anh hôn trán cô trong nỗ lực tuyệt vọng tiến đến gần hơn với linh hồn cô.

Anh yêu cô.

Dunford có thể cảm thấy cô đang nhịp nhanh dần bên dưới anh. Những âm thanh nhỏ kỳ lạ thoát ra từ miệng cô. Rồi cô bật khóc, gọi tên anh, dồn tất cả năng lượng cho một từ đó.

“Ôi Chúa tôi, Henry!” anh hét lên, không thể điều khiển nổi suy nghĩ, hành động hay lời nói của mình. “Tôi yêu em!”

Henry hoàn toàn bất động, hàng ngàn ý nghĩ hiện ra trong đầu cô chỉ trong một giây.

Anh nói yêu cô.

Cô có thể thấy anh trong cửa hiệu thời trang, nhẹ nhàng bắt cô thử, bộ váy cho cô em gái không hề tồn tại của anh.

Anh có ý đó ư?

Cô nhớ anh ở London, mất tự chủ vì ghen tuông bởi cô đã đi dạo với Blydon, cùng mọi người.

Liệu anh có thể yêu cô mà vẫn cần một người đàn bà khác?

Cô nhìn mặt anh, tràn đầy dịu dàng nhưng dữ dội khi anh hỏi liệu cô có muốn anh. Tôi sẽ không làm thế trừ khi em muốn tôi, anh đã nói vậy.

Liệu đó có thể là những từ một người đàn ông không yêu có thể nói?

Anh yêu cô. Cô không nghi ngờ điều đó. Anh yêu cô, nhưng cô vẫn không đủ đàn bà với anh. Lạy Chúa, như thế còn đau đớn hơn khi nghĩ rằng anh không yêu cô chút nào.

“Henry?” giọng anh khàn khàn, vẫn còn nguyên niềm đam mê trong đó.

Cô chạm vào má anh. “Em tin anh,” cô nhẹ nhàng nói.

Anh chớp mắt. “Em tin gì?”

“Anh.” Một giọt nước mắt trào ra, rơi xuống thái dương và biến mất vào chiếc gối. “Em tin anh yêu em.”

Anh nhìn cô chăm chăm, chết lặng. Cô tin anh sao? Thế có nghĩa quái quỷ gì?

Cô xoay đầu để không nhìn vào mặt anh. “Em ước...”

Cô bắt đầu.

“Em ước gì, Henry?” Dunford hỏi. Tim anh đập dồn trong lồng ngực, bằng cách nào đó, anh nhận ra số phận của nó đang treo lơ lửng.

“Em ước... Em ước em có thể...” Cô ghen lời, muốn nói, “Em ước em có thể trở thành người phụ nữ anh cần,” nhưng không thể thừa nhận những khuyết điểm của mình ở vị trí dễ tổn thương như vậy.

Dù sao nó cũng không quan trọng. Dunford sẽ chẳng bao giờ nghe cô nói hết câu bởi anh đã đứng dậy và đi ra gần tới cửa, không muốn nghe những lời hối tiếc của cô, “Em ước em có thể yêu anh.”

• • •

Henry thức dậy vào sớm hôm sau với cú co giật dữ dội nơi thái dương.

Mắt cô đau nhức, có lẽ do đã khóc cả đêm. Cô loạng choạng tiến đến bồn rửa và vĩa chút nước lên mặt nhưng cơn đau gần như không giảm.

Bằng cách nào đó cô đã làm hỏng đêm tân hôn của mình. Cô nghĩ mình không nên ngạc nhiên. Một số phụ nữ được sinh ra đã biết những đặc ân của nữ tính, và lúc này cô chấp nhận rằng mình không thua một trong số họ. Thật ngu ngốc cả khi cô chỉ thử. Cô buồn bã nghĩ về Belle, người dường như lúc nào cũng biết phải nói gì và ăn mặc như thế nào. Nhưng nó còn sâu sắc hơn thế. Belle có những bản năng phụ nữ, nên nữ nam tước

đáng yêu dù đã hết sức cố gắng cũng không thể dạy nổi cho Henry. Ôi, Belle đã nói với Henry rằng cô đã có những tiến bộ vượt bậc, nhưng Henry biết Belle quá tốt để nói những chuyện khác.

Henry đi chậm đến phòng thay đồ nối giữa hai phòng ngủ lớn hơn của chủ nhân. Carlyle và Viola không thích phòng ngủ riêng biệt, thế nên một phòng đã được chuyển đổi thành phòng khách. Henry cho rằng nếu cô không muốn ngủ hàng đêm với Dunford cô sẽ phải chuyển một cái giường khác vào phòng.

Cô thở dài, biết rằng mình muốn ngủ hàng đêm với chồng và chán ghét bản thân vì điều đó.

Cô đứng trong phòng thay đồ, nhận ra ai đó đã dỡ những chiếc váy cô mang về từ London. Cô nghĩ giờ mình sẽ phải thuê một người hầu phục vụ các quý bà rất nhiều bộ váy gần như không thể mặc nếu không có người giúp đỡ.

Cô đẩy những bộ váy vào một góc để lấy những bộ đồ đàn ông đã được gấp và xếp trên giá. Cô cầm lấy một cái quần ống túm. Quá nhỏ đối với Dunford, chúng chắc phải là những cái quần cô đã để lại.

Henry cầm lấy cái quần, và nhìn một lượt những bộ váy mới của mình. Chúng thật đáng yêu, tất cả màu sắc của cầu vồng và thời trang của những vật liệu mềm mại nhất có thể tưởng tượng được. Tuy nhiên, chúng được làm ra cho người phụ nữ mà cô mong muốn trở thành chứ không phải bản thân cô.

Nuốt vào một cách khó nhọc, Henry quay lưng lại những bộ váy và mặc quần vào.

• • •

Dunford sốt ruột liếc nhìn đồng hồ khi ăn sáng. Henry ở chỗ quái nào thế không biết? Anh đã xuống nhà cả giờ đồng hồ rồi.

Anh đưa một đĩa trứng đã nguội lạnh nữa lên miệng.

Chúng có vị thật kinh khủng nhưng anh không để ý. Anh đang cố nghe tiếng Henry và điều đó đã xóa đi các giác quan khác của anh.

Em ước em có thể... Em ước em có thể... Em ước em có thể yêu anh.

Chẳng khó để đoán nốt câu của cô.

Dunford nghe thấy tiếng bước chân của cô trên cầu thang và đứng dậy trước khi cô xuất hiện ở ngưỡng cửa. Khi xuất hiện, trông cô thật mệt mỏi, mặt nhăn nhó và buồn bã. Anh nhìn cô từ trên xuống dưới một cách xác xược; cô đang mặc trang phục cũ của mình, tóc túm đuôi ngựa.

“Không thể đợi để quay lại công việc sao Henry?” anh nghe thấy chính mình nói.

Cô gật đầu.

“Nhớ đừng mặc những thứ như vậy ra khỏi trang trại. Giờ em là vợ tôi, và hành vi của em ảnh hưởng đến tôi.”

Dunford nghe thấy sự chế giễu trong giọng nói và thấy ghét mình vì điều đó. Anh đã luôn yêu tinh thần độc lập của Henry, đã luôn ngưỡng mộ cảm giác khi cô mặc quần áo đàn ông lúc làm việc trong trang trại. Giờ anh đang cố làm cô bị tổn thương, cố làm Henry cảm thấy sự đau đớn cô đã gây ra cho anh. Anh biết điều đó, và nó khiến anh ghê tởm.

“Em sẽ cố để ứng xử thích hợp,” cô lạnh lùng nói. Nhìn xuống đĩa thức ăn đã được đặt trước mặt, cô thở dài và đẩy nó ra xa.

Dunford nhượng mày thắc mắc.

“Em không đói.”

“Không đói? Ôi, thôi nào, Henry, em ăn như ngựa vậy.”

Cô rùng mình. “Anh thật tốt khi đã chỉ ra một trong nhiều điểm nữ tính của em.”

“Em không ăn mặc đúng tư cách như một bà chủ của trang trại.”

“Tình cờ là em thích những trang phục này.”

Lạy Chúa, có phải anh thấy nước mắt trong mắt cô? “Lạy Chúa, Henry, tôi...” Dunford cào tay vào tóc. Cái gì đang xảy ra với anh thế này? Anh đã trở thành loại đàn ông mình rất không ưa. Anh phải rời khỏi đây.

Dunford đứng dậy. “Tôi sẽ về London,” anh đột ngột nói.

Henry ngẩng đầu lên. “Gì cơ?”

“Hôm nay. Ngay sáng nay.”

“Sáng nay sao?” cô thì thầm, khẽ đến nỗi anh không thể nghe thấy cô nói gì. “Ngay sau đêm tân hôn sao?”

Anh sai bước khỏi phòng, và đó là câu trả lời.

• • •

Vài tuần tiếp theo cô đơn hơn Henry có thể tưởng tượng. Cuộc sống của cô lại trở lại như trước khi Dunford đến, với một ngoại lệ lớn. Cô đã biết mùi vị tình yêu, giữ nó một thoáng trong tay, và trong một tích tắc, cô đã chạm vào niềm hạnh phúc thuần khiết.

Giờ tất cả những gì cô có là một cái giường lớn trống trải và ký ức về một người đàn ông đã ngủ qua đêm trên đó.

Những người làm đối xử với cô tử tế khác thường, quá khác đến độ Henry nghĩ cô có thể vỡ vụn ra bởi sự lo âu của họ. Cô ước họ sẽ ngừng e ngại và đối xử với cô như với Henry trước kia, một người đã nô đùa khắp điền trang Stannage với chiếc quần ống chèn mà không hề quan tâm ánh nhìn của người ngoài, một người đã không biết mình đang đánh mất điều gì bằng việc chôn vùi bản thân ở Cornwall.

Cô nghe thấy họ nói với nhau: “Chúa sẽ trừng phạt linh hồn ngài ấy vì đã để Henry đáng thương một mình,” và “một người không nên cô đơn như thế.” Chỉ có bà Simpson là đủ thẳng thắn để vỗ về Henry trong vòng tay và lẩm bẩm, “Vịt con đáng thương.”

Henry ghenghen ngào trước những lời an ủi của Simpy và bỏ chạy để che giấu những giọt nước mắt. Và khi chẳng còn nước mắt nữa, cô lăn xả vào các công việc của điền trang Stannage.

Đất đai, cô tự nhủ với niềm tự hào nhưng không nhiều mẫn nguyện một tháng sau ngày Dunford rời xa cô, chưa bao giờ tốt hơn thế.

• • •

“Tôi đang mang nó trở lại.”

Xuyên qua ly whiskey Dunford nhìn từ Belle sang đồng tiền cô đổ trước mặt anh rồi lại nhìn Belle. Anh nhúu một bên mày.

“Đó là một nghìn bảng tôi thắng cậu,” Belle giải thích, mặt cô thể hiện rõ ràng rằng cô đang phát cáu với anh. “Tôi tin là đã cựa cậu bị ‘trói tay xích chân mà vẫn sung sướng’.”

Lần này anh nhúu cả hai bên mày.

“Rõ là cậu chẳng ‘thích vậy’ chút nào,” Belle chốt lại.

Dunford nhấp một ngụm whiskey nữa.

“Cậu nói gì đi chứ!”

Anh nhún vai. “Không. Rõ ràng tôi không thích.”

Belle chống tay lên hông. “Cậu có gì để nói không? Có gì để giải thích hành vi tồi tệ của mình không?”

Mặt anh trở nên lạnh giá. “Tôi thấy cậu chẳng có quyền gì để yêu cầu tôi giải thích cả.”

Belle lùi lại, lấy tay che miệng. “Cậu đã trở thành gì thế này?” cô thì thào.

“Câu hỏi tốt hơn,” anh căn câu, “phải là: ‘Cô ấy đã làm gì tôi?’ mới đúng.”

“Henry không thể làm thế. Cô ấy có thể làm gì khiến cậu trở nên lạnh lùng như vậy chứ? Henry là người ngọt ngào nhất...”

“... hám lợi nhất tôi từng biết.”

Belle phát ra âm thanh nửa như cười, nửa như thở hắt ra, và có cả sự hoài nghi trong đó. “Henry á? Hám lợi á? Chắc cậu đang đùa.”

Dunford thở dài, biết rằng mình có phần bất công với vợ. “Có lẽ ‘hám lợi’ thì hơi quá. Vợ mình... Cô ấy...” Anh giơ tay thể hiện sự bất lực. “Henry sẽ chẳng bao giờ có thể yêu bất cứ cái gì hay bất cứ ai nhiều như cô ấy yêu điền trang Stannage. Điều này không xấu, nó chỉ khiến cô ấy... nó khiến cô ấy...”

“Dunford, cậu đang nói về chuyện gì vậy?”

Anh nhún vai. “Cậu có biết thế nào là tình yêu không được đáp lại không, Belle? Ý tôi là có khác với kết quả nhận được ấy.”

“Henry yêu cậu, Dunford. Tôi biết điều đó.”

Anh lắc đầu không nói lời nào.

“Điều đó quá rõ. Chúng tôi đều biết cô ấy yêu cậu.”

“Tôi nhận được một bức thư Henry viết và nó chứng minh điều ngược lại.”

“Chắc phải có nhầm lẫn gì đó.”

“Chẳng có nhầm lẫn nào hết, Belle.” Anh buông một nụ cười khó chịu, tự ti. “Khác với con người tôi đã biết khi tôi nói ‘tôi sẽ’.”

Belle còn đến thăm Dunford thêm lần nữa sau khi anh đã ở London một tháng. Anh ước anh có thể nói mình đã vui mừng thế nào khi gặp cô, nhưng sự thật là chẳng có gì có thể kéo anh ra khỏi nỗi u sầu.

Chỗ nào anh cũng nhìn thấy Henry. Giọng nói của cô vang vọng trong đầu anh. Anh nhớ cô da diết đến đau đớn.

Anh khinh bỉ bản thân vì thèm muốn cô, vì trở nên đáng thương khi yêu một người phụ nữ sẽ chẳng bao giờ đáp lại tình cảm của mình.

“Xin chào Dunford,” Belle vui mừng nói khi cô bước vào phòng làm việc của anh.

“Belle.” Anh nghiêng đầu.

“Tôi nghĩ cậu sẽ vui khi biết Emma đã sinh một bé trai an toàn hai hôm trước. Tôi nghĩ Henry sẽ rất vui khi biết điều đó,” cô nói thẳng thừng.

Lần đầu tiên trong cả tháng qua Dunford mỉm cười. “Một cậu bé à? Ashbourne đã mong có một cô con gái.”

Belle dịu giọng, “Đúng thế, anh ấy đã lâu rồi là Emma luôn làm những gì chị ấy muốn, nhưng anh ấy cũng rất tự hào vì đã làm bố.”

“VẬY em bé khỏe chứ?”

“To con và hồng hào, với mái tóc đen dày.”

“Tôi chắc nó sẽ trở thành nổi kinh hoàng.”

“Dunford,” Belle nói nhẹ nhàng, “ai đó phải nói cho Henry biết tin này. Cô ấy sẽ muốn biết.”

Anh thất thần nhìn cô. “Mình sẽ viết thư cho cô ấy.”

“Không,” Belle nghiêm giọng nói. “Cô ấy cần có người nói cho mình biết. Cô ấy sẽ rất hạnh phúc, cô ấy sẽ muốn ăn mừng với ai đó.”

Dunford nuốt nước bọt. Anh muốn gặp vợ đến chết mất. Anh muốn chạm vào cô, ôm cô trong vòng tay và hít hà mùi hương từ tóc cô. Anh muốn lấy tay che miệng để Henry không thể nói linh tinh được, và làm tình với cô, giả vờ như cuối cùng cô đã đáp lại tình yêu của anh.

Anh thật thảm hại, anh biết, và Belle vừa mở ra cho anh một lối thoát để có thể đi đến Cornwall mà không phải vứt bỏ niềm kiêu hãnh của mình. Anh đứng dậy.

“Mình sẽ nói với cô ấy.”

Belle nhẹ cả người.

“Mình sẽ đến Cornwall. Cô ấy cần được ai đó thông báo về em bé. Cô ấy sẽ muốn biết,” anh giải thích, “Nếu mình không đi và nói cho cô ấy biết thì chẳng biết ai sẽ làm việc này đây.” Anh nhìn Belle như đang chờ sự hưởng

ứng của cô. “Ồ, phải,” cô vội nói. “Nếu cậu không đi thì làm sao cô ấy biết được. Cậu phải đi.”

“Phải, phải,” anh nhiệt tình nói. “Mình phải đi. Mình phải gặp cô ấy. Mình không có lựa chọn nào khác.”

Belle cười hiểu ý. “Ôi, Dunford, cậu còn không muốn biết tên đứa bé sao?”

Trông anh thật bẽn lễn. “Phải, điều đó sẽ có ích đấy.”

“Tên em bé là William. Giống cậu đấy.”

Chương 24

Henry đang xúc bùn. Không phải cô thích xúc bùn. Cô chưa bao giờ thích việc này. Cô luôn cảm thấy với tư cách là người quản lý Stannage, cô nên tham gia vào những công việc hàng ngày của điền trang. Nhưng trước giờ cô chưa từng bắt bản thân phải làm những việc bẩn thỉu.

Nhưng giờ cô chẳng quan tâm điều đó lắm. Công việc nặng nhọc giúp cô giữ cho đầu óc trống rỗng. Và khi cô đổ nhào xuống giường vào buổi tối, tất cả các cơ bắp môi như sẽ khiến cô có thể ngủ ngay lập tức. Điều đó thật may mắn. Trước khi cô quyết định làm việc đến kiệt sức như một phương thuốc cho trái tim tan vỡ, cô đã có hàng giờ nằm dài, nhìn chăm chăm vào trần nhà. Chăm chăm, chăm chăm, chăm chăm, nhưng chẳng thấy gì ngoài cuộc đời thất bại của mình.

Cô đẩy xẻng vào đống bùn, cố lờ đi những vết bẩn bắn tung tóe vào giày. Cô tập trung vào việc nghĩ xem cảm giác được tắm tấp chiểu nay thú vị thế nào. Đúng thế, phòng tắm. Tắm sạch với mùi... hoa oải hương. Không, những cánh hoa hồng có mùi thích hơn. Cô có muốn sở hữu mùi hương như những bông hồng không?

Henry dành phần lớn buổi chiều như thế, cố gắng nghĩ về bất cứ điều gì ngoại trừ Dunford.

Henry hoàn thành công việc của mình, quẳng xẻng đi, và chậm rãi về nhà, vào theo lối đi của những người làm công. Người cô đầy bùn đất, và nếu cô để rơi chút nước thải nào ra thảm ở đại sảnh thì chúng sẽ chẳng bao giờ hết mùi hôi thối.

Một cô hầu đang đứng ở bậc cửa cho Rufus ăn cà rốt. Henry sai cô ấy chuẩn bị phòng tắm, sau đó cúi xuống vỗ nhẹ vào đầu con thỏ. Rồi cô đẩy

cửa, không còn sức để chào bà Simpson như thường lệ. Cô mỉm cười yếu ớt với bà quản gia. Thái độ của Simpy khá kỳ lạ, gần như căng thẳng.

“Có gì không ổn sao, Simpy?” Henry hỏi trước khi cầm quả táo lên miệng cắn.

“Ngài ấy đã quay lại.”

Henry như hóa đá, rằng cô vẫn kẹt trong quả táo. Cô từ từ nhả quả táo ra khỏi miệng, để lại trên đó dấu răng nhỏ. “Tôi đoán bà muốn nói đến chồng tôi?” cô cần thận hỏi.

Bà Simpson gật đầu khi tuôn ra một tràng. “Tôi sẽ nói với ngài Dunford những gì tôi nghĩ về ngài ấy mặc kệ hậu quả. Ngài ấy là một con quái vật khi bỏ rơi cô như thế. Ngài ấy...”

Henry không nghe hết những từ còn lại. Đôi chân, hoạt động mà không có sự điều khiển của bộ não, đã mang cô ra khỏi bếp và đi lên cầu thang. Cô không biết mình đang lao đến bên anh hay chạy trốn khỏi anh. Cô không biết anh ở đâu.

Anh có thể ở trong phòng đọc, phòng khách, hoặc phòng ngủ.

Cô nuốt nước bọt, hy vọng anh không ở trong phòng ngủ.

Cô mở cửa phòng.

Cô lại nuốt nước bọt lần nữa. Cô chưa bao giờ là kẻ may mắn.

Anh đang đứng bên cửa sổ, trông vô cùng đẹp trai. Dunford đã bỏ áo khoác và nói lỏng cà vạt. Anh nghiêng đầu. “Henry.”

“Anh đã về,” cô nói khẽ.

Anh nhún vai.

“Em... em cần tắm.”

Một nụ cười hy vọng hiện trên mặt anh. “Vậy em làm đi.” Anh đi về phía dây chuông.

“Em đã yêu cầu họ chuẩn bị rồi: Người hầu sẽ ở đây ít phút nữa để lấy nước.”

Dunford hạ thấp tay xuống và quay người. “Tôi hy vọng em muốn biết vì sao tôi quay lại.”

“Em... à, vâng. Em không biết còn gì cần đến em nữa.”

Anh nhăn mặt. “Emma đã sinh một bé trai. Tôi nghĩ em muốn biết điều đó.” Anh quan sát những thay đổi trên khuôn mặt cô, từ sự tuyệt vọng đáng thương chuyển sang vui mừng khôn tả.

“Ôi thật tuyệt!” cô kêu lên. “Họ đặt tên cho bé chưa?”

“William,” anh ngượng nghịu nói. “Giống tên tôi.”

“Anh phải tự hào lắm đấy.”

“Cũng khá khá. Tôi là cha đỡ đầu. Đó thực sự là một vinh dự.”

“Ồ, phải. Anh phải vui mừng lắm. Họ chắc cũng vui mừng lắm.”

“Họ cũng kha khá.”

Đó là điều họ có thể cố nói. Henry nhìn chăm chăm vào chân Dunford, anh lại nhìn chăm chăm vào trán cô. Cuối cùng cô buột miệng, “Em cần phải tắm.”

Có tiếng gõ cửa, và hai hầu gái bước vào với những xô đầy nước nóng. Họ kéo bồn tắm từ kho vào phòng thay đồ và đổ đầy nước.

Henry nhìn chăm chú vào chậu tắm. Dunford nhìn Henry chăm chăm, tưởng tượng ra cảnh cô trong bồn tắm.

Cuối cùng anh chửi thề và ra khỏi phòng.

•••

Khi Henry gặp lại chồng, người cô đã có mùi giống hoa và ít giống lợn hơn. Cô thậm chí còn mặc váy vì sợ rằng Dunford sẽ nghĩ cô mặc đồ đàn ông để chọc giận anh. Cô không muốn anh biết rằng anh luôn thường trực trong tâm trí cô.

Anh đang ngồi đợi cô trong phòng khách trước bữa tối, một ly whiskey đặt cạnh anh trên góc bàn. Anh đứng dậy khi cô vào, lướt mắt nhìn mặt cô với thái độ chỉ có thể gọi bằng từ tra tấn.

“Trông em rất đáng yêu, Hen,” anh nói như thể mong cô không như thế.

“Cám ơn. Trông anh cũng rất tuyệt. Anh lúc nào cũng thế.”

“Em muốn uống chút chứ?”

“Em... vâng. Không. Không. Ý em là có. Có, em có uống.”

Anh quay lưng lại cô khi rót rượu nên cô không thấy anh cười. “Em muốn loại nào?”

“Gì cũng được,” cô yếu ớt đáp, ngồi xuống ghế. “Gì cũng tốt.”

Dunford rót cho cô một ly rượu sherry. “Của em đây.”

Cô cầm ly rượu anh đưa, cố không chạm vào tay anh. Cô nhấp một ngụm, lấy rượu để củng cố tinh thần và hỏi, “Anh định ở lại bao lâu?”

Anh hé miệng, “Lo để thoát khỏi tôi à Hen?”

“Không,” cô vội nói. “Mặc dù em nghĩ anh sẽ không muốn ở lâu với em. Em sẽ rất hạnh phúc nếu anh ở lại.” Và cô nói thêm với một chút tự hào, “Anh sẽ không thay đổi cuộc sống hàng ngày của em.”

“À, phải, tất nhiên là không. Tôi là một người bạn đủ tốt. Tôi suýt quên đấy.”

Henry ngượng ngùng với sự cay đắng trong lời nói của anh. “Em sẽ không muốn tới London và làm gián đoạn sinh hoạt thường nhật của anh,” cô bật lại.

“Chúa sẽ trừng phạt em vì kéo anh khỏi đời sống xã hội của anh.”

Anh ngậy người nhìn cô. “Tôi chẳng hiểu em đang nói gì cả.”

“Là bởi anh quá lịch sự để tranh luận về nó,” cô lẩm bẩm, gần như ước anh sẽ nói về người tình của anh. “Hoặc có lẽ anh nghĩ em quá lịch sự.”

Anh đứng dậy. “Tôi đã đi cả ngày rồi, và tôi quá mệt để phung phí sức lực cho những trò đánh đố của em. Nếu em tha lỗi, tôi sẽ đi ăn. Em có thể

dùng bữa cùng tôi nếu thích.”

Anh bỏ đi.

Giờ Henry cũng đủ hiểu biết về xã hội để biết anh đã thô lỗ quá mức với cô.

Và cô hiểu Dunford đủ để biết anh làm vậy là có mục đích. Cô rời phòng sau anh, hướng về phía anh và hét, “Em không đói!”

Rồi cô chạy lên cầu thang tới phòng ngủ, mặc kệ cái dạ dày đang sôi réo.

• • •

Bữa tối chẳng khác gì mùn cưa. Dunford nhìn chăm chăm về phía trước trong khi ăn, mặc những người phục vụ ra hiệu về đĩa thức ăn trống trước mặt, tự hỏi sao họ có thể mang chúng đi.

Anh kết thúc bữa ăn trong mười phút, ăn món đầu tiên và bỏ qua phần còn lại. Đó là cảm giác bị tổn thương, đang ngồi ở chỗ lẽ ra dành cho Henry, được phục vụ bởi những người hầu thù ghét mình, bởi tất cả họ đều yêu quý Henry.

Anh xô ghế, đứng lên và lui về phòng đọc, nơi anh có thể tự rót cho mình một ly whiskey. Và một ly nữa. Và một ly nữa. Không đủ để say mà chỉ đủ để anh trầm tư hơn. Và đủ để giết thời gian tới khi anh chắc Henry đã ngủ.

Dunford trở lên phòng ngủ, cố hết sức nhẹ nhàng. Anh sẽ làm gì với vợ mình đây? Chúa ơi, thật là một mớ hỗn độn. Anh yêu cô nhưng anh không muốn yêu cô. Anh muốn ghét cô nhưng anh không làm được. Ngoại trừ việc cô không yêu anh, thì cô vẫn là người phụ nữ đáng yêu, và không ai có thể đổ lỗi cho tình yêu cũng như sự tận tâm của Henry với mảnh đất này. Anh muốn cô và anh khinh thường bản thân mình vì sự mềm yếu này. Và quỷ mới biết cô đã nghĩ gì?

Ngoại trừ thực tế là cô không yêu anh. Điều đó quá rõ.

Em ước em có thể... Em ước em có thể yêu anh.

Ồ, không thể đổ lỗi cho các cô gái vì thiếu cố gắng.

Dunford xoay nắm cửa và bước vào phòng. Mắt anh dừng lại ở giường.
Henry!

Anh nín thở. Có phải cô đã đợi anh? Như thế có nghĩa cô muốn anh?

Không, anh nghĩ lại, chỉ là do chẳng có cái giường nào ở các phòng ngủ khác mà thôi.

Henry đang nằm đó, ngủ ngon, ngực cô nhấp nhô theo nhịp thở. Mặt trắng gần tròn, và ánh sáng của nó xuyên qua ô cửa mở. Trông cô thật hoàn hảo, mọi điều anh từng muốn cũng chỉ có vậy. Anh ngồi xuống một chiếc ghế nệm, không rời mắt khỏi dáng ngủ của cô.

Hiện tại thế là đủ. Chỉ cần ngắm nhìn cô ngủ.

• • •

Henry chớp mắt tỉnh dậy vào sáng hôm sau. Cô ngủ rất ngon, thật lạ sau những căng thẳng của tối qua.

Cô ngáp, duỗi người và ngồi dậy.

Và cô thấy anh.

Anh ngủ trên ghế bên kia phòng. Anh vẫn mặc nguyên quần áo và trông không thoải mái chút nào. Sao anh phải làm thế? Anh nghĩ cô không muốn anh ngủ trên giường sao? Hay anh đã bị cô cự tuyệt đến mức không thể chịu nổi?

Với một tiếng thở dài, cô trượt xuống giường và đi vào phòng thay đồ. Cô mang quần ống chèn và áo sơ mi rồi rón rén trở lại phòng ngủ.

Dunford vẫn không cử động. Mái tóc sẫm màu của anh vương trên mắt, môi anh khiến người ta chỉ muốn hôn, và dáng vóc cao lớn của anh gò bó

trên một cái ghế nhỏ.

Henry không thể chịu được. Cô không quan tâm anh đã bỏ rơi cô ngay sau khi về lại Cornwall. Cô không quan tâm anh đã thô lỗ kinh khủng với mình đêm qua. Cô thậm chí không quan tâm anh không yêu cô đến mức có thể từ bỏ người tình.

Suy nghĩ duy nhất trong lòng Henry là cho dù thế nào cô vẫn yêu anh, và cô không thể chịu nổi khi thấy anh không thoải mái. Cô đến chỗ anh ngồi, đặt tay cô dưới tay anh, và kéo mạnh. “Lên nào, Dunford,” cô lẩm bẩm, cố nâng anh đứng dậy.

Mắt anh nhấp nháy buồn ngủ. “Hen?”

“Đến giờ lên giường Dunford.”

Anh cười toe toét, “Em đến rồi?”

Trái tim cô nghiêng ngả. “Em... à... không, Dunford, em thay quần áo rồi. Em... à... có việc phải làm. Phải, có việc.”

Cứ nói tiếp đi, Hen, kéo mào lại nhảy lên giường với anh ấy mất.

Anh bỡ ngỡ nhìn, và nghiêng về phía trước như say rượu “Tôi có thể hôn em không?”

Henry nuốt khan, không chắc anh đã thức chưa. Trước đây anh cũng đã hôn cô khi ngủ; có hại gì nếu làm lại lần nữa nhỉ? Và cô muốn đến chết đi được... muốn anh đến chết mất.

Cô rướn người và đặt môi mình vào môi anh. Cô nghe thấy anh rên rỉ, rồi vòng tay ôm lấy cô, hai tay sục sạo trên lưng cô.

“Ôi, cô nàng tinh ranh,” anh rên lên. Nếu anh vẫn ngủ, cô nghĩ, ít ra lần này anh đã gọi đúng người. Ít ra anh cũng muốn cô. Ít ra bây giờ anh muốn cô. Chỉ cô mà thôi.

Trước khi cô kịp nhận ra, cả hai đã ở trên giường, và cảm giác như thể thiên đường đã rơi xuống phòng ngủ và bao bọc họ trong vòng tay hoàn hảo.

“Ôi, Dunford, em yêu anh, em yêu anh, em yêu anh,” những từ xuất phát từ trái tim vượt ra khỏi miệng, niềm kiêu hãnh của cô sụp đổ. Cô chẳng còn quan tâm mình không đủ phụ nữ với anh. Cô yêu anh, Dunford yêu cô theo cách của riêng anh, cô sẽ nói và làm bất cứ điều gì để giữ anh lại bên mình. Cô sẽ vứt bỏ niềm kiêu hãnh, cô sẽ hạ mình, sẽ làm mọi thứ để không phải chịu nỗi đau của sự cô đơn suốt thời gian qua.

Dunford dường như không nghe thấy, nhu cầu bản năng của anh thật mạnh mẽ. Henry không thể biết anh đang đau đớn hay sung sướng khi nhìn mặt anh, có lẽ là cả hai. Cuối cùng, khi mà cơ bắp cô bắt đầu run lên quanh anh, Dunford nhấn mạnh về phía trước với một lực mạnh thật ấn tượng, kêu to tên cô khi anh đổ ập người lên người cô.

Henry như ngừng thở khi năng lượng của bản thân được giải phóng. Cô không thấy vấn đề gì với sức nặng của Dunford phía bên trên, tận hưởng những cú giật đi kèm hơi thở gấp của anh. Họ cứ nằm như thế trong vài phút, im lặng và hài lòng, tới khi Dunford rên lên rồi lăn khỏi người cô.

Giờ họ nằm cạnh nhau, mặt đối mặt, Henry không thể rời mắt khỏi Dunford khi anh cúi xuống và hôn cô.

“Em đã nói yêu tôi phải không?” anh thì thầm.

Henry không nói gì, cảm thấy như bị mắc bẫy.

Tay anh nắm chặt hông cô. “Phải không?”

Cô cố nói có, cô cố nói không, nhưng chẳng nói được gì.

Nghẹn lời, cô cố giật ra khỏi tay anh và lao khỏi giường.

“Henry,” giọng anh hạ thấp và đòi hỏi một câu trả lời.

“Em không thể yêu anh!” Cô bật khóc, cho tay vào chiếc áo sơ mi mà chính cô vừa xé khỏi người.

Dunford choáng váng nhìn cô mất mấy giây trước khi cất lời, “Ý em là sao?”

Giờ thì cô đang cho áo vào trong quần. “Anh cần nhiều hơn những thứ mà em có thể cho anh,” cô nói, thở gấp trong tiếng nấc. “Và bởi vì thế, anh

không bao giờ trở thành người mà em cần được.”

Trái tim tan vỡ của Dunford bỏ qua câu đầu tiên cô nói và chỉ tập trung vào câu thứ hai. Thái độ của anh chuyển sang lạnh lùng, và anh ra khỏi giường để lấy quần áo. “Tốt thôi,” anh nói bằng giọng của một người đang cố gắng để không bộc lộ cảm xúc. “Tôi sẽ về London ngay. Chiều nay, nếu tôi sắp xếp được.”

Henry nuốt khan.

“Như thế đủ sớm với em chưa?”

“Anh... anh sẽ đi?” cô hỏi rất khẽ.

“Không phải em muốn thế sao?” anh gắt, bóng anh phủ lên cô như một vị thần đầy nguy hiểm... và trần truồng. “Phải vậy không?”

Cô lắc đầu. Đó là một cử động rất nhỏ, nhưng anh đã phát hiện ra. “Vậy em muốn cái quái gì?” anh quát. “Em có biết không?”

Cô nhìn chăm chăm vào anh trong câm lặng.

Dunford chửi thề. “Tôi đã chịu đủ các trò chơi nho nhỏ của em rồi, Henry.

Khi nào xác định được mình muốn gì từ cuộc hôn nhân này, hãy nhắn cho tôi biết. Tôi sẽ ở London, nơi những người tôi quen biết không cố xé linh hồn tôi thành từng mảnh.”

Henry không cảm thấy cơn thịnh nộ đang đến. Nó xuất hiện trong cô thật dữ dội và trước khi nhận thức được chuyện gì đang xảy ra, cô đã hét lên, “Đi đi! Đi đi! Đi về London với người đàn bà của anh đi! Đi mà ngủ với Christine đi!”

Dunford chết lặng, khuôn mặt méo mó và trắng bệch. Anh thì thào, “Em đang nói đến chuyện gì vậy?”

“Em biết anh vẫn giữ nhân tình,” cô ghen ngào. “Em biết anh ngủ với cô ta ngay cả khi chúng ta đã đính hôn, ngay cả khi anh thể hiện tình yêu với em. Anh nói anh đi chơi bài với bạn, bởi... bởi vì anh sẽ không gặp họ nhiều sau đám cưới. Nhưng em đã đi theo anh. Em đã thấy anh, Dunford.

Em đã thấy anh!” Anh tiến thêm một bước về phía cô, quần áo tuột khỏi tay.

“Đúng là một sai lầm khủng khiếp.”

“Phải, đúng thế,” cô nói, toàn bộ cơ thể run lên vì xúc động. “Em đã lầm khi nghĩ mình đủ quyến rũ để làm hài lòng anh, khi nghĩ em có thể học để trở thành một người khác với mình.”

“Henry,” anh thì thầm ngắt quãng, “Tôi không muốn bất cứ ai ngoài em.”

“Đừng nói dối em!” Cô bật khóc. “Em không quan tâm anh nói gì, miễn là anh không nói dối. Em không thể làm vừa lòng anh. Em đã rất cố gắng. Em cố học các luật lệ, và em mặc váy em thậm chí còn đã từng không thích mặc chúng, nhưng như vậy vẫn chưa đủ. Em không thể làm được. Em biết em không thể, nhưng em... ôi lạy Chúa.” Cô ngã xuống ghế, kiệt sức vì khóc. Toàn thân run lên với những tiếng nức nở, cô ôm chặt lấy thân mình như đang cố để không vỡ ra thành từng mảnh nhỏ. “Em chỉ muốn là người duy nhất,” cô thở hổn hển. “Tất cả chỉ có vậy.”

Dunford quỳ trước mặt cô, hai tay anh nắm lấy hai tay cô, rồi nâng chúng lên môi, kính cẩn hôn. “Henry, cô nàng tinh ranh, tình yêu của tôi, em là tất cả những gì tôi muốn. Tất cả. Tôi thậm chí còn không nhìn đến bất kỳ một người phụ nữ nào khác từ khi tôi gặp em.”

Henry ngược nhìn anh, nước mắt tuôn như mưa.

“Tôi không biết em đã nghĩ gì thấy gì ở London,” anh tiếp tục, “Tôi có thể đoán đó là cái đêm tôi nói với Christine cô ấy nên tìm một người bảo trợ khác.”

“Anh đã ở đó quá lâu.”

“Henry, tôi không phản bội em.” Anh vòng tay ôm chặt cô. “Em phải tin tôi. Tôi yêu em.”

Cô nhìn chăm chăm vào đôi mắt nâu ấy và cảm thấy thế giới như sụp đổ dưới chân. “Ôi, lạy Chúa,” cô thì thầm, trái tim như bị bóp nghẹt. Cô từ từ đứng dậy. “Ôi, lạy Chúa. Em đã làm gì thế này? Em đã làm gì thế này?”

Dunford thấy mặt cô tái nhợt đi. “Henry?” anh ngáp ngừng hỏi.

“Em đã làm gì thế này?” giọng cô lớn dần. “Ôi lạy Chúa.” Rồi cô bỏ chạy khỏi phòng.

Henry chạy xuống cầu thang và lẫn vào màn sương mù. Cô cứ chạy cho đến khi được che chắn bởi cây cối, tới khi cô chắc không còn ai có thể nghe thấy mình.

Dunford, thật không may, lại hơi trần trụi để đuổi theo cô.

Và cô lại khóc.

Cô ngã xuống nền đất ẩm và khóc. Cô đã được ban cho cơ hội có niềm vui tinh khiết nhất trên đời, nhưng cô đã phá hủy nó bởi những lời nói dối và sự nghi ngờ. Dunford sẽ chẳng bao giờ tha thứ cho cô. Làm sao anh có thể, trong khi chính cô cũng không thể tha thứ cho bản thân mình.

Bốn tiếng sau, Dunford đã sẵn sàng cào móng tay vào các bức tường. Cô ấy có thể ở đâu?

Anh đã không cử một đội tìm kiếm; Henry biết rõ mảnh đất này hơn bất cứ ai. Thật khó để cô gặp tai nạn, nhưng trời đang bắt đầu mưa, chết tiệt, và cô ấy thì đang quẩn trí.

Nửa giờ nữa. Anh sẽ cho cô thêm nửa giờ nữa.

Trái tim Dunford như thắt lại khi anh nhớ lại những biểu hiện trên khuôn mặt cô sáng nay. Chưa bao giờ anh thấy một ánh mắt đau đớn đến thế, trừ khi, tất nhiên, không tính những lúc anh nhìn mình trong gương một tháng trước.

Đột nhiên anh hiểu ra tại sao hôn nhân của họ lại thành một mớ bòng bong như vậy. Anh yêu cô, và ngày một rõ ràng là cô cũng đáp lại tình yêu của anh.

Nhưng có quá nhiều câu hỏi không lời đáp. Và người duy nhất có thể trả lời chúng thì giờ không biết đang ở đâu.

Henry trở về nhà trong trạng thái mù mịt. Mưa quật vào người, nhưng cô không cảm thấy gì. Cô nhìn thẳng về phía trước tự nhủ với bản thân, “Mình

phải giải thích cho anh ấy hiểu. Mình phải làm thế..”

Cô đã ngồi dưới gốc cây hàng tiếng, nước nở đến khi cạn nước mắt. Và sau đó, khi hơi thở đã lắng xuống, cô tự hỏi chẳng lẽ mình không xứng đáng có cơ hội thứ hai. Mọi người ai cũng được phép học hỏi từ sai lầm và tiếp tục phải không?

Và trên tất cả, cô nợ chồng mình sự thật.

Khi cô bước lên bậc thềm của ngôi nhà, cánh cửa bật mở trước khi cô chạm tay vào nắm cửa.

Dunford.

Trông anh như một vị thần báo thù có chút rối bời. Lông mày anh kéo thành đường thẳng, mặt đỏ gay, cuống họng đập liên hồi, và... áo sơ mi vẫn chưa cài hết khuy.

Anh kéo cô vào sảnh trước một cách thô bạo. “Em có biết tôi đã nghĩ đến cái gì suốt mấy tiếng vừa qua không?” anh quát tháo.

Không nói gì, cô lắc đầu.

Dunford bắt đầu giơ ngón tay lên đánh dấu. “Một mương nước,” anh hét lên. “Em có thể ngã xuống mương nước. Không, đừng có nói gì, tôi biết em thông thuộc mảnh đất này, nhưng em có thể ngã xuống mương nước. Một con vật nào đó có thể cắn em. Một cành cây có thể rơi vào em. Em biết đang bão chứ.”

Henry chăm chăm nhìn anh, nghĩ rằng mưa chút vậy khó mà thành bão được.

“Còn những tên tội phạm nữa,” anh nói tiếp, “Tôi biết đây là Cornwall: Tôi biết nơi đây là tận cùng trái đất, nhưng cũng có những kẻ phạm tội chứ. Chúng sẽ không ngần ngại mà không... mà không... Chúa ơi, Henry, tôi còn không dám nghĩ về việc đó nữa.”

Cô thấy anh cào tay vào mái tóc đã rối bù từ trước đó của mình.

“Tôi sẽ nhốt em ở trong phòng.”

Hy vọng bắt đầu nhen nhóm trong tim cô.

“Tôi sẽ nhốt em trong phòng rồi trói em lại và... ôi, vì lòng kính Chúa, em nói gì đi chứ?”

Henry mở miệng, “Em không có người bạn nào tên Rosalind cả.”

Dunford ngậy người nhìn cô. “Gì cơ?”

“Rosalind. Cô ấy không tồn tại. Em...” Cô nhìn đi chỗ khác, xấu hổ bởi ánh mắt của anh. “Em đã viết bức thư vì biết anh sẽ đọc nó. Em viết thư để cố khiêu khích anh phá bỏ hôn ước.”

Anh chạm vào cằm cô, bắt cô nhìn vào mắt mình. “Tại sao, Henry?” anh hỏi, giọng khàn đi thì thào. “Tại sao?”

Cô nuốt khàn. “Bởi em nghĩ anh đã ở với nhân tình. Em không thể hiểu nổi làm thế nào anh có thể... cùng em, rồi lại cùng cô ấy, và...”

“Tôi không phản bội em,” anh phản ứng một cách gay gắt.

“Em biết. Giờ em biết. Em xin lỗi. Em rất xin lỗi.” Cô vòng tay ôm anh, vùi mình vào ngực anh. “Anh có tha thứ cho em không?”

“Nhưng, Hen, sao em không tin tôi?”

Henry nuốt xuống một cách khó khăn, hai má ửng hồng lên vì xấu hổ. Cuối cùng, cô kể cho anh về những lời dối trá của Phu nhân Wolcott. Nhưng cô không thể đổ hết lỗi cho Phu nhân Wolcott được; nếu thực sự tin tưởng vào tình yêu của Dunford, cô đã không nghiêng ngả vì những lời nói dối đó.

Dunford nhìn cô hoài nghi. “Và em tin cô ta?”

“Phải. Không. Lúc đầu không tin. Rồi em đi theo anh,” Henry ngừng lại, bắt mình nhìn vào mắt anh. Cô nợ anh sự thành thực. “Anh đã ở trong đó quá lâu. Em không biết phải nghĩ gì.”

“Henry, sao em nghĩ tôi còn muốn có người khác nữa? Tôi yêu em. Em biết tôi yêu em. Tôi nói vẫn chưa đủ sao?”

Anh cúi xuống và tỳ cằm lên đầu cô, ngửi thấy hương thơm từ mái tóc ướt của cô.

“Em đã nghĩ rằng mình không làm anh hài lòng,” cô nói. “Là em không đủ xinh đẹp hay nữ tính. Em đã cố để học cách trở thành một quý cô. Em thậm chí còn thích học. London thật đáng yêu. Nhưng sâu thẳm trong em vẫn luôn là con người như cũ. Tính cách đàn ông kỳ quặc...”

Tay anh lắc mạnh cánh tay cô. “Tôi tin là trước đó tôi đã nói với em rằng không bao giờ được nói về bản thân như vậy.”

“Nhưng em sẽ không bao giờ được như Belle. Em không bao giờ...”

“Nếu tôi muốn Belle,” anh cắt lời, “Tôi sẽ hỏi cưới cô ấy.”

Anh kéo cô lại gần hơn nữa. “Henry, tôi yêu em. Tôi yêu em kể cả khi em mặc một cái áo gì. Tôi yêu em kể cả khi em có ria mép đi nữa,” anh ngừng lại và chỉnh mũi cô. “Ồ, ria mép sẽ hơi khó. Làm ơn hứa với tôi em sẽ không có nhé.”

Henry cười khúc khích. “Anh thực sự không muốn em thay đổi?”

Anh cười. “Em cố muốn tôi thay đổi không?”

“Không!” cô trả lời rất nhanh. “Ý em là, em rất thích anh theo cách của anh.”

Lần này anh cười lớn, nụ cười chết người luôn khiến cô điêu đứng. “Em chỉ thích tôi sao?”

“Ờ,” cô rụt rè nói, “Em tin là mình đã nói em rất thích anh.”

Anh luồn tay vào tóc Henry và kéo mặt cô về phía mình. “Chưa đủ, cô nàng tinh ranh,” anh lẩm bẩm.

Cô chạm vào má anh. “Em yêu anh. Em rất tiếc vì đã làm rối tung mọi thứ. Làm thế nào để em có thể nhận được sự tha thứ của anh?”

“Em có thể nói em yêu tôi lần nữa.”

“Em yêu anh.”

“Ngày mai em có thể nói tiếp.”

Cô toét miệng cười. “Em sẽ không cần nhắc nhở đâu. Em thậm chí còn có thể nói thế hai lần.”

“Và ngày kia.”

“Em có thể làm được.”

“Và ngày tiếp theo...”

Chương Kết

“Tôi sẽ giết hẳn!”

Emma chạm vào cánh tay Dunford. “Tôi không nghĩ cô ấy muốn thế,” cô thì thầm.

Dunford nuốt khan, mặt anh méo mó và trắng bệch vì lo lắng. “Cô ấy ở trong đó lâu quá.”

Emma nắm lấy cổ tay Dunford và kéo anh ra khỏi phòng bệnh. “Khi sinh William tôi còn ở trong phòng sinh lâu hơn,” cô nói, “và tôi sinh khỏe như ngựa ấy. Giờ đi với tôi. Cậu không nên đứng ở cửa thế này. Cậu sẽ ốm mất nếu cứ nghe cô ấy gào thét.”

Dunford để nữ công tước dắt đi. Anh và Henry đã mất năm năm mới có thai.

Họ đã muốn có một em bé đến tuyệt vọng, và điều đó xảy ra như một phép lạ. Nhưng giờ, khi Henry đang thực sự sinh con, một em bé có vẻ như không còn cần thiết nữa.

Henry đang đau. Và anh chẳng thể làm gì được.

Điều này giằng xé tim anh.

Anh và Emma quay trở xuống phòng khách, nơi Alex đang chơi với cậu con trai.

Cậu bé William sáu tuổi đang đấu tay đôi với ngài công tước và có vẻ như thằng bé đang thắng đậm, người cha đang bị trói tay bởi Julian bốn tuổi trên lưng. Đó là chưa nói đến Claire hai tuổi đang vui sướng chạy vòng quanh chân.

“Cô ấy sinh chưa?” Alex hỏi, có một chút thản nhiên với cảm giác của Dunford.

Dunford phát ra âm thanh gầm gừ.

“Em nghĩ là chưa,” Emma nói.

“Giờ con sẽ giết cha!” William hét lên vui sướng, đâm thanh kiếm của mình vào giữa ngực Alex.

Alex nhìn xéo ông bạn thân. “Cậu có chắc cậu muốn bị thế này không?”

Dunford thả người vào ghế bành. “Chỉ cần cô ấy ổn,” anh thở dài. “Tôi chỉ quan tâm đến điều đó thôi.”

“Cô ấy sẽ ổn,” Emma nói nhẹ nhàng. “Cậu sẽ thấy.”

“Ồ, Belle!”

Belle đứng ở ngưỡng cửa, trán rịn chút mồ hôi và mái tóc thì rối bời.

Dunford đứng bật dậy. “Cô ấy thế nào rồi?”

“Henry á? Ồ, cô ấy...,” Belle chớp mắt. “John đâu rồi?”

“Đang ra vườn chơi đu với Letitia,” Emma đáp. “Henry sao rồi?”

“Xong rồi,” Belle nói với nụ cười rạng rỡ. “Đó là... ý tôi là, chuyện gì với Dunford thế?”

Ông bố trẻ đã chạy ra khỏi phòng.

• • •

Dunford dừng lại khi chạy tới cửa phòng ngủ của Henry. Giờ anh định làm gì? Anh có được vào trong không?

Anh đứng đó một lát, vẻ mặt ngờ ngác, tới khi Belle và Emma đi đến chỗ rẽ, cả hai đang thở hổn hển vì chạy lên cầu thang sau anh.

“Cậu còn đợi gì nữa?” Emma thúc giục.

“Tôi có thể vào chứ?” Dunford phân vân hỏi.

“Ồ, cậu nên gõ cửa trước,” Belle gợi ý.

“Sẽ không có quá nhiều thứ... phụ nữ chứ?”

Belle cười nhenh. Emma gõ cửa hộ anh. “Đấy,” cô nói dứt khoát. “Giờ thì cậu vào đi.”

Bà đỡ mở cửa, nhưng Dunford không thấy bà ấy. Anh chẳng nhìn thấy gì ngoài Henry, và cái bọc nhỏ cô đang bế trên tay.

“Henry?” anh thở hắt ra. “Em ổn chứ?”

Cô cười “Em khỏe. Đến đây ngồi với em.”

Dunford đi đến rồi ngồi xuống bên cạnh cô. “Em chắc mình không mệt chứ Anh nghe thấy em gào thét đòi giết anh.”

Henry quay đầu sang một bên và hôn vào vai anh. “Em đâu có sinh con mỗi ngày, nhưng em nghĩ nó thật đáng giá, phải không?” Cô nâng em bé lên. “William Dunford, gặp con gái của anh đi.”

“Một bé gái?” anh thì thầm. “Một bé gái. Chúng ta có con gái sao?”

Henry gật đầu. “Em kiểm tra kỹ rồi. Đích thực là con gái.”

“Một bé gái,” anh lặp lại, khó mà giữ được sự tự hào trong giọng nói. Anh nhẹ nhàng kéo chăn để có thể nhìn mặt con. “Con đẹp quá.”

“Em nghĩ con giống anh.”

“Không, không, con hoàn toàn giống em.”

Henry nhìn xuống em bé. “Em nghĩ có lẽ con giống... con.”

Dunford hôn má vợ. Rồi anh cúi xuống và chưa bao giờ nhẹ nhàng đến vậy khi hôn lên má con gái bé bỏng của mình.

“Em không nghĩ mình có con gái,” Henry nói. “Em không hiểu tại sao, nhưng em rất chắc chắn đó sẽ là một bé trai. Có lẽ do con đã đạp rất mạnh.”

Dunford lại hôn con gái lần nữa, như thể đột nhiên nhận ra mình đã hài lòng với sự nỗ lực này đến thế nào.

“Em chỉ nghĩ tên con trai thôi,” Henry tiếp. “Em không nghĩ cái tên con gái nào cả.”

Dunford cười tự mãn. “Anh nghĩ rồi.”

“Thật chứ?”

“Ừm, ừm. Anh biết chính xác chúng ta sẽ gọi con là gì.”

“Bây giờ nhé? Và em có biết không?”

“Tất nhiên.”

“Em hiểu rồi. Nào, anh sắp nói cái tên đó cho em biết phải không?”

“Georgiana.”

“Georgiana sao?” lặp lại. “Tại sao thế chứ, tên đó cũng tệ như Henrietta!”

Dunford cười chậm rãi. “Anh biết.”

“Chúng ta không thể để con phải chịu gánh nặng vì cái tên đó. Khi em nghĩ về những gì mình đã phải chịu đựng...”

“Anh không thể hình dung ra cái tên nào hợp với em hơn, Henry.” Dunford cúi xuống và lại hôn con. Rồi sau đó, anh hôn vợ. “Và anh không thấy một người như em lại có thể có một cô con gái với tên khác tên Georgie.”

“Georgie, ờ?” Henry nhìn con gái như đánh giá. “Thế nếu con muốn mặc quần thì sao?”

“Thế nếu con thích mặc váy thì sao?”

Henry nghiêng đầu sang bên. “Hỏi con xem.” Cô chạm vào mũi em bé. “Ồ, con gái bé bỏng, con nghĩ sao? Cuối cùng thì đó cũng là tên của con mà.”

Em bé tỏ ra vui vẻ.

Dunford đi tới để ôm cái bọc quý giá. “Anh bế con được không?”

Henry cười và trao đứa bé vào tay người cha.

Anh đứng đưa con một chút, kiểm tra cân nặng và các phản xạ của con, sau đó cúi xuống, môi anh tìm thấy cái tai bé xinh. “Chào mừng con đến

với thế giới này, Georgie bé nhỏ,” anh thì thầm, “Cha nghĩ con sẽ thích ở đây.”

HẾT

• Chú thích •

^[1] Feet là đơn vị đo chiều dài thuộc hệ thống đo lường Anh-Mỹ, một feet tương ứng với 30.48cm.

^[2] Rượu Porto hay còn gọi là rượu Port hoặc rượu Pooc-tô, là một loại rượu vang ngọt của Tây Ban Nha, thường có màu đỏ sẫm và mùi thơm nhẹ, thường được dùng sau bữa ăn như rượu vang tráng miệng.

^[3] Bài Whist hay còn gọi là bài Uýt là tiền thân của bài Brit, một dạng bài gồm năm mươi hai quân, chia làm hai đội chơi, mỗi đội gồm hai thành viên.

Table of Contents

[Giới Thiệu](#)

[Mở Đầu](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương Kết](#)